

WarCraft
Válka prastarých
KNIHA PRVNÍ
Studna věčnosti
RICHARD A. KNAAK

Slovo překladatele

Nechci a nebudu vás dlouho zdržovat, protože máte před sebou spoustu hodin úžasné zábavy. Ovšem aby ta zábava nebyla zakalena nejasnostmi, dovolím si několik krátkých poznámek k překladu.

Ti z vás, kdo máte za sebou první trilogii knih ze světa Warcraft, víte, že jsem se vždy snažil držet českého překladu herní předlohy - Warcraft 3. Ač se mi ne vždy všechny výrazy líbily, obětoval jsem své osobní pocity ničím nerušenému zážitku čtenářů - hráčů, pro které by jakákoli změna znamenala nepříjemný zásah do jinak dokonale vytvořeného světa Warcraftu. Zároveň jsem pravidelně uváděl původní výraz v poznámce pod čarou pro ty, kdo vlastní anglickou verzi hry (v současné době by to navíc mohlo být přínosem i pro hráče nové online hry World of Warcraft, která se české lokalizace bohužel nedočkala). Tradici neporuším ani v této knize, ovšem tentokrát jsem si nemohl odpustit dvě změny u výrazů, jejichž původní překlad by mohl negativně ovlivnit celkový pocit z knihy a Částečně snad i význam.

S první změnou se setkáte v názvu jedné z hlavních ras. Už ne temní elfové, nýbrž noční elfové. Přívlastek temný naznačuje mimo jiné negativní povahové vlastnosti, sklony ke zlu (všichni známe spojení jako např. temná strana síly). Noční elfové (i v originálu night elves) se vyznačují tím, že žijí v noci a ve dne spí. Denní světlo je oslabuje, sílu jim dává bohyně Elune - Matka Luna. Ač se mezi nimi vyskytuje skupina morálně zkažených jedinců, nejsou jako národ ve své podstatě zlí. Proto by pojmenování temní mohlo být zavádějící a čtenář (navíc třeba neznalý hry) by k nim mohl už na základě něj přistupovat s určitou předpojatostí. Druhá změna je pak spíše kosmetická. Všechny knihy ze světa Warcraft kopírují a rozvádějí některý z úseků dějin naznačený již v manuálu ke hře. Vřele doporučuji si před přečtením (nebo i po) knihy příslušnou pasáž v manuálu projít. Pocit z reálně fungujícího světa bude o to silnější. Kapitola v manuálu, kterou rozvíjí tato kniha, byla v překladu nazvána Válka stromovců (v originále War of the Ancients). Problém je v tom, že ve hře se opravdu vyskytují různí stromovci (ancients), jacísi pohybliví strážci elfu skutečně podobní stromům. Výraz ancients ovšem také znamená starobylý, prastarý a válka, o které budete číst, byla válkou, která se odehrávala před mnoha a mnoha staletími. Hlavní roli v ní hráli tvorové starší než cokoli na tomto světě (draci, démoni, polobůh Cenarius se svými duchy kouzelných lesů, nejstarší rasa - noční elfové). Aniž bych snižoval význam stromovců, musím se přiklonit k pojmenování celé války jako Války prastarých, což podle mne daleko lépe vystihuje její charakter.

Doufám, že se na mne nebude zlobit ani překladatel skvělé hry (který měl situaci daleko těžší, neboť historie světa Azeroth je v manuálu popsána v porovnání s knihou samozřejmě velmi stroze), ani čtenáři, kteří si kvůli výše zmíněným změnám budou muset zvyknout na jiná pojmenování.

Přeji vám skvělý zážitek a těším se nashledanou u druhého dílu trilogie Warcraft - Válka prastarých.

Jan Netolička, autor českého překladu (netolicka@yahoo.com)

Věnováno Martinovi Fajkusovi a mým čtenářům na celém světě

1.

Na samém okraji skalnatého útesu se tyčil vysoký děsivý zámek a příkře shlížel dolů na rozlehlou černou vodní hladinu pod sebou, jako by zvažoval, zda se zřítit do jejích temných hlubin. Na samém počátku, když byla tato ohromná stavba s pomocí magie vybudována tak, že kámen i okolní les byly přetaveny do jediného jednolitého celku, byl to zázrak, který musel chytit za srdce každého, kdo jej spatřil. Věže paláce tvořily stromy zpevněné skálou, zdobené věžičkami a vysokými otevřenými okny. Stěny pak byly tvořeny vulkanickými kameny pevně

spojenými gigantickými výhonky a kořeny. Samotný palác uprostřed původně tvořilo mystické spojení více než stovky obrovských starobylých stromů. Ty se sklony jeden k druhému a vytvořily kostru kruhového středu, nad kterým se vzájemně propojily větve a skála.

Zázrak, jaký v časech, kdy byl postaven, vyvolával v srdcích mnohých radost, probouzel nyní se stejnou silou strach. Obklopovala ho znepokojující aura, která se směle mohla rovnat téhle bouřlivé noci. Těch několik, co na tuto starobylou stavbu nyní pohlédlo, rychle odvrátilo své pohledy jinam.

Ale ani ti, kdo se zahleděli do temných vod pod sebou, nenašli klid. Ebenově černé jezero se nyní zmítalo v nepřírozené zběsilé bouři. V dálce se zvedaly vlny stejně vysoké jako samotný palác a s ohlušujícím hřměním se tříštily na břehu.

Nad rozlehlou hladinou rozehrávaly blesky zlatý, rudý nebo mrtvolně zelený ohňostroj. Hrom hřměl jako tisíce draků a ti, kdo žili na břehu, se krčili v nejistotě toho, co za děsivou bouří se na ně řítí.

Na hradbách, kterými byl zámek obehnán, se znaveně rozhlížely hrozivě vypadající stráže ve zbroji barvy lesní zeleně a s blýskajícími se kopími a meči. Jejich pohledy nebyly upřeny jen za hradby směrem k bláhovým poutníkům, ale chvílemi zabloudily i k zámku... zejména k hlavní věži, ze které cítily nevyzpytatelné energie.

A v téhle vysoké věži, v kamenné síni skryté před zvědavými zraky všech venku, stály skloněny nad šestihranným znakem nakresleným na podlaze vysoké štíhlé postavy oděny v tyrkysových róbách zdobených stylizovanými stříbrnými přírodními symboly. Uprostřed onoho znaku zazářily symboly, starobylé dokonce i v očích zde shromážděných, vlastním životem.

Zpod kápí zářily stříbrné oči bez zorniček. Noční elfové* (Snad poprvé jsem si dovolil zásadněji pozměnit překlad hry a přejmenovat temné elfy na noční (v originále night). Jejich pojmenování vychází z toho, že mají převrácený denní rytmus. Výraz „temní“ je tedy zavádějící (pozn. překl) pomalu odříkávali kouzlo. Jak magie uvnitř symbolu sílila, polil jejich temně fialovou pokožku pot. Všichni až na jednoho vypadali unaveně, téměř na pokraji vyčerpání. Ten jeden, který odříkávání pozoroval, nečinil tak ale stejně stříbrnými očima. Ty jeho byly umělé. Černé s rubínovými žilkami vedoucími horizontálně přímo jejich středem. Nehledě však na tyto umělé oči, neunikl mu

jediný detail, jediný pohyb ostatních. Zatímco je tiše dál vedl, v jeho protáhlé tváři, i na elfa téměř vyzábělé, se zračil výraz očekávání a hladu.

Ještě jedna osoba tohle vše sledovala a lačně hltala každé slovo i gesto. Usazena v honosném křesle ze slonoviny a kůže, dokonalé rysy orámovány bohatými stříbrnými vlasy a dokonalá postava hedvábným rouchem - stejně zlatým jako její oči. Každým coulem ztělesněná královna. Opřela se v křesle a usrkla víno ze zlatého poháru. Jak pohnula rukou, její náramky zdobené drahokamy zazvonily a rubín v diadémě, který měla na krku, se zaleskl ve světle čarodějných energií vyvolaných ostatními.

Každou chvíli sjel její zrak k postavě s temnými očima a rty se mírně našpulily jakoby ve vzrůstajícím podezření. Když se však na ni muž náhle podíval, neboť snad cítil, že je pozorován, veškeré podezření ihned zmizelo a nahradil jej decentní úsměv.

Odříkávání pokračovalo.

Černé jezero se zmítalo v bouři.

Byla válka a pak skončila.

A jak Krasus věděl, historie jednoduše zaznamená, co se stalo. V těchto záznamech se téměř ztratí nesčetné zmařené životy, vydrancovaná země a téměř nadešla zkáza celého smrtelného světa.

Dokonce i vzpomínky draků se za takových okolností ztratí, pomyslel si bledý, do šedé oděný muž. Velmi dobře to chápal. Přestože většině lidí by mohl připadat spíše jen jako obyčejná vyzábělá, téměř elfí postava s orlími rysy, prošedivělými vlasy a třemi dlouhými jizvami na pravé tváři, byl něčím daleko víc. Většina ho znala jako čaroděje, ale těch pár vyvolených ho nazývalo Korialstrasz -jménem, jaké mohl nosit jedině drak.

Krasus se jako drak narodil. Majestátný rudý, nejmladší z druhů Alexstraszy. Ona, Aspekt života, byla jeho nejdražší společnicí... přesto se však musel znovu přinutit se jí vzdát, aby prostudoval vážnou situaci a budoucnost ras s tak krátkými životy.

Ve svém skrytém doupěti vytesaném do skály, které si vybral za svůj nový příbytek, hleděl Krasus na svět Azeroth. Díky zářící smaragdové kouli mohl spatřit kteroukoli zemi, kterékoli stvoření, cokoli chtěl.

A všude, kam se dračí mág podíval, viděl zkázu. Zdálo se, jako by to bylo jen před pár lety, kdy byli ti ohavní netvoři se zelenou kůží, nazývaní orkové, kteří přišli z jiného dalekého světa, poraženi. Těch pár, co zůstalo, bylo uvězněno v táborech a Krasus věřil, že svět je konečně připraven žít v míru. Mír však neměl dlouhého trvání. V Alianci - koalici vedené lidmi, jež byla základem odporu proti orkům - ihned zavládly vnitřní rozpory, jak její členové zatoužili získat moc nad svými spojenci. Částečně byli na vině i draci - nebo spíše jeden drak, Deathwing - avšak z velké části vše způsobila jednoduše chamtivost a touha lidí, trpaslíků a elfů.

I to by však zřejmě nesehrálo v historii tak velkou roli, nebýt příchodu Plamenné legie. Dnes hleděl Krasus na vzdálený Kalimdor, ležící na druhé straně moře. Jeho země stále připomínala krajinu po ohromném výbuchu sopky. Nezůstal tam žádný život, ani stopa po civilizaci. Země však nebyla zdevastována přírodní silou. Plamenná legie za sebou nenechávala nic než smrt.

Strašliví démoni přišli z místa mimo realitu. Hledali magii a živili se magií. Utočili společně se svými monstrózními prodlouženými spáry, Pohromou nemrtvých, s cílem pohřbit tento svět. Nepočítali však se vznikem té nejnepravděpodobnější aliance,...

Orkové, kdysi rovněž jejich loutky, se obrátili proti nim. Přidali se k lidem, elfům, trpaslíkům a drakům, aby společně zničili démonické válečníky i nemrtvé netvory a zahnali jejich zbytky zpět do pekelného místa mimo tento svět. Tisíce již zahynuly, ale možnost...

Dračí mág si odfrkl. Ve skutečnosti žádná jiná možnost neexistovala.

Krasus mávnul přes kouli dlouhými vyzáblými prsty a přivolal pohled na orky. Obraz se na chvíli rozmazal a pak vyjevil skalnatou krajinu hlouběji ve vnitrozemí. Drsná země, nicméně stále v ní byl život a byla schopna uživit své nové obyvatele.

V hlavním táboře, kde vládl náčelník a jeden z hrdinů již skončené války Thrall, již vyrostlo několik kamenných staveb. Vysoká okrouhlá budova sloužící jako jeho obydlí byla podle měřítek kterékoli jiné rasy hrubá a drsná, ale orkové tíhli k jednoduchosti. Pro orka bylo už dost výstřední mít nějaké trvalé obydlí. Tak dlouho byli nomády nebo zajatci, že pojem „domov“ byl pro ně téměř ztracen.

Několik mohutných zelených postav obdělávalo pole. Krasus při pohledu na brutálně vyhlížející dělníky s ohromnými kly na chvíli zauvažoval nad představou orka jako farmáře. Ovšem Thrall byl nesmírně zvláštní ork, který se vždy ochotně chápal myšlenek schopných zajistit jeho lidu stabilitu.

Stabilita bylo něco, co zoufale potřeboval celý svět. Dalším mávnutím ruky dračí mág vymazal obraz Kalimdoru a vyvolal pohled na daleko bližší místo - kdysi hrdé hlavní město jeho oblíbeného Dalaranu. Za vlády čarodějů Kirin Tor, nejmocnějších vládců magie, stálo v přední linii bitvy Aliance proti Plamenné legii v Lordaeronu a nyní bylo na oplátku prvním a zároveň nejžádanějším cílem démonů.

Dalaran byl z poloviny v troskách. Kdysi hrdě se tyčící věže byly do jedné srovnány se zemí. Ohromné knihovny spáleny. Vědění nashromážděné nesčetnými generacemi bylo ztraceno... a s ním i bezpočet životů. Dokonce i samotná rada utrpěla vážné ztráty. Několik z těch, které Krasus počítal ke svým přátelům, nebo přinejmenším uznávaným kolegům, zahynulo. Vedení bylo nejednotné a on věděl, že se bude muset do všeho vložit a podat pomocnou ruku.

Dalaran musel hovořit jediným hlasem, i kdyby to mělo znamenat pouze to, že tak zachrání poslední zbytky Aliance.

Bez ohledu na zmatky a strasti, které před ním ležely, neztrácel drak naději. Problémy světa byly řešitelné. Už žádný strach z orků, žádný strach z démonů. Azeroth bude trpět, ale Krasus

se nejen domníval, že nakonec přežije, nýbrž byl přesvědčen, že se navrátí i doba blahobytu a prosperity.

Zahalil smaragdovou kouli a napřímil se. Dračí královna, jeho milovaná Alexstrasza, už na něj bude čekat. Tušila jeho touhu vrátit se do světa smrtelných a nejlépe ze všech draků ji dokázala pochopit Přemění se ve své skutečné já, dá jí sbohem - jen na čas - a odejde, než mu v tom výčitky svědomí stihnou zabránit.

Svůj příbytek si vybral nejen pro jeho odlehlost, nýbrž i pro jeho ohromnou velikost. Krasus vystoupil z menší místnosti do krápníky zdobené jeskyně, jejíž výška se směle mohla rovnat nyní zbořeným věžím Dalaranu. V jeskyni by se klidně mohla utábořit celá armáda, a přece by ji nezaplnila.

Ideální velikost pro draka.

Krasus roztáhl paže... a v tu chvíli se jeho hubené prsty ještě více protáhly a na jejich koncích vyrostly drápy. Nahrbil se a nedaleko ramen mu ze zad rychle vyrůstalo něco, co brzy nabylo podoby dvou ohromných křídel. Vy-zábla tvář se dál protahovala a rychle získávala plazi rysy. Během těchto relativně méně podstatných změn Krasovo tělo rostlo. Stal se čtyřikrát, pětkrát, dokonce desetkrát větší než člověk a stále rostl. Jakékoli zbytky lidské podoby rychle zmizely.

Z čaroděje Krasa se stal Korialstrasz - drak. Uprostřed této přeměny mu však hlavu vyplnil zoufalý hlas.

Kor... straszi...

Zaváhal, a rychle se vrátil zpět do podoby čaroděje. Krasus zamrkal a rozhlédl se po jeskyni, jako by hledal zdroj toho výkřiku.

Nic. Dračí mág čekal a čekal, ale volání se neopakovalo.

Nakonec vše připsal vlastní nejistotě a znovu začal s přeměnou...

A zoufalý hlas znovu zavolal: Korialstra...

Tentokrát... ho však poznal. Okamžitě stejným způsobem odpověděl. Slyším tě! Čeho ode mne žádáš?

Žádná odpověď, ale Krasus cítil zoufalství, které zbylo. Soustředil se a pokusil se navázat spojení s tím, kdo tak zoufale potřeboval jeho pomoc - s tím, kdo nikdy neměl od žádného jiného tvora žádnou pomoc potřebovat.

Jsem zde! naléhal dračí mág. Musíš mne cítit! Dej mi nějaké znamení, co se děje!

V odpověď ucítil téměř nezmatelný dotyk, jen jakýsi náznak znepokojení. Krasus soustředil do tenkého spojení každou částičku své mysli a doufal... doufal...

Ohromující přítomnost draka, jehož magie tu jeho tisíckrát převýšila, Krasa omráčila. Naplnil ho pocit staletí, ohromného stáří. Krasus měl pocit, jako by ho obklopile samotný čas v celé své strašlivé vznešenosti.

Ne čas... to není přesné... nýbrž ten, kdo byl Aspektem Času.

Drak všech věků... Nozdormu.

Existovali jen čtyři velcí draci, čtyři Aspekti, z nichž jeho milovaná Alexstrasza představovala život. Šílený Malygos byl magie a éterická Ysera ovlivňovala sny. Společně se skličujícím Nozdormu představovali samotné stvoření.

Krasus se zamračil. Ve skutečnosti bylo Aspektů pět. Pátý se kdysi jmenoval Neltharion...

Strážce země. Ale kdysi dávno, v časech, které si ani Krasus nedokázal jasně vybavit, Neltharion své druhy zradil. Strážce země se obrátil proti nim a získal tak nové, daleko příhodnější jméno.

Deathwing*. (*V knize Den draka jsem se pokoušel o poetický překlad Ten, na jehož křídlech přichází smrt. Ve skutečnosti v takovém výrazu schází ta smrtelná rychlost, s jakou ty dvě slabiky vydechnete... (pozn. překl). Ničitel.

Jen samotná myšlenka na Deathwinge dokázala Krasa vrátit do reality. Nepřítomně se dotkl tří jizev na tváři. Copak se Deathwing vrátil, aby znovu zamořil svět svou přítomností? To proto cítil Nozdormu takovou tíseň?

Slyším tě! Odpovídal Krasus v duchu, nyní ještě více než před tím vyděšen možným důvodem volání o pomoc. Slyším tě! Jde... jde o Ničitele?

Místo odpovědi s ním však zacloumala série neuvěřitelných obrazů. Ty obrazy se mu vpalovaly do mozku tak, aby bylo jasné, že na ně nikdy v životě nezapomene. Ani v jedné podobě, bez ohledu na Krasovu sílu a schopnost přizpůsobit se, nebyl drak pro nespoutanou moc Aspekta žádným soupeřem. Síla myšlenky jeho druha ho odhodila na nejbližší zeď, kde se čaroděj zhroutil.

Krasoví trvalo několik minut, než se dokázal sebrat ze země, a i pak se mu strašně točila hlava. Na jeho smysly stále útočily útržky myšlenek, nikoli však jeho vlastních. Jediné, co dokázal, bylo zůstat alespoň při vědomí.

Pomaloučku se však vše vrátilo alespoň natolik do normálu, aby si byl schopen uvědomit, co se stalo. Nozdormu, Pán času, zoufale volal o pomoc... jeho pomoc. Obrátil se záměrně přímo na nižšího draka, nikoli na jednoho ze svých spoluvládce.

Cokoli, co ale dokázalo takto rozrušit jednoho z Aspektů, mohlo pro zbytek Azerothu znamenat pouze monumentální hrozbu. Proč tedy volat obyčejného rudého draka namísto Alexstraszy nebo Ysery?

Pokusil se ještě jednou spojit s velkým drakem, ale veškeré jeho úsilí vedlo pouze k tomu, že se mu znovu zatočila hlava. Krasus se uklidnil a pokusil se raději rozhodnout, co dělat dál. Zejména jeden výjev si neustále znovu žádal jeho pozornost, obraz sněhem bičované horské krajiny v Kalimdoru. Cokoli, co se mu Nozdormu pokoušel vysvětlit, mělo co do činění s tímto opuštěným a pustým místem.

Krasus to bude muset prověřit, bude však potřebovat schopného pomocníka, někoho, kdo se dokáže rychle přizpůsobit. Přestože Krasus byl na svou schopnost přizpůsobovat se nesmírně pyšný, jeho rasa byla, alespoň z většiny, spíše zarputilá a neústupná. Potřeboval někoho, kdo bude naslouchat, ale kdo zároveň bude schopen ihned jednat podle toho, jak se budou události vyvíjet. Ne, pro takto nepředvídatelný úkol mu poslouží jen jediný tvor. Člověk.

Přesněji řečeno, člověk jménem Rhonin.

Čaroděj...

A v Kalimdoru, uprostřed divočiny, se nad silně dýmícím ohněm skláněl starý vrásčitý ork. Zatímco mumlal slova, jejichž původ ležel daleko, v dávno ztraceném světě, hodil rukou barvy starého mechu do ohně několik lístků, čímž způsobil, že i tak dost hustý kouř ještě zhoustl. Dým naplnil celou jeho chýši z hlíny a dřeva.

Starý lysý ork sklonil hlavu do kouře a nadechl se. Jeho unavené hnědé oči byly hustě protkány popraskanými žilkami a kůže na něm visela. Zuby měl zažloutlé, polámané a jeden z klů byl již dávno ulomený. Bez pomoci téměř nedokázal vstát, a když chodil, tak jen shrbeně a velmi pomalu.

I ten nejdrsnější válečník jej však ctil jako šamana. Trocha kostního prášku, špetka tannarských bylin... vše součást prověřené a skutečné tradice předávané z jedné generace orků na druhou. Kaltharův otec jej naučil vše, dokonce i během temných let Hordy, stejně jako Kaltharův děd dříve učil jeho otce.

A nyní poprvé vrásčitý šaman doufal, že se vše naučil dobře.

V hlavě mu zněly hlasy, duchové světa, kterému nyní orkové říkali domov. Obyčejně jen Šeptaly o malých věcech, o životě, ale nyní zněly vystrašeně, varovně... varovaly...

Ale před Čím? Musel zjistit více.

Kalthar sáhl do váčku u pasu a vyndal tři suché černé lístky. Bylo to téměř vše, co zůstalo z jediné rostliny, kterou si orkové přinesli ze svého starého domova. Kalthara varovali, aby je nepoužíval, dokud to nebude nevyhnutelně nutné. Jeho otec je nikdy nepoužil, ani jeho děd. Šaman je vhodil do plamenů.

Kouř okamžitě zhoustl, zmodral a zavířil. Už nebyl černý, ale skutečně modrý. Orkovo obočí se při té změně barvy svrašťelo, ale pak se stařec znovu nahnul nad plameny a z plných plic se nadechl.

Svět se změnil a s ním i ork. Stal se z něj pták, ohromný pták, vznášející se vysoko nad krajinou. Volně letěl někam přes hory. Dokonalým zrakem nyní viděl i ta nejmenší zvířata, i ty nejvzdálenější řeky. Kalthara zalil pocit ohromného rozjaření, jaké necítil od doby, kdy byl ještě mladý, ale on je ovládl. Poddát se mu by znamenalo ztratit pojem o sobě samotném. Mohl by navždy kroužit v podobě ptáka a nikdy si nevzpomenout na to, kým kdysi byl.

Jak takto uvažoval, zaregistroval Kalthar cosi špatného v samotné přirozenosti světa, snad možná i důvod obav oněch hlasů. Existovalo něco, co existovat nemělo. Otočil se po křídle a zamířil směrem, který se mu zdál správný. Jak se blížil, jeho obavy vzrůstaly.

A přímo v samotném středu celého pohoří objevil šaman zdroj svých obav.

Jeho zkušená mysl věděla, že vidí pouze podstatu, nikoli skutečnost. Kaltharovi připadala jako vodní vír - který ovšem zároveň pohlcoval i vyvrhoval. To, co však mizelo a objevovalo se v jeho útrokách, byly dny a noci, měsíce a roky. Jako by ten vír pohlcoval a zároveň vyvrhoval samotný čas.

Ta představa šamana tak ohromila, že si až příliš pozdě uvědomil, že se vír nyní rozhodl vtáhnout do sebe i jeho.

Kalthar se okamžitě pokusil osvobodit. Máchal křídly, až měl pocit, že mu napětím prasknou svaly. V duchu sahal zpět ke své fyzické podobě a pokoušel se pevněji uchopit spojem držící jeho duši a mysl, aby se dostal z vyvolaného transu.

Vír ho však stále vtahoval do sebe.

Kalthar zoufale zavolal na pomoc duchy a modlil se k nim, aby mu dali sílu. Věděl, že přijdou a oni přišli, ale zpočátku se zdálo, že jednájí příliš pomalu. Vír již vyplňoval celé jeho zorné pole, připraven ho celého pohltnout...

Svět se najednou kolem šamana zkroutil. Vír, hory... vše se točilo.

Kalthar se probudil a lapal po dechu.

K smrti vyčerpaný se jen taktak ubránil, aby nespadol tváří do ohně. Hlasy neustále mručící mu uvnitř hlavy zmizely. Ork seděl na podlaze své chýše a pokoušel se sám sebe ujistit, že skutečně existuje jako jedinečný celek v tomto světě. Duchové ho zachránili, přestože na poslední chvíli.

S tímto šťastným zjištěním ale zároveň přišla i vzpomínka na to, co právě ve své vizi zažil... a co to znamenalo.

„Musím to říct Thrallovi..." zabručel a přinutil své unavené staré nohy, aby ho zvedly.

„Musím mu to rychle říct,.. jinak přijdeme o domov... o svůj domov... podruhé..."

2.

Zlé znamení, usoudil Rhonin, zelené oči upřené na výsledek svého snažení. Tohle by poznal kterýkoli čaroděj.

„Jsi si jistý?" zavolala Vereesa z vedlejší místnosti. „Přečetl jsi to dobře?"

Rudovlasý čaroděj přikývl a pak se usmál, když si uvědomil, že ho elfka nevidí. Bude jí to muset říct z očí do očí. Zasloužila si to. Modlím se, aby byla silná.

V tmavě modrých kalhotách a krátkém kabátku, které byly zdobeny zlatými výšivkami, vypadal Rhonin spíše jako nějaký politik než čaroděj, ale během několika posledních let se od něj skutečně chtělo daleko více diplomacie než kouzel. Diplomacie pro něj jako pro člověka, který se nejraději vrhal do problémů po hlavě, nikdy nebylo nic snadného. Hustá kštice rudých vlasů a krátké vousy mu dodávaly lví vzhled, jenž se výborně hodil k jeho povaze, zejména když došlo na vyjednávání s nadutými arogantními vyslanci. Ohnivému vzhledu navíc ještě přidával orlí nos, kdysi dávno zlomený a dle jeho vlastní volby nikdy pořádně nespravený.

„Rhonine... ty jsi mi něco neřekl?"

Už ji nemohl nechat déle čekat. Musela znát pravdu, nehledě na to, jak byla strašlivá. „Už jdu, Vereeso."

Rhonin odložil magické instrumenty, zhluboka se nadechl a vrátil se k elfce. Ve dveřích se však zastavil. Neviděl nic než její tvář - nádherný dokonalý ovál, do kterého byly mistrně zasazeny oči tvaru mandlí a barvy jasné modré oblohy, malinký a nahoru směřující nosík a vyzývavá ústa neustále v půli cesty k úsměvu. Krásnou tvář rámovaly husté stříbrobílé vlasy, které by, kdyby stála, volně splývaly až dolů k malému zadečku. Nebýt dlouhých špičatých uší vyčnívajících z vlasů, charakteristických pro její rasu, bylo by možno splést si ji s člověkem.

„No?" zeptala se trpělivě.

„Musí... musí to být dvojčata."

Tvář se jí rozzářila, a jestli to bylo ještě vůbec v jeho očích možné, zkrásněla. „Dvojčata! To je štěstí! Náhhera! Byla jsem si tolik jistá!"

Zaujala na dřevěné posteli poněkud pohodlnější polohu. Štíhlá, ale na některých místech velmi pěkně zakulacená elfí hraničářka byla nyní již několik měsíců těhotná. Koženou zbroj a kyrys odložila dávno. Nyní měla na sobě volný stříbrný hábit, který však nedokázal skrýt blížící se čas porodu.

Měli to uhodnout už dávno podle rychlosti, s jakou jí narostlo břicho, ale Rhonin se s tím nechtěl smířit. Když zjistila svůj stav, byli svoji teprve několik měsíců. Oba si tehdy dělali velké starosti, neboť nejenže bylo jejich manželství v historických záznamech něčím zcela výjimečným, ale nikdo navíc nikdy nezaznamenal úspěšný porod míšence člověka a elfky. A nyní nečekali jedno dítě, ale rovnou dvě.

„Myslím, že to nechápeš, Vereeso. Dvojčata! Dvojčata čaroděje a elfky!"

Její tvář však dále vyzařovala radostný údiv. „Elfové mají děti jen velmi zřídka a jen velmi, velmi výjimečně míváme dvojčata, lásko! Budou předurčeny k velkým věcem!"

Rhonin nedokázal potlačit kyselý obličej. „Já vím. Právě to mi dělá starosti..."

On i Vereesa si již prožili svůj díl „velkých věcí". Společně během posledních dnů války proti Hordě pronikli do orkské pevnosti Grim Batol a čelili nejen orkům, ale i drakům, goblinům, trolům a jiným tvorům. Pak společně putovali z království do království a stali se z nich jacísi vyslanci, jejichž úkolem bylo připomenout Alianci, jak je důležité, aby zůstala jednotná. Ani si neuvědomovali, že i během této doby riskovali životy, protože mír krátce po konci války se v nejlepším případě dal nazvat nestálým. A pak bez varování přišla Plamenná legie. V tu dobu už to, co začalo jako pracovní vztah dvou opatrných vyslanců, přerostlo ve spojení dvou zcela odlišných duší. Ve válce proti vražedným démonům již bojovali čaroděj a elfí hraničářka jeden za druhého stejně jako za své země. Několikrát se stalo, že měli toho druhého za mrtvého, a bolest z takové ztráty byla pro ně nesnesitelná. Snad byla tahle bolest ještě strašnější kvůli všem milovaným, o které již oba přišli. Dalaran i Quel'Thalas byly vypleněny Pohromou nemrtvých. Ve spárech rozkládajících se nemrtvých stvůr sloužících králi lichů, jenž zase sloužil celé Legii, zahynuly tisíce. Mizela celá města a vše bylo o to horší, že spousta obětí znovu vstávala z mrtvých a jejich prokleté nemrtvé schránky rozmnožovaly řady Pohromy.

Těch málo lidí, kteří tvořili Rhoninovu rodinu, zahynulo hned na počátku války. Matka byla mrtvá již dlouho, ale otec, bratr a dva bratřanci, všichni zahynuli během pádu města Andorhal. Zoufalí obránci našťastí, když již neviděli žádnou naději na záchranu, město zapálili. Ani Pohroma nedokáže vyvolat mrtvého válečníka z popela.

Nikoho z nich, včetně svého otce, neviděl Rhonin již od chvíle, kdy vstoupil do řad čarodějů, když však dorazila zpráva o jejich smrti, pocítil strašlivou prázdnotu v srdci. Všechny rozpory mezi ním a jeho rodinou, způsobené z větší části jeho volbou životní dráhy, se okamžitě rozplynuly. Zůstal poslední ze své rodiny a na tom jediném záleželo. Byl sám.

Sám, dokud si neuvědomil, že city, které v něm vyvolala ta statečná elfí hraničářka po jeho boku, jsou opěťované.

Když byl jejich vlastní boj konečně dobojován, existovala pro ně jen jediná logická cesta.

Nehledě na varovné hlasy ozývající se jak z řad Vereesina lidu, tak z řad Rhoninových mistrů čarodějů, rozhodli se oba navždy spojit své životy. Zpečetili sliby sňatkem a pokusili se začít žít tak normální život, jaký jen podobný pár v rozervaném světě žít může.

Přirozeně, pomyslel si čaroděj hořce, pro nás mír nikdy nastat neměl.

Vereesa vylezla z postele rychleji, než jí stačil pomoci. I takový krátký čas před porodem se elfka pohybovala se sebejistou hbitostí. Objala Rhonina kolem ramen.

„Vy čarodějové! Vždycky vidíte všechno černě! A já jsem si myslela, že můj lid je pořád zasmušilý! Lásko, tohle bude šťastný porod dvou šťastných dětí! Postaráme se o to!"

Věděl, že její slova dávají smysl. Smysl by nedávalo nic, čím by děti mohli ohrozit. Když si oba uvědomili její stav, ihned zanechali všech snah pomoci obnovit roztržštěnou Alianci a usadili se v jedné z neklidnějších oblastí, v dostatečné blízkosti Dalaranu, ale ne zase příliš

blízko. Žili ve skromném, i když ne zase úplně obyčejném domě a lidé z okolních měst je uznávali a ctili.

Nikdy nepřestával žasnout nad její jistotou a nadějí. Navíc když si uvědomil všechny její ztráty. Jestli Rhonin cítil v srdci po ztrátě své rodiny, kterou málem ani neznal, díru, Vereesa v tom svém musela mít zející propast. Quel'Thalas, legendárnější a jistě daleko bezpečnější než magií ovládaný Dalaran, byl zcela vypleněn. Elfská území, po staletí nedotčená, padla během několika dní a její kdysi hrdí obyvatelé rozšířili řady Pohromy stejně rychle jako obyčejní lidé. A to včetně členů klanu, se kterým byla Vereesa úzce spjata, a několika jejich nejbližších rodinných příslušníků.

Od svého děda slyšela o jeho zoufalé bitvě s ghoulským tělem vlastního syna, jejího strýce. Rovněž od něj slyšela, jak jejího mladšího bratra rozerval dav hladových nemrtvých vedený jejich vlastním starším bratrem, kterého později přeživší obránci zapálili společně se zbytkem Pohromy. Nikdo zatím nevěděl, co se stalo s jejími rodiči, i oni však byli považováni za mrtvé.

A to jí ještě Rhonin neřekl... a možná se nikdy neodváží říci... o příšerných zkazkách, které slyšel o jedné z Vereesiných dvou sester, Sylvanas.

Vereesina druhá sestra, velká Allena, se stala za Druhé války hrdinkou. Ale Sylvanas, které se Rhoninova žena snažila celý život vyrovnat, měla jako hraničář generál vést bitvu proti zrádci - Arthasovi, princovi Lordaeronu. Ten kdysi býval zářící nadějí své země, než se z něj stal zvrácený služebník Legie a Pohromy, který plnil vlastní království a pak vedl svou nemrtvou armádu proti elfskému městu Silvermoon* (Stříbrný měsíc (pozn. překl.)). Sylvanas mu na každé možné křižovatce zkřížila cestu a nějaký čas se zdálo, že by ho dokonce mohla zastavit. Ale tam, kde zklamaly odporné zrůdy a zvrácená stvoření, temnou nekromancí obdařený zrádný šlechtic nakonec uspěl.

Podle oficiální verze Sylvanas hrdě zahynula, když se snažila zabránit Arthasovým nohsledům vraždit nevinné silvermoonské obyvatele. Elfí velitelé včetně Vereesina děda svorně tvrdili, že tělo hraničářky generála shořelo ve stejném ohni, který zničil polovinu hlavního města. Nezůstalo po ni ani stopy.

Ale zatímco pro Vereesu tímhle celá záležitost končila, Rhonin díky svým zdrojům mezi Kirin Tor a v Quel'Thalasu narazil na zprávy o Sylvanas, které ho mrazily do morku kostí. Jakýsi přeživší hraničář s myslí napůl šílenou mumlal cosi o tom, že jeho generála nezabili, nýbrž zajali. Prý byla strašlivě znetvořena a nakonec zabita pro Arthasovo potěšení. Potom vzali její tělo do temného chrámu, jež ve svém šílenství nechal princ vybudovat, a sám Arthas pak zvrátil její duši i tělo a přetvořil ji z hrdinné elfky na posla zla... děsivého kvilejícího ženského fantóma nazývaného smrtonoška, jenž prý stále bloudí v ruinách Quel'Thalasu.

Rhoninovi se dosud nepodařilo tyto pověsti potvrdit, ale byl si docela jistý, že na nich bude daleko více než jen zrnko pravdy. Modlil se, aby se tahle zpráva k Vereese nikdy nedostala. Tolik tragédií... nebylo divu, že se Rhonin nedokázal zbavit pocitu nejistoty, když přišlo na jeho novou rodinu.

Povzdechl si: „Snad až se narodí, budu se cítit líp. Třeba jsem jenom nervózní.“

„Což by mělo být známkou toho, že z tebe bude dobrý rodič.“ Vereesa se vrátila do postele.

„A kromě toho, nejsme na to sami. Jalia nám moc pomáhá.“

Jalia byla starší žena silné postavy, která sama porodila šest dětí a u několikanásobně vyššího počtu porodů asistovala. Rhonin si byl jistý, že kterýkoli člověk by byl v případě elfky velmi nedůvěřivý, obzvláště když přišlo na elfku provdanou za lidského čaroděje, ale Jalia se na Vereesu jen jedinkrát podívala a její mateřské instinkty ihned zvítězily nad vším ostatním. Přestože ji Rhonin za její čas velmi dobře platil, měl podezření, že by tahle žena z města s jeho ženou zůstala i zadarmo. Tolik si ji oblíbila.

„Asi máš pravdu,“ začal. „Jen jsem byl...“

Hlas... velmi známý hlas... najednou naplnil celou jeho hlavu.

Hlas, který mu nemohl přinášet nic dobrého.

Rhonine... Potřebuji tě.

„Krasus?“ vyhrkl čaroděj.

Vereesa se posadila a všechna její radost byla okamžitě pryč. „Krasus? Co je s ním?“ Oba ho znali, mistra čaroděje, člena Kirin Tor, Krasus byl tím, kdo je ve skutečnosti svedl dohromady. A byl rovněž tím, kdo jim ve své době neřekl celou pravdu, obzvláště ne o tom, v čem byl on sám zainteresován.

Teprve až bylo nejhůř, dozvěděli se, že je rovněž drakem jménem Korialstrasz.

„To... to je Krasus,“ bylo jediné, co ze sebe Rhonin v tu chvíli dostal.

Rhonine... Potřebuji tě...

Nepomůžu ti! odpověděl čaroděj bez váhání. Už jsem si své splnil! Víš moc dobře, že ji teď nemůžu opustit...

„Co chce?“ dožadovala se Vereesa. Stejně jako čaroděj věděla i ona, že by je Krasus nekontaktoval, kdyby se nevyskytl nějaký strašný problém.

„To je jedno! Bude si muset najít někoho jiného!“ Než mne odmítneš, něco ti ukážu...

prohlásil hlas. Ukážu vám to oběma...

Než stačil Rhonin začít protestovat, naplnily mu hlavu obrazy. Prožil si znovu Krasův úžas, když se s ním spojil Pán času, zažil stejný šok jako dračí mág, když vyšlo najevo zoufalství jednoho z Aspektů. Vše, co Krasus prožil, sdíleli s mm nyní čaroděj i jeho žena.

Úplně nakonec je Krasus utopil v obrazu místa, které považoval za zdroj Nozdormova rozrušení, mrazivého a nepřístupného řetězce rozeklaných hor. Kalimdor.

Celá vize trvala jen několik sekund, ale Rhonina zcela vyčerpala. Z postele zaslechl povzdech. Čaroděj se otočil a spatřil Vereesu zabořenou do polštářů.

Přiskočil k ní, ale ona se ihned mávnutím pokusila zahnat všechny jeho obavy. "Jsem v pořádku! Jen... mi to vyrazilo dech... Dej mi chvílku..."

Rhonin by jí dokázal dát věčnost, nezvanému hostu však nehodlal dát ani vteřinu. Čaroděj si v hlavě zhmotnil Krasův obraz a odpověděl: Běž si s těmi svými úkoly za někým jiným! Pro mě už to skončilo! Mám teď na starosti daleko důležitější věci!

Krasus nic neříkal a Rhonin uvažoval, zda jeho odpověď způsobila, že se jeho bývalý ochránce vydal hledat jinou loutku. Rhonin Krasa uznával, dokonce by se dalo říct, že ho měl rád, ale ten Rhonin, kterého drak hledal, už neexistoval. Toho teď zajímala už jen jeho rodina. K jeho překvapení však ta, od které nejvíce očekával, že bude stát po jeho boku, náhle zavrčela: „Samozřejmě že se hned musíš vydat na cestu.“

Beze slova na Vereesu hleděl: „Já nikam nejdu!“

Elfka se znovu posadila. „Ale ty musíš. Viděl jsi to, co já. Nevolal tě kvůli nějaké maličkosti! to dělá velké starosti... a to, co jemu dělá starostí, mě děsí.“

„Ale já tě tu teď nemůžu nechat!“ Rhonin si vedle ní klekl na koleno. „Neopustím ani tebe, ani je!“

Na Vereesině tváři se objevila stopa její hraničářské minulosti. Oči se jí nebezpečně zúžily zlobou na záhadnou sílu, která se je chystala rozdělit, a odpověděla: „A poslední věc, kterou bych si já přála, by bylo, aby ses vystavoval nebezpečí! Nehodlám obětovat otce svých dětí, ale co jsme viděli, by mohlo znamenat strašlivou hrozbu pro celý svět, do kterého se narodí! Už jen tohle je dostatečný důvod, abys šel. Kdybych nebyla v tomhle stavu, stála bych po tvém boku, to přece víš.“

„Jistě že vím.“

„Říkám si, že je silný, Krasus. Dokonce silnější než Korialstrasz! Říkám si, že tě nechávám jít, protože budete spolu. Víš moc dobře, že by po tobě nechtěl nic, o čem by si myslel, že to nezvládneš.“

To byla pravda. Draci uznávali jen velmi málo smrtelných tvorů. To, že se Krasus v obou svých podobách obracel s prosbou o pomoc na něj, znamenalo hodně... a jako spojenec ohromného ještěra bude Rhonin chráněn lépe než kdokoli jiný.

Co by se mohlo stát?

Rhonin poraženecky přikývl. „Dobrá. Půjdu. Zvládneš to, než přijde Jalia?“

„Dokázala jsem zastřelit orka na sto metrů. Bojovala jsem s troly, démony a spoustou jiných zrůd. Procestovala jsem Azeroth křížem krážem... ano, lásko, myslím, že to zvládnou, než Jalia přijde.“

Sklonil se k ní a políbil ji. „Tak to bych měl dát vědět, že jdu s ním. Na draka je celkem netrpělivý.“ „Vzal na svá bedra starosti celého světa, Rhonine.“ Ani to však Rhonina vůči příliš neuklidňovalo. Nesmrtelný drak byl pro řešení strašlivých událostí daleko vhodnějším tvorem než obyčejný čaroděj, který se navíc měl zakrátko stát otcem.

Rhonin se soustředil na obraz dračího mága, jak si jej nejlépe pamatoval, a pokusil se svého bývalého ochránce v duchu najít Dobrá, Krase, pomůžu ti. Kde se sejde...

Čaroděje obklopila tma. Odněkud z dálky zaslechl Vereesin hlas volající jeho jméno.

Zmocnila se ho závrať.

Jeho boty najednou zaskřípaly na tvrdé skále. Tím nárazem se mu v těle otrásla každičká kost a on měl co dělat, aby se mu nepodlomily nohy.

Rhonin stál v ohromné jeskyni vyhloubené bezpochyby něčím silnějším než jen působením přírodních živlů. Střecha byla tvarována do téměř dokonalé klenby a stěny byly vyhlazeny ohromným žářem. Díky slabému světlu vycházejícímu jakoby odnikud viděl uprostřed stát samotnou postavu v dlouhém hábitu.

„Aha...“ dostal ze sebe Rhonin. „Takže se asi sejdem tady.“

Krasus pokynul dlouhou rukou v rukavici směrem doleva. „Támhle máš vak se zásobami a vodou. Přímo vedle sebe. Vezmi si ho a pojď za mnou.“

„Ani jsem neměl čas rozloučit se se svou ženou...“ zavrčel Rhonin, zatímco zvedl kožený vak a přehodil si ho přes rameno.

„Soucítím s tebou,“ odpověděl dračí mág, který už kráčel směrem ven. „Postaral jsem se, aby nezůstala bez pomoci. Bude v pořádku, zatímco budeme pryč.“

Už po těch pár vteřinách, co Krasa poslouchal, si Rhonin vzpomněl, jak často ten starobylý tvor předpokládal jeho rozhodnutí a dopředu se podle něj zařizoval. Krasus už považoval Rhoninův souhlas za vyslovený.

Následoval vysokou vzpřímenou postavu ke vchodu do ohromné jeskyně. Rhonin věděl, že Krasus po válce s orky změnil své doupe, kam se ale přestěhoval, byla jiná otázka. Nyní čaroděj viděl, že z ústí jeskyně je výhled na známé hory, které nebyly vůbec vzdálené od jeho vlastního domova. Na rozdíl od svých příbuzných v Kalimdoru měly tyhle hory v sobě jakousi majestátní krásu, nikoli předzvěst smrti.

„Jsme skoro sousedé,“ poznamenal suše.

„Shoda náhod, ale umožnilo mi to přenést tě sem. Kdybych si tě chtěl vyžádat ze sídla své královny, bylo by kouzlo daleko více vyčerpávající a já mám v úmyslu ponechat si tolik sil, kolik jen bude možné.“

Tón, se kterým dračí mág mluvil, vyhnal z Rhonina veškeré pocity nepřátelství vůči němu. Ještě nikdy v Krasově hlase neslyšel takové znepokojení. „Mluvil jsi o Nozdormu, Aspektu času. Podařilo se ti znovu se s ním spojit?“

„Ne... a proto musíme učinit všechna preventivní opatření. Vlastně se ani na to místo nemůžeme přesunout pomocí magie. Budeme muset letět.“

„Ale když nepoužijeme magii, jak můžeme letět...“

Krasus roztáhl paže... a ty se v tu chvíli začaly měnit, pokrývat šupinami a zakončovat ohromnými drápy. Jeho tělo rychle rostlo do všech stran a objevila se kožnatá křídla. Krasova již tak vyzáblá tvář se ještě více protáhla, změnila rysy a stala se plazí.

„Jasně,“ zamručel Rhonin. „Jsem to ale hlupák.“

Korialstras, drak, hleděl z výšky na svého titěrného společníka. „Vyšplhej nahoru, Rhonine. Musíme vyrazit.“

Čaroděj neochotně poslechl a snažil si vzpomenout na nejlepší způsob, jakým se usadit.

Chodidly vklouzl pod rudé šupiny a sklonil se těsně k drakovu šlachovitému krku. Prsty se pevně sevřely kolem lemu jiné šupiny. Přestože Rhoninovi bylo jasné, že Korialstras udělá, co bude moci, aby neskouzl, nechtěl nic riskovat. Člověk nikdy neví, co takový drak může na obloze potkat.

Ohromná žilnatá křídla jednou, dvakrát máchla a pak se drak náhle zvedl vysoko k nebi. S každým dalším mávnutím křídel už pod nimi ubíhaly míle. Korialstras letěl naprosto lehce a Rhonin cítil, jak obrovitě koluje krev v žilách. Přestože drak trávil spoustu času v podobě čaroděje Krasa, doma byl bezpochyby tady, ve vzduchu.

Rhoninem otřásla zima a on si přál, aby býval měl alespoň příležitost převléci se do cestovního oděvu a pláště. Sáhl si na záda, aby si lépe upravil kabátec - a objevil, že tam má kapuci.

Sklonil hlavu a zjistil, že má skutečně na sobě kromě košile a kalhot ještě tmavě modrý plášť a roucho. Jeho společník bez jediného slova přeměnil jeho oblečení na jiné, pro cestování mnohem vhodnější.

S kápí sraženou hluboko přes obličej přemítal Rhonin, co asi leží před nimi. Co mohlo Pána času tolik znepokojit? Ta hrozba zněla stejně katastroficky jako naléhavě... a muselo to být bezpochyby silnější, než co by čaroděj dokázal sám zvládnout.

A přesto se Korialstrasz obrátil právě na něj... Rhonin doufal, že se ukáže být jeho důvěry hoden. A nejen kvůli drakovi, ale hlavně kvůli své rozrůstající se rodině.

* * *

Jakkoli by se to mohlo zdát nemožné, někde během cesty Rhonin usnul. Nehledě na to však nesklouzl z dračího hřbetu vstříc jisté smrti. Korialstrasz s tím bezpochyby musel mít něco společného, přestože se na první pohled zdálo, že drak prostě jen bezstarostně letí dál.

Slunce již téměř zapadlo. Rhonin se zrovna chystal zeptat se svého společníka, zda má skutečně v úmyslu letět celou noc, když Korialstrasz začal náhle klesat. Čaroděj se zahleděl dolů, ale viděl pouze vodní plochu, bezpochyby moře. Nevybavoval si, že by draci nějak zvlášť milovali vodu. Copak chtěl Korialstrasz přistát na hladině jako nějaká kachna? O chvíli později na své otázky dostal odpověď, když se v dálce objevil osamocený kus skály. Ne... nebyla to skála, ale ostrov téměř zcela bez vegetace.

Rhoninem projel pocit hrůzy, takový, jaký naposledy cítil, když letěli přes moře směrem ke Khaz Modanu. Tehdy to bylo na hřbetě gryfonů společně s trpaslíky a ten ostrov, přes který letěli, se jmenoval Tol Barad, prokleté místo kdysi vypleněné orky. Obyvatelé ostrova byli povražděni, jejich domy vypleněny a čarodějovy citlivé smysly vnímaly volání jejich duší po pomstě.

A teď to strašlivé volání trpících cítil znovu.

Rhonin na draka zavolal, ale buď jeho hlas vzal vítr, nebo se Korialstrasz rozhodl ho neslyšet. Kožnatá křídla změnila náklon a zpomalila jejich prudký sestup na pozvolné klesám.

Zastavili se nad pahorkem tyčícím se nad několika zastíněnými rozbořenými stavbami. Vzhledem k tomu, že jich bylo málo na nějaké město, předpokládal Rhonin, že snad kdysi mohly být pevností nebo statkem obehnaným zdí. Tak či tak představovaly ponuré trosky obraz, který jen posílil čarodějovy obavy.

„Jak brzy zase vyrazíme?“ zeptal se Korialstrasz stále v naději, že si drak chce jen na chvíli odpočinout, než budou pokračovat dál do Kalimdoru.

„Ne dříve než za svítání. Abychom se dostali do Kalimdoru, musíme proletět kolem víru a k tomu budeme potřebovat veškeré síly i důvtip. Tohle je jediný ostrov, který jsem za celou dobu uviděl.“

„Jak se jmenuje?“

„To mi není známo.“

Korialstrasz dosedl na zem a dovolil Rhoninovi sesednout. Čaroděj poodešel od svého společníka jen natolik, aby si ještě jednou mohl prohlédnout ruiny. Pak je obklopila tma.

„Stalo se tu něco tragického,“ prohlásil najednou Korialstrasz.

„Taky to cítíš?“

„Ano... ale nedokáži říci, co to je. Přesto bychom tu měli být v bezpečí a já nemám v úmyslu se přeměňovat.“

To Rhonina trochu uklidnilo, ale i tak se rozhodl zůstat drakovi co možná nejbližší. I přes svou pověst bezstarostného člověka nebyl čaroděj blázen. Do těch ruin by ho nic na světě nepřinutilo vstoupit.

Jeho obří společník téměř okamžitě upadl do spánku a zanechal daleko méně unaveného Rhonina hledět na noční oblohu. Jeho mysl naplnily myšlenky na Vereesu. Dvojčata se již brzy narodí a on doufal, že kvůli téhle cestě nepřijde o jejich příchod. Zrození bylo samo o sobě takovou magií, jaké Rhonin nikdy nebude schopn.

Myšlenky na rodinu oslabily čarodějovo napětí a dříve, než si to uvědomil, začal dřímat. Vereesa i dosud nenarozená dvojčata mu i nadále dělaly milující společnost, přestože zatím netušil, jakého pohlaví jeho děti budou.

Vereesa se pomalu vytratila a zanechala Rhonina s dvojčaty. Ta na něj volala, vybízela ho, aby je chytil. Rhonin začal ve snu pobíhat po krajině, ale z dětí už byly jen dva nezřetelné obrysy na obzoru. To, co začalo jako hra, se proměnilo v honičku. Ještě před chvílí šťastné volání bylo plné strachu. Rhoninovy děti ho potřebovaly, ale nejprve je bude muset najít... a rychle.

„Tati! Tatínku!“ ozývaly se jejich hlásky.

„Kde jste? Kde jste?“ Čaroděj se prodíral spleť větví, které se zdály být tím hustší, čím více se snažil. Konečně se dostal skrz a před sebou spatřil hrad tyčící se do výšky.

A z té výšky na něj znovu volaly děti. Viděl, jak k němu jejich vzdálené postavičky natahují ruce. Rhonin seslal kouzlo, kterého ho zvedlo do vzduchu, ale spolu s ním se začal zvedat i hrad.

Frustrován se pokusil stoupat rychleji.

„Tatínku! Tati!“ volaly hlásky, nyní navíc tlumené větrem.

Konečně se přiblížil k oknu ve věži, kde obě děti čekaly. Jejich natažené paže jako by chtěly zkrátit vzdálenost mezi nimi a Rhoninem. Jejich prsty už se téměř dotýkaly...

Najednou do hradu vrazila ohromná postava tak, že zatřásla samotnými základy, a Rhonin i děti začali padat k zemi. Rhonin se je zoufale snažil zachránit, ale pak ho uchopila ohromná kožnatá ruka a odnesla ho pryč.

„Probud' se! Probud' se!“

Čarodějovi hučelo v hlavě. Vše kolem něj se točilo. Ruka ho pustila a on znovu padal.

„Rhonine! Ať už jsi kdekoli, probud' se!“

Na zemi spěchaly dva stíny, aby ho chytily... jeho děti, které se nyní snažily zachránit jeho život. Rhonin se na ně usmál a ony mu úsměv vrátily.

Úsměv s ostrými vražednými zuby.

A právě včas se Rhonin konečně probudil.

Nepadal, ale ležel na zádech. Podle hvězd nad sebou poznal, že leží v jedné z rozbořených budov bez střechy. Do nosu se mu dral pach rozkladu a uši mu naplnilo děsivé syčení.

Zvedl hlavu - a pohlédl do tváře skutečné noční můře.

Kdyby někdo vzal lidskou lebku, ponořil ji do rozteklého vosku a pak by vosk nechal pomalu stékat dolů, docela by se to blížilo tomu, na co Rhonin hleděl a z čeho se mu obracel žaludek. K tomu všemu byla ústa zrůdy plná ostrých zubů a společně s rudýma očima, v nichž nebylo ani stopy po nějaké duši, hladově zářícíma na ležícího čaroděje, byl obraz skutečné pekelné hrůzy kompletní.

Pohybovalo se to směrem k němu na příliš dlouhých nohách a vztahovalo k němu kostnaté paže zakončené třemi dlouhými zkroucenými prsty zarývajícími se do již tak rozervané skály.

Celá ta ohavnost byla napůl zahalena ve zbytecích kdysi jistě královského roucha a kalhot.

Byla tak vychrtlá, že si zpočátku Rhonin myslel, že na sobě nemá žádné maso, ale pak spatřil téměř průsvitnou vrstvu kůže zakrývající žebra a jiné viditelné části těla.

Čaroděj se pokusil odplazit právě v okamžiku, kdy ho zrůda chytila za nohu. Slizem pokrytá ústa se otevřela, ale namísto nervy drásajícího skřeku se ozval dětský hlásek.

„Tatínku!“

Stejný hlas jako z Rhoninova snu.

Při tom zvuku vycházejícím z hrdla ghoula se otrásl, ale to volání v něm zároveň vyvolávalo nutkání pomoci. Znovu měl pocit, jako by ho jeho děti volaly, něco nemožného.

Polorožbořenou budovu najednou naplnil řev otřásající snad i samotnou zemi a nadobro ho zbavil rostoucí touhy poddat se spárům nelidské zrůdy. Rhonin ukázal na netvora prstem a promluvil

Kolem zrůdy vybuchl ohnivý kruh. Nyní konečně odporně zavřeštěla. Napřímila se, jak jen jí to její neohranané dolní končetiny dovolily, a pokusila se projít hradbou plamenů.

„Rhonine!“ volal odněkud zvenčí Korialstrasz. „Kde jsi?“

„Tady! Tady uvnitř! Není tu střecha!“

V okamžiku, kdy čaroděj zavolal odpověď, proskočila zrůda ohněm.

Plameny na mnoha místech olizovaly její tělo, nehledě na to však otevírala tlamu daleko více, než by mělo být ve skutečnosti možné. Dost na to, aby se do ní vešla Rhoninova hlava.

Než stačil čaroděj seslat další kouzlo, zakryl hvězdy ohromný stín a ghoulů uchoopil obrovský spár. S dalším zavřeštěním přelétla stále ještě hořící zrůda celou místnost a narazila do protější stěny takovou silou, že ji zasypaly uvolněné kameny.

Dračí oheň pak dokončil to, co Rhoninovo kouzlo začalo.

Čaroděj se málem zadusil odporným zápachem. S rukávem u nosu a přes ústa hleděl na Korialstrasze ozářeného vlastním ohněm.

„Co... co to bylo?“ podařilo se mu nakonec vydechnout

Dokonce i v nastalé tmě dokázal rozeznat drakovo znechucení. „Mám za to... mám za to, že to byl jeden z těch, kteří tady tomu kdysi říkali domov.“

Rhonin obrátil pohled na zuhelnatělé tělo. „Tohle že kdysi bylo člověk? Jak je to možné?“

„Už jsi viděl hrůzy vyvolané Nemrtvými během války proti Plamenné legii. Nemusíš se ptát.“

„Tohle je jejich práce?“

Korialstrasz si oddechl. Evidentně byl tímto setkáním stejně zaskočen jako Rhonin. „Ne... tohle je mnohem starší... a dokonce ještě zkaženější, než čeho by kdy byl schopen král lichů.“

„Kras... Korialstraszi, vstoupilo mi to do snů! Řídilo jeto!“

„Ano, další se pokoušeli udělat to samé se mnou...“

„Další?“ Rhonin se rychle rozhlížel kolem sebe, na rtech okamžitě připravené další kouzlo.

Najednou si byl jistý, že se ruiny hemží nepřáteli.

„Jsme v bezpečí... alespoň prozatím. Z několika nezůstalo o mnoho více než z toho tvého a ostatní se rozprchli do všech koutů těchto ruin. Mám za to, že dole je spleť katakomb, kde přebývají, když nikoho nehoní.“

„Nemůžeme tady zůstat.“

„Ne,“ souhlasil drak. „To nemůžeme. Musíme letět dál, do Kalimdoru.“

Snížil se, aby mohl Rhonin nasednout, a pak okamžitě máchl křídly. Oba se vznesli k temné obloze.

„Až náš úkol skončí, vrátím se sem a skončuji s těmi zrůdami,“ prohlásil Korialstrasz. Pak daleko jemnějším tónem dodal: „Na tomto světě je zrůd i tak až příliš.“

Rhonin mu neodpovídal, místo toho se ještě naposled podíval dolů. Možná ho šálil zrak, ale měl pocit, že viděl několik ghoulů, jak poté, co drak vzlétl, vylézají ven. Ve skutečnosti se mu zdálo, že jich tam jsou tucty a všichni se hladově dívají nahoru... na čaroděje.

Odtrhl od nich pohled, vlastně šťastný, že pokračují dál do Kalimdoru. Ať už je tam čeká cokoli, po takové noci to jen stěží může být o mnoho horší.

Určitě...
3.

Korialstrasz dosáhl pobřeží Kalimdoru pozdě odpoledne. Zastavili se s Rhoninem, jen aby se trochu najedli - drak pro jistotu tak, aby ho člověk neviděl - a znovu vyrazili k mohutnému horskému řetězci, který pokrýval značnou plochu západní části země. Korialstrasz letěl, jako by se naléhavost situace zvyšovala, čím více se blížili cíli. Neřekl Rhoninovi, že se čas od času pokoušel spojit s Nozdormu... pokoušel a nespojil. Brzy to však již nebude hrát roli, neboť spatří to, co Aspekta času tolik vyděsilo, na vlastní oči.

„Ten vrcholek!“ zavolal Rhonin. Přestože opět spal, vůbec se necítil svěží. Ve snu ho strašily obrazy spojené s prokletým ostrovem. „Poznávám tu horu!“

Drak přikývl. Byl to poslední orientační bod v krajině před jejich cílem. I kdyby jej nespatriil zároveň se svým pasažérem, vycítil by špatnost v samotné podstatě reality... a to znamenalo, že na ně čekalo něco strašlivého.

Bez ohledu na tuto jistotu okřídlený tvor jen znásobil své tempo. Nebyla jiná možnost. Ať již před nimi leželo cokoli, jediní, kdo to mohli zastavit, byli on a ten malinký človíček, kterého nesl.

* * *

Ale zatímco bystré oči draka a člověka sice spatřily cíl své cesty, nevšimly si jiných očí, které naopak spatřily je.

„Rudý drak..." zavrčel první ork. „Rudý drak s jezdcem..."

„Někdo z našich, Broxi?" zeptal se druhý. „Další ork?" Brox si směrem ke svému společníkovi odfrkl. Druhý ork byl mladý, příliš mladý, než aby byl využit ve válce proti Legii, a v žádném případě si nemohl pamatovat časy, kdy to byli orkové, ne lidé, kdo létal na takových zvířatech. Gaskal znal jen příběhy a legendy. „Gaskale, ty hlupáku, jediný způsob, jak by dneska nějaký drak nesl orka, je v břiše!"

Gaskal nevzrušeně pokrčil rameny. Byl to každým coulem hrdý orkský válečník - vysoký a svalnatý s hrubou zelenou pokožkou a dvěma dobře rostlými kly vyrůstajícími z masivní dolní čelisti. Měl zploštělý nos a husté obočí a mezi lopatky mu spadala hříva tmavých vlasů. V jedné svalnaté ruce držel Gaskal obrovskou válečnou sekeru a druhou svíral uzel vaku z kozí kůže. Stejně jako Brox měl na sobě hrubý kožšinový kabát, pod kterým nosil kožený kilt a sandály obalené látkou, aby udržely teplo. Jakkoli byli orkové tvrdá rasa schopná přežít jakékoli klima a počasí, potřebovali i oni takhle vysoko v horách zůstat v teple.

Rovněž Brox byl hrdý válečník, ale čas se na něm podepsal více, než by to zvládl kterýkoli z jeho protivníků. Byl o několik centimetrů menší než Gaskal, částečně díky tomu, že byl neustále poněkud shrbený. Hříva tohohle veterána už prořídla a začínala šedivět. Buldočí výraz ještě zesilovaly jizvy a hluboké vrásky stáří a na rozdíl od svého společníka byl v jeho tváři nahrazen výraz permanentní dychtivosti zamyšlením a únavou.

Brox si nadhodil již hodně opotřebované válečné kladivo a dál si razil cestu hlubokým sněhem. „Míří na stejné místo jako my."

„Jak to můžeš vědět?"

„A kam jinam by tady asi tak letěli?"

Gaskal nenašel žádný argument a ztichl. Brox tak měl čas znovu zapřemýšlet nad důvody, proč byli oba vysláni na tohle opuštěné místo.

Nebyl u toho, když starý šaman přišel za Thralllem s žádostí o okamžité přijetí, ale slyšel všechny detaily. Thrall přirozeně souhlasil, neboť se velmi důsledně řídil starými zvyky a považoval Kalthara za moudrého rádce. Jestli s ním musel Kalthar okamžitě mluvit, měl pro to velmi dobrý důvod.

Nebo velmi špatný.

* * *

S pomocí dvou Thrallových stráží vstoupil vrásčitý Kalthar dovnitř a posadil se před mohutným náčelníkem. Z úcty ke staršímu si Thrall sedl na podlahu, aby oči obou byly alespoň částečně ve stejné výšce. Na Thrallových zkřížených nohou leželo obrovské válečné kladivo Doomhammer* (*Kladivo zkázy, ale překlad není důležitý, stačí ho vidět v akci:-) (pozn. překl) zakončené hlavou s ostrými hranami, už generace zhouba nepřátel Hordy. Nový náčelník orků měl široká ramena, byl neobyčejně svalnatý a na svou pozici relativně mladý. Nikdo však Thrallovu schopnost vládnout nezpochyboval. Vyvedl orky z internačních táborů a vrátil jim jejich čest a hrdost. Uzavřel s lidmi mír, který dal Hordě šanci začít znovu žít. Jeho lid už nyní o něm zpíval písně, které se bezpochyby budou předávat z generace na generaci.

Oděh v hrubé ebenové plátové zbroji leptané bronzem - kterou zdědil společně s obávanou zbraní od svého předchůdce, legendárního Ogrima Doomhammera - sklonil nyní největší z válečníků hlavu a pokorně se zeptal: "Jak mohu pomoci tomu, kdo mě poctil svou přítomností, velký?"

„Tak, že mne vyslechněš," odpověděl Kalthar. „A že budeš skutečně poslouchat."

Náčelník se v očekávání naklonil blíže ke starci a jeho poutavé a tak velmi vzácné modré oči - kdysi považované jeho lidem za zlé znamení - se ještě více přimhouřily. Na své cestě od otroka a gladiátora k vládci studoval Thrall i způsoby šamanů, a dokonce sám ovládl něco z jejich umění. Více než dobře chápal, že jestli Kalthar takhle mluví, má k tomu vážný důvod. A tak pověděl šaman Thrallovi o víru ze své vize a o tom, jak se zdálo, že Čas je pro něj jen hračkou. Pověděl mu o hlasech a jejich varování, pověděl mu o špatnosti, kterou cítil. Pověděl Thrallovi, čeho se bojí, že se stane, pokud se celá situace neprověří.

Když Kalthar skončil, náčelník se zamyšleně narovnal. Na krku mu visel medailon, do kterého byla vyrytá sekera a kladivo. V očích mu zazářil důvtip a inteligence, jež z něj dělaly schopného vůdce. Když se pohyboval, nebylo to s brutální silou orka, ale s ladností a rovnováhou daleko bližší člověku nebo elfovi.

„To zavání magií," zahřměl. „Velkou magií. Možná spíš... něco pro čaroděje."

„Ti už to možná vědí," opáčil Kalthar. Ale my si nemůžeme dovolit na ně čekat, velký náčelníku."

Thrall pochopil. „Chceš, abych někoho poslal na to místo, které jsi viděl?"

„Zdalo by se to být velmi moudré. Alespoň se můžeme dozvědět, čemu čelíme."

Náčelník si zamyšleně mnul bradu. „Myslím, že vím koho. Dobrého válečníka." Obrátil se ke strážím. "Broxe! Sežeňte mi Broxe!"

* * *

A tak byl zavolán Brox a byla mu svěřena tahle mise. Thrall si Broxe velice vážil, protože starší válečník byl jedním z hrdinů v minulé válce, jediný, kdo přežil z oddílu statečných bojovníků, kteří bránili důležitý průsmyk proti démonům. Brox svým kladivem udělal díry do více než tuctu lebek strašlivých nepřátel. Jeho poslední druh zahynul roztržen vedví právě v okamžiku, kdy je přišly zachránit posily. Vyděšený, zalitý krví a stojící uprostřed jatek připadal Brox příchozím jako obraz ze starých bájí jejich rasy. Jeho jméno bylo okamžitě ctěno téměř stejně jako Thrallovo.

Ale náčelníkovu úctu a pozici prvního, koho vybíral na obtížné úkoly, si získal něčím víc než jen slavným jménem. Thrall věděl, že Brox je jako on, válečník, který bojoval stejně tak silou paží jako hlavou. Velitel orků nemohl do hor poslat armádu. Potřeboval svěřit tenhle úkol dvěma schopným bojovníkům, kteří by mu následně podali zprávu o tom, co našli.

Gaskal byl vybrán, aby šel s Broxem, kvůli své hbitosti a absolutní poslušnosti. Mladý ork byl členem nové generace, jež bude vyrůstat v relativním míru s ostatními rasami. Brox byl rád, že může mít po boku takového schopného válečníka.

Šaman popsal cestu horami tak dokonale, že měli oba náskok oproti odhadované době trvání celé cesty. Podle Broxových odhadů ležel jejich cíl za dalším hřebenem... přesně tam, kde zmizel drak se svým jezdcem.

Brox sevřel pevněji kladivo. Orkové souhlasili s mírem, ale on i Gaskal budou bojovat, bude-li to třeba, i kdyby to znamenalo jejich jistou smrt.

Starší z obou válečníků potlačil hořký úsměv, který se při té poslední myšlence už málem prodral na jeho tvář. Ano, byl by ochoten bojovat na smrt. To, co Thrall netušil, když velkého válečného hrdinu povolal, bylo, že Brox trpí strašlivou vinou. Vinou, jež šířila jeho duši již od toho osudného dne dávno v minulosti.

Všichni zahynuli, ale Brox ne, a on to nedokázal pochopit. Cítil se vinný za to, že je naživu, že statečně nezahynul společně se svými druhy. Pro něj bylo zůstat naživu ostudou, známkou neschopnosti odevzdat úplně všechno, tak jako ostatní. Od té doby čekal a doufal, že přijde příležitost očistit se. Očistit se... a zemřít. A teď, snad, mu osud podobnou příležitost chystal.

„Pohni sebou!" rozkázal Gaskalovi. „Dostanem se k nim, než se utáboří!" Teď už si dovolil široký úsměv, který jeho druh zcela jistě považoval za projev orkského nadšení. „A jestli nám budou dělat nějaké potíže... přinutíme je myslet si, že se celá Horda znovu vydala do boje!"

Jestli se ostrov, na kterém prve přistáli, zdál být hrozné místo, byl horský průsmyk, kam nyní klesali, jednoduše špatný. To bylo nejlepší slovo, kterým by Rhonin popsal své pocity z něj. Ať již hledali cokoli... nemělo to existovat. Jako by samotná podstata reality udělala nějakou strašlivou chybu...

Intenzita toho pocitu byla taková, že čaroděj, který už čelil všem představitelným hrůzám, chtěl, aby se drak otočil a letěl zpátky. Neřekl však nic, protože si vzpomněl, jak své obavy vyjádřil už na ostrově. Korialstrasz by mohl litovat, že si ho zavolal.

Rudý obr natočil křídla, neboť konečně zřejmě dorazili k cíli. Jeho ohromné spáry se bořily do měkkého sněhu, jak hledal nějaké pevné místo k přistání.

Rhonin ještě pevněji sevřel drakův krk. Cítil každý pohyb a doufal, že nesklouzne dolů. Vak mu bušil do zad, až to bolelo.

Konečně Korialstrasz přistál. Plazí hlava se otočila k čaroději. "Jsi v pořádku?"

„V pořádku... v rámci možností!" vydechl Rhonin. Už měl za sebou pár letů na drakovi, ale ještě žádný takhle dlouhý.

Bud' Korialstrasz věděl, že je jeho pasažér stále unavený, nebo si sám drak potřeboval po tak dlouhé cestě odpočinout. „Několik hodin tady zůstaneme. Naber síly. V té energii, co cítím, není chuť útočit. Měli bychom mít dost času dát se dohromady. Bude to nejlepší možnost."

„No, hádat se s tebou nebudu," odpověděl Rhonin a sklouzl z dračího hřbetu.

Vítr mezi horami nepříjemně foukal a vysoké vrcholky vrhaly temné stíny, ale s pomocí trochy magie a blízkého převisu se čaroděj snad bude moci dostatečně zahřát. Zatímco se pokoušel protáhnout ztuhlé svaly, Korialstrasz procházel průsmykem a zkoumal okolí. Stezka se o pár metrů dál stáčela a obr po několika krocích zmizel.

Rhonin si přetáhl kápi přes hlavu a hned začal dřímat. Tentokrát mu hlavu naplnily pěkné obrazy... skutečné obrazy Vereesy a nadcházejícího početí. Čaroděj se při představě svého návratu usmál.

Probudil ho zvuk přicházejících kroků. K Rhoninovu překvapení to nebyl drak Korialstrasz, kdo se k němu vracel, nýbrž vytáhla postava Krasova.

V odpověď na překvapením vytřeštěné oči čaroděje dračí mág vysvětlil svou proměnu: „V blízkosti je tu několik velmi nestabilních oblastí. V téhle podobě znamenám menší nebezpečí, že bych způsobil jejich zhroucení. Kdyby na to přišlo, mohu se kdykoli přeměnit zpátky."

„Našel jsi něco?"

Téměř elfí tvář dračího mága se zamračila. „Cítím Aspekta času. Je tady, a přesto tady není. To mne znepokojuje." „Neměli bychom začít..."

Ale než mohl Rhonin dopovědět, rozlehlo se horským řetězcem hrozivé zavytí. Ten zvuk způsobil, že se všechny čarodějovy nervy napjaly k prasknutí. Dokonce i Krasus vypadal vyvedený z míry.

„Co to bylo?" zeptal se Rhonin.

"Já nevím." Dračí mág se zvedl. „Měli bychom jít dál. Náš cíl leží nedaleko."

„My nepoletíme?"

„Cítím, že to, co hledáme, leží na úzké stezce mezi dalšími horami. Drak by se tam nevešel, ale dva malí pocestní ano."

S Krasem vpředu oba zamířili na severovýchod. Zdálo se, že Rhoninova společníka se zima nijak nedotýká, přestože on sám musel zesílit své oblečení ochranným kouzlem. I pak stále cítil mráz téhle země na tváři a prstech.

Netrvalo dlouho a přišli na začátek stezky, o které Krasus mluvil. Rhonin nyní pochopil, co drak svými slovy myslel. Stezka vedla soutěskou připomínající chodbu. Mohl by jí projít půltucet mužů kráčejících vedle sebe, ale drakovi by se jen stěží podařilo dostat dovnitř hlavu, nemluvě o obřím těle. Vysoké strmé stěny vrhaly ještě temnější stíny a Rhonin uvažoval, jestli náhodou nebudou potřebovat po cestě nějaký zdroj světla.

Krasus bez jediného zaváhání pokračoval dál, jistý si zvolenou cestou. Pohyboval se čím dál rychleji, téměř jako posedlý.

Vítr v přírodní chodbě téměř kvílel. Jeho intenzita stoupala s každým krokem. Rhonin, obyčejný člověk, měl co dělat, aby udržel se svým ochráncem krok.

„Už tam budeme?" zavolal nakonec.

„Brzy. Leží to jen..." Krasus se odmlčel.

„Co se děje?"

Dračí mág se zahloubal sám do sebe a zamračil se. „Není to... není to už přesně tam, kde to mělo být."

"Přemístilo se to?"

„Soudím, že ano."

„A to má?" zeptal se rudovlasý čaroděj a přimhouřenýma očima se snažil prohlédnout šero před nimi.

"Jsi ovládán mylnou představou, že přesně vím, co očekávat, Rhonine. Nerozumím tomu o mnoho více než ty."

To člověka vůbec nepotěšilo. „A co navrhuješ, že máme dělat?"

Oči dračího mága doslova zaplály, jak se nad tou otázkou zamyslel. „Jdeme dál. Nic jiného dělat nemůžeme.“

Už za krátkou chvíli však narazil na další překážku, jakou Krasus vysoko z nebe nebyl schopen odhalit. Stezka se rozdělovala na dvě, a přestože bylo možné, že se někde dál zase spojí, nemohli to s jistotou předpokládat.

Krasus si obě stezky prohlížel. „Obě vedou blízko našeho cíle, ale nedokáží vycítit, která vede blíže. Musíme prozkoumat obě.“

„Rozdělíme se?“

„Raději bych to nedělal, ale není zbylí. Oba půjdeme pět set kroků, pak se otočíme a sejdem se zde. Doufejme, že potom budeme lépe vědět, kterou se dát.“

Rhonin se podvolil Krasovu rozhodnutí a zvolil levou stezku. Jak rychle odpočítával kroky, nabýval dojmu, že jeho volba by mohla být správná. Nejenže se o kousek dál stezka značně rozšiřovala, ale čaroděj měl pocit, že vnímá porušení rovnováhy ještě silněji než kdy předtím. Přestože Krasovy smysly byly daleko ostřejší, i nováček by vycítil špatnost, která se šířila z místa před ním.

Navzdory jistotě, že zvolil správně, se však Rhonin zatím neobrátil zpět. Zvědavost ho vedla dál. Pár kroků navíc přeci nehraje roli...

Neudělal však ještě ani dva, když vycítil něco nového, cosi vrcholně zneklidňujícího. Rhonin se zastavil a pokoušel se zjistit, co bylo na téhle anomálii zvláštního.

Pohybovalo se to, ale kromě toho ho znepokojovalo ještě něco jiného.

Pohybovalo se to k němu... a rychle.

Cítil to dříve, než to spatřil. Měl pocit, že se čas zhušťuje, roztahuje a znovu zhušťuje.

Rhonin se cítil starý, mladý a každý okamžik života mezi tím. Téměř omráčen čaroděj zaváhal.

A temnota před ním ustoupila myriádě zářících barev, z nichž některé nikdy v životě neviděl.

Nepřetržitá exploze elementární energie vyplňovala vzduch i skálu a stoupala do neskutečné výšky. Rhoninova omezená mysl to cele vnímala jako vysokou planoucí květinu, která rozkvetla, shořela a znovu rozkvetla ...a s každým dalším květem byla víc a víc impozantní.

Když se ještě víc přiblížila, Rhonin se konečně vzpamatoval. Prudce se otočil a běžel.

Na jeho uši zaútočily zvuky. Hlasy, hudba, hrom, ptáci, voda... všechno.

Hnán strachem, že bude pohlcen, zůstala ta úžasná podívaná o něco pozadu. Rhonin se však nezastavoval, neboť se bál, že každým okamžikem může znovu vyrazit směrem k němu a pozřít ho.

Krasus určitě musel tu poslední změnu cítit. Určitě už běží Rhoninovi naproti. Společně najdou nějaký způsob, jak...

Průsmykem se ozvalo strašlivé zavytí. Odněkud shora na něj dopadlo ohromné, jakoby vlčí, ovšem osminohé tělo.

Být to kdokoli jiný, zahynul by na místě jako žrádlo dravého tvora se šavlovitými zuby a čtyřma zářícíma zelenýma očima, které se dobře hodily k jeho osmi končetinám. Monstrózní vlčí zrůda ho srazila k zemi, ale Rhonin se šaty chráněnými kouzlem, původně proti přírodním živlům, byl pro něj příliš tvrdé sousto. Drápy zaskřípaly o plášť, který měly lehce rozervat, a jeden se dokonce ulomil.

Netvor pokrytý šedou kožešinou rozzlobeně zavyl. Rhonin využil jeho překvapení a seslal jednoduché, ale účinné kouzlo, které ho už v minulosti několikrát zachránilo.

Před očima netvora vybuchla kakofonie světla, oslepila ho a zároveň vyděsila. Uskočil a marně máchal tlapami po zářících symbolech.

Čaroděj se odplazil z jeho dosahu a vstal. Na útěk nebylo pomyšlení. Jen by netvorovi nastavil nekrytá záda a ochranné kouzlo už sláblo. Několik dalších škrábanců a ostré drápy by čaroději servalo maso z kostí.

Oheň zafungoval proti ghoulovi na ostrově a Rhonin neviděl důvod, proč by mu tohle spolehlivé a účinné kouzlo nemělo znovu posloužit. Vyslovoval potřebná slova...

... která se neočekávaně obrátila. A co hůř, Rhonin zjistil, že se i on pohybuje zpátky do spárů oslepené šelmy.

Čas se sám od sebe obrátil... ale jak?

Odpověď se zhmotnila na vzdáleném konci průsmyku. Dohonila je Krasova anomálie. Kolem Rhonina se vznášely přízračné obrazy. Rytíři vyjíždějící do bitvy. Svatba. Bouře nad mořem. Orkové zpívající válečné písně kolem ohně. Podivní tvorové uprostřed boje... Najednou se opět mohl pohybovat dopředu. Rhonin znovu vyrazil z dosahu netvora a pak se otočil proti němu. Tentokrát nezaváhal a rychle seslal kouzlo. Plameny vyšlehly v podobě ohromné ruky, ale jakmile se k netvorovi přiblížily, zpomalily... a zastavily se, zmrzlé v čase. Rhonin zaklel a začal další kouzlo. Osminohá stvůra skočila kolem zmrzlého ohně, zavyla a vrhla se na člověka. Rhonin dokončil kouzlo. Země pod netvorem vybuchla, zvedla se bouře hlíny a vlčí stvůru pohltila. Ta znovu zavyla a navzdory síle, která ji držela zpět, se drala k čaroději. Na nohách a těle se jí vytvořil strup. Oči se pevně zavřely zapečetěné vrstvou hlíny pevnou jako kámen. Jedna po druhé se nelidské zorničky pokryly hnědou slupkou. Jen několik desítek centimetrů od své oběti netvor ztuhl. Na pohled z něj byla dokonale vymodelovaná socha. V tu chvíli naplnil Rhoninovu hlavu Krasův hlas. Konečně! volal dračí mág. Rhonine... to narušení se šíří! Už je téměř u tebe! Dokud byla Rhoninova pozornost upřena na netvora, nevnímal si, co se děje s anomálií. Když se teď znovu podíval, vytřeštil oči. Vyplňovala prostor desetkrát vyšší a bezpochyby desetkrát širší, než byl samotný průsmyk. Pevná skála pro ni nic neznamenala. Anomálie jí jednoduše procházela, jako by neexistovala. Za ní se však krajina změnila. Některé kusy skály vypadaly zvětralejší, zatímco jiné jako by právě vychladly po samotném zrození země. Nejdrastičtější změny nastávaly v místech, kterých se dotýkaly okraje planoucí květiny. Rhonin se nechtěl dozvědět, co by se stalo jemu, kdyby se ho ta věc dotkla. Znovu se rozběhl. Její pohyb a rychlost náhle prudce vzrostly z důvodů, které neznám, pokračoval Krasus. Bojím se, že se k tobě nedostanu včas! Musíš seslat teleportační kouzlo! Moje kouzla nefungují, jak by měla! odpověděl čaroděj. Ta anomálie je ovlivňuje! Zůstaneme ve spojení! To by mělo tvé kouzlo posílit! Nasměruji tě k sobě, abychom se mohli dát dohromady! Rhonin netoužil teleportovat se na místo, které nikdy neviděl, protože riziko, že skončí uprostřed skály, bylo příliš velké, ale ve spojení s Krasem by to mohlo být snadnější. Soustředil se na Krasa a snažil si dračího mága představit Kouzlo se začalo tvořit Rhonin cítil, jak se svět kolem něj mění. Zářící květina náhle prudce zvětšila svou velikost téměř jednou tolik. Až příliš pozdě si Rhonin uvědomil proč. Reagovala na použití magie... jeho magie. Chtěl kouzlo zastavit, ale už bylo příliš pozdě. Krase! Přeruš spojení! Přeruš ho, než taky... Anomálie ho pohltila. Rhonine? Ale Rhonin nedokázal odpovědět. Kroužil dokola ve spirále jako lístek chycený tornádem. S každou obrátkou letěl rychleji a rychleji. Znovu na něj zaútočily zvuky a obrazy. Viděl minulost, současnost a budoucnost a chápal, k čemu je. Letmo zahlédl zkamenělého netvora, který proletěl kolem něj do toho, co se dalo popsat jediné jako vír času. Kolem létaly i jiné věci, náhodné předměty, dokonce i tvorové. Celá loď, plachty potřhané, trup rozdrcený téměř u přídě, vylétla prudce vzhůru a zmizela. Za ní následoval strom, na kterém ještě bylo hnízdo i s ptáčky. Z dálky se po něm natáhla krakalice, nejméně dvacet metrů od hlavy ke konci chapadla, ale než ho stačila uchopit, zmizela s ostatními. Odněkud z dálky se ozval Krasův slabý hlas. Rhonine... Odpověděl, ale bez odezvy. Celý jeho výhled nyní zaplnil vír. A když ho pohltil, patřily jeho poslední myšlenky Vereese a dětem, které nikdy nepozná.

Vycítil pomalý, ale vytrvalý růst listů, větví a kořenů. Vnímal nadčasovou moudrost, věčné myšlenky. Každý obr měl svůj jedinečný rukopis stejně jako každý živý tvor. Jsou to strážci lesa, ozval se hlas jeho rádce. Jsou jeho duší stejně tak jako já. Oni jsou les. Odmlka. A nyní... se vrať k nám...

Mysl Malfuriona Stormragea* (*Výrazy fury a rage znamenají v angličtině zuřivost, vztek, běs nebo případně slovesa se stejným významem. Předpona mal znamená popření významu následujícího slova. Storm je anglicky bouře. S tímhle jménem si někdo pohrál a postupem času zjistíte, že to dává smysl (pozn. překl). uctivě opustila gigantické stromy, nejstarší z hustě zalesněné země. Jak odcházela, jeho vlastní fyzický svět se znovu zhmotňoval, přestože zpočátku byl značně rozmazaný. Dvakrát zamrkal stříbrnými očima bez zorniček, aby dokázal zaostřit. Stále ještě přerývaně dýchal, ale srdce měl naplněno pýchou. Ještě nikdy se nedostal tak daleko!

„Hodně ses naučil, mladý noční elfe,“ zahřměl hlas podobný medvědímu. „Vedl sis lépe, než bych kdy čekal...“

Po Malfurionově fialové pokožce stékal pot. Jeho patron trval na tom, aby se pokusil o další, pro něj monumentální krok uprostřed dne, v době, kdy je jeho lid nejslabší. Být to v noci, byl by Malfurion ještě silnější, o tom byl přesvědčen, ale jak Cenarius neustále znovu vyzdvihoval, to by ztratilo skutečný smysl. To, co ho jeho mentor učil, nebyla magie nočních elfů, ale téměř její naprostý opak

A tak se v mnoha ohledech stal Malfurion skutečným opakem svých bližních. Na rozdíl například od jejich sklonů k nápadnému oblékání byly Malfurionovy šaty velmi skromné. Plátěná tunika, jednoduchá kožená kazajka a kalhoty, boty sahající ke kolenům... jeho rodiče, kdyby nešťastně nezahynuli již před lety, by jistě zemřeli studem.

Měl tmavě zelené, po ramena dlouhé vlasy, které rámovaly tvář velmi připomínající vlčí. Malfurion se mezi svými stal čímsi, co se značně blížilo odpadlíkovi. Ptal se, prohlašoval, že staré tradice by nemusely nutně být to nejlepší, a dokonce se několikrát odvážil namítnout, že jejich milovaná královna Azshara možná nemá vždy na paměti blaho svých poddaných. Taková slova způsobovala, že zůstalo jen několik elfů, se kterými si mohl promluvit, a ještě méně přátel.

Ve skutečnosti, podle toho, co si sám Malfurion myslel, mohl jako s přáteli počítat jen se třemi. Ze všech nejvíce se mohl spolehnout na své dvojče, stejně problematického Illidana. I když se Illidan nevyhýbal tradiční magii nočních elfů tak jako jeho bratr, i on měl tendence zpochybňovat vládnoucí radu starších, což byl obrovský zločin.

„Co jsi viděl?“ zeptal se dychtivě jeho bratr sedící vedle něj v trávě. Illidan by byl k nerozeznání od Malfuriona nebýt modrých vlasů a jantarových očí. Noční elfové byli děti měsíce a téměř všichni měli oči stříbrné. Těch pár, co se narodilo s jantarovými očima, bylo považováno za předurčené k velkým činům.

Pokud se však měl Illidan kdy stát velkým, musel nejprve zkrotit svou prudkost a netrpělivost. Přišel se svým dvojčetem studovat cesty, které využívaly moci přírody -jejich mentor tomu říkal „druidismus“ - a věřil, že bude lepším studentem. Místo toho často pletl kouzla a nedařilo se mu dostatečně se koncentrovat, aby se udržel v transu. To, že byl docela zběhlý v tradiční magii, Illidana neuspokojovalo. Chtěl se naučit druidismu kvůli jedinečným schopnostem, které by z něj udělaly někoho alespoň tak výjimečného, jak se o něm mluvilo od jeho narození.

„Viděl jsem...“ Jak to vysvětlit dokonce vlastnímu bratrovi? Malfurion svažtil čelo. „Viděl jsem srdce stromů, jejich duše. Viděl jsem... myslím, že jsem viděl duše celého lesa!“

„Nádherné!“ vydechl ženský hlas po jeho druhém boku.

Malfurion se snažil, aby jeho tváře nezčernaly, což se u nočních elfů rovnalo výrazu rozpaků. V poslední době se se svým druhým společníkem cítil víc a víc nejistě... a přesto si nedokázal představit, že by se od téhle dívky měl nějak vzdálit.

S oběma bratry sem přišla Tyrande Whisperwind* (*Šeptající vítr (pozn. překl).), jejich největší přítelkyně už od dětství. Všichni tři vyrůstali spolu, naprosto nerozluční až do minulého roku, kdy se oblékla do roucha kněžky-novicky v chrámu Elune? bohyně měsíce. Tam se naučila, jak se uvést do stavu souladu s duchem bohyně, naučila se využít všechny

dary, které byly kněžkám poskytnuty, aby mohly dál šířit slovo své paní. To ona podpořila Malfuriona, když se rozhodl odvrátit se od magie nočních elfů směrem k jiné, daleko pozemštější síle. Tyrande viděla druidismus jako moc jaksi spřízněnou se schopnostmi, kterými bude ona sama vládnout, až dokončí svůj výcvik.

Z hubeného a bledého dítěte, které kdysi často předčilo oba bratry v závodění i v lovu, se však od jejího přijetí do chrámu stala z Tyrande štíhlá, nicméně dobře vyvinutá kráska. Její hebká pokožka měla nyní světle fialovou barvu a temně modré vlasy barvy pozdního soumraku byly protkány stříbrnými nitkami. Nesmělá tvářička se rovněž zaoblila a stala se ženštestější a atraktivnější.

Možná až příliš atraktivní.

„Hmmmmm!“ dodal Illidan, ne příliš nadšeně. „A to bylo všechno?“

„Je to dobrý začátek,“ zahrměl jejich učitel. Všechny tři mladé noční elfy zahalil ohromný stín, který umlčel dokonce i Illidanova proříznutá ústa.

Přestože byli sami přes dva metry vysocí, proti Cenariovi, který měřil dva a tři čtvrtě, to byli trpaslíci. Horní část jeho těla byla stejná, jakou byste hledali u Malfurionovy rasy, přestože v jeho tmavé kůži se leskly stopy smaragdově lesní zelené a celková stavba jeho těla byla daleko robustnější a svalnatější než u mužské části jeho studentů. U pasu však veškerá podobnost končila. Koneckonců, Cenarius nebyl obyčejný noční elf. Nebyl ani žádný obyčejný smrtelník.

Cenarius byl polobůh.

Svůj původ znal jen on sám. Byl stejně tak součástí lesa, jako byl les součástí jeho samotného. Když se objevili první noční elfové, Cenarius už existoval dlouho. Považoval se za s nimi spřízněného, ale nikdy to nahlas nevyslovil.

Těch několik, co u něj hledalo radu, odešlo nadosmrti poznamenáno, navždy změněno. Jiní dokonce ani neodešli, neboť je jeho učení natolik proměnilo, že se dobrovolně připojili k polobohu rozhodnutí chránit jeho říši. Přestali být elfy a stali se strážci lesa, navždy proměnění i fyzicky.

Z Cenariovy hlavy spadala hustá hřiva mechově zelených vlasů. Hleděl na své studenty laskavými očima plnými ryzího zlata. Něžně poplácal Malfuriona po rameni rukama, které byly zakončené drápy ze sukovitého starého dřeva - drápy schopnými bez větší námahy mladého elfa roztrhat na cáry - a pak o krok ustoupil... na čtyřech silných nohách.

Polobohova horní část těla možná připomínala nočního elfa, ale od pasu dolů to byl ohromný majestátní jelen. Cenarius se pohyboval stejně lehce a hbitě jako kterýkoli z jeho tří studentů. Měl rychlost větru a sílu stromů. Zrcadlilo se v něm zdraví a život země. Byl jejím dítětem i otcem zároveň.

A stejně jako každý jiný jelen měl parohy - ohromné velkolepé parohy, které nyní vrhaly stín na jeho svěží a zároveň otcovsky moudrou tvář. Tyhle parohy, jimž se svou mohutností vyrovnal ještě hustý Cenariův plnovous, byly posledním důkazem, že kdysi velmi, velmi dávno existoval mezi tímhle polobohem a nočními elfy příbuzenský vztah.

„Všichni jste si vedli dobře,“ dodal hlasem, který vždy zněl trochu jako hřmění. V plnovousu mu rostly skutečné lístky a větvičky, a kdykoli promluvil, jako by se jeho vlasy proháněl vítr. „A nyní jděte. Buďte zase na čas mezi svými. Prospěje vám to.“

Všichni tři vstali, ale Malfurion zaváhal. Podíval se na své společníky a řekl: „Jděte napřed. Počkejte mě na konci pěšiny. Musím si s Cenariem promluvit.“

„Můžeme počkat,“ odpověděla Tyrande.

„Nemusíte. Bude to jenom chvilka.“

„Tak to bychom ho v každém případě,“ vložil se rychle do hovoru Illidan a uchopil Tyrande za paži, „měli nechat. Pojd', Tyrande.“

Ještě jednou na Malfuriona dlouze pohlédla, takže se musel otočit, aby nedal najevo své rozpoložení. Počkal, až oba odejdou, a pak se otočil zpět k polobohu.

Zapadající slunce vytvářelo v lese stíny, jež jako by tančily Cenariovi pro radost. Polobůh se na tančící stíny usmál. I stromy a jiné rostliny se pohybovaly zároveň s nimi.

Malfurion poklekl a sklonil pohled k zemi. „Můj shan'do,“ začal. Nazval svého učitele výrazem, který ve starém jazyce znamenal ctihodný učitel. „Odpusťte mi, že se ptám...“

„Takhle se přede mnou nemusíš chovat, mladíku. Povstaň...“

Noční elf zdráhavě poslechl, ale zrak měl stále sklopený k zemi.

Poloboha to rozesmálo a jeho smích se smísel s hlasitým hašteřením ptáků. Kdykoli Cenarius nějak reagoval, reagoval okolní svět s ním.

„Projevuješ mi větší úctu než těm, kdo tvrdí, že káží mým jménem. Tvůj bratr se mi neklaní a Tyrande Whisperwind se při vši úctě k mé moci odevzdala pouze Elune.“

„Nabídl jste, že mne - nás - naučíte,“ odpověděl Malfurion, „co se žádný elf dosud nenaučil...“ Stále si ještě přesně vybavoval den, kdy vstoupil do posvátného lesa. Cenarius byl opředen legendami, ale Malfurion chtěl znát pravdu. Když však na poloboha zavolal, vlastně ani nečekal odpověď.

A už vůbec nečekal, že se mu Cenarius nabídne jako učitel. Proč na sebe vzal polobůh tak - světský - úkol, bylo mimo Malfurionovo chápání. Nicméně tu nyní stáli naproti sobě. Byli něčím více než božskou bytostí a nočním elfem, více než učitelem a studentem... byli rovněž přáteli.

„Žádný jiný noční elf netouží skutečně se naučit mému umění,“ odpověděl Cenarius. „Ani ti, kdo přijali ochranu pod korunami stromů... nikdo z nich nikdy nešel skutečně po cestě, jež ti ukazují. Jsi první se schopností a vůlí skutečně pochopit, jak vládnu silami obsaženými ve veškeré přírodě. A když říkám jsi, mladý elfe, mluvím skutečně jen v jednotném čísle.“ Tohle nebyl důvod, proč tu Malfurion zůstal, a proto ho tahle slova hluboce zasáhla. „Ale... ale Tyrande a Illidan...“

Polobůh zavrtěl hlavou. „O Tyrande jsme již mluvili.“

Zaslíbila se Elune a já nehodlám zasahovat do říše bohyně měsíce! O tvém bratrovi dokáži říci jen to, že si od něj můžeme mnoho slibovat... ale já věřím, že tenhle příslib leží někde jinde.“

„Já... nevím, co mám říct...“ A ve skutečnosti tomu tak opravdu bylo. Dozvědět se tak náhle, že on a Illidan nepůjdou stejnou cestou, že Illidan zde zřejmě jen plýtvá silami... bylo to poprvé, kdy se obě dvojčata nebudou dělit o své úspěchy. „Ne! Illidan se bude učit! Je prostě jenom tvrdohlavější! Je toho na něj tolik! Jeho oči...“

„Jsou znamením něčeho v budoucnosti světa, ale on toho nedosáhne díky mému učení.“ Cenarius se na Malfuriona něžně usmál. „Ale ty se ho pokusíš učit sám, nemýlím se, že? Třeba uspěješ tam, kde já jsem selhal.“

Noční elf rozpaky zčernal. Jeho shan'do mu samozřejmě dokázal číst myšlenky. Ano, Malfurion byl rozhodnutý udělat, co bude v jeho silách, aby Illidana dostal dál... ale věděl, že to bude nesmírně těžké. Učit se od poloboha byla jedna věc, učit se od Malfuriona druhá. Bylo by to známkou toho, že Illidan není první, nýbrž druhý.

„A nyní,“ dodal pán lesů tiše, když se mu na parozích usadil malý červený ptáček, zatímco jeho poněkud světlejší družka dosedla na Cenariovu ruku. Takové věci byly u Cenaria běžné, mladý elf nad nimi však nikdy nepřestával žasnout. „Chtěl ses mne na něco zeptat...“

„Ano. Velký Cenarie... trápí mne sen, který se stále opakuje.“

Zlaté oči se poněkud zúžily. „Jen sen? To ti dělá starosti?“

Malfurion se rozpačitě usmál. Už několikrát sám sobě spílal, že vůbec uvažuje o obtěžování poloboha s takovou hloupostí. Jak mu mohl ublížit sen, byť se třeba stále vracel? Každý měl sny. „Ano... přichází ke mně od doby, kdy jsem se od tebe začal učit... a je stále silnější, jakoby žádostivější.“

Čekal, že se mu Cenarius bude smát, ale lesní pán si ho místo toho začal bedlivě prohlížet.

Malfurion cítil zlaté oči - dokonce daleko poutavější i než oči jeho bratra - jak se noří hluboko do jeho nitra a čtou vše, co v sobě ukrývá.

Pak se konečně Cenarius narovnal. Sám pro sebe pokýval hlavou a daleko vážnějším hlasem řekl: „Ano, myslím, že jsi připraven.“

„Připraven na co?“

Místo odpovědi natáhl Cenarius ruku. Rudý ptáček seskočil do připravené dlaně a jeho družka se k němu připojila. Polobůh je oba pohladil, něco jim zašeptal a nechal oba odletět.

Cenarius shlédl na mladého nočního elfa. „Illidan a Tyrande se dozví, že tu ještě chvíli zůstaneš. Řeknou jim, aby na tebe nečekali.“

"Ale proč?"

Zlaté oči zazářily. „Pověz mi o svém snu.“

Malfurion se zhluboka nadechl a začal. Sen začínal vždy stejně. Jeho středem byla Studna věčnosti. Nejprve byla její hladina klidná, ale pak se v jejím středu začal tvořit vír... a z hlubin toho víru vyskakovali tvorové, někteří z nich neškodní, jiní draví. Mnoho z nich nedokázal rozeznat, jako by přicházeli z jiných světů, jiného času. Rozbíhali se do všech stran a běželi mu z dohledu.

Vír náhle zmizel a Malfurion stál uprostřed Kalimdoru... ale Kalimdoru bez života. Strašlivé zlo zpustošilo celou zem a nenechalo naživu ani stéblo trávy, ani jediný hmyz. Kdysi hrdá města, nekonečné husté lesy... nic nebylo ušetřeno.

A co hůř, jak daleko oko dohlédlo, ležely na zemi rozdrcené kosti nočních elfů. V lebkách zely díry. Ve vzduchu se vznášel pach smrti. Nikdo, ani staří, nemohoucí nebo mladí, nebyl ušetřen.

Pak Malfuriona přepadl strašlivý žár. Když se otočil, spatřil v dálce rozlehlý požár, hotové peklo sahající až do nebes. Spaloval vše, čeho se dotkl, i samotný vítr. Kam se přesunul, nezůstalo nic... absolutně nic. Jakkoli však byla tahle scéna děsivá, nebyl to důvod, proč se probouzel zalitý studeným potem. Ten důvod bylo to, co cítil z toho ohně.

Ten požár byl živý. Chápal hrůzy, jež způsoboval, znal je a vyžíval se v nich. Vychutnával si je a hladově toužil po dalších.

Z Cenariovy tváře se vytratily všechny stopy úsměvu ještě dříve, než Malfurion skončil.

Pohled mu skákal k milovanému lesu a tvorům žijícím v něm. „A tahle noční můra se ti vrací pokaždé, když spíš?“ „Úplně pokaždé. Bez výjimky.“

„Tak to se obávám, že jde o předtuchu. Už od našeho prvního setkání v tobě cítím dar jasnozřivosti, což byl jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl ukázat se ti, ale je to v tobě silnější, než jsem čekal.“

„Ale co to znamená?“ dožadoval se mladý noční elf odpovědi. „Jestli říkáš, že je to předtucha, musím se dozvědět, před čím varuje.“

„A to se pokusíme zjistit. Koneckonců už jsem říkal, že jsi připraven.“

„Připraven na co?“

Cenarius založil ruce na hrudi. Tón jeho hlasu byl čím dál víc pochmurný. „Připraven vstoupit do Smaragdového snu.“

Doposud nic v polobohově učení nezmiňovalo žádný Smaragdový sen, ale způsob, jakým o něm Cenarius mluvil, dával Malfurionovi jasně najevo významnost jeho dalšího kroku. „Co je to?“

„Co to není? Smaragdový sen je svět mimo bdící svět. Je to svět ducha, svět spících. Je to svět, jaký býval mohl být, kdybychom ho my, rozumné bytosti, téměř nezničili. V tomhle Smaragdovém snu je možné, s trochou praxe, spatřit cokoli a dostat se kamkoli. Tvé tělo se dostane do transu a tvé sny od něj odletí, kamkoli bude třeba.“ „To zní...“ „Nebezpečně? To také je, mladý Malfurione. Dokonce i dobře vycvičení a zkušený se ve Smaragdovém snu mohou ztratit. Všimni si, že se jmenuje Smaragdový sen. Zelená je totiž barva jeho vládkyně, Ysery, velkého Aspekta. Je to její říše a její dračí letky. Dobře ho stráží a dovolí vstoupit jen několika vyvoleným. Mé vlastní dryády a strážci Smaragdový sen někdy využívají, aby mohli plnit své povinnosti, ale jen velmi střídme.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ připustil Malfurion a zavrtěl hlavou.

„Zřejmě proto, že žádný noční elf, až na ty v mých službách, do něj nikdy nevstoupil... a také ti, teprve když už více nenáleželi k tvé rase. Budeš první ze svého lidu, kdo se skutečně vydá na tuto cestu... pokud si to ovšem přeješ.“

Pomyšlení na něco takového Malfuriona znervózňovalo a vzrušovalo zároveň. Byl by to další krok v jeho studiu a snad i způsob, jak nalézt smysl svých neustálých nočních můr. Ale přesto... Cenarius se zcela jasně vyjádřil, že Smaragdový sen může být rovněž smrtelný.

„Co... co se může stát? Co by se mohlo pokazit?“

„Dokonce i zkušený mohou ztratit cestu zpátky, pokud je něco vyruší,“ odpověděl polobůh. „I já sám. Musíš zůstat celou dobu naprosto soustředěný, znát svůj cíl. Jinak... jinak by tvé tělo mohlo usnout navěky.“

Mladý elf měl podezření, že je toho ještě víc, ale Cenarius z nějakého důvodu chtěl, aby to zjistil sám - jestli se tedy Malfurion rozhodne do Smaragdového snu vstoupit.

Rozhodl se, že nemůže jinak. „Jak mám začít?“

Cenarius se laskavě dotkl temene studentovy hlavy. „Jsi si jistý?“

„Naprosto.“

„Tak si jednoduše sedni, jako bychom měli jen další hodinu.“ Když mladík poslechl, Cenarius rovněž posadil své, čtyřnohé tělo na zem. „Teď poprvé tě ještě povedu, pak je to na tobě.“

Pohlédni mi pevně do očí, noční elfe.“

Zlaté polobohovy oči pohltily ty Malfurionovy. I kdyby mladík náhodou chtěl, vyžadovalo by mamutí sílu vzepřít se a odtrhnout zrak. Cítil, jak je vtahován do Cenariovy mysli, vtahován do světa, kde bylo vše možné. Malfuriona zasáhl pocit lehkosti. Cítíš písň v kamenech tanec větru, smích tekoucí vody?

Nejprve Malfurion nic takového necítil, ale pak zaslechl pomalé nepřetržité škrábání, pohyb země. Teprve pak si uvědomil, že takhle si povídají kameny, jak si během věčnosti razí cestu z jednoho konce světa na druhý.

Pak už bylo zřetelnější i vše ostatní. Každá součást přírody měla svůj jedinečný hlas. Vítr se vesele točil, když ho něco potěšilo, nebo zuřivě hučel, když jeho nálada potemněla. Stromy třáslы korunami a prudce tekoucí voda v nedaleké řece se tiše zasmála, když se nějaká ryбка v ní vydala shánět dohromady svůj potěr.

Kdesi v pozadí... však Malfurion cítil vzdálený konflikt. Snažil se na něj zaměřit, ale nedařilo se mu to.

Ještě nejsi ve Smaragdovém snu. Nejprve se musíš zbavit své pozemské schránky... radil mu hlas v hlavě. Jakmile se dostaneš do stavu spánku, vyklouzneš ze svého těla, jako by to byl kabát. Začni od srdce a mysli, neboť ty jsou spojením, které tě nejsilněji poutá k smrtelnému světu. Vidiš? Takhle se to dělá...

Malfurion se dotkl svými myšlenkami srdce, jež se otevřelo jako dveře ochotné pustit duši ven. Pak udělal to samé se svou myslí, přestože pozemská, praktická část každé živé bytosti musela proti něčemu takovému protestovat.

Dej volnost svému podvědomí. Nechej se jím vést. Ono říší snů zná a vždy se tam rádo vrací. A jak Malfurion poslechl, zhroutily se i poslední bariéry. Cítil se jako had právě vysvlečený z kůže. Naplnil ho pocit rozjařenosti tak silný, až téměř zapomněl na důvod, proč to všechno dělá.

Ale Cenarius ho varoval, aby zůstal soustředěný, a tak noční elf svou euforii poněkud potlačil. A teď... vstaň.

Malfurion se zvedl... ale jeho tělo, nohy stále zkřížené, zůstalo nehybně na místě. Jeho snová podoba se vznesla asi metr nad zem, prostá všech pout. Malfurion věděl, že kdyby si to přál, mohl by letět až ke hvězdám.

Ale Smaragdový sen ležel jiným směrem. Obrat' se ke svému podvědomí, radil mu polobůh. Zavede tě na cestu, neboť ta leží uvnitř, nikoli venku.

A jakmile se noční elf začal řídit Cenariovými radami, spatřil, jak se svět kolem něj mění. Vše obklopovala mlhavá aura. Obrazy, nekonečné obrazy se navzájem překrývaly, ale Malfurion zjistil, že když se soustředí, dokáže je vidět odděleně. Slyšel šepot a došlo mu, že jsou to vnitřní hlasy spících na celém světě.

Odtud už se musíš dál vydat sám.

Cítil, jak jeho spojení s Cenariem mizí. Polobůh byl nucen stáhnout se zpátky, aby se Malfurion dokázal stoprocentně soustředit. Cenarius však zůstával přítomen, připraven okamžitě přispěchat na pomoc, kdyby ji jeho mladý student potřeboval.

Jak Malfurion vykročil vpřed, změnil se jeho svět na zářivě smaragdově zelený. Záře zesílila a šepot byl lépe slyšitelný. Byl spojen s velmi málo zřetelnou krajinou kolem sebe.

Stal se součástí Smaragdového snu.

Malfurion se, veden svými instinkty, vznášel směrem k měnící se snové krajině. Přesně jak řekl Cenarius, vypadala stejně, jako kdyby noční elfové a ostatní tvorové nikdy neexistovali. Ve Smaragdovém snu byl obsažen klid, který lákal k tomu, aby v něm člověk spočinul navždy, ale Malfurion se odmítal této touze poddat. Musel se dozvědět pravdu o svých snech.

Nejprve neměl ponětí, kam ho jeho podvědomí vede, ale jaksi předpokládal, že ho přivede k odpovědím, po kterých toužil. Malfurion letěl nad prázdným rájem a žasnul nad vším, co viděl.

V tu chvíli, uprostřed své zázračné pouti, znovu ucítil, že je něco špatně. Znovu slyšel tu slabou neshodu, ale ta nyní zesílila. Malfurion se ji pokusil ignorovat, ale ona se na něj lepila jako hladovějící krysa. Nakonec obrátil svou duchovní podobu směrem k ní. Najednou před ním leželo ohromné černé jezero. Malfurion se zamračil, neboť si byl jistý, že tuhle odpudivou vodní plochu poznává. Na březích se rozbíjely temné vlny a ze samotného středu vyzařovala moc. Studna věčnosti.

Pokud však tohle byla Studna, kde bylo město? Malfurion zkoumal snovou krajinu v místech, kde věděl, že musí ležet hlavní město, a pokoušel si vybavit jeho obraz. Přišel sem z nějakého důvodu a nyní si byl jistý, že vše má něco společného s tím městem. Studna věčnosti byla sama o sobě úchvatná věc, ale byla pouze zdrojem moci. Narušení, které noční elf cítil, mělo svůj původ někde jinde. Hleděl na prázdný svět a toužil spatřit realitu. A pak se bez varování Malfurionovo snové já zhmotnilo nad Zin-Azshari, hlavním městem nočních elfů. Ve starém jazyce by bylo možné přeložit Zin-Azshari jako „Sláva Azshary.“ Když královna usedla na trůn, byla tak milována, že její lid trval na tom, aby se hlavní město jmenovalo po ní.

Když Malfurion pomyslel na královnu, spatřil náhle samotný palác, majestátní stavbu obehnanou masivní, dobře strážnou zdí. Zamračil se, neboť jej dobře znal. Tohle bylo samozřejmě slavné sídlo jeho královny. Přestože se čas od času zmiňoval o věcech, které považoval za její chybu, obdivoval ji Malfurion více, než si většina z jeho okolí myslela. Celkově vzato, udělala pro svůj lid mnoho dobrého. Podle něj však někdy jednoduše ztrácela soudnost. Stejně jako u mnoha ostatních nočních elfů, mělo tohle podle něj něco společného s Urozenými* (*V originálu Highborae (pozn. překl.), kteří řídili říši jejím jménem. Špatnost se zhoršovala, čím níže se nad palácem vznášel. Když Malfurion spatřil důvod, vytřeštil oči. Společně s vizí Zin-Azshari přivolal i daleko detailnější obraz Studny. Černé jezero se nyní zběsile vařilo a z jeho hlubin proudily nahoru pestrobarevné provazce energie. Ze Studny kdosi čerpal mocnou magii do nejvyšší věže a cílem takového počínání mohlo být jen kouzlo neskutečných rozměrů.

Temné vody pod palácem bouřily s takovou prudkostí, že to Malfurionovi skutečně připadalo, jako by voda vřela. Čím více moci odčerpávali ti ve věži ze Studny, tím strašlivější bylo řádění živlů. Nad jezerem kvílelo blýskající se rozervané nebe. Některým budovám stojícím poblíž břehů jezera hrozilo, že budou smeteny jednou z vln.

Co to dělají? uvažoval Malfurion, který najednou zapomněl na cíl své cesty. Proč pokračují, přestože evidentně nemají zrovna svůj den?

Ale „den“ už vlastně nebylo to správné slovo. Slunce, pod jehož září temněly schopnosti nočních elfů, bylo nyní pryč. Přestože večer ještě nenadešel, byla nad Zin-Azshari tma jako v noci... ne, ještě větší. Tohle nebylo přirozené a v žádném případě bezpečné. S čím si ti ve věži jen mohli zahrávat?

Malfurion proplul nad hradbami, nad strážemi s kamennými tvářemi bez nejmenší potuchy o jeho přítomnosti. Letěl do samotného paláce, když však chtěl vstoupit, jistý si tím, že jeho snová podoba hladce projde něčím tak obyčejným, jako byl kámen, narazil na neproniknutelnou bariéru.

Někdo obklopil palác ochrannými kouzly tak mocnými, že jimi nedokázal proniknout ani on. Malfurionova zvědavost a odhodlání tím jen vzrostly. Obkroužil budovu a znovu zvědavě vystoupal až k vrcholku věže. Musela existovat cesta dovnitř. Musel se dozvědět, co za šílenství se tam odehrává.

Natáhl ruku k řadě ochranných kouzel a hledal bod, kde se všechna spojovala, místo, ze kterého by je mělo být zároveň možné znovu rozpojit...

Náhle však Malfuriona ochromila nepředstavitelná bolest. Tiše zaúpěl, neboť žádný hlas nebyl schopen vyjádřit jeho agónii. Obraz paláce Zin-Azshari zmizel. Objevil se ve smaragdové pustině, chycen uprostřed bouře čisté magie. Elementární síly hrozily roztrhat jeho snovou podobu na tisíce kousků a rozmetat ji do všech stran.

Uprostřed toho chaosu najednou zaslechl slabé volání známého hlasu.

Malfurione... mé dítě... vrat' se ke mně... Malfurione musíš se vrátit...

Noční elf jen stěží rozeznával Cenariovy zoufalé prosby. Chytil se jich, jako se topící uprostřed oceánu chytá kousku plovoucího dřeva. Malfurion měl pocit, že by k němu mysl lesního poloboha mohla dosáhnout, zavést ho správným směrem.

Bolest začala ustupovat, ale Malfurion byl na pokraji vyčerpání. Jedna jeho část toužila jednoduše dál se vznášet mezi snícemi a nikdy už nedovolit duši vrátit se zpět do těla. Zároveň si však uvědomoval, že by to znamenalo jeho konec, a tak se snažil smrtící touze z posledních sil bránit.

A jak bolest ustupovala, silil Cenariův dotyk a Malfurion cítil, jak se obnovuje jeho spojení se smrtelnou schránkou. Dychtivě se ho chytil a čím dál rychleji mířil Smaragdovým snem zpět...

Rychlý povzdech... a mladý noční elf se probudil. Neschopen se ovládnout, zhroutil se Malfurion do trávy. Silné a zároveň jemné ruce ho zvedly zpátky do sedu. Do úst mu malým pramínkem vtékala voda.

Otevřel oči a spatřil ustaranou Cenariovu tvář. Jeho učitel držel v ruce Malfurionův měch na vodu.

„Podařilo se ti to, co jen několika málo jiným," zamručel jelení bůh. „A přitom ses málem navždy ztratil. Co se ti stalo, Malfurione? Zašel jsi dokonce až někam, kam jsem tě nedokázal sledovat..."

„Já... cítil jsem... něco strašného..." „Příčinu tvých nočních můr?"

Noční elf zavrtěl hlavou. „Ne... nevím... já... táhlo mne to k Zin-Azshari..." Pokusil se vysvětlit, čeho byl právě svědkem, ale slova jako by mu nestačila.

Cenarius vypadal ještě více znepokojen než on sama, což Malfurionovi na klidu nepřidalo.

„Tohle se nevyvíjí příliš dobře... ne. Jsi si jistý, že to byl palác? Byla to určitě Azshara a její Urození?"

„Nevím, jestli jen někdo z nich nebo všichni... ale nemohu se zbavit dojmu, že královna byla součástí toho všeho, Azshara má příliš silnou vůli. Dokonce ani Xavius ji nedokáže ovládnout... tedy myslím." Královnin kancléř byl záhadná postava. Stejně silně jako Azsharu její lid miloval, jemu nedůvěřoval.

„Musíš přemýšlet o tom, co říkáš, mladý Malfurione. Naznačuješ tady, že sama královna nočních elfů, ta, jejíž jméno zní každý den v písních, je zapletena do jakéhosi kouzla, jež by mohlo ohrozit nejen tvou rasu, ale i celý svět? Chápeš, co to znamená?"

Obraz Zin-Azshari se smísil s výjevem zkázy... a Malfurion zjistil, že jeden s druhým velmi dobře korespondují. Možná nejsou přímo spojeny, ale jistě mají něco společného. Co by to mohlo být, to však zatím nevěděl.

„Chápu jednu věc," zabručel a vybavil si dokonalou, nádhernou tvář své královny i jásot, který vždy doprovázel každé její krátké zjevení. „Chápu, že musím zjistit pravdu ať již bude znamenat cokoli... i kdyby mě to nakonec mělo stát život..."

* * *

Stínová postava se dotkla drápem malé zlaté koule ležící v její druhé ohromné ruce a probudila ji k životu. Uvnitř koule se zhmotnil další, téměř identický stín. Ani světlo vyzařující z koule nedokázalo zahnat temnotu obklopující první postavu, stejně jako se to nedařilo kouli, kterou používala ta druhá. Magie použitá, aby skryla identitu obou, byla stará a velmi mocná. „Studna je stále ve strašlivých mukách," prohlásila ta, která navázala spojení.

„To už trvá nějaký čas," odpověděla druhá, za níž bylo vidět konec ocasu. „Noční elfové si zahrávají s mocí, která jim nepřísluší."

„Už jste si vytvořil nějaký názor?" Temná hlava uprostřed koule se jednou nesouhlasně otočila zleva doprava a zpět. „Dosud nic podstatného..., ale co by vlastně mohli způsobit, snad až na to, že se sami zničí? Nebylo by to poprvé, kdy by to jedna z těch pomíjivých ras učinila, a jistě ani ne naposledy."

První postava přikývla. „Stejně se na to díváme my. i ostatní."

„Všichni ostatní?" zasyčela druhá a poprvé se v jejím hlase objevila zvědavost. „I ti z letky Strážce země?"

„Ne... ti se řídí vlastní radou... jak již tomu v poslední době bývá. Nejsou o mnoho víc než Neltharionovým odrazem.“

„Pak je to nedůležité. Stejně jako vy budeme to bláznovství nočních elfů sledovat, ale je nepravděpodobné, že by mohli dosáhnout něčeho víc než vyhlazení vlastního druhu. Kdyby se snad ukázalo, že hrozí víc, učiníme to, co nám rozkáže nás pán, Malygos.“

„Pakt zůstává nerozdělen,“ odpověděla první. „I my budeme konat pouze v případě, že nám to přikáže naše paní, šlechtná Alexstrasza.“

„Tento rozhovor je tedy u konce.“ S těmito slovy obě koule zhasly. Druhá postava přerušila spojení.

Ta první povstala a nechala kouli zmizet. Se zasyčením zavrtěla hlavou nad ignorantstvím nižších ras. Neustále si zahrávaly s věcmi, které byly nad jejich schopnosti, a často za to zaplatily tu nejvyšší daň. Za své chyby pykaly jen ony samy, pokud s nimi netrpěl i svět jako celek. Pokud by k něčemu takovému došlo, museli by draci začít konat.

„Blázzzniví, hloupí noční elfové...“

Na místě mezi světy, uprostřed zhmotněného chaosu, se však jejich směrem obrátily plamenné oči. Až k nim totiž dosáhla práce Azshařiných Urozených.

Kdesi si ten, kdo pozoroval, uvědomil, že se někde jinde někdo jiný dovolává moci. Někdo čerpal magii v mylném přesvědčení, že o ní ví jen on sám, že jen on ví, jak s ní nakládat... ale kde?

Hledal, už téměř našel zdroj, ale pak jej znovu ztratil. Byl však blízko, velmi blízko.

Počká. Stejně jako ostatní i on už začínal mít znovu hlad. Jestli ještě chvíli počká, jistě přesně vycítí a pozná, na kterém ze všech světů tihle čarodějové jsou. Cítil jejich dychtivost, jejich ambice. Nebudou schopni přestat magii čerpat. Brzy... brzy si najde cestu do jejich malého světa...

A pak se on i ostatní znovu nakrmí.

5.

Brox měl z jejich mise špatný, hodně špatný pocit. „Kde jsou?“ mručel. „Kde jsou?“ Jak se dá schovat drak? chtěl vědět ork. Až k určitému místu byly stopy zřetelné, ale pak jediné, co on i Gaskal dokázali najít, byly stopy člověka, snad dvou. Vzhledem k tomu, že oba orkové byli dost blízko, aby spatřili vzlétajícího draka - a nic podobně úchvatného neviděli - pak dávalo smysl jen to, že je ten létající obr stále někde poblíž.

„Možná tudy,“ nadhodil mladší z válečníků a jeho obočí se ještě více svařtělo. „Tím průsmymem.“

„Moc úzké,“ zavrčel Brox. Zavětřil. Jeho nozdry naplnil pach draka. Téměř skrytý za ním však přišel i pach člověka. Draci a čarodějové.

Mír, nemír tohle je dobrý den na umírání... jen kdyby Brox své protivníky dokázal najít. Válečný veterán poklekl, aby důkladněji prozkoumal stopy, a musel připustit, že Gaskalova připomínka dávala dokonalý smysl. Obě sady stop vedly do úzkého průsmymu, zatímco ty drakovy jednoduše zmizely. A stejně, pokud se orkové střetnou s druhými vetřelci, ohromné zvíře bezpochyby přijde také.

Aniž by dal svému společníkovi jakkoli najevo, jaké jsou jeho skutečné úmysly, starý válečník vstal. „Jdeme.“ Zbraně připravené, vydali se do průsmymu. Brox se rozhlížel a větřil. Tohle bylo pro draka rozhodně příliš úzké, dokonce i pro nějakého nedorostlého. Kde to zvíře mohlo být?

Nedošli daleko, když zaslechli odněkud hlouběji v průsmymu zvířecí zavytí. Oba orkové na sebe pohlédli, ale nezpomalili. Žádný skutečný válečník se při prvním nebezpečném zvuku nezastavoval.

Šli dál. Stíny si tu hrály hry a vytvářely obrazy, jako by se kolem vznášela nadpřirozená stvoření. Brox nyní poněkud těžce dýchal, jak se snažil udržet tempo s Gaskalem. Sekera v ruce ho tížila.

Z místa zřejmě jen nedaleko před nimi k nim dolehlo volání - lidské volání.

„Broxi...“ začal mladší ork.

V tu chvíli však jejich zorné pole vyplnil strašlivý pohled, ohnivý obraz zcela nepodobný všemu, co kdy v životě viděli.

Vyplňovalo to celý průsmyk a zasahovalo dokonce i do skály. Nezdálo se, že by to bylo živé, nicméně pohybovalo se to, jako by to mělo nějaký cíl. Zvuky - náhodné a chaotické zvuky - naplnily uši obou orků, a když se Brox zadíval do středu té věci, měl pocit, že se dívá do věčnosti.

Orkové nebyli zrovna tvorové, kterých by se lehce zmocňoval strach, ale tahle monstrózní a bezpochyby magická vize oba válečníky ochromila. Brox a Gaskal ztuhli, vědomi si skutečnosti, že obyčejné zbraně to jen těžko zastaví.

Brox si přál hrdinskou smrt, a ne něco takového. Na takovém umírání nebylo nic vznešeného. Ta věc se zdála být schopná ho pozřít stejně lehce a bez povšimnutí, jako by byl nějaký komár.

To rozhodlo. „Gaskale! Hni sebou! Běž!” Ani Brox sám však nedokázal svůj příkaz poslechnout. Ano, otočil se, aby běžel, ale uklouzl na zmrzlém sněhu jako nějaké mimino. Ohromný ork se svalil na zem a udeřil se do hlavy. Zbraň mu vypadla z ruky.

Gaskal, který neměl ponětí, co se jeho druhovi stalo, neběžel přímo zpátky, ale vyrazil do strany do jedné z prohlubní ve skalní stěně. Skrčil se do ní, jistý si ochranou pevné skály. Brox, který se snažil rychle vzpamatovat, si uvědomil Gaskalovu chybu. Zvedl se na kolena a zařval: „Tam ne! Pryč!”

Jeho volání se utopilo v kakofonii zvuků. Hrozná anomálie se pohybovala stále vpřed... a Brox zoufale sledoval, jak se Gaskal nyní dostal na její okraj.

Z úst zasaženého orka unikly tisíce výkřiků najednou, jak Gaskal mládl a stárl zároveň. Oči mu lezly z důlků a tělo se vlnilo, jako by bylo tekuté. Rozpínal se a zase smršťoval...

A pak se s posledním neorkským výkřikem začal mladý ork vstřebávat sám do sebe, scvrkávat se... až úplně zmizel.

„U Hordy...” vydechl Brox a postavil se. Hleděl na místo, kde ještě před chvílí Gaskal stál, a stále ještě doufal, že se jeho druh nějakým zázrakem vrátí v pořádku zpět.

Pak mu konečně došlo, že on sám je jen sekundy od toho, aby s ním ta ohavnost udělala stejnou věc.

Brox se otočil, instinktivně zvedl sekeru a rozběhl se. Vůbec se za to nestyděl. S něčím takovým nemohl bojovat žádný ork. Zemřít stejně jako Gaskal by bylo jen marné gesto. Čím rychleji však ork běžel, tím rychleji se pohyboval i onen ohnivý obraz. Brox zaskřípal zuby, téměř ohlušen nesčetnými zvuky a hlasy. Bylo mu jasné, že nedokáže uniknout, už ne, nicméně pokoušel se o to...

Dokázal udělat ještě dva kroky, než ho to pohltilo.

Každá kost, každý sval, každý nerv v Krasově těle řval bolestí. Byl to vlastně jediný důvod, proč se dračí mág nakonec probral z černé propasti bezvědomí.

Co se stalo? Stále to ještě zcela přesně nevěděl. V jednu chvíli se snažil zachytit Rhonina - a pak, bez ohledu na to, že on sám nebyl nikde v bezprostřední blízkosti té anomálie, byl i on pohlcen. Krasovo duševní spojení s lidským čarodějem ho doslova zatáhlo za ním.

V jeho zmatené mysli se rychle střídaly záblesky obrazů. Krajiny, tvorové, předměty. Krasus zažíval základní a nekonečný aspekt času. Vše najednou.

Aspekt? To slovo vyvolalo další děsivou vizi, tu, na niž se mu naštěstí až do této chvíle dařilo zapomínat. Uprostřed vířícího chaosu času zahlédl Krasus cosi, co otrásl jeho srdcem i nadějí.

Uprostřed toho běsnění spatřil Nozdormu, Aspekta času... lapeného jako moucha v síti. Nozdormu tam byl v celé své strašlivé kráse, ohromný drak nikoli z masa a kostí, nýbrž tvořený zlatými písky času. Zářící, drahokamům podobné oči barvy slunce měl dokořán otevřené, nicméně v porovnání se vším ostatním nicotnou postavičku Krasa neviděl. Velký drak se zmítal v mukách bitvy a agonie, chycen v zoufalé snaze udržet všechno pohromadě - absolutně všechno.

Nozdormu byl obětí a zachráncem zároveň. Chycen v čase zoufale mu bránil rozpadnout se. Nebýt Aspekta, jádro reality by se rozpadlo. Svět, jak ho Krasus znal, by navždy zmizel.

Nikdy by býval neexistoval.

Krasem projela nová vlna bolesti. Vykřikl prastarým jazykem draků, neboť na okamžik přišel o veškeré své sebeovládání. S tou bolestí však přišlo i uvědomění, že stále ještě žije. To vědomí ho přimělo bojovat, přinutit sama sebe vrátit se do plného vědomí. Otevřel oči. Jeho pohled spočinul na stromech. Vysokých svěžích stromech se zelenými ratolestmi, které málem zakrývaly oblohu. Les plný života. Ptáci zpívali a z podrostu se ozývali různí tvorové. Krasus periferně vnímal zapadající slunce a obláčky plující po obloze.

Ta krajina byla tak mírumilovná, že dračí mág na chvíli uvažoval, jestli nakonec přeci jen nezemřel a nedostal se na jiné místo. Pak jeho pozornost upoutal poněkud méně nebeský zvuk, bručivé zaklení. Krasus otočil hlavu doleva. Rhonin si třel zátylek a pokoušel se alespoň částečně zvednout. Rudovlasý člověk přistál tváří k zemi jen několik metra od svého bývalého mentora. Čaroděj vyplivl kousky hlíny a trávy a zamrkal. Jen náhodou se nejprve podíval Krasovým směrem.

„Co...?“ bylo jediné, na co se zmohl. Krasus se pokusil promluvit, ale jedině, na co se zmohl on, bylo bolestivé zachrchlání. Polkl a zkusil to znovu. „Já... nevím. Jsi... jsi nějak zraněný?“ Rhonin si protáhl paže i nohy a zašklebil se. „Bolí mě všechno... ale... asi nemám nic zlomeného.“

Dračí mág provedl podobný test a došel ke stejnému závěru. Žasl nad tím, že dopadli takhle dobře... ale pak si vybavil, jak uprostřed anomálie působila magie Nozdormu. Snad si jich Aspekt času přeci jen nakonec všiml a udělal vše, aby je zachránil. Pokud to však bylo takhle... Rhonin se překulil na záda. „Kde to jsme?“ „Nedokáží říci. Cítím, že bych to tady měl znát, ale...“ Krasus se zarazil, jak se ho náhle zmocnila závrať. Zhroutil se zpátky na zem a zavřel oči, než ho ten pocit přešel. „Krase? Co se stalo?“

„Ve skutečnosti nic... myslím. Ještě jsem se nevzpamatoval z toho, co se stalo. Má slabost odezní.“ Přesto si však všiml, že Rhonin již vypadal daleko lépe. Dokonce se posadil a snažil se protáhnout. Proč by měl obyčejný člověk přežít všechn ten zmatek uvnitř anomálie lépe než on?

Krasus se s odhodlanou grimasou na tváři rovněž posadil. Znovu se ho téměř zmocnila závrať, ale dračí mág ji překonal. Aby odvedl pozornost od vlastních potíží, rozhlédl se znovu kolem sebe. Ano, zcela jasně cítil z okolního prostředí cosi povědomého. Kdysi už tohle místo musel navštívit. Ale kdy?

Kdy?

Ta jednoduchá otázka ho naplnila náhlou hrůzou.

Kdy...

Nozdormu lapen ve věčnosti... celý čas otevřen té anomálii...

Husté lesy a rostoucí stíny vyvolané zapadajícím sluncem mu téměř znemožňovaly okolní krajinu identifikovat. Bude se muset rozhlédnout ze vzduchu. Krátký let nemůže být nebezpečný. Zdálo se, že nikde poblíž není žádná osada.

„Rhonine, zůstaň zde. Rozhlédnu se z výšky a zakrátko se vrátím.“

"Je to moudré?"

„Myslím, že je to absolutně nezbytné.“ Krasus bez dalšího slova roztáhl paže a začal s proměnou.

Nebo spíš, pokusil se o proměnu. Místo toho se v křečích zkroutil, jak se ho znovu zmocnila nepřekonatelná slabost. Celé tělo jako by se mu obracelo vzhůru nohama a on ztratil veškerý pojem o rovnováze.

Než stačil dopadnout na zem, zachytily ho silné paže. Rhonin ho opatrně odtáhl na měkké místo a pak svému druhovi pomohl se položit.

„Jsi v pořádku? Vypadal jsi, jako...“ Krasus mu skočil do řeči: "Rhonine... nemůžu se přeměnit. Nemůžu se přeměnit..."

Mladý čaroděj se zamračil, neboť nerozuměl. „Jsi ještě slabý, mistře Krase. Ta cesta tou věcí..."

„Ty stojíš. Neber si to osobně, člověče, ale to, čím jsme prošli, tě mělo zničit daleko více než mě.“

Čaroděj chápavě přikývl, „Myslel jsem, že ses tak vyčerpal, když ses mě snažil udržet naživu.“

„Obávám se, že jakmile jsme se dostali dovnitř, nedokázal jsem toho pro tebe udělat víc než pro sebe samého. Vlastně, nebýt Nozdormu..."

„Nozdormu?" Rhonin vytřeštil oči. „Co ten má společného s tím, že žijeme?"

„Ty jsi ho neviděl?"

"Ne."

Dračí mág vydechl a popsal člověku, co viděl. Během toho se Rhoninova tvář stále víc kabonila.

„Nemožné..." vydechl nakonec člověk.

„Děsivé," opravil ho Krasus. „A nyní ti ještě musím prozradit, že i když nás Nozdormu zachránil před surovými silami té anomálie, obávám se, že nás neposlal zpět tam, odkud jsme přišli... nebo odkdy jsme přišli."

„Ty si myslíš... myslíš si, že jsme v jiné době?"

„Ano... ale v jaké... to nedokáži povědět. Stejně tak nedokáži říct, jak se dostaneme zpátky do svého času."

Rhonin zdrceně dosedl na zem a hleděl do prázdny. „Vereesa..."

„Odvalu! Říkal jsem, že nedokáži říct, jak se dostaneme zpátky, ale to neznamená, že to nezkusíme! Přesto, naším prvním úkolem je nalézt nějaký přístřešek nebo úkryt... a nějaké informace o téhle zemi. Pokud se dokážeme zorientovat, možná budeme rovněž schopni vypočítat, kde nejlépe nalezneme pomoc, kterou potřebujeme. A teď mi pomoz se zvednout." Krasus s pomocí člověka vstal. Po několika opatrných krocích nabyl dostatečnou jistotu, aby dál šel sám. Krátká diskuse, kterým směrem se mají vydat, skončila dohodou zamířit na sever, směrem ke vzdáleným kopcům. Odtamtud by mohli dalšího dne přehlédnout vrcholky stromů a spatřit nějakou vesnici nebo město.

Slunce zapadlo za horizont ani ne hodinu poté, co vyrazili ale oba druhové se nezastavovali. Naštěstí měl Rhonin v jednom z váčků u pasu nějaké zbytky jídla a křoví, kolem kterého šli, jim poskytlo několik hrstí jedlých, přestože poněkud kyselých bobulí. Navíc menší, téměř elfí postava Krasa vyžadovala k životu daleko méně jídla než drakova skutečná podoba. Oba si však byli vědomi, že příští den si už budou muset obstarat nějaké vydatnější jídlo, pokud chtějí přežít.

Hrubé oblečení vybrané pro cestu do hor se ukázalo být užitečným i zde po západu slunce. Krasův výjimečný zrak jim rovněž umožnil vyhýbat se nástrahám. I tak však kráčeli pomalu a oba brzy začala trápit žízeň.

Konečně je tiché zurčení ze západu přivedlo k malému prameni. Rhonin i Krasus vděčně poklekli a začali pít.

„Díky Pětce," řekl dračí mág, zatímco oba hasili žízeň. Rhonin tiše přikývl, neboť se zrovna pokoušel vypít celý pramen.

Když se dostatečně napili, oba se posadili. Krasus chtěl pokračovat, ale ani on, ani člověk evidentně neměli dostatek sil. Budou muset strávit noc zde a pokračovat dál za rozbřesku. Krasus to Rhoninovi navrhl a ten horlivě souhlasil. „Myslím, že bych už neudělal ani krok," dodal čaroděj. „Ale myslím, že bych ještě zvládl udělat oheň, jestli chceš."

Představa ohně Krasa lákala, ale něco uvnitř ho varovalo. „V tomhle oblečení nám bude dost teplo. Raději bych se prozatím přiklonil na stranu opatrnosti."

„Asi máš pravdu. Klidně bychom mohli být v době první invaze Hordy. Co my víme."

To Krasovi připadalo dost nepravděpodobné, soudě podle ticha v okolním lese, ale v minulých staletích se objevovala i jiná nebezpečí. Na místě, kde se právě nacházeli, budou naštěstí ukryti před většinou tvorů procházejících poblíž. Svah na jedné straně jim rovněž skýtal přirozenou stěnu, za kterou se mohli skrýt.

Spíše z vyčerpání, než že by se dohodli, zůstali tam, kde právě byli, a doslova na místě usnuli. Krasův spánek byl však neklidný a plný snů, v nichž se odrážely nedávné události.

Znovu viděl Nozdormu bojujícího proti tomu, co bylo ve skutečnosti jeho podstatou. Viděl, jak se čas zamotává a stává se zmateným a nestabilním každým okamžikem, co ona anomálie existovala.

Krasus viděl i něco jiného. Mdlou ohnivou září, téměř jako oči, hladově pozorující vše, co viděly. Dračí mág se ve spánku zamračil, jak se jeho podvědomí snažilo přijít na to, proč je mu tenhle výjev tak strašlivě povědomý.

Pak ho ovšem probralo slabé tiché cinknutí kovu o kov. Roztrhalo jeho sny a rozházelo jejich útržky na všechny strany právě v okamžiku, kdy se Krasus už už rozpomínal komu ty plamenné oči patřily.

Jakmile sebou trhnul, zakryla mu ústa Rhoninova ruka. Na počátku svého dlouhého života by drak toho opovážlivého člověka naučil slušnému chování, nyní měl však Krasus nejen více trpělivosti než za dob svého mládí nýbrž byl i důvěřivější.

Docela zřetelně nyní znovu zaslechl zazvonění kovu o kov. Bylo velmi lehké, ale trénovaným uším obou čarodějů znělo jako zahřmění.

Rhonin ukázal nad sebe. Krasus přikývl. Oba se obezřetně postavili, aby se podívali přes svah. Od chvíle, kdy usnuli, jistě musely uběhnout hodiny. Les byl tichý, až na písň nějakého hmyzu. Nebýt toho tichého nepřírozeného zvuku, mýslil by si Krasus, že je vše v pořádku. Pak se na druhé straně vyvýšeniny zhmotnila dvojice ohromných postav. Nejprve byly nerozeznatelné, pak však Krasus svým výjimečným zrakem rozpoznal namísto dvou postav čtyři.

Dva jezdci na dvou velkých svalnatých panterech.

Byli vysocí, velmi štíhlí, ale bezpochyby válečníci. Na sobě měli zbroj barvy noci a na hlavách vysoké helmice s chocholem a zdviženým hledím. Krasus ještě nedokázal rozeznat jejich obličej, ale všiml si, že se pohybují s ladností, jakou u mnoha lidí neviděl. Jezdci i jejich stejně černá zvířata jeli tak, jako by jim tma nedělala žádné problémy. Když si to dračí mág uvědomil, okamžitě svého druha varoval.

„Uvidí tě dřív, než ty uvidíš je,“ zašeptal Krasus. „Co jsou zač, zatím netuším, ale nejsou tvé rasy.“

„Je jich víc!“ odpověděl Rhonin. Nehledě na to, že měl horší zrak, díval se právě tím správným směrem, aby spatřil příjíždět další dvojici jezdců.

Všichni čtyři vojáci se pohybovali téměř naprosto neslyšně. Jejich přítomnost dávalo tušit jen občasné hlasitější vydechnutí jednoho ze zvířat nebo kovový zvuk. Zdáli se být na lovu...

Krasovi s hrůzou došlo, že hledají jeho a Rhonina.

Jeden z předních jezdců přiměl své zvíře s dlouhými zahnutými tesáky zastavit a zvedl ruku k obličejí. Jeho bezprostřední okolí na chvíli ozářil záblesk modrého světla. V ruce s rukavicí držel malý krystal, kterým mířil do tmy před sebou. Po chvíli krystal zakryl druhou rukou, aby světlo ztlumil.

To, že postava používala magický krystal, Krasa znepokojovalo jen částečně. Daleko větší starosti mu dělalo to, co vyčetl z lovcovy fialové zachmuřené tváře.

„Noční elfové...“ zašeptal.

Jezdec s krystalem okamžitě otočil hlavu Krasovým směrem.

„Viděli nás!“ zamručel Rhonin.

Krasus si vynadal do hlupáků a táhl čaroděje za sebou. „Hlouběji do lesa! To je naše jediná šance!“

Nocí se rozlehl jediný výkřik... a pak se les naplnil jezdci. Jejich hrůzostrašná a mrštná zvířata se hbitě odrážela od země, aniž by vydávala nějaký slyšitelnější zvuk. Stejně jako jejich páni měla zářící stříbrné oči, díky kterým bez ohledu na noc velmi dobře viděla svou oběť. Panteri hladově zařvali, dychtiví své kořisti.

Rhonin a Krasus sklouzli po svahu a zamířili do houští. Jeden z jezdců projel kolem nich, ale jiný se otočil a pokračoval v pronásledování. Za nimi se roztáhl více než tucet dalších s úmyslem je odříznout.

Čarodějové dosáhli hustých křovisek, ale první jezdec už byl téměř u nich. Rhonin se otočil a vykřikl jediné slovo.

Nočního elfa zasáhla přímo do hrudi koule čisté energie, vyhodila ho ze sedla, až se zapraskáním narazil do kmene jednoho ze stromů.

Tenhle mocný útok jen zesílil úsilí ostatních čaroděje chytit. Ač už jeli sprintem, hnali svá zvířata stále víc. Krasus pohlédl na východ a zjistil, že někteří je už stačili objet

Instinktivně seslal vlastní kouzlo. Vysloveno jazykem čisté magie mělo vyvolat ohnivou stěnu, která by pronásledovatele zdržela. Místo toho se na několika místech objevily malé ohníčky, většina z nich naprosto nepoužitelná jako jakákoli obrana. Nanejvýš na chvíli odvedly pozornost některých pronásledovatelů. Ostatní si jich však ani nevšimli.

A co hůř, Krasus se zkroutil v nových bolestech a slabosti.

Rhonin mu přispěchal na pomoc. Zopakoval slabší variantu kouzla dračího mága, ale tam, kde Krasus za svou námahu sklídl jen pochybný výsledek a obnovenou agonii, slavil lidský čaroděj neočekávaný úspěch. Les před jejich pronásledovateli vybuchl v hladových mohutných plamenech a přinutil ozbrojené jezdce obrátit se zmateně na útěk.

Rhonin byl výsledkem svého kouzla stejně zděšený jako noční elfové, ale vzpamatoval se rychleji. Přiskočil ke Krasovi a pomohl trpícímu čaroději na nohy.

„Najdou...“ Krasus lupal po dechu. „Brzy najdou cestu kolem! Vypadá to, že tohle místo velmi dobře znají!“ „Jak jsi je to nazval?“

„Jsou to noční elfové, Rhonine. Vzpomínáš si na ně?“ Dračí mág i člověk strávili část války proti Plamenné legii v Dalaranu nebo blízko něj, ale pověsti o tom, že se objevili noční elfové, legendární rasa, ze které pocházela i Vereesa, se rychle dostaly až k nim. Noční elfové přišli, když se zdálo, že jsou na pokraji katastrofy, a není vůbec nadnesené říct, že kdyby se nepřidali k obráncům, výsledek války by mohl být docela jiný.

„Ale jestli jsou tohle noční elfové, tak my jsme přeci jejich spojenci, ne?“

„Zapomínáš, že nejsme zřejmě ve stejném čase. Ve skutečnosti, než se znovu objevili, dokonce i draci si mysleli, že jejich rasa vyhynula po konci...“ Krasus se náhle zarazil, ne zcela jistý si tím, že chce následovat své myšlenky až k logickému vyústění.

V jejich blízkosti se ozvaly hlasy. Jezdci se k nim blížili, zahnuté meče tasené. V jejich čele jel ten s modrým krystalem. Jeho tvář ozařovaly Rhoninovy plameny. Krása typická pro všechny elfy byla navždy znetvořena několika jizvami táhnoucími se téměř od levého oka až k hornímu rtu.

Krasus se pokusil seslat další kouzlo, ale to ho jen znovu srazilo na kolena. Rhonin ho zachytil, položil na zem a postavil se útočnickům. „Rytonus Zerak!“ vykřikl.

Větve v blízkosti nočních elfů se náhle spletly a vytvořily cosi jako dřevěnou pavučinu. Jeden z jezdců se do větví zamotal a spadl ze svého zvířete. Druhý přinutil vlastního protestujícího pantera zastavit jen těsně za chyceným druhem.

Velitel však prolétl větvemi, jako by byly vzduch. Jeho meč po sobě zanechával jen rudé záblesky. „Rhonine!“ vyhrkl Krasus. „Uteč! Zmiz!“ Jeho bývalý student měl stejnou chuť poslechnout takový příkaz, jakou by měl na jeho místě dračí mág. Rhonin sáhl do váčku u pasu a vytáhl cosi, co na první pohled vypadalo jako hůlka ze zářící rtuti. Rtuť však rychle změnila tvar a čaroděj třimal v ruce zářící meč, dárek od jednoho elfského velitele z konce války.

Ve světle tohoto meče se povýšený výraz vůdce nočních elfů změnil v čiré překvapení.

Nehledě na to však s Roninovým mečem zkrřížil ten svůj.

Odlétly rudé a stříbrné jiskry. Celé Rhoninovo tělo se zachvělo. Noční elf málem sklouzl ze sedla. Panter zařval, ale kvůli svému jezdcovi nedokázal jejich společného protivníka zasáhnout jako břitva ostrými drápy.

Rhonin s elfem si znovu vyměnili několik ran. Ač čaroděj, naučil se Rhonin během svého života, jak cenné je být schopen bojovat i rukama. Vereesa ho vycvičila tak, aby se dokázal ubránit i ostříleným válečníkům... a s elfím mečem měl skutečně velkou šanci proti komukoli. Ne však proti takové přesile. Přestože si dál držel elfa i jeho zvíře od těla, mezitím dorazili další tři jezdci a dva z nich drželi v ruce síť. Krasus za sebou zaslechl nějaký zvuk, a když se ohlédl přes rameno, uviděl jiné tři, rovněž s pevnou sítí.

Byť se snažil sebevíc, nedokázal ze sebe dostat žádné kouzlo. On, drak, byl bezmocný.

Rhonin uviděl první síť a ustupoval. Meč držel před sebou pro případ, že by se ho noční elfové pokusili chytit. Vůdce pobídl své zvíře, aby udržel Rhoninovu pozornost na sobě.

„Za... za tebou!“ zavolal Krasus, než se ho znovu zmocnila slabost. „Ještě jedna...“

Do spánku zasáhla vyčerpaného dračího mága těžká bota. Krasus neztratil vědomí, ale nedokázal na nic zaostřit zrak.

Jen mlhavě rozeznával, jak se temné postavy nočních elfů přibližují k jeho společníkovi. Rhonin odrazil dvě z čepelí, zahnal jednu šelmu... a pak na něj zezadu spadla síť.

Podarilo se mu useknout jednu část, ale okamžitě na něj dopadla druhá síť, která už ho dokonale polapila. Rhonin otevřel ústa, ale vůdce elfů jej rychle prudce udeřil pancéřovanou pěstí do čelisti.

Lidský čaroděj klesl na kolena. Krasus se vztekem dokázal probrat z polovičního omráčení. Ukázal prstem na vůdce a cosi vyslovil.

Tentokrát jeho kouzlo zafungovalo, ale minulo. Výboj ve formě zlatého blesku nezasáhl požadovaný cíl, nýbrž strom v blízkosti jiného lovce. Odlomily se tři mohutné větve, dopadly přímo na jezdce a přimáčkly jej i jeho zvíře k zemi.

Vůdce nočních elfů obrátil hlavu směrem ke Krasoví. Dračí mág se snažil chabě bránit prudkým ranám pěstí a kopancům... než ztratil vědomí.

* * *

Díval se, jak jeho podřízení mlátí tu podivnou postavu, která, spíše náhodou než svým uměním, zabila jednoho z nich. Ještě dlouho poté, co bylo jasné, že oběť ztratila vědomí, dovoloval svým válečníkům, aby si vybili zlost na nehybném těle. Panteri prskali a vyli, protože cítili krev, a noční elfové měli co dělat, aby jim zabránili přidat se k tomu zvěrstvu. Když odhadl, že došli až na kraj únosnosti, že by další bití vytlouklo z těla jejich zajatce život, vydal rozkaz přestat.

„Lord Xavius chce všechny živé," vyštěkl zjizvený noční elf. „A my ho nechceme zklamat, že ne?"

Ostatní se napřímili a v očích se jim objevil strach. No, mají se proč bát, pomyslel si, protože lord Xavius má sklony odměňovat neopatrnost smrtí... bolestivou smrtí a dlouhým umíráním. A pro tuto práci si často vybíral vždy ochotnou ruku Varo'thena.

"Byli jsme opatrní, kapitáne Varo'thene," ujistil ho ihned horlivě jeden z vojáků. „Oba cestu přežijí."

Kapitán přikývl. Nepřestával žasnout nad tím, jak královnin kancléř dokázal vycítit přítomnost těchhle neobvyklých cizinců. Když si Xavius zavolal věrného Varo'thena, řekl mu jen, že se stalo něco zvláštního a že chce, aby to kapitán vyšetřil a přivedl všechny, kdo se budou nacházet poblíž. Varo'then, jenž byl vždy ve střehu, si nemohl nevšimnout jemného svráštění lordova obočí, jediného náznaku toho, že Xavius byl ve skutečnosti tímhle „jevem" daleko více znepokojen, než byl ochoten přiznat. Varo'then si prohlížel zajatce, zatímco byla jejich spoutaná těla nakládána na jednoho z panterů. Ať již kancléř čekal cokoli, určitě nepočítal s podobnou dvojicí. Ten slabý, kterému se povedlo to poslední kouzlo, se vzdáleně podobal nočnímu elfovi, ale jeho kůže byla bledá, téměř bílá. Ten druhý, evidentně mnohem mladší, ale daleko schopnější čaroděj... o tom Varo'then nevěděl, co si má myslet. Byl téměř jako noční elf... ale evidentně nebyl. Nevypadal jako žádný tvor, jehož zkušený voják v životě viděl.

„To je jedno. Lord Xavius si to přebere," zabručel si pro sebe Varo'then. „I kdyby jim měl trhat končetiny jednu po druhé nebo je zaživa stáhnout z kůže..."

A ať už se kancléř rozhodne pro jakoukoli metodu, dobrý, loajální kapitán Varo'then mu rád pomůže.

6.

Do svého domova blízko vodopádů hřmících jen kousek nad Suramarem, velkou osadou nočních elfů, se vracel zkroušený Malfurion. Vybral si tohle místo kvůli jeho klidu a neposkvrněné přírodě v okolí vodopádů. Nikde jinde necítil takový mír a klid, snad až na Cenarionovo skryté obydlí.

Malfurionův jednoduchý příbytek, nízká okrouhlá stavba tvořená částečně stromem a částečně hlinou, ostře kontrastoval s domy většiny nočních elfů. Množství křiklavých barev, které vypovídalo o tendenci jeho národa neustále se pokoušet překonat svého souseda, mu bylo cizí. Barvy jeho domova byly barvami země a života. Lesní zeleň, bohatá úrodná hněd' a

podobné odstíny. Snažil se přizpůsobit svému okolí, ne je nutit, aby se přizpůsobilo jemu, jak tomu bylo v případě jeho lidu.

Nic v jeho domově však dnes v noci Malfurionovi nedokázalo přinést klid a pohodlí.

Myšlenky a obrazy, jež zažil ve Smaragdovém snu, byly stále až příliš živé. Otevřely dveře jeho představivosti, které by on sám nejraději znovu přibouchl, ale zároveň věděl, že to už není možné.

„Obrazy, které spatříš ve Smaragdovém snu, mohou znamenat mnoho věcí," přesvědčoval ho Cenarius, „bez ohledu na to, jak pravdivými se mohou zdát. I to, co máme za skutečné - jako třeba tvá vize Zin-Azshari - nemusí skutečné být, neboť říše snů si v našich omezených myslích hraje své hry..."

Malfurion věděl, že se ho polobůh snaží jen uklidnit že to, co mladý noční elf viděl, byla pravda. Chápal, že Cenarius byl ve skutečnosti oním neopatrným kouzlením v paláci Azshary stejně znepokojen jako jeho student.

Moc, kterou Urozeni vyvolávali... k čemu mu mohla být? Copak necítily, jak napjatá byla vlákna reality v blízkosti Studny. Bylo pro něj stále nepředstavitelné, že by královna mohla být jen tolerovat takové neopatrné a zřejmě ničivé konání... a přesto ze sebe Malfurion nebyl schopen setřást jistotu, že toho všeho byla stejnou součástí jako její podřízení. Azshara nebyla obyčejná figurka; ona skutečně vládla, dokonce i když přišlo na její arogantní Urozené.

Pokusil se vrátit k běžné denní rutině a doufal, že mu dokáže pomoci zapomenout na podobné starosti. V domě mladého elfa byly jen tři místnosti, další příklad jednoduchosti v jeho životě v porovnání s ostatními. V jedné stála postel a pár knih a svitků o přírodě, které posbíral během studia. V druhé, u protilehlé zdi, byla spižirna a malý prostý stůl, na kterém si připravoval jídlo.

Malfurion považoval obě tyto místnosti za nutnost. Třetí, obývací místnost byla jeho oblíbeným místem. Tady, kam v noci jasně zářilo světlo měsíce a odkud bylo možno vidět zářící vody vodopádu, sedával a meditoval. Tady u poháru vína z medového nektaru, tolik oblíbeného u jeho národa, hodnotil svou práci a snažil se porozumět tomu, co ho Cenarius předchozí hodinu naučil. Tady se, u krátkého slonovinového stolku, na kterém se dalo i servírovat jídlo, scházel s Tyrande a Illidanem.

Dnes večer tu však žádná Tyrande ani Illidan nebudou.

Tyrande se vrátila do chrámu Elune, aby pokračovala ve studiu, a Malfurionovo dvojče, a v tom byl další důkaz jejich rostoucí odlišnosti, v poslední době dával přednost ruchu Suramaru před posvátným klidem lesa.

Malfurion se opřel v křesle a jeho tvář ozářilo světlo měsíce. Zavřel oči, aby se mu lépe přemýšlelo, a zároveň doufal, že tak uklidní své nervy...

Dříve než však stačil dovřít víčka, zakrylo paprsky měsíce něco temného a na chvíli uvrhlo Malfuriona do naprosté tmy.

Oči nočního elfa se ihned otevřely právě včas, aby stihly zachytit ohromný zlověstný tvar.

Malfurion okamžitě vyskočil a rozrazil dveře.

Ke svému překvapení však jeho oči tentokrát přivítaly jen spěchající vody blízkého vodopádu.

Vyšel ven a rozhlédl se. Tak ohromný tvor se přeci nemohl pohybovat takhle rychle. Znal býčího Taurena a medvědí Furbolgy, ale i když by se tihle tvorové mohli co do velikosti s oním podivným stínem rovnat, ani jeden z nich nebyl příliš známý výjimečnou hbitostí. Ve větru zašramotilo několik větví a někde v dálce se ozval noční pták, ale po vetřelci nebylo nikde ani stopy.

Jednoduše ti pochodují nervy, vynadal si nakonec. Tvé vlastní pochybnosti.

Malfurion se vrátil dovnitř a znovu se posadil, mysl už opět ponořenou v problému. Na rozdíl od předešlé vidiny si byl jistý, že nic, co se týkalo paláce a Studny, si ani nevymyslel, ani se mu to nezdálo. Malfurion bude muset najít způsob, jak se dozvědět víc, víc než mu v současné době mohl říct Smaragdový sen.

A předpokládal, že to bude muset udělat velmi rychle.

Téměř ho chytily. Jako dítě, mimino, které ještě neumí pořádně chodit, se téměř dokolébal až přímo do doupěte toho tvora. Tohle určitě nebyla ukázka schopností hodná pověsti zkušeného orkského válečníka.

Broxe netrápila schopnost ubránit se, kdyby ho ten tvor chytil, ale zrovna teď nebyl nejlepší čas poddat se touze slavně skoncovat s vlastním životem. A mimo to, soudě podle toho, jak ta vyzáblá postava vypadala, nebyl by to dobrý boj. Vysoká, příliš nechráněná. Lidé byli daleko zajímavější a důstojnější protivníci...

Už zase mu třeštilo v hlavě. Brox si přitiskl dlaň na spánek ve snaze s bolestí bojovat. V mysli mu vířil zmatek. Ork stále ještě nebyl schopen s jistotou říct, co se s ním během několika posledních hodin dělo. Místo toho, aby ho to roztrhalo jako Gaskala, což čekal, byl vystřelen do hotového blázince. Kolem něj se zhmotňovaly věci mimo chápání obyčejného válečníka a Brox si vybavoval, že letěl ve víru chaotických sil, zatímco se mu do uší draly nesčetné hlasy, až hrozilo, že ohluchne.

Nakonec toho už na něj bylo příliš. Brox omdlel, jistý si, že už se nikdy neprobere.

Samozřejmě že se probрал, ale nebyl zpátky v horách ani uprostřed té šílené věci. Místo toho zjistil, že je v naprosto mírumilovné krajině plné lesů a zvlněných kopců, kam až jeho oko dohlédlo. Slunce právě zapadalo a jediným zvukem v okolí bylo zpěvavé volání ptáků.

I kdyby však byl Brox vržen doprostřed krvavé bitvy, a ne na tohle klidné místo, nedokázal by dělat nic jiného než ležet. Orkovi trvalo přes hodinu, než se dal dohromady dostatečně na to, aby vstal, nemluvě o nějakém delším cestování. Během té doby čekání našťestí Brox objevil zázrak. Sekera, o které byl přesvědčen, že ji ztratil, musela totiž být pohlcena s ním, protože nyní ležela pár metrů od něj. Brox se ještě nedokázal postavit na nohy, takže se k ní musel doplazit. Nedokázal ji ani zvednout, ale když svíral topůrko, dávalo mu to jakýsi pocit jistoty, než se mu vrátí síly.

V okamžiku, kdy ucítil, že je schopen jít, rychle se zvedl a vyrazil. V cizí zemi se nevyplácelo setrvávat dlouho na jednom místě, bez ohledu na to, jak klidně vypadalo. I na těch nejmírumilovnějších místech se situace dokázala rychle změnit a jeho zkušenosti byly takové, že málokdy k lepšímu. Ork se snažil pochopit, co se s ním stalo. Slyšel o čarodějích, kteří dokázali cestovat díky zvláštním kouzlům z jednoho místa na druhé, pokud to ale bylo takové kouzlo, pak musel být čaroděj, který ho seslal, šílený. Nebo tu byla druhá možnost, že se mu kouzlo nepovedlo, takhle to taky určitě mohlo být.

Sám a ztracený spolehl se Brox na své instinkty. Bez ohledu na to, co se až dosud stalo, chtěl by se Thrall dozvědět co nejvíce o možných obyvatelích této země a o jejich úmyslech. Jestli byli náhodou nebo záměrně odpovědní za magii, kterou se dostali do nového domova orků, znamenali možnou hrozbu. Brox bude mít čas umřít později. Jeho prvořadým úkolem bylo chránit vlastní lid.

Alespoň měl nyní nějakou představu, jaká rasa zde žila. Brox před válkou s Plamennou legií nikdy neslyšel o nočních elfech, ale na jejich jedinečný vzhled nebylo možno zapomenout. Někakým způsobem se ocitl v zemi, kde jejich rasa vládla, což mu alespoň částečně dávalo naději na návrat domů, jakmile zjistí potřebné informace. Noční elfové bojovali po boku orků v Kalimdoru; to bezpochyby znamenalo, že Brox skončil maximálně na nějaké odlehle části kontinentu. Byl si jistý, že až se trochu porozhlédne, bude schopen zjistit, kterým směrem leží země orků, a zamířit domů.

Brox neměl v úmyslu jednoduše jít za nějakým nočním elfem a zeptat se ho na cestu. I kdyby to byli stejní tvorové, kteří se spojili s orky a lidmi, nemohl si být jistý, že ti, co žili zde, nejsou nyní k vetřelcům nepřátelští. Opatrný ork se rozhodl zůstat skrytý, dokud nebude vědět víc.

Přestože Brox zatím nenarazil na žádné obydlí, všiml si v dálce záře, která zřejmě znamenala nějakou větší osadu. Po chvíli váhání si ork nadhodil na rameni těžkou zbraň a zamířil tím směrem.

Hned poté, co se rozhodl, se však z opačné strany objevily stíny. Brox se přitiskl k mohutnému stromu a spatřil dva jezdce. Překvapením vyřeštil oči, když místo koní poznal v jejich zvířatech dva mrštné obrovské pantery. Ork zaskřípal zuby a připravil se pro případ, že by ho někdo z jezdců nebo zvířat ucítil.

Ale ozbrojené postavy jen prolétly kolem, jako by se někam potřebovaly hodně rychle dostat. Zdálo se, že jim jízda ve tmě nedělá sebemenší potíže, a ork si hned vzpomněl, že noční elfové vidí v noci stejně dobře jako ve dne.

To nevěstilo nic dobrého. Orkové taky neviděli ve tmě nejhůř, ale v žádném případě se nemohli nočním elfům rovnat.

Nadhodil si sekeru. Třebaže neměl výhodu, co se týkalo zraku, kterémukoli z těch vychrtlých mužů, na které dosud narazil, mohl být více než důstojným soupeřem. Den či noc, sekera v ruce orkského válečníka znalého zacházení s ní znamená hluboké smrtelné rány. Ani důkladná zbroj, které si na jezdcích všiml, jeho milované zbrani nebude dlouho odolávat. Když Broxovi zmizeli jezdci z očí, pokračoval obezřetně dál. Musel o těchhle podivných nočních elfech zjistit něco víc a jediným způsobem bylo proniknout do jejich osady. Tam by mohl rovněž přijít na to, kterým směrem od domova se vlastně zatoulal. Pak se vrátí k Thrallovi. Thrall už bude vědět, jak si to vše dát dohromady. Thrall si to s těmihle elfy, kteří si zahrávali s nebezpečnou magií, vyřídí. Tak velmi, velmi jednoduché... Zamklal. Byl tak ztracen ve vlastních myšlenkách, že až nyní zaregistroval vysokou ženskou postavu oděnou ve stříbrem zalité róbě.

Vypadala stejně vylekaná jako ork... a pak se její ústa otevřela a noční elfka vykřikla.

Brox po ní chtěl vztáhnout ruce - s jediným úmyslem udusit její křik - ale než stačil cokoli udělat, ozvaly se kolem další výkřiky a odevšad se začali rojit noční elfové.

Jedna jeho část toužila zůstat stát a bojovat na smrt, ta druhá, sloužící Thrallovi, mu ale připomněla, že tím by ničeho nedosáhl. Zklamal by svůj lid.

Se vzteklým zavrčením se otočil a prchal směrem, odkud prve přišel.

Ovšem nyní se zdálo, že z každého kmene stromu, z každé hromádky hlíny vyskakují postavy. I a všechny při pohledu na urostlého orka křičí na poplach.

Zazněly rohy. Brox zaklel, protože věděl, co takový zvuk předjímá. Bezpochyby za pár chvil uslyší kočičí vrčení a odhodlané povely.

Ohlédl se přes rameno a viděl, že jeho pronásledovatelé se již blíží. Na rozdíl od té dvojice, před kterou se prve ukryl, měla většina těchto jezdců na sobě jen hábity a kyrusy. To z nich však nedělalo o nic menší hrozbu. Nejenže byli všichni ozbrojeni, ale ještě větší nebezpečí znamenala jejich zvířata. Jediné máchnutí tlapou by orka roztrhalo a jediné skousnutí šavlozubých čelistí by mu utrhlo hlavu.

Brox měl v úmyslu vzít sekeru a prorazit mezi nimi.

Rozsekal by všechny jezdce, co by mu stáli v cestě, i s jejich zvířaty a nechal za sebou jen krvavou stopu a zohavená těla. Ovšem navzdory touze zdecimovat řady těch, kdo ho ohrožovali, drželo ho Thrallovo učení a rozkazy na uzdě. Brox zavrčel a prvního z jezdců zasáhl sekerou naplocho do hlavy. Pak srazil dalšího nočního elfa ze sedla, odrazil kočičí tlapu, prudce se otočil a chytil jiného jezdce za nohu. Ork hodil druhého nočního elfa na toho prvního, čímž vyrazil dech oběma najednou.

Kolem hlavy mu zasvištěl meč. Brox svou mohutnou sekerou lehce roztříštil tenkou čepel na kousky. Noční elf moudře ustoupil, v ruce stále ještě jílec zničené zbraně. Ork využil mezery, která vznikla elfovým ústupem, aby proklouzl mezi pronásledovateli. Někteří noční elfové ani nevypadali, že by měli chuť ho dál honit, což Broxovi zvedlo náladu. Daleko více než jeho vlastní hrdost mu Thrallova důvěra v něj dále bránila obrátit se a dobojovat svůj poslední šílený boj. Ne, svého náčelníka nezradí.

Ale právě v okamžiku, kdy už útěk začal vypadat reálně, vynořil se před ním další noční elf, tentokrát oděný do zářícího roucha jasně zelené barvy se zlatými a rubínovými kometami vyšitými na hrudi. Větší část elfovy protáhlé tváře byla zakryta kápí, nicméně se zdálo, že ho obrovský brutální ork řítící se na něj nijak nezneklidňuje.

Brox zamával sekerou a zařval ve snaze nočního elfa vyděsit.

Postava v kápí zvedla jednu ruku do úrovně hrudi, ukazováček a prostředníček vztyčený k měsícem ozářené obloze.

Ork poznal, že elf čaruje, ale to už bylo příliš pozdě. K jeho úžasu slétl z nebe kulatý kousek měsíce a dopadl na Broxe jako měkká mlhavá deka. Když ho zahalila, orkovy paže ztěžkly a nohy zeslábly. Musel bojovat, aby dokázal vůbec udržet otevřené oči.

Sekera mu vypadla z ochromené ruky a Brox padl na kolena. Skrze stříbřitou mlhu nyní spatřil, jak ho obklopují další podobně oděné postavy. Všechny měly tváře zahaleny kápí a trpělivě stály. Evidentně sledovaly účinky kouzla.

Broxe probral záchvat zlosti. S hrdelním zavrčením se mu podařilo postavit se na nohy. Tohle nebyla slavná smrt, jakou si přál! Noční elfové chtěli, aby jim padl k nohám jako bezbranné nemluvně! To nedopustí!

Třesoucí se prsty znovu sevřely topůrko sekery. Ke svému potěšení si všiml, jak se některé z zahalených postav vyděsily. Takový odpor zjevně nečekaly.

Když se však pokusil zvednout zbraň, padl na něj druhý stříbrný závoj. Všechna síla, kterou se mu podařilo sebrat, ho opustila. Když mu znovu sekera vypadla z ruky, bylo jasné, že už ji nezvedne.

Ork udělal jeden nejistý krok a zhroutil se. I pak se však snažil plazit ke svým nepřátelům, rozhodnutý nedopřát jim snadné vítězství.

Dopadl na něj třetí závoj... a Brox omdlel.

* * *

Tři noci... tři noci a stále nic, co by nás odměnilo za naše úsilí...

Xavius neměl radost.

Tři z čarodějů Urozených vystoupili z nepřetržitě tvořeného kouzla. Okamžitě je nahradili ti, kteří mezitím krátkým odpočinkem znovu doplnili síly. Xaviovy falešné černé oči se obrátily k těm třem, kteří právě skončili. Jeden z nich si všiml, že jsou černé oči upřeny na ně, a vyděsil se. Urození byli možná nejvznešenější z královнинých služebníků, ale lord Xavius byl nejvznešenější - a nejnebezpečnější - z Urozených.

„Zítřka v noci... zítra v noci zvýšíme desetkrát pole moci,“ prohlásil a rudé žilky v černých očích zaplály.

Jeden z dalších Urozených sice nebyl schopen pohlédnout Xaviovi do očí, nicméně odvážil se říct: „S... s veškerou úctou, můj lorde Xavie, to je příliš velké riziko! Takové zvýšení by mohlo destabilizovat vše, čeho jsme zatím dosáhli.“

„A to je jako co, Peroth'arne?“ sklonil se Xavius nad ostatními postavami v kápích a v šíleném světle kouzla se zdálo, jako by jeho stín žil vlastním životem. „Čeho jsme zatím dosáhli?“

„No přeci, vládneme silou větší než kterýkoli noční elf kdy před námi!“

Xavius přikývl a zamračil se. „Ano, a s ní bychom mohli rozmáčknout malý hmyz kladivem velkým jako hora! Jsi krátkozraký hlupák, Peroth'arne! Považuj se za šťastného, že jsou nám k tomuto snažení třeba tvé schopnosti.“

Druhý noční elf ztichl a vděčně sklonil hlavu.

Královnin kancléř se opovržlivě podíval na ostatní Urozené. "K tomu, čeho skutečně chceme dosáhnout, potřebujeme získat dokonalou kontrolu nad Studnou! Musíme být schopni zničit hmyz, aniž by si vůbec stihl uvědomit, že zemřel! Musíme dosáhnout takové přesnosti, takové zručnosti, že při konečném provedení našeho cíle nebude existovat žádná pochybnost! Musíme...!"

„Už zase kážete, Xavie, drahoušku?“ Ten libozvučný hlas by okouznil kteréhokoli z Urozených tak, že by se na místě zabili, kdyby to jeho majitelku potěšilo, ne však černoookého Xavia. Nedbalým gestem propustil unavené čaroděje a otočil se k jediné osobě v paláci, která mu neprokazovala úctu, jakou si zasloužil.

Když vstoupila, zářila, obraz dokonalosti, který ještě zesilovaly magické oči. Byla slávou nočních elfů, jejich milovanou paní. Když dýchala, davy tajily dech. Když se dotkla tváře oblíbeného válečníka, ihned vyrazil ochotně se utkat s draky i horšími tvory, i kdyby to mělo znamenat jistou smrt.

Královna nočních elfů byla na ženu poměrně vysoká, vyšší než mnoho mužů. Jen Xavius se nad ní skutečně tyčil. Nehledě na svou výšku se však pohybovala jako vítr, tichá grácie v každém kroku. Ani kočka nedokázala chodit tak tiše jako Azshara a nikdo na světě nedokázal kráčet s takovým sebevědomím.

Temně fialová kůže byla téměř stejně hladká jako šaty z čistého hedvábí, co měla na sobě.

Vlasy, dlouhé husté bujné vlasy barvy měsíčního stříbra, jí spadaly přes ramena na téměř

umělecky tvarovanou křivku zad. Oproti minulé návštěvě, kdy sladila barvu šatů s barvou svých očí, měla nyní na sobě volné roucho stejně kouzelné barvy, jaké byly její vlasy. Dokonce i Xavius po ní tajně toužil, ale po svém způsobu. Ambice jej hnaly daleko dál, než kam by ho dokázaly unést její vnady. I tak však shledával její přítomnost velmi užitečnou, stejně jako ona jeho. Sdíleli společně jediný cíl, každého z nich ale na konci čekala jiná odměna.

Až tohoto cíle dosáhnou, ukáže Xavius Azshaře, kdo tady skutečně vládne.

„Světlo měsíce,“ začal s poslušným výrazem ve tváři. „Káži jen o vaší čistotě, vaší bezchybnosti! Těmhle jen připomínám jejich povinnosti - ale ne, jejich lásku - k vám. Kvůli ní by si měli přát, aby nezklamali...“

„Protože to by zklamali i vás, můj milovaný kancléři.“ Za okouzující královnou šly dvě služebné nesoucí vlečku dlouhých průsvitných šatů. Když si Azshara sedala do zvláštního křesla, které nechala Urozené vyrobit, aby z něj mohla v pohodlí sledovat jejich snažení, služebné vlečku přenesly na stranu. „A myslím, že toho se obávají více, než mne milují.“

„To sotva, má paní!“

Královna se natočila tak, aby viděla na snažící se čaroděje a její šaty nyní dávaly vyniknout dokonale postavě.

Xavia její poloha nechávala chladným. Bude ji mít, stejně jako vše, po čem touží, až se jim podaří jejich velké dílo.

Oči obou upoutal náhlý oslepující záblesk světla z místa, kde pracovali čarodějové. Uprostřed kruhu vytvořeného Urozenými se vznášela koule nespoutané energie, jež se sama neustále měnila. Myriády obrazů a proměn měly hypnotický efekt, zejména proto, že se každou chvíli zdálo, jako by se otevírala brána někam jinam. Obzvláště Xavius trávil dlouhé hodiny pohledem na výsledek práce nočních elfů, neboť svými magickými očima viděl víc než ostatní.

Když se podíval teď, svrástil obočí. Přimhouřil oči a studoval nekonečné hlubiny uvnitř koule. Přisahal by, že na kratičký okamžik spatřil...

„Vy mne asi neposloucháte, Xavie, drahoušku! Je to vůbec možné?“

Podářilo se mu vzpamatovat se. „Stejně možné jako žít a nedýchat, Dcero měsíce... ale příznávám, že jsem byl natolik vyrušen, že jsem vám zcela nerozuměl. Říkala jste něco o...“

Královna Azshara vydala krátký hrdelní smích, ale nepřela se s ním. „A čemu byste chtěl rozumět? Jen jsem znovu opakovala, že již brzy musíme slavit triumf! Brzy budeme mít moc a schopnost vyčistit svou zem od všech nedokonalostí, proměnit ji v dokonalý ráj...“

„A tak se i stane, má královno. Tak se i stane. Již jen krátký čas nám schází do stvoření velkého zlatého věku. Říše - vaše říše - bude očištěna. Svět pozná nekonečnou slávu!“ Xavius si dovilil letmý úsměv. „A ty zkažené, nečisté rasy, které v minulosti nastolení podobného dokonalého věku bránily, již nebudou.“

Azshara odměnila jeho dobrá slova potěšeným úsměvem a řekla: „Ráda vás slyším říkat, že to bude již brzy. Dnes za mnou byli další prosebníci, lorde kancléři. Přišli v obavách násilí vevnitř a v blízkosti velké Studny. Chtěli po mně vysvětlení týkající se příčiny a možného nebezpečí. Přirozeně jsem je odkázala na vás.“

„A udělala jste správně, má paní. Zaženu jejich obavy na tak dlouho, abychom mohli bezpečně dokončit náš veledůležitý úkol. Pak si budete moci dopřát to potěšení oznámit svému lidu, co jsme vykonali pro jeho dobro...“ „A o to více mne bude milovat,“ dodala potichu Azshara a přimhouřila oči při představě vděčných zástupů.

„Jen pokud to vůbec bude možné, milovat vás více než nyní, má velká královno.“

Azshara přijala kompliment krátkým sklopením přivřených očí a pak ladným pohybem, jakého byla schopna jen ona, vstala z křesla. Její služebné rychle upravily vlečku, aby jí ani náznakem nepřekážela. „Již brzy tohle nádherné prohlášení udělám, lorde Xavie,“ řekla slavnostně a otočila se od kancléře. „Postarejte se, aby v tu dobu bylo již vše připraveno.“

„Věnuji tomu všechn čas svého bdění,“ odpověděl a uklonil se její odcházející postavě. „A všechny sny svého spánku.“

V okamžiku, kdy však i se služebnými odešla, zahalil kancléřovu tvář temný stín. Kývl na jednoho ze strážných s kamennou tváří hlídajících vchod do síně.

, Jestli nebudu včas uvědomen, až se příště Její Výsost rozhodne poctít nás svou přítomností, bude tě to stát hlavu. Je to jasné?"

„Ano, můj pane," odpověděl strážný, aniž by jakkoli změnil kamenný výraz.

„Rovněž očekávám, že budu informován o příchodu kapitána Varo'thena dříve než Její Výsost. Jeho úkol je takového charakteru, že si jím ona nemůže špinit ruce. Ujistěte se, že kapitán - a cokoli s sebou přinese - bude předveden přímo ke mně."

„Ano, můj pane."

Xavius strážného propustil a vrátil se k dohlížení nad prací Urozených.

Zářivou kouli, která se i nadále neustále měnila, nyní obklopovala mřížka magické energie.

Koule před Xaviiovými zraky vsávala sama sebe, téměř jako by měla v úmyslu se pozřít.

fascinující..." zašeptal. Z takové blízkosti cítil lord kancléř intenzivní záření způsobené nedostatečně spoutanými silami čerpanými ode všech kouzlicích nočních elfů. Byl to Xavius, kterého jako prvního napadlo, že jeho rasa si zatím jen tak pohrávala s potenciálem hladiny temných vod. Studna věčnosti byla velmi trefně pojmenována, neboť čím déle ji studoval, tím více si uvědomoval, že její možnosti jsou nevyčerpatelné. Fyzické rozměry Studny byly jen trik limitované mysli... skutečná Studna existovala v tisíci dimenzích, na tisíci místech najednou.

A z každé její vlastnosti, z každé varianty se Urození naučí čerpat, cokoli budou chtít.

Ten potenciál děsil dokonce i jeho.

Před Xaviiovými magickými očima tančily a praly se energie a barvy, jaké nikdy nikdo nespatriil. Vtahovaly ho do sebe svůdnou elementární silou. Lord kancléř se opájel fantastickým představením před sebou...

Ale najednou měl pocit, že někde hluboko uvnitř, daleko mimo tento fyzický svět... jeho pohled něco opětuje.

Tentokrát noční elf věděl, že se nemylí. Xavius cítil přítomnost, vzdálenou přítomnost

Nehledě na tu obrovskou vzdálenost byla moc, kterou cítil, ohromující.

Pokusil se odtrhnout oči, ale už bylo příliš pozdě. Hluboko, tak strašlivě hluboko v chycených energiích Studny, byla nyní kancléřova mysl vtahována někam za realitu, někam za věčnost... až najednou...

Dlouho jsem tě hledal... ozval se hlas. Byl to život, smrt, stvoření i zkáza... a nekonečná moc.

I kdyby Xavius chtěl, nebyl by schopen odtrhnout zrak od nekonečné propasti. Jeho oči byly nyní chyceny v jiných... v očích nového boha lorda kancléře. A ty jsi konečně přišel...

* * *

Vody bublaly, jako by se vařily. Zvedaly se ohromné vlny a jedna za druhou se rozbíjely o břehy. Z nebe i z temné Studny sršely blesky.

A pak se ozval šepot.

První z nočních elfů, kteří ho zaslechli, ho považovali za šumění silného větru. Brzy jej docela přestali vnímat. Daleko víc je zajímala možná zkáza, která hrozila jejich nádherným domovům.

Několik chytřejších, spřízněnějších s nadzemskými energiemi Studny, v něm rozeznalo to, čím skutečně byl. Hlasy ze samotné Studny. Co však ty hlasy říkaly, nedokázali říct.

Jen jeden nebo dva slyšeli a rozuměli jasně, a ti se báli ze všech nejvíce... přesto však o svém strachu nepověděli ostatním, neboť by je zřejmě prohlásili za šílené a vypudili ze svých řad. A tak přišlo nazmar i jediné varování, které se k nočním elfům mohlo dostat.

Ty hlasy nemluvily o ničem než o hladu. Hladověly po všem. Po životě, energii, duších... chtěly se dostat na svět, do prastaré vlasti nočních elfů.

A jakmile tam budou, celý ho pozřou...

7.

Jejich únosci byli něčím velmi znepokojeni... a pro Rhonina to znamenalo, že jsou o to větší hrozbou. Mělo to hodně společného s novou částí lesa, do které vstoupili. V porovnání s temnými pásy, kterými procházeli, to tu Rhoninovi připadalo jiné. Únosci se tady nezdáli být až takovými pány okolní země.

Úsvit se rychle blížil. On i Krasus, který byl zřejmě stále v bezvědomí, byli spoutáni a přehozeni přes hřbet jednoho ze zvířat jako nějaké pytle. Při každém skoku ohromného pantera hrozilo, že bude mít čaroděj zpřelámaná všechna žebra, nicméně se přinutil nevydat ani hlásku, ani se nepohnout, aby nočním elfům neodhalil, že je ve skutečnosti při vědomí. Ale stalo by se něco, kdyby to věděli? Už několikrát se pokusil seslat kouzlo, za své snažení byl však odměněn jen mučivým třetěním hlavy. Na krk mu pověsili malý smaragdový amulet a tahle jednoduše vypadající věc byla zdrojem jeho frustrace. Pokaždé když se pokusil soustředit se na svá kouzla, myšlenky se mu smíchaly a ve spáncích ucítil bušení. A setřást amulet z krku se mu taky nedařilo.

Noční elfové ho dobře zajistili. I Krasus měl jeden, ale vypadalo to, že od něj se únosci prozatím nemusí ničeho obávat. Rhonin si všiml, co se stalo pokaždé, když se jeho mentor pokusil zapojit do předchozí bitvy. Krasus svou moc ovládal ještě méně než Rhonin, což bylo znepokojující.

„Tudy jsme nešli,“ zavrčel zjizvený vůdce, kterého nazývali Varo'then. „Tohle není cesta, která by to měla být...“

„Ale vracíme se po ní přesně, jak jsme měli, kapitáne,“ odpověděl jeden z vojáků. „Nikde jsme nenarazili na žádnou odbočku...“

„Připadá ti to na horizontu jako věže Zin-Azshari?“ vyštěkl Varo'then. „Nevidím nic než zatracené stromy, Koltharie... a na těch se mi taky něco nelíbí! I s očima otevřenými a po známé cestě jsme se dostali někam jinam!“

„Máme se vrátit? Ještě jednou po stejné cestě?“

Rhonin kapitánovi neviděl do tváře, ale dokázal si představit jeho frustrovaný výraz... „Ne... ne... ještě ne...“

Ale i když Varo'then nebyl zatím ochoten se vrátit ani čaroděj neměl z téhle stezky dobrý pocit. S každým dalším krokem hlouběji do hustého vysokého lesa cítil rostoucí přítomnost čehosi, s čím se Rhonin nikdy v životě nesetkal. Určitým způsobem mu ten pocit připomínal, jak se cítil, kdykoli se s ním spojil Krasus. Tohle však bylo silnější... mnohem silnější.

Ale co?

„Slunce už je téměř na obloze,“ zabručel jiný voják.

Z toho, co Rhonin zatím vytušil, mohli jejich únosci fungovat i při denním světle, nijak je však neměli v lásce. Nějakým způsobem je oslabovalo. Byla to magická stvoření - přestože každý jednotlivě zase tak silnou magií nevládl - ale jejich magie měla původ v noci. Rhonin věřil, že kdyby se dokázal zbavit toho amuletu, až vyjde slunce, měl by všechny trumfy v rukou on.

Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, nenápadně znovu zatřepal hlavou. Amulet se rozhoupal, ale nesklouzl. Nakonec Rhonin zkusil trhnout hlavou nahoru ve víře, že by tak šperk mohl vymrštit. Riskoval, že si ho někdo všimne, ale byla to jediná možnost, kterou zkrátka musel využít.

V šeru nadcházejícího úsvitu na něj z hustého podrostu hleděla čísi tvář.

Ne... ta tvář byla součástí toho podrostu. Tvořily ji listy a výhonky, které se dokonce dole měnily v hustý plnovous. Oči byly z bobulí a prázdné místo ve svěží zeleni připomínalo rošťácký úsměv.

Zmizelo to v hustém křoví stejně rychle, jako se to objevilo, takže Rhonin chvíli uvažoval, jestli se mu to jen nezdálo. Nějaký trik způsobený mdlým světlem? Nemožné! Ne s tolika detaily.

A přesto...

Jeho pozornost upoutalo zaskřípání zbraně vytahované z pochvy. Elfové se jeden po druhém připravovali na bitvu, kterou žádný z nich nechápal, ale o které všichni věděli, že přichází. Dokonce i jejich kočky cítily potíže, neboť nejenže ještě zrychlily už tak ostré tempo, ale zároveň nahrbily hřbety a vycenily šavlozubé tesáky.

Varo'then náhle ukázal doprava. „Tudy! Tudy! Rychle!“

V tu chvíli les propukl v život.

Mohutné, listím obalené větve se sklony k zemi a přikryly tváře jezdců. Křoviny vyskočily a proměnily se v malé mrštné postavičky s tichými usměvavými zelenými tvářičkami. Z půdy jako by po každém panteru sekly drápy a ne jeden jezdec vylétl ze sedla. Noční elfové zmateně pokřikovali jeden na druhého ve snaze nějak se zorganizovat, místo toho však jen zvětšovali všeobecný chaos.

Nedaleko od nich se ozvalo hluboké zaúpění. Rhonin to viděl jen koutkem oka, ale byl si jistý, že se jeden z masivních stromů ohnul a rozložitou korunou doslova zametl dva noční elfy i s jejich zvířaty.

Les naplnily nadávky, jak se Varo'then pokoušel znovu získat kontrolu nad svou družinou. Ti elfové, kteří ještě zůstali v sedle, se shromáždili do chumlu a pokoušeli se nejen sekat meči po všem, co se kolem nich mihlo, ale zároveň udržet vzrušené pantery pod kontrolou. I přes svou velikost se panterům vůbec nelíbilo, čemu Čelí, a často bázlivě ustupovali, přestože je jejich jezdcí pobízeli vpřed.

Varo'then něco vykřikl a z různých míst v lese náhle vystřelila fialová chapadla zářivé energie. Jedno zasáhlo blížící se zelený keř a v mžiku proměnilo onoho tvora v ohnivou kouli. Bez ohledu na zjevná strašlivá muka pokračovalo však stvoření dál v útoku a zanechávalo za sebou ohnivou stopu.

Téměř okamžitě zakvílel a zařval vítr, který až do této chvíle prakticky neexistoval, jakoby rozrušen elfovým útokem. Zvedl se s takovou prudkostí, že se do vzduchu zvedla hlína, ulámané větve stromů a hromady listí, takže elfové viděli ještě hůře než předtím. Plameny pohasly, ale jejich předpokládaná oběť byla ke své tajemné záchraně stejně netečná jako prve k ohnivému útoku. Nočního elfa těsně vedle Varo'thena srazila ohromná letící větev.

„Zformovat!“ zařval zjizvený kapitán. „Zformovat a ustoupit! Dělejte, zatraceně!“

Rhoninova ústa zakryla listnatá ruka. Znovu hleděl do stejné děsivé tváře. Ucítil, jak ho zezadu chytily další ruce za nohy.

Docela hrubé potáhnutí shodilo čaroděje z panterova hřbetu.

Panter si toho všiml a zařval. Kolem zvířete se najednou vyrojilo více křovinatých stvoření a dorážela na něj. Jak se svět kolem Rhonina prudce zatočil, spatřil čaroděj krátce Varo'thena otáčejícího se, aby zhodnotil situaci. Elf se ještě víc zamračil a zaklel, když zjistil, že mu kradou zajatce, ale než stačil zvednout ruku, aby je zastavil, slétly se na něj další větve, omotaly mu paže i tvář a oslepily ho. Keřovitá stvoření Rhonina zachytila dřív, než se stačil hlavou udeřit o zem. Jako jakési živé beranidlo ho tiše a pevně odnášela do lesa. Rhonin jen doufal, že rovněž Krasus byl vysvobozen, neboť neviděl nic než listnatou postavičku před sebou. Nehledě na svou velikost však byla tahle stvoření neobyčejně silná.

Pak jim k jeho zděšení zastoupil cestu noční elf na vrčícím panterovi. Čaroděj v něm poznal toho, kterému říkali Koltharius. Měl v očích zoufalý výraz, jako by Rhoninův útek pro něj znamenal to nejhorší. Z toho mála, co Rhonin o elfím kapitánovi zjistil, nepochyboval, že tomu tak bylo.

Noční elf neplýtl slovy a popohnal zvíře kupředu. Rhonin věděl, hlavně díky Vereese, že elfové jsou bytosti s neobyčejným vztahem k přírodě. Zdálo se však, že Koltharius a ostatní na ni vůbec nehleděli. Elf sekal po větvích a křoviscích, která ho zpomalovala, s nespoutaným vztekem. Na cestě ke kořisti se nehodlal nechat ničím zastavit.

Nebo si spíš jen myslel, že ho nic nezastaví. Z listoví nad ním se náhle snesli ohromní černí ptáci, obklíčili nočního elfa a nemilosrdně na něj doráželi. Koltharius zběsile sekal kolem sebe, ale útočnickům nezlomil ani prýtko.

Noční elf byl tímto posledním útokem tak vyveden z míry, že si vůbec nevšiml, jak ze země vyrůstá další nebezpečí. Stromy, kterými se musel prosekat, vyrostly o dobrého půl metru, jako by se postavily na kořenech.

Kolthariovo zvíře, kterého ptáci přiváděli k šílenství, nestačilo dávat dostatečný pozor na cestu před sebou.

Jinak mrštná kočka nejprve klopýtla a pak tvrdě dopadla na zem, jak se jí tlapy zamotaly do kořenů. Z tlapy jí vyšlo bolestivé zavytí, když si narazila bok. Jezdec se zoufale pokoušel udržet na panterově hřbetě, ale to celou situaci jen zhoršilo.

Ohromný panter se převrátil a Koltharius se dostal mezi jeho tělo a silný kmen stromu. Noční elf byl doslova chycen a drcen zaživa a jeho zbroj se pod tou strašlivou silou mačkala jako papír. Kočka trpěla o něco míň, neboť náraz doprovodilo příšerné prasknutí jejího vazů. Rhoninovi listnatí společníci pokračovali dál, jako by se nic nestalo. Několik dalších minut slyšel čaroděj zvuky zuřivého boje svých bývalých únosců, ale pak všechny zvuky náhle utichly, jako by se Varo'thenovi konečně podařilo se svými unavenými muži uniknout. A jeho ta malá stvoření nesla dál a dál. Po pravé straně zachytil nějaký pohyb a matně rozeznával cosi jako postavu dračího mága nesenou stejným způsobem jako on sám. Až nyní poprvé dostal Rhonin strach, co s nimi jejich zachránci mají v úmyslu. Nenesli je od nočních elfů vstříc čemusi daleko strašlivějšímu?

Lesní mužičci zpomalili, až se nakonec zastavili na kraji otevřeného prostranství. Na mýtině se už objevovaly první známky denního světla. Malí drobní ptáčci vesele trylkovali. V syté a vysoké trávě kvetly mnoha barvami tisíce květin a vše se to ladně vlnilo, jako by mýтина vítala nově příchozí.

V jeho zorném poli se opět objevila listová tvář. Úsměv tvořený širokou mezerou v zeleni se ještě rozšířil a Rhonin ke svému úžasu zjistil, že v ústech tomu vykvetla malá sněhově bílá květinka. Do nosu i očí mu vlétlo trochu pylu, jak si stvoření oddechlo.

Rhonin zakašlal. Zatočila se mu hlava. Cítil, jak se tvorové znovu pohnuli a vynesli ho na slunce.

Než se však jeho tváře stačily dotknout první teplé paprsky. .. čaroděj omdlel.

* * *

I když si Rhonin myslel opak, Krasus většinu času nebyl v bezvědomí. Byl slabý, to ano, téměř blízko toho upadnout do temnoty, ale dračí mág se svým fyzickým i psychickým vyčerpáním zarputile bojoval, a pokud se nedá říct, že zvítězil, alespoň neprohrál.

I Krasus si všiml tváří v okolních křoviscích, on v nich však okamžitě poznal služebníky lesa. Krasovy smysly byly stále ještě citlivější než lidské, takže pochopil, že elfové na toto místo byli schválně přivábeni. Nějaká síla si od těch ozbrojených tvorů cosi žádala a nedalo moc práce dovítit se, že tím čímsi byli Rhonin a on.

A tak se dračí mág během všeho toho zmatku ani nepohnul. Přinutil se nic nedělat, i když na družinu zaútočila lesní stvoření a ukradla jim jeho i Rhonina přímo před nosem. Krasus ze svých zachránců necítil žádnou zášť, to však neznamenalo, že by se jim nemohlo stát něco zlého později. Zůstával tajně při vědomí po celou cestu lesem a doufal, že bude oběma prospěšnější než při posledním střetu.

Když však dorazili na sluncem zalitou mýtinu, přepočítal se. Tvář před ním se objevila příliš rychle a příliš neočekávaně na něj dýchla. Krasus stejně jako Rhonin omdlel.

Ale na rozdíl od Rhonina spal jen několik minut

Probudil ho malý červený ptáček, který se usadil na jeho hábitem zahaleném kolenu. Ten něžný obraz dračího mága tak dojal, že se neubráníl povzdechu, což způsobilo, že malý zpěváček odlétl do větví nad ním.

S velkou opatrností Krasus začal zkoumat okolí. Vše nasvědčovalo tomu, že spolu s Rhoninem leželi uprostřed mystické mýtiny, místa s nesmírným množstvím magie a nejméně tak starobylého jako sami draci. To, že zde slunce tak jasně svítilo, že z trávy, květin i ptáků vyzařoval takový klid a mír, nebyla náhoda. Toto místo si za své útočiště vyvolila bytost, kterou by Krasus měl znát - nedokázal si ji však ani v nejmenším vybavit.

A to byl problém, se kterým se svému společníkovi nesvěřil. Krasovy vzpomínky byly plně děr. Dokázal poznat noční elfy, ale spousta jiných věcí, některé z nich zcela běžné, zmizela. Když se na ně snažil soustředit, nacházel jen nicotu. V mysli ho trápila stejná slabost jako na těle.

Ale proč? Proč trpěl o tolik víc než Rhonin? Přestože měl lidský čaroděj výjimečné schopnosti, byl stále jen zranitelným smrtelníkem. Jestli měl být jeden z nich po tom šíleném letu časem a prostorem zničený a zmlácený, měl to být bezpochyby ten slabší.

V okamžiku, kdy ho to napadlo, zmocnil se Krasa pocit viny. Ať již byl důvod pro Rhoninův lepší stav jakýkoli, Krasus se musel stydět, že si přál, aby tomu bylo naopak. Rhonin se pro svého bývalého mentora několikrát téměř obětoval.

Nehledě na nepřekonatelnou slabost a přetrvávající bolest, podařilo se mu zvednout na nohy. Krasus neviděl ani stopy po žádném ze stvoření, která je sem donesla. Pravděpodobně se vrátila do původního stavu, ve kterém byla skutečně nedílnou součástí lesa, a čekala, až budou znovu povolána svým pánem. Krasus si byl dobře vědom skutečnosti, že tohle byli jen ti nejobyčejnější z lesních strážců. Noční elfové nepředstavovali zase tak velkou hrozbu.

Co však měla moc, která zde vládla, v úmyslu se dvěma unavenými poutníky?

Rhonin stále hluboce spal a soudě podle vlastní reakce na květinový prášek, čekal Krasus, že ještě nějakou dobu bude. Vzhledem k tomu, že v jejich blízkosti neviděl žádné nebezpečí, odvážil se nechat člověka spát a prozkoumat hranice svobody, jež jim byla dána.

Měkkou travu obklopovalo husté pole květin jako nějaký plot. Zdálo se, že stejný počet květů je obrácených dovnitř i ven. Krasus se k nim přiblížil a obezřetně květy pozoroval.

Když k nim přišel na půl metru, všechny v jeho blízkosti se otočily k němu a plně se rozvily.

Dračí mág okamžitě ustoupil... a květy se před jeho očima vrátily do původního stavu.

Obyčejná měkká zeď účinných strážců. On i Rhonin byli v bezpečí před jakýmkoli útokem zvenčí, a zároveň bylo zajištěno, aby ani oni nezpůsobili žádné potíže lesu.

Krasus vzhledem ke svému současnému stavu ani nezvažoval možnost květiny přeskočit.

Mimoto předpokládal, že to by jen aktivovalo nějakou skrytou hlídku, možné už ne tak něžnou.

Zbývala tedy jediná možnost. Aby rychleji nabral síly, posadil se a zkrřížil nohy. Pak se zhluboka nadechl, ještě naposledy prozkoumal zrakem mýtinu... a promluvil do větru.

„Chci s tebou hovořit.“

Vítr vzal jeho slova a odnesl je do lesa, kde se znovu a znovu ozývala. Ptáci ztichli. Tráva se přestala vlnit.

„Tak si pohovořme...“

Krasus čekal. V dálce slyšel tichý dusot kopyt, jako by sem v tomto významném okamžiku mířilo nějaké zvíře. Zamračil se, když se dusot kopyt přiblížil, a pak si všiml, jak z lesa vychází zatím zastíněná postava. Jezdec s rohy na nějakém monstrózním oři?

Ale pak, když se to přiblížilo ke květinovým strážcům a slunce, stále jasně zářící, to zalilo svými paprsky, dokázal drak v lidské podobě při tom impozantním pohledu jen zalapat po dechu jako malé dítě.

„Já tě znám...“ začal Krasus. „Slyšel jsem o tobě...“

Ale jméno, stejně jako spousta jiných vzpomínek, nepřicházelo. Nedokázal ani s jistotou říct, jestli už se s touhle mystickou bytostí osobně setkal, což zcela jistě nejlépe vypovídalo o dírách v jeho paměti.

„A já nyní vím něco o tobě,“ řekla vysoká postava s trupem podobným nočnímu elfu a dolní polovinou těla jelení. „Ale ne tolik, kolik bych rád...“

Pán lesa přeběhl na čtyřech silných nohách květinovou bariéru, která se před ním rozestoupila a přivítala ho jako smečka věrných psů. Některé květiny a stébla trávy dokonce něžně, s láskou hladily jeho nohy.

„Jsem Cenarius...“ pronesl k hubené postavě sedící před ním. „Tohle je má říše.“

Cenarius... Cenarius... Krasovou roztrhanou myslí poletovala legendární spojmem. Několik z nich se uchytilo, ale většina jednoduše zmizela v nicotě. Cenarius. Mluvili o něm elfové a jiní obyvatelé lesa. Nebyl bůh, ale... téměř jako by byl. Polobůh. Svým způsobem stejně mocný jako velcí Aspekti.

Bylo toho však víc, mnohem víc. Byť se však dračí mág snažil sebevíc, nedokázal si už na nic vzpomenout.

Jeho úsilí se mu muselo zračit ve tváři, neboť Cenariův výraz nabral na laskavosti. „Není ti dobře, poutníče. Snad bys měl ještě odpočívat.“

„Ne.“ Krasus se namáhavě zvedl na nohy a před polobohem se napřímil v celé své výšce.

„Ne... promluvíme si hned.“

„Jak si přeješ.“ Parohatá božská bytost naklonila vousatou hlavu na stranu a prohlížela si svého hosta. „Je v tobě víc, než čím se zdáš, poutníče. Cítím náznaky noční elfiny, ale rovněž mnohem, mnohem více. Téměř mi připomínáš... ale to není pravděpodobné.“ Ohromná bytost

kývla hlavou směrem k Rhoninovi. „A on není jako žádný z tvorů, které lze najít v mé říši nebo za ní.“

„Přišli jsme z velké dálky a upřímně řečeno, ztratili jsme se, velký. Nevíme, kde jsme.“ Ke Krasově překvapení vyvolala jeho slova u poloboha hurónský smích. Při Cenariově smíchu rozkvétaly další květiny, ptáci sesedali na větvičky kolem něj a zvedl se lehký jarní vánek, který hladil Krasa po tváři jako roztoužená milenka.

„Tak to jste skutečně z daleka! Kde jinde byste mohli být, přáteli? Kde jinde než v Kalimdoru?“

Kalimdor. To alespoň dávalo smysl, neboť kde jinde by se v takovém množství vyskytovali noční elfové. Vědomí, kde se společně s Rhoninem ocitli, však dávalo odpověď i na jiné otázky. „Předpokládal jsem to, můj pane, ale...“ Cítil jsem znepokojivou změnu ve světě, přerušil ho Cenarius. „Nerovnováhu, posun. Tajně jsem vyhledal jeho původ a polohu... a přestože jsem nenašel, co jsem hledal, byl jsem zaveden k vám dvěma.“ Přešel kolem Krasa, aby si ještě jednou prohlédl spícího Rhonina. „Dva poutníci odnikud. Dvě ztracené duše z ničeho. Jste pro mne oba hádankou. Byl bych raději, kdybyste nebyli.“

„A přesto jste nás zachránil ze zajetí...“

Lesní pán si odfrkl tak, že by se za to nemusel stydět ani skutečný starý jelen. „Noční elfové jsou stále více namyšlení. Berou si, co jim nepatří, a chodí, kde nejsou vítáni. Předpokládají, že všemu vládnou. Přestože do mé říše jinak nevnikají, rozhodl jsem se je k tomu přimět, abych je naučil pokoře a dobrému chování.“ Pobaveně se usmál. „A oni mi to ještě ulehčili tím, že mi přinesli to, po čem jsem toužil.“

Krasus cítil, jak se mu třesou kolena. Úsilí, které vynakládal, aby se udržel na nohou, bylo nyní ohromné. Silou vůle však ještě vydržel stát. „Zdálo se, že i oni věděli o našem neočekávaném objevení.“

„I Zin-Azshari má určité schopnosti. Koneckonců, dohlíží na samotnou Studnu.“

Dračí mág se otřásl, tentokrát však nikoli slabostí. Cenarius ve své poslední větě vyslovil dvě slova, která vnesla do Krasova srdce strach.

„Zin... Zin-Azshari?“

„Ano, smrtelníku! Hlavní město království nočních elfů! Leží na samotném břehu Studny věčnosti! Ani tohle nevíš?“

Bez ohledu na slabost, kterou tak polobohu odhalil, zhroutil se Krasus na zem, posadil se do trávy a pokusil se vcítit do děsivé skutečnosti své situace.

Zin-Azshari.

Studna věčnosti.

Znal je obě, dokonce navzdory své děravé paměti. Některé věci se staly takovými epickými legendami, že by bylo nutné vymazat Krasovi celou paměť, aby na ně zapomněl.

Zin-Azshari a Studna věčnosti. První z nich centrum magické říše, říše, které vládli noční elfové. Byl hlupák, že si to neuvědomil, když je chytili. Zin-Azshari byl po několik staletí středem světa.

Druhý pojem, Studna, bylo místo samotné magie, nekonečně hluboká zásobárna moci, o níž si celé věky uctivě šeptali všichni mágové a čarodějové. Sloužila jako jádro magické moci nočních elfů a umožňovala jim sesílat kouzla, k nimž se i draci naučili mít respekt.

Obojí však bylo záležitostí minulosti - daleké minulosti. Ani Zin-Azshari, ani zázračná a zlá Studna už neexistovaly. Dávno, dávno tomu zmizely při katastrofě, která... která...

A zde Krasa paměť znovu zradila. Stalo se něco strašlivého, co obojí zničilo a téměř roztrhalo celý svět... a on si za nic na světě nedokázal vzpomenout, co to bylo.

„Ještě nejsi v pořádku,“ řekl Cenarius ustaraně. „Měl jsem tě nechat odpočívat.“

Čaroděj, stále ještě bojující s vlastní pamětí, odpověděl: „Budu... budu v pořádku, než se můj přítel probudí. My... odejdeme, jakmile budeme moci, a nebudeme vás déle obtěžovat.“

Polobůh se zamračil. „Ty jsi mi nerozuměl, maličký. Jste pro mne oba hádankou a hosty... a dokud zůstanete tím prvním, zůstanete i tím druhým.“ Cenarius se od něj odvrátil a zamířil ke strážným květinám. „Myslím, že potřebujete něco k jídlu. Brzy byste to měli dostat. Do té doby si odpočiňte.“

Cenarius nečekal na protesty a Krasus se ani s žádnými neobtěžoval. Dračí mág chápal, že jestliže bytost, jakou byl tenhle lesní pán, trvala na tom, aby zůstali, bylo nemožné přesvědčit ji o opaku. On i Rhonin byli hosty tak dlouho, jak si bude Cenarius přát... což taky mohlo znamenat po zbytek jejich života.

To však Krasa neznepokojovalo tak jako myšlenka, že by ten zbytek života mohl ve skutečnosti znamenat jen velmi krátkou dobu.

Zin-Azshari i Studna byly zničeny při nějaké strašlivé katastrofě, a čím více nad tím drak přemýšlel, tím jistější si byl, že čas této katastrofy se rychle blíží.

„Varuji vás, můj drahý kancléři, miluji překvapení, ale od tohoto očekávám, že bude jednoduše skvostné.“

Xavius se jen usmál, zatímco vedl královnu za ruku do síně, kde pracovali Urození. Přišel k ní s takovou laskavostí, jaké byl jen schopen, a uctivě ji požádal, aby ho následovala podívat se, co jeho čarodějové dokázali. Kancléř věděl, že Azshara čekala něco skutečně zázračného, a nehodlal ji zklamat... přestože to nebylo přesně to, co měla vládkyně nočních elfů na mysli. Když vstoupili, strážní poklekli. Přestože jejich výrazy byly stejné jako vždy, i oni, stejně jako Xavius, byli vzrušeni. Všichni v síni konečně pochopili, až na Azsharu.

Ona vše pozná až za krátký okamžik.

Pohlédla na točící se vír uprostřed obrazce a hlas jí zhrubl zklamáním. „Vypadá to stejně.“

„Musíte se podívat zblízka, Světlo tisíců měsíců. Pak pochopíte, čeho jsme dosáhli...“

Azshara se zamračila. Přišla sem na jeho žádost bez svých služebných a teď toho možná litovala. Nicméně, Azshara byla královna a slušelo se, aby i ona sama všem ukázala, že je pánem situace.

Ladnými kroky přešla Azshara až k samému okraji obrazce. Nejprve si prohlédla práci Urozeného, který právě čaroval, a pak se sklonila, aby mohla zaměřit zrak na oheň uvnitř.

„Stále mi to připadá, jako že se nic nezměnilo, drahý Xavie. Čekala jsem víc od...“

Vzdychla, a přestože kancléř jí neviděl přímo do tváře, viděl dost, aby poznal, že Azshara konečně pochopila.

A hlas, který on slyšel už dříve, hlas jeho boha, řekl všem...

Přicházím...

8.

Rituál úplňku byl dokončen a Tyrande měla konečně čas pro sebe. Elune od svých kněžek očekávala oddanost, ale netrvala na tom, aby jí věnovali veškerý svůj čas. Matka Luna byla laskavá milující paní, což byla první věc, která mladou elfku přivedla do jejího chrámu. Po vstoupení našla Tyrande jakési utišení vnitřních obav a konfliktů.

Jeden konflikt však z jejího srdce nezmizel. Čas změnil vztah mezi ní, Malfurionem a Illidanem. Už to nebyli mladí přátelé. Jednoduchost dětství ustoupila složitosti vztahů dospělých.

Její vztah k oběma se změnil a ona věděla, že i oni o ní nyní smýšlejí jinak. Soupeření mezi oběma bratry bylo vždy přátelské, poslední dobou ovšem zesílilo způsobem, který se Tyrande vůbec nezamlouval. Nyní se zdálo, že proti sobě skutečně bojují, jako by za vítězství byla vypsána nějaká odměna.

Tyrande bylo jasné - i když oni sami to možná netušili - že tou odměnou je ona sama.

Přestože to mladé novice lichotilo, nechtěla ani jednomu z nich ublížit. Nicméně jednomu z bratrů nakonec stejně ublíží, neboť věděla, že až nadejde čas, kdy si bude muset zvolit životního partnera, bude to buď Illidan, nebo Malfurion.

Oděna do stříbrného roucha s velkou kápí spěchala tiše kněžka-novicka Tyrande vysokými mramorovými chodbami chrámu. Nebe nad ní tvořila magická freska. Náhodný návštěvník by dokonce mohl nabýt dojmu, že zde vůbec není střecha, tak dokonalá to byla iluze. Ale jen velká síň, kde probíhaly rituály, byla skutečně pod otevřeným nebem. Tam se jim zjevovala Elune v podobě měsíčních paprsků a něžně se dotýkala svých věřících, stejně jako matka hladí své děti.

Kolem vyřezávaných soch raných podob bohyně - obrazů těch, které v minulosti sloužily jako nejvyšší kněžky - Tyrande konečně dokráčela po mramorové podlaze až na konec foyer. Zde bylo vyobrazeno ve složitě mozaice stvoření světa Elune s jinými bohy, pochopitelně Matka

Luna byla znázorněna nejdominantněji. Až na pár výjimek byli ostatní bohové jen mlhavé obrysy se stínem zakrytými tvářemi, neboť žádný tvor z masa a kostí nebyl hoden spatřit jejich skutečnou podobu. Jen polobohové, děti a pomocníci svých nadřazených měli tváře zřetelné. Samozřejmě že jedním z nich byl Cenarius, o kterém mnozí říkali, že je dokonce synem Luny a Slunce. Cenarius samozřejmě neříkal tak ani tak, ale Tyrande si ráda myslela, že je to pravda.

Chladný vzduch venku ji pohladil. Tyrande sestoupila po bílých alabastrových schodech a vmísila se do davu. Mnozí skláněli hlavy, aby uctili její postavou, a jiní jí ochotně uvolňovali cestu. Být kněžkou Elune mělo i výhody, ale v tuto chvíli si Tyrande přála, aby se mohla jednoduše ztratit ze světa.

Suramar nebyl tak slavný jako Zin-Azshari, ale měl své kouzlo. Její pohled spočinul na spoustě jasných, zářivých barev, když vešla na hlavní náměstí, kde nabízeli obchodníci všech druhů své zboží veřejnosti. Hodnostáři v bohatých, diamanty pošítych rouchách barvy slunce, rudé a ohnivé oranžové, oči upřeny pouze na cestu před sebou, kráčeli vedle elfů z nižších vrstev oděných v obyčejnějších šatech zelené, žluté a modré barvy nebo směsicí všech. Na trhu se všichni snažili obléci tak, aby vzbudili co největší pozornost

Dokonce i budovy hrály roli jakýchsi vitrín svých obyvatel a zářily Tyrande do očí všemi barvami duhy. Některé obchody byly vymalovány sedmi barvami a na všech stranách zdobený nejrozmanitějšími výjevy. Většinu z nich navíc osvětlovaly louče a tančící plameny to vše probouzely k životu.

Těch několik neelfů, se kterými se novicka za svůj krátký život měla možnost setkat, považovalo její lid za výstřední, a někteří se dokonce odvážili prohlásit, že noční elfové musí být barvoslepí. Přestože ona sama byla spíše konzervativnější, ovšem ne zase tolik jako třeba Malfurion, cítila to tak, že noční elfové jednoduše dokázali lépe ocenit různorodost tvarů a barev, které na světě existovaly.

Blízko středu náměstí si všimla houstnoucího davu. Většina elfů na něco ukazovala, gestikulovala a přidávala znechucené nebo posměšné poznámky. Tyrande se nechala ovládnout zvědavostí a šla se podívat, co tak zajímavého se tam děje.

Zpočátku přihlížející její přítomnost ani nezaregistrovali, což byl důkaz, že to, na co se dívají, musí být skutečný div. Zdvořile se dotkla nejbližšího stojícího, který, když ji poznal, ihned uvolnil místo. Tímhle způsobem se jí podařilo prodat se téměř celou tlačenicí.

Uprostřed náměstí stála klec, jen o něco málo menší než ona sama. Byla udělána ze silných železných mříží, za kterými jistě musela být nějaká silná šelma, neboť celá klec se každou chvíli otřásla a ozval se zvířecí řev, jenž pokaždé vyvolal další mručení v řadách přihlížejících. Ti přímo před ní se nehýbali, dokonce ani když zjistili, kdo jim poklepal rukou na rameno. Štíhlá mladá elfka se rozzlobeně a plná zvědavosti přesunula kousek stranou, aby viděla škvírou mezi dvěma elfy před sebou. A co spatřila, jí vyrazilo dech. „Co to je?“ vyhrkla Tyrande.

„To nikdo neví, sestro,“ odpověděl muž, který se ukázal být členem stráže držící zde hlídku. Na sobě měl kyrys a hábit člena suramarské stráže. „Měsíční hlídka to musela třikrát zasáhnout kouzlem, aby to složila.“

Tyrande se instinktivně rozhlédla po některém z čarodějů v typickém zeleném rouchu s kápí, ale žádného neviděla. Pravděpodobně klec očarovali a zanechali zajištěnou šelmu na starosti strážím, zatímco se odešli radit, co s ní. Ale co tady vlastně v té kleci nechali? Nebyl to trpaslík, i když určitým způsobem ho to mohlo připomínat. Kdyby se to napřímilo, bylo by to asi o třicet centimetrů menší než noční elf, avšak nejméně dvakrát mohutnější. Tohle stvoření muselo mít strašlivou sílu, protože tak vypracované svaly elfka ještě neviděla. Tyrande žasla, že navzdory kouzlům chránícím klec vězeň jednoduše neohnul mříže a neutekl.

Jakýsi vysoce postavený přihlížející píchнул do toho tvora svou zlatou holí... což v něm vyvolalo novou vlnu vzteku. Noční elf měl co dělat, aby hůl rychle stáhl z dosahu mohutných svalnatých tlap. Tvorova hrubá tvář s mohutnou dolní čelistí se ohavně zkřivila a z obrovské tlamy vyšlo zuřivé zavrčení. Nebýt silných řetězů kolem zápěstí, kotníků a krku, zřejmě by se mu podařilo hůl chytit. Řetězy toho tvora nejen držely v přihrbené poloze, ale zároveň byly i

příčinou, proč se mu nepodařilo ohnout mříže, přestože by k tomu evidentně měl dostatek síly.

Tyrandiny pocity se posunuly z hrůzy a znechucení směrem k lítosti. Církev i Cenarius ji naučili úctě k životu, i k takovému, který se zdál být zpočátku ohavným. To zelené monstrum mělo na sobě primitivní oděv, což znamenalo, že mělo - nebo by snad bylo lepší mluvit o něm jako o muži? - v sobě kousek inteligence. Nebylo tedy správné, aby tu byl vystaven jako nějaké zvíře.

Dvě prázdné hnědé misky dávaly tušit, že vězeň alespoň dostal nějaké jídlo, novicka však měla tušení, že vzhledem k jeho postavě to nemohlo být dost. Otočila se k hlídce. „Potřebuje víc jídla a vody.“

„Žádný podobný rozkaz jsem nedostal, sestro,“ odpověděl strážný uctivě a očima nepřestával hlídat okolní dav. „K tomuhle byste neměl potřebovat rozkaz.“ Místo odpovědi uviděla Tyrande jen pokrčení ramen. „Starší dosud nerozhodli, co s ním udělají. Třeba si nemyslí, že bude potřebovat nějaké další jídlo nebo vodu, sestro.“

Jeho narážka ji nadzdvihla. Spravedlnost nočních elfu byla někdy velmi krutá. „A když mu nějaké jídlo donesu já, pokusíte se mě zastavit?“

Nyní se voják zatvářil rozpačitě. „To byste opravdu neměla, sestro. Ta potvora by vám byla schopna utrhnout ruku a vzít si ji místo toho, co jí přinesete. Bylo by moudřejší nechat ji na pokoji.“ „Já to zkusím.“ „Sestro...“

Než se však mohl pokusit jí to rozmluvit, Tyrande už se prodírala pryč. Zamířila k nejbližšímu obchodníkovi s jídlem s úmyslem koupit džbán vody a misku polévky. To stvoření v kleci vypadalo docela dravě, takže se rozhodla ještě pro kus čerstvého masa. Obchodník odmítl vzít si peníze z úcty k jejímu postavení, takže mu dala požehnaní, protože věděla, že přesně tohle chce, poděkovala a vrátila se na náměstí.

Většina davu už mezitím evidentně znuděně odešla. Alespoň bude jednodušší dostat se k vězni. Když se kněžka-novicka přiblížila, tvor zvedl hlavu a zpočátku ji bezpochyby považoval jen za dalšího z těch pestrobarevných čumilů. Teprve až když spatřil, co má Tyrande v rukou, jeho zájem o ni vzrostl.

Narovnal se, jak jen to vzhledem k řetězům šlo, a zapadlýma očima skrytýma navíc pod hustým obočím si ji opatrně prohlížel. Tyrande odhadovala, že už překročil polovinu svého života, neboť jeho vlasy byly prošedivělé a obludná tvář poznamenaná mnoha jizvami, které dávaly tušit drsný život.

Zhruba v místě, které odhadla jako jeho maximální dosah, mladá elfka zaváhala. Koutkem oka si Tyrande všimla strážného bedlivě pozorujícího její počínání. Pochopila, že v případě jakéhokoli pokusu toho tvora ublížit jí, neváhal by voják zabodnout kopí do mohutného zeleného břicha. Tyrande doufala, že k tomu nedojde. Byla by to strašlivá ironie, kdyby její snaha pomoci trpícímu skončila jeho smrtí.

S úctou a výrazem laskavosti poklekla před mřížemi. "Rozumíš mi?"

Tvor zavrčel a nakonec přikývl. „Něco jsem ti přinesla.“ Nejprve zvedla misku s polévkou. Unavené, ale opatrné oči, tolik rozdílné od těch jejích, se zaměřily na misku. Viděla v nich vnitřní boj. Jen jedinkrát krátce pohlédly směrem k nejbližšímu strážnému. Pravá ruka se sevřela v pěst a znovu rozevřela.

Pomalou, nesmírně pomalou, natáhl paži před sebe. Když se jeho ruka přiblížila k její, viděla Tyrande, jak obrovská a mohutná ve skutečnosti je. Dost velká na to, aby v sobě bez problémů skryla obě její. Představila si sílu, kterou tvor vládl, a téměř ucukla.

Pak jí vězeň s jemností, jež ji překvapila, vzal misku z rukou, postavil si ji před sebe a dychtivě si ji prohlížel.

Jeho chování jí vyloudilo na tváři úsměv, on však neodpověděl. Poněkud uvolněněji mu Tyrande podala maso a nakonec džbán vody.

Když si zelený obr postavil všechny tři části hostiny před sebe, začal jíst. Jediným polknutím do sebe vylil obsah misky, jen trocha hnědé tekutiny mu stekla po dolní čelisti.

Následoval kus masa. Silné zažloutlé zuby ho lačně trhaly syrové. Tyrande polkla, jinak však ani v nejmenším nedala najevo rozrušení nad tvorovými způsoby. Za takových podmínek by se možná nechovala o mnoho lépe než on.

Několik přihlížejících vše sledovalo, jako by to byla nějaká posvátná mše, ale Tyrande je ignorovala. Trpělivě čekala, až tvor dojí. Nejprve ohlodal z kosti všechno maso, pak kost rozlomil a vycučl morek s takovou chutí, že odešel i zbytek davu, znechucen tím zvířecím představením.

Když zmizel i poslední z čumilů, tvor náhle odhodil zbytky kosti a se šokujícím hlubokým smíchem sáhl po džbánu s vodou. Za celou dobu ani na sekundu nespustil oči z kněžky-novicky.

Když dopil, utřel si hřbetem ruky pusou a zavrčel: „Dobré.“

To nahlas vyslovené slovo Tyrande zaskočilo, přestože už prve předpokládala, že když jí ten tvor rozumí, bude nejspíš schopen i mluvit. Znovu se usmála, a dokonce se odvážila nahnout se blíže k mřížím, což znovu vyděsilo stráže.

„Sestro!“ vykřikl jeden z nich. „Neměla byste chodit tak blízko! Roztrhá...“

„Nic mi neudělá,“ ujistila je rychle. Pak pohlédla na tvora a dodala: „Že ne?“

Zavrtěl hlavou a aby dodal svému gestu váhu, složil paže na prsou. Stráže ustoupily, ale zůstávaly ve střehu.

Tyrande je ignorovala a zeptala se: „Potřebuješ ještě něco? Ještě jídlo?“ „Ne.“

Odmlčela se a pak řekla: „Jmenuji se Tyrande. Jsem kněžkou Elune, Matky Luny.“

Tvor v kleci se nezdál být ochotný pokračovat v konverzaci, ale když spatřil, že je elfka rozhodnutá počkat na odpověď, nakonec řekl: „Brox... Broxigar. Věrný služebník náčelníka Thraila, vládce orků.“

Tyrande se pokoušela najít v jeho slovech smysl. To, že byl válečník, bylo zřejmé z jeho vzhledu. Sloužil jakémusi veliteli, Thrallovi. To jméno bylo ještě podivnější než jeho vlastní, neboť elfka znala jeho význam, a tak chápala jeho protichůdnost s pozicí vůdce* (*Thrall znamená otrok, kterým náčelník orků kdysi skutečně byl. Více se o jeho osudu dozvíte v knize Vládce Klanů. (pozn. překl).

A tenhle Thrall byl vládcem orků, což byl, jak Tyrande předpokládala, výraz pro Broxovu rasu. Učení její církve bylo obsáhlé, nikdy však neslyšela o tom, že by se někde vyskytovala rasa orků. Jestli byli všichni jako Brox, museli by si je noční elfové dobře pamatovat.

Rozhodla se dozvědět detaily. „Odkud jsi, Broxi? Jak ses sem dostal?“

Tyrande okamžitě poznala, že udělala chybu. Ork přimhouřil oči a sklapl čelisti. Byla hloupá, když ji nenapadlo, že už ho Měsíční hlídka jistě vyslýchala... a bezpochyby méně zdvořile, než se k němu nyní chovala ona. Teď si určitě myslel, že ji poslali, aby laskavostí dosáhla toho, co oni nedokázali silou a magií.

Brox s jasným úmyslem rozhovor ukončit zvedl misku a s temným a nedůvěřivým výrazem ve tváři ji elfce podal.

Odněkud zpoza novicky do klece vlétl záblesk energie a zasáhl orka do ruky.

Brox zuřivě zavrčel a chytil se druhou rukou za spálené prsty. Podíval se na Tyrande tak vražedným pohledem, že bezděky vstala a ustoupila. Stráže se okamžitě zaměřily na klec a kopími přišpendlily Broxe k zadním mřížím.

Novicku uchopily za ramena silné paže a známý hlas ustaraně zašeptal: „Jsi v pořádku, Tyrande? Neublížil ti ten netvor, že ne?“

„Vůbec mi nechtěl ublížit!“ odsekla a otočila se ke svému rádoby zachránci. „Illidane! Jak jsi jen mohl!“

Pohledný elf se zamračil a jeho pozoruhodné zlaté oči ztratily trochu ze své záře. „Jen jsem se o tebe bál! Ta potvora je schopná...!“

Tyrande mu skočila do řeči: „Tam uvnitř asi nebude schopen ničeho... a není to žádná potvora!“

„Ne?“ Illidan se sklonil, aby si Broxe prohlédl. Ork vycenil zuby, ale jinak neudělal nic, Čím by nočního elfa mohl ohrozit Malfurionův bratr si znechuceně odfrkl. „No, mně to jako žádný civilizovaný tvor nepřipadá...“

"Jen se mi pokoušel vrátit misku. A i kdyby byly nějaké potíže, stráže stály vedle mne."

Illidan se zamračil. „Omlouvám se, Tyrande. Asi jsem to přehnal. Ale musíš přiznat, že mnoho elfu, třebaš i z tvé církve, by tak strašně jako ty neriskovalo! Možná to nevíš, ale říkají, že když se vzbudil, málem uškrtil jednoho z Měsíční hlídky!"

Kněžka-novicka pohlédla na strážného s kamennou tváří, a ten neochotně přikývl. O téhle maličkosti se jí zapomněl zmínit. Tyrande však stejně pochybovala, že by jí to v čemkoli zabránilo. S Broxem se zacházelo zle a ona cítila nutnost pomoci mu.

„Oceňuji tvou starost, Illidane, ale znovu ti opakuji, že jsem nebyla v nebezpečí." Tvář se jí zkřivila, jako by na sebe vzala orkovo zranění. Ork měl prsty celé zčernalé a ve tváři se mu zračila bolest, nicméně nekřičel ani nežádal o pomoc.

Tyrande si znovu klekla vedle klece. Bez váhání prostrčila ruku mřížemi.

Illidan ji chtěl zadržet. „Tyrande!" „Ustup! A vy všichni taky!" Pak pohlédla orkovi do smutných očí a zašeptala: „Vím, že jsi mi nechtěl ublížit. Mohu ti to ošetřit. Prosím. Dovol mi to."

Brox zavrčel, ale takovým způsobem, že to nepovažovala za projev zloby, spíš jako by zvažoval všechny možnosti. Illidan stále stál vedle Tyrande, které bylo jasné, že by klidně zasáhl znovu při sebemenším náznaku, že jí ork chce ublížit.

„Illidane... budu tě muset požádat, aby ses na chvíli otočil"

„Cože? Tyrande..."

„Kvůli mně, Illidane."

Cítila, jak to v něm vře vztekem. Nicméně vyhověl její žádosti a otočil se čelem k jedné z budov, které lemovaly náměstí.

Tyrande se znovu podívala Broxovi do očí. Jeho pohled sjel k Illidanovi a ona v něm na chvíli viděla výraz uspokojení. Ork se znovu podíval na ni a opatrně jí podal zraněnou ruku.

Novicka ji uchopila a s hrůzou si zranění prohlížela. Dva prsty byly spálené až do masa a třetí byl zarudlý a rychle se podebíral.

„Co jsi mu to udělal?" zeptala se Illidana.

„Něco, co jsem se teprve nedávno naučil," bylo jediné, co řekl.

Tohle se určitě nenaučil v lese u Cenaria. Byla to ukázka magie nočních elfu, kouzlo, které seslal bez nějakého většího soustředění. Byl to důkaz toho, jak schopný dokázal Malfurionův bratr být, když se pro něco nadchnul. Evidentně si vychutnával daleko více klasickou magii než podstatně rozváznější druidismus.

Tyrande si nebyla úplně jistá, jestli se jí jeho volba zamlouvá.

„Matko Luno, vyslyš mé prosby..." Ignorovala vyděšené výrazy stráží, uchopila orkovy prsty a jeden po druhém je něžně políbila. Pak Tyrande šeptem promluvila k Elune a požádala ji, aby jí dala sílu pomoci Broxovi v jeho utrpení a napravit to, co Illidan ve své zbrklosti zničil.

„Natáhni ruku, jak nejdál dokážeš," přikázala vězni.

Brox se s pohledem upřeným na strážě přesunul blíž a natáhl mohutnou paži skrz mříže.

Tyrande očekávala nějaký projev magické ochrany, nic se však nestalo. Předpokládala, že vzhledem k tomu, že se ork nepokoušel o útěk, kouzla obsažená v mřížích se neaktivovala.

Kněžka-novicka zvedla oči k obloze, odkud na ni shlížel Měsíc. „Matko Luno... naplň mne svou čistotou, milostí, svou láskou... obdař mne silou vyléčit..."

Zatímco Tyrande opakovala prosbu, zaslechla vzdech jednoho ze strážných. Illidan se už začal otáčet, ale pak si to evidentně rozmyslel, aby Tyrande ještě více nerozhněval.

Mladou kněžku zaplavil proud stříbrného světla... světla Elune. Tyrande zářila, jako by se sama stala měsícem. Cítila, jak se moc bohyně stává její součástí.

Brox málem ucukl, vyděšen pohledem na ten zázrak. Ovládl se však a s obnovenou důvěrou jí dovolil natáhnout ruku, jak nejdále to jen šlo, do stříbrné záře.

A v okamžiku, kdy se měsíční světlo dotklo jeho prstů, spálené maso se zhojilo. Tam, kde ještě před chvílí prosvítala bílá kost, se maso i pokožka zacelily a hrozné zranění, které mu Illidan způsobil, zcela zmizelo.

Celé to trvalo jen několik vteřin. Ork se ani nepohnul, oči dokořán vytřeštěné jako nějaké dítě.

„Děkuji ti, Matko Luno," zašeptala Tyrande a pustila Broxovu ruku.

Všechny stráže poklekly a sklonily se před kněžkou. Ork stáhl ruku, prohlížel si každý prst zvlášť a v úžasu s nimi pohyboval. Dotkl se nové kůže, nejprve jemně a pak s ohromným

uspokojením, když zjistil, že necítí žádnou bolest Obrovskému tvorů vyklouzlo potěšené zavrčení.

Brox se najednou začal v kleci kroutit. Tyrande dostala strach, že utrpěl ještě nějaké jiné zranění, které se projevilo až nyní, ale pak se ork zklidnil.

„Vzdávám ti čest, šamanko,“ prohlásil, nyní tak napřímený, jak jen mu to pouta a řetězy dovolovaly. „Jsem tvým dlužníkem.“

Broxova vděčnost byla taková, že Tyrande cítila, jak jí rozpaky tmavnou tváře. Vstala a rychle ustoupila.

Illidan se okamžitě otočil a vzal ji za ruku, jako by ji chtěl uklidnit. „Jsi v pořádku?“

„Jsem... to...“ Jak jen popsat vlastní pocity, když se jí dotkla Elune? „Hotovo,“ dokončila větu, neschopna se lépe vyjádřit.

Stráže konečně vstaly a jejich úcta k ní ještě vzrostla. Muž stojící nejbližší k ní přistoupil.

„Sestro, mohu dostat tvé požehnání?“

„Jistě!“ požehnání Elune se nešetřilo, neboť učení Matky Luny říkalo, že čím více těch, kdo pocítili její dotyk, tím více těch, kdo pochopí lásku a jednotu, kterou představuje, a tím více se bude toto porozumění šířit mezi ostatní.

Tyrande se otevřenou dlaní dotkla všech členů stráže na srdci a na čele, čímž symbolicky naznačila jednotu myšlenky a ducha. Všichni jí horlivě děkovali.

„Illidan ji znovu vzal za ruku. „Potřebuješ si nyní odpočinout, Tyrande. Pojd'! Vím o místě...“ Z klece se ozval Broxův drsný hlas: „Šamanko, směl by i jeden mrzký tvor požádat o tvé požehnání?“

Stráže zpozorněly, ale nic neříkaly. Pokud už i netvor takhle zdvořile žádal o požehnání Eluniny vyvolené, jak by mohly něco namítat?

Stráže nemohly, avšak Illidan ano. „Už jsi pro to zvíře udělala dost. Celá se chvěješ! Pojd'...“

Ona však orka nehodlala odmítnout. Vytrhla se z Illidanova sevření a znovu si klekla před Broxe. Bez váhání prostrčila ruku mřížemi a dotkla se drsné chlupaté hrudi a tvrdého Čela s mohutným obočím.

„Nechť Elune bdí nad tebou i tvými blízkými...“ zašeptala kněžka-novicka.

„Nechť jsou tvá sekera a paže silné,“ opáčil. Nejprve se nad jeho podivnou odpověď zamračila, ale pak si uvědomila, jaký asi život musel prožít. Svým způsobem jí přál život a zdraví.

„Děkuji ti,“ odpověděla a usmála se. Když Tyrande vstala, vložil se znovu do věci Illidan. „A teď už můžeme...“

Zničehonic pocítila únavu. Byla to však dobrá únava, jako by Tyrande dlouho a těžce pracovala pro svou paní a v jejím jménu vykonala mnoho dobrého. Najednou si uvědomila, jak je to dlouho, co naposledy spala. Více než den. Moudrost Matky Luny velela, aby se vrátila do chrámu a šla spát

„Prosím, odpusť, Illidane,“ zamumlala Tyrande. „Jsem unavená. Chtěla bych se vrátit ke svým sestřám. Jistě to chápeš, že ano?“

Na krátký okamžik přimhouřil oči, pak se však uklidnil. „Ano, to bude zřejmě nejlepší. Mám tě doprovodit?“ „Není třeba. Stejně bych se ráda prošla sama.“ Illidan nic neříkal, jen se na znamení, že respektuje její rozhodnutí, mírně uklonil.

Naposledy se usmála na Broxe. Ork kývl hlavou. Tyrande odešla a navzdory fyzické únavě se cítila zvláště duševně svěží. Až to bude možné, promluví si o tom Bro-xovi s nejvyšší kněžkou. Církev jistě bude schopna pro toho ubožáka něco udělat.

Na kráčející novicku svítil měsíc. Tyrande se čím dál víc cítila, jako by tuto noc zažila cosi, co ji navždy změní. Její setkání s tím orkem muselo být úmyslem Elune.

Nemohla se dočkat, až si promluví s nejvyšší kněžkou. ..

* * *

Illidan se díval, jak Tyrande odchází, aniž by se k němu jedinkrát otočila. Znal ji moc dobře, aby věděl, že myslí je stále ještě v okamžiku, kdy sloužila své bohyni. Cokoli jiného, včetně něj, bylo vedlejší.

„Tyrande...“ Doufal, že si s ní bude moci promluvit o tom, co cítí, teď však již bylo pozdě.

Illidan čekal hodiny a tajně sledoval chrám, jestli ji nespátí. Protože věděl, že by nevypadalo

nejlépe, kdyby sekni připojil hned, jakmile vyjde ven, čekal opodál s úmyslem předstírat náhodné setkání.

A pak objevila toho tvora, kterého zajala Měsíční hlídka, a všechny jeho plány byly zničeny. Teď nejenže přišel o příležitost, ale ještě se před ní ztrapnil, vypadal jako nějaký násilník... a všechno kvůli takové potvoře!

Než se dokázal ovládnout, vyšla mu z úst tichá slova a pravá ruka se pevně zaťala v pěst.

Z klece se ozval křik. Rychle se tím směrem podíval.

Klec jasně zářila, nikoli však stříbrným světlem měsíce. Místo toho ji halila ohnivě rudá aura, jako by se snažila ji... a jejího obyvatele pozřít.

To obludné stvoření uvnitř řvalo bolestí. Strážce jen zmateně pobíhaly kolem.

Illidan rychle vyslovil protikouzlo.

Aura zhasla. Vězeň přestal křičet.

Mladý noční elf se tiše vytratil ze scény, aniž by ho někdo viděl. Nechal se ovládnout vztekem, který zasáhl ten nejzřejmější cíl. Illidan byl vděčný, že si strážce neuvědomily pravdu a že Tyrande už z náměstí odešla a nebyla svědkem tohoto výbuchu zlosti.

Byl rovněž vděčný těm členům Měsíční hlídky, kteří kolem klece vykouzlili magické bariéry... neboť to byla pouze a jenom tahle ochranná kouzla, která mu zabránila tvora uvnitř zabít.

9.

Všichni kolem něj umírali. Kamkoli se Brox podíval, viděl umírat své druhy. Garno, se kterým vyrostl a který mu byl prakticky bratrem, padl vedle něj, tělo rozsekáno na kousky čepelí ohnivě postavy s pekelnou rohatou tváří plnou rozeklaných zubů. Démon sám byl jen o několik sekund později zabit Broxem, jenž na něj skočil s výkřikem, při kterém i strašlivý Garnův vrah zaváhal, a navzdory své ohnivě zbroji padl rozpůlen vedví.

Legie však proudila dál a dál a řady orků se tenčily. Už zbývala jen hrstka obránců a každou minutu padl někdo další.

Thrall nařídil, aby zastoupili cestu, že Legie nesmí projít. Sbíral dohromady pomoc, avšak Horda potřebovala čas. Potřebovala Broxe a jeho druhy.

Těch však bylo čím dál méně. Duun se náhle zhroutil a jeho hlava se několikrát odrazila od krví promáčené země ještě dříve, než na ni s hlasitým žuchnutím dopadl zbytek těla. Fezhar už ležel mrtev, z toho, co po něm zbylo, by ho však poznal jen málokdo. Byl zahalen vlnou zeleného plamene, kterou ze sebe vyvrhl jeden z démonů, plamene, jenž jeho tělo ani tak nespálil, jako spíš rozpustil.

Znovu a znovu přinášela Broxova ohromná sekera zkázu do řad nepřátel a zdálo se, že nikdy nezasahovala jednoho dvakrát. Kdykoli si však setřel pot z čela a podíval se před sebe, viděl jich víc a víc.

A ještě víc...

Nyní už proti nim stál jen on sám. Stál proti řvoucímu hladovému moři monster odhodlaných vše zničit

A když se na posledního osamocенého obránce všichni vrhli - Brox se probudil.

Ork se ve své kleci otrásl, nikoli však zimou. Myslel si, že po více než tisícovém opakování by už mohl být imunní vůči hrůzám, které jeho podvědomí neustále oživovalo. A přesto, pokaždé když k němu tahle noční můra přišla, bylo to s novou intenzitou, novou bolestí.

Novou vinou.

Brox měl tehdy zemřít. Měl zahynout se svými druhy. Obětovali pro Hordu to nejdražší, co měli, ale on přežil a žil dál. To nebylo správně.

Jsem zbabělec... pomyslel si znovu. Kdybych bojoval tvrději a s větším nasazením, byl bych dnes s nimi.

Ale přestože přesně tohle řekl i Thrallovi, Náčelník jen zavrtěl hlavou a odpověděl: „Nikdo nebojoval tvrději než ty, starý příteli. Máš své jizvy, a když se blížili první zvědové, viděli tě bojovat. Prokázal jsi svým druhům, svému lidu stejnou službu jako ti, kteří zahynuli..."

Brox přijal Thrallovu vděčnost, nikdy však jeho slova.

A teď byl tady, zavřený jako prase čekající na porážku od těchhle arogantních stvoření. Cívěli na něj, jako by mu narostla druhá hlava, a žasli nad jeho obludností. Jedině ta mladá žena, ta šamanka, mu prokázala jakousi úctu a péči.

Cítil z ní moc, o které jeho lid mluvil, starou magii. Jedinou modlitbou k měsíci vyléčila strašlivou ránu, kterou mu způsobil její přítel. Byla skutečně obdařená velkou mocí a Brox se cítil poctěný, že od ní dostal požehnání.

Tedy ne že by to z dlouhodobého hlediska mělo nějaký význam. Ork neměl pochybností o tom, že se ho jeho věznitelé brzy rozhodnou popravit. Co se o něm až do této chvíle dozvěděli, jim nemohlo být k ničemu. Odmítal jim poskytnout jakékoli přesnější informace týkající se jeho lidu, zejména pak místa, kde žije. Pravda, ani on sám vlastně nevěděl, jak se dostat domů, ale bylo lepší předpokládat, že cokoli řečené v této věci by nočním elfům mohlo stačit. Na rozdíl od těch nočních elfů, kteří se s orky spojili, měli tihle pro cizince jen výraz pohrdání... a proto znamenali pro Hordu potenciální nebezpečí.

Brox se převalil, jak mu to jen pouta dovolila. Ještě jednu noc a bude zřejmě mrtev, ne však způsobem, jaký by si vybral. Nebude žádná slavná bitva, žádná epická píseň, ve které by se na něj vzpomínalo...

„Velcí duchové," zamručel. „Vyslechněte jednoho nehodného. Dejte mi poslední bitvu. Ať jsem hoden..."

Brox zíral na nebe a dál se tiše modlil. Na rozdíl od mladé kněžky však pochyboval, že ať se na svět dívá jakákoli síla, vyslyší tak mrzkého tvora, jakým byl on. Jeho osud byl v rukou nočních elfů.

* * *

Malfurion nedokázal přesně říct, co ho přivedlo do Suramaru. Tři noci seděl sám doma, meditoval nad tím, co mu pověděl Cenarius, nad tím, co on sám viděl ve Smaragdovém snu. Tři noci a žádná odpověď na jeho rostoucí obavy. Nepochyboval, že v Zin-Azshari pokračovala tvorba kouzla a že pokud nikdo nic nepodnikne, bude situace stále zoufalejší. Zdálo se však, že nikdo jiný si žádného problému nevšiml.

Malfurion nakonec usoudil, že snad odcestoval do Su-ramaru jednoduše proto, aby našel nějaký jiný hlas, jinou mysl, se kterou by si mohl promluvit o svém vnitřním dilematu. Proto se rozhodl vyhledat Tyrande, a ne své dvojče. Více nad jeho myšlenkami a slovy hloubala, zatímco Illidan měl tendence vrhat se po hlavě do řešení bez jakéhokoli dříve promyšleného plánu.

Ano, bude dobré si promluvit s Tyrande... a pak se uvidí.

Zatímco však mířil k chrámu Elune, objevila se z opačné strany velká skupina jezdců.

Malfurion uhnul na kraj ulice a díval se na rychle projíždějící vojáky oděné do zelených uniforem a sedících na upravených panterech s lesklou kožešinou. V čele skupiny vysoko zdvižená vlála čtvercová sytě fialová vlajka s velkým ptákem uprostřed.

Prapor lorda Kur'tala Ravencrest* (*Doslova Znak havrana (pozn. překl)).

Elfí velitel sám jel jako první a i jeho panter byl větší a krásnější, bezpochyby dominantní samice smečky. Ravencrest byl vysoký, štíhlý a působil vznešeně. Jel způsobem, který dával najevo, že mu nic na světě nezabrání splnit úkol. Z ramen mu vlál zlatý plášť a rudá helmice byla zdobena znakem, který měl i ve jméně.

Havraní byly rovněž jeho rysy, protáhlé, ostře řezané, nos téměř jako zobák. Bradka a zářivé oči dodávaly jeho vzhledu nádech moudrosti i moci. Vyjma Urozených byl Ravencrest považován za jednoho z nejvlivnějších nočních elfů, jehož rady v minulosti několikrát využila i sama královna.

Malfurion si spílal, že ho Ravencrest nenapadl dříve, nyní však nebyla dobrá příležitost si se šlechticem promluvit. Ravencrest se svou elitní stráží spěchal, jako by ho Čekal nějaký nesmírně naléhavý úkol, což Malfuriona okamžitě přivedlo na myšlenku, jestli se jeho snové obavy týkající se Zin-Azshari náhodou už nestaly skutečností. Pokud by tomu tak ovšem bylo, zbytek města by zřejmě nezůstával tak klidný. Takové síly probuzené nedaleko hlavního města by jistě předznamenávaly katastrofu monumentálních rozměrů a Suramar by k ní nemohl zůstat netečný.

Když jezdci zmizeli, Malfurion se vydal dál. Tolik lidí shromážděných na jednom místě vyvolávalo v mladém elfovi po dlouhé době strávené v lese mírnou klaustrofobii. Malfurion však dokázal své pocity ovládnout s vědomím, že již brzy uvidí Tyrande. I když ho poslední dobou naplňovala touhou, dokázala zároveň uklidnit jeho duši tak jako nic na světě včetně meditací.

Věděl, že se bude muset setkat i s bratrem, pomyšlení na to ho však už dnes v noci tolik nepřitahovalo. Chtěl vidět Tyrande a chtěl s ní strávit nějaký čas. Illidan tu bude i potom. Malfurion jen letmo zaznamenal shluk lidí shromážděných kolem něčeho uprostřed náměstí, jeho touha vidět Tyrande ho však od celé scény odvedla pryč. Doufal, že bude mít čas a že se nebude muset ptát jedné kněžky po druhé, kde ji najde. Přestože zasvěcené Elune nijak neobtěžovali přátelé nebo příbuzní, kteří chtěli s někým z nich mluvit, měl z nich Malfurion o něco divnější pocit, než bylo obvyklé. Nemělo to nic společného s jeho obavami o Zin-Azshari, spíš o podivnou nejistotu, kterou cítil pokaždé, když byl v blízkosti své přítelkyně z dětství.

Když vstoupil do chrámu, prohlédla si jej dvojice strážů. Namísto talárů měla na sobě zářící stříbrné kyrysy a kilty, na kterých byl uprostřed vyšitý obraz měsíce. Stejně jako všichni zasvěcení Elune, i strážce byly ženy, sběhlé v umění sebeobrany a boje. Sama Tyrande byla lepší lučištník než Malfurion nebo Illidan. Mírumilovné učení Matky Luny nijak nebránilo ani těm nejvěrnějším dětem naučit se bránit.

„Můžeme ti pomoci, bratře?“ zeptala se jedna ze strážných uctivě. Ona i její kolegyně stály v pozoru, připraveny okamžitě proti němu obrátit kopí, kdyby to bylo nutné.

„Hledám kněžku-novicku Tyrande. Jsme dobří přátelé. Jmenuji se...“

„Malfurion Stormrage,“ dopověděla za něj druhá strážná. „Sdílím s Tyrande a dvěma dalšími novickami společnou komnatu. Už jsem vás spolu párkrát viděla.“

„Bylo by možné s ní mluvit?“

„Jestli už skončila s meditací, měla by mít v tuto dobu volno. Pošlu někoho, aby se zeptal. Smiš počkat v Komnatě měsíce.“

Komnata měsíce byl oficiální název středu chrámu bez střechy, kde se odehrávaly významné rituály. Když ji nepoužívala nejvyšší kněžka, dovoloval chrám každému, aby využil jeho klidu a míru.

Okamžitě jakmile Malfurion vstoupil do čtvercové místnosti, ucítil dotyk Matky Luny. Celou síň lemovaly v noci kvetoucí květiny a v samotném středu stál stupínek, ze kterého obvykle mluvila nejvyšší kněžka. Chodníček z kruhových kamenů vedoucí až ke stupínku byla ve skutečnosti mozaika znázorňující roční cyklus měsíce. Malfurion už si během několika minulých návštěv všiml, že bez ohledu na to, kde na nebi se zrovna měsíc nacházel, jeho měkké světlo komnatu dokonale ozařovalo.

Přešel do středu a posadil se na jednu z kamenných lavic určených pro zasvěcené a věřící. Přestože ho tohle místo uklidňovalo, Malfurionovi při čekání na Tyrande rychle docházela trpělivost. Trápilo ho také, že by mohla být jeho neočekávaným příchodem rozladěna. V minulosti se vždy scházeli jen po předchozí domluvě. Tohle bylo poprvé, kdy byl tak smělý, že se odvážil vniknout do jejího světa bez varování.

„Malfurione...“

Jeho obavy v okamžiku zmizely, když zvedl hlavu a spatřil Tyrande, jak vchází do měsíčního světla. Stříbrné šaty mysticky zazářily a v jeho očích ani Matka Luna nemohla vypadat velkolepěji. Tyrande měla rozpuštěné vlasy, jež lemovaly její výjimečnou tvář a končily těsně nad výstřihem. Noční světlo ještě zvýrazňovalo oči, a když se kněžka-novicka usmála, zdálo se, jako by ona sama ozařovala Komnatu měsíce.

Zatímco Tyrande kráčela směrem k němu, Malfurion vstal, aby jí šel naproti. Byl si jistý, že mu tváře hoří, ale s tím nemohl dělat nic než doufat, že si toho Tyrande nevšimne.

„Je s tebou všechno v pořádku?“ zeptala se novicka se starostí v hlase. „Stalo se něco?“

„Jsem v pořádku. Doufám, že jsem tě nevyrušil.“

Do tváře se jí vrátil úsměv, ještě více okouzlující než prve. „Ty mě nikdy nerušíš, Malfurione. Vlastně jsem nesmírně ráda, že jsi přišel. I já jsem tě chtěla vidět.“

Jestli si nevšimla jeho tmavnoucích tváří dřív, teď už to přehlédnout nemohla. Nicméně Malfurion pokračoval. „Tyrande, mohli bychom se na chvilku jít procházet ven, mimo chrám?”

„Jestli se pak budeš cítit lépe, klidně.”

V okamžiku, kdy odešli ze síně, spustil: „Víš, jak jsem říkal, že mám takové podivné opakující se sny...”

„Vzpomínám si.”

„Mluvil jsem o nich s Cenariem poté, co jste s Illidanem odešli, a provedli jsme nějaká opatření, která mi měla pomoci pochopit, proč se stále vracíte.”

Tón jejího hlasu byl znovu o něco starostlivější. „A zjistil jsi něco?”

Malfurion přikývl, ale odmlčel se, neboť zrovna vycházeli kolem dvou strážných ven z chrámu. Teprve na schodech vedoucích dolů pokračoval.

„Udělal jsem pokrok, Tyrande. Pokrok daleko větší, než si ty nebo Illidan uvědomujete.

Cenarius mi ukázal cestu do světa myslí... Smaragdového snu, jak mu říká. Ale bylo to něco víc. Díky němu... díky němu jsem viděl skutečný svět tak jako ještě nikdy předtím...”

Tyrandin zrak zabloudil k malému hloučku lidí uprostřed náměstí. „A co jsi viděl?”

Otočil Tyrande čelem k sobě, neboť potřeboval, aby dokonale pochopila, co objevil. „Viděl jsem Zin-Azshari... a Studnu, kterou stráží.”

Malfurion popsal celou scénu i znepokojivé pocity, které měl, a nic nevynechal. Popsal své pokusy pochopit pravdu i jak bylo jeho snové já málem zničeno, když se pokoušel spatřit, co přesně Urození a královna dělají.

Tyrande na něj hleděla neschopna slova, evidentně stejně omráčená, jako byl on po svém šokujícím zjištění. Nakonec našla slova, aby se zeptala: „Královna? Azshara? Jsi si jistý?”

„Ne zcela. Ani jednou jsem vlastně neviděl dovnitř, ale nedokáži si představit, jak by takové šílenství mohlo probíhat bez jejího vědomí. Je pravda, že na ni má lord Xavius ohromný vliv, ale ona by se nikdy nenechala zaslepit. Musím si myslet, že ví o rizicích, která podstupují... myslím ale, že si nikdo z nich neuvědomuje, jak strašlivá rizika to jsou! Studna... kdybys jenom cítila to co já, když jsem byl ve Smaragdovém snu, Tyrande, bála by ses stejně jako já.”

Položila mu ruku na paži ve snaze ho uklidnit. „Nechci tě zpovídat, Malfurione, ale musíme se dozvědět víc! Tvrdit, že Azshara vystavuje své poddané nebezpečí... s tím budeš muset opatrně.”

„Napadlo mě, že bych s tím mohl jít za lordem Ravencrestem. Má na ni také velký vliv.”

„To by mohlo být moudré...” Její oči znovu zabloudily ke středu náměstí.

Malfurion téměř něco řekl, ale místo toho se podíval tam, kam ona, aby zjistil, co tak odvádí její pozornost od jeho úvah. Většina z těch, kdo se tam prve shromáždili, už odešla a on konečně spatřil to, čemu předtím nevěnoval pozornost.

Hlídanou klec... a v ní jakési stvoření zcela odlišné od nočního elfa.

„Co je tohle?” zeptal se zamračenou tváří.

„To, o čem jsem s tebou chtěla mluvit já, Malfurione. Jmenuje se Broxigar... a není jako nic, co jsme kdy viděli nebo o čem jsme slyšeli. Víím, že tvůj příběh je důležitý, ale chtěla bych, aby ses s ním teď setkal, kvůli mně.”

Když ho Tyrande přivedla blíž, všiml si Malfurion, že strážce zpozorněly. K jeho překvapení po chvíli zírání na jeho společníci náhle pokorně poklekly.

„Vítejte zpět, sestro,” řekl jeden. „Vaše přítomnost je pro nás čest”

Tyrande byla takovým projevem úcty evidentně přivedena do rozpaků. „Prosím! Prosím, vstaňte!” Když poslechli, zeptala se: „Víte o něm něco nového?”

„Lord Ravencrest to vzal do svých rukou,” odpověděl jiný strážný. „Zrovna teď zkoumá místo, kde ho chytili, jestli nenajde další důkazy nebo stopy, ale až se vrátí, má prý v úmyslu vězně osobně vyslechnout. To znamená, že nejpozději do zítřka bude ten tvor převezen do cely v pevnosti Black Rook* (*Lord Ravencrest je zřejmě havrany posedlý. Výraz rook totiž znamená nejen věž, ale i havran (pozn. překl)..” Tvrz Black Rook bylo opevněné sídlo lorda Ravencresta, skutečná pevnost.

Malfuriona překvapilo, že strážný byl tak ochotný se o podobnou informaci podělit. Teprve pak si všiml, jakou posvátnou úctu zřejmě cítil k Tyrande. Ano, byla zasvěcená Elune, ale zřejmě se tu muselo stát ještě něco, co ji v očích vojáků vyzvedlo ještě daleko výše. Tyrande se zdála být touto informací rozrušena. „A ten výsledek... v čem bude spočívat?“ Strážný se jí už nedokázal déle dívat zpřímá do očí. „Spočívá ve všem tom, co lorda Ravenscresta uspokojí, sestro.“

Kněžka už nenaléhala. Její ruka, která až doposud lehce spočívala na Malfurionově paži, ho nyní pevně stiskla.

„Můžeme s ním mluvit?“

"Jen na chvíli, sestro, ale musím vás požádat, abyste mluvili tak, abychom vás slyšeli.

Chápete, že?"

"Ano." Tyrande odvedla Malfuriona ke kleci, před kterou oba poklekli.

Malfurion zadržel nějaký hlasitější projev úžasu. Takhle zblízka mu pohled na mohutného tvora v kleci vyrazil dech. Během svých studií u Cenaria poznal mnoho podivných a neobvyklých stvoření, o takovém tvorovi se však nikdy neučil.

„Šamanko..." zamručelo to... zamručel hlubokým, dunivým... a ztrápeným hlasem.

Tyrande se k němu nahnula blíže, v očích starost. "Broxigare... jsi nemocný?"

„Ne, šamanko... jen vzpomínky." Dál nic nevysvětloval.

"Broxigare, přivedla jsem s sebou přítele. Chtěla bych, abys ho poznal. Jmenuje se Malfurion."

„Pokud je to tvůj přítel, šamanko, jsem poctěn."

Malfurion se rovněž přesunul blíže a přinutil se usmát. „Zdravím, Broxigare."

"Broxigar je ork, Malfurione."

Přikývl. „Nikdy v životě jsem o orkovi neslyšel."

Tvor v řetězech si odfrkl. „Ale já jsem slyšel o nočních elfech. Bojovali jste po našem boku proti Legii... v dobách míru však spolenectví rychle uvadají, jak se zdá."

Jeho slova nedávala smysl, přesto v Malfurionovi vyvolala novou zvědavost. „Jak... jak jsi se sem dostal, Broxigare?"

„Šamanka mi smí říkat Broxigare. Pro vás... jen Brox." Zhluboka vydechl a pak se intenzivně zadíval na Tyrande. „Šamanko... posledně ses mě na něco ptala a já ti nechtěl odpovédět.

Něco ti však dlužím. Řeknu ti tedy, co jsem už říkal těmhle..." Brox udělal gesto k nedaleko stojícím strážím. „... a jejich pánům, ale nebudeš mi věřit o nic víc než oni..."

Orkův příběh začal neskutečně a s každým dalším nadechnutím takový byl ještě víc. Dával si pozor, aby neřekl nic o svém lidu nebo místu, kde žil, jen že na rozkaz svého náčelníka se on a ještě jeden ork vydali prozkoumat znepokojující zprávu. Tam našli cosi, co ork dokázal popsat jen jako díru do světa... díru, která pohlcovala veškerou hmotu a nezadržitelně se pohybovala dál.

Spolkla Broxe... a jeho společníka roztrhala na kusy. A v Malfurionovi, který bedlivě poslouchal, rostla hrůza. Každý nový detail v orkově vyprávění tu hrůzu zvětšoval a elf se několikrát přistihl, že myslí na Studnu věčnosti a moc, již z ní čerpali Urození. Magie Studny by bezpochyby takový strašlivý vír dokázala vyvolat...

To ale nemůže být pravda! přesvědčoval Malfurion sám sebe. Tohle určitě nemá s Zin-Azshari nic společného! Tak šílení přece nejsou!

Nebo ano?

Ale jak Brox pokračoval, jak mluvil o víru a věcech, které viděl a slyšel, když ho pohltil, bylo pro Malfuriona stále těžší popřít možnost nějakého spojení. A co hůř, aniž by ten ork věděl, co se nočnímu elfovi stalo, jeho výraz přesně vystihoval to, co Malfurion cítil, když se vznášel nad palácem a Studnou.

„Špatnost," řekl ork. „Věc, která by neměla být," dodal o něco později. Tahle a jiná slova a popisy bodaly Malfuriona jako ostré dýky...

Ani si neuvědomil, že Brox skončil, mysl zahalenou pravdou toho všeho. Tyrande mu musela stisknout paži, aby upoutala jeho pozornost.

„Jsi v pořádku, Malfurione? Vypadáš nějak vyděšeně..."

„J... jsem v pořádku." Pak se zeptal Broxe: „Ty jsi tenhle. .. tenhle příběh vyprávěl lordu Ravenscrestovi?"

Ork se zatvářil nejistě, ale jeden ze strážných odpověděl: „Jo, přesně tohle říkal, téměř doslova!" Voják se drsně a opovržlivě zasmál. „A lord Ravenscrest tomu věřil stejně málo jako teď vy! Za svítání z toho zvířete dostane pravdu... a jestli má někde poblíž kamarády, už pro ně nebudeme tak lákavý cíl, he?"

Takže Ravenscrest měl podezření na invazi orků. Malfurion pocítil zklamání. Pochyboval, že by elfský velitel viděl možné souvislosti mezi jeho zážitkem a Broxovým vyprávěním. Ve skutečnosti, čím víc o tom přemýšlel, tím víc pochyboval, že by mu Ravenscrest vůbec věřil. Malfurion byl připraven povědět šlechtici o tom, že jejich milovaná královna je možná zapletena do neopatrného zacházení s magií s potenciálem přivést na svůj lid katastrofu. Sám mladý elf tomu měl problémy věřit.

Kdyby tak měl jen více důkazů.

Strážný sebou začal nervózně šít. „Sestro... musím vás bohužel požádat, abyste se svým společníkem nyní odešla. Náš kapitán se brzy vrátí. Určitě bych neměl..."

„To je naprosto v pořádku. Chápu."

Když se začali zvedat, Brox se přesunul k přední straně klece a jednu ruku natáhl směrem k Tyrande. „Šamanko... ještě poslední požehnání, pokud mi ho můžeš dát."

„Samozřejmě..."

Zatímco znovu poklekla, Malfurion zoufale uvažoval, co by měl dělat. Správně by měl jakékoli podezření hlásit lordu Ravenscrestovi, tohle mu však připadalo tak nějak zbytečné. Kéž by se tak mohl poradit s Cenariem, než se mu to však podaří, ork už by mohl být... Cenarius...

Malfurion se podíval na Tyrande a Broxe, v mysli touhu učinit osudové rozhodnutí.

Tyrande popřála orkovi sbohem a znovu vstala. Malfurion ji vzal za paži a oba poděkovali strážím za jejich čas. Výraz mladé kněžky dával tušit, že je vyvedená z obvyklého klidu, Malfurion však nic neříkal, neboť i jeho vlastní myšlenky se mu honily hlavou šílenou rychlostí.

„Přece musí být něco, co bychom mohli udělat," zašeptala nakonec.

„Jak to myslíš?"

„Zítřka ho odvezou do pevnosti Black Rook. Jakmile bude tam, on..." Tyrande selhal hlas.

„Lord Ravenscrest má mou veškerou úctu, ale..."

Malfurion jen přikývl.

„Mluvila jsem s matkou Dejahnou, nejvyšší kněžkou, ale ta říkala, že se můžeme jen modlit za jeho duši. Chválila mou starost o něj, ale poradila mi, abych nechala věcem volný průběh."

„Nechat věcem volný průběh..." zamumlal Malfurion, zahleděný do prázdna. Zaskřípal zuby. Musel to udělat teď. Už nebude cesty zpět, ne pokud měly jeho obavy nějaké opodstatnění.

„Zahni sem," přikázal jí náhle a natočil ji do jedné boční uličky. „Musíme si promluvit s Illidanem."

„S Illidanem? Ale proč?"

Malfurion se zhluboka nadechl a s myšlenkami u orka a Studny jednoduše odpověděl:

„Protože necháme věcem volný průběh... tedy kromě toho, že je trochu nasměrujeme."

* * *

Xavius stál před ohnivou koulí a připoután k ní zíral do díry zející v samotném středu. Z hloubky, ohromné hloubky uvnitř na něj hleděly oči jeho boha a oba spolu beze slov hovořili. Slyšel jsem tvé prosby... řekl kancléři. A znal jsem tvé sny... svět zbaven nečistého, nedokonalého. Splním ti tvé touhy a ty budeš prvním mezi mými věrnými...

Aniž by na jediný okamžik uhnul pohledem, Xavius poklekl. Ostatní Urození pokračovali v kouzlení a snažili se ještě rozšířit to, co již stvořili.

„Takže přijdeš k nám?" odpověděl noční elf a jeho umělé oči zaplály dychtivostí. „Přijdeš na tento svět a učiníš vše?"

Cesta ještě není otevřena... musí být zesílena... neboť musí být schopna vydržet můj božský příchod...

Kancléř přikývl na důkaz, že porozuměl. Tak skvostná a mocná síla, jakou byl bůh, by byla pro zatím ubohý portál nočních elfů příliš. I samotná přítomnost boha by ho roztrhala na kousky. Musei být větší, silnější a trvalejší.

Xavius se nijak nepozastavoval nad otázkou, proč jeho bůh nemůže tenhle úkol vykonat sám. Byl příliš okouzlen zázrakem existence svého nového pána.

„Co mohu udělat?“ téměř prosil. Jakkoli se snažili, čarodějové Urozených už dosáhli maxima svých schopností a znalostí, dodal Xavius.

Pošlu vám na pomoc svého pomocníka, ten vás povede... on do vašeho světa projde... s trochou úsilí... ale vy se musíte na jeho příchod připravit...

Noční elf málem poskočil a okamžitě rozkázal: „Ať nikdo nepolevuje v práci! Dostane se nám požehnání v podobě přítomnosti jednoho z jeho věrných!“

Urození ještě zdvojnásobili úsilí a síň praskala surovou děsivou energií čerpanou přímo ze Studny. Venku obloha zběsile řvala a kdokoli, kdo nyní pohlédl na temnou hladinu jezera, musel zrak strachem odvrátit.

Ohnivá koule uprostřed obrazce se nafoukla a díra v ní se rozevřela jako nějaká ohromná dravá tlama. Síň naplnil zvuk nářku miliónů hlasů, ale v Xaviových uších to znělo jako hudba. Pak však jeden z Urozených padl vysílením. Xavius v obavě z nejhoršího se sám vtlačil do kruhu na jeho místo, aby přidal k úsilí ostatních svou moc a schopnosti. On svého boha nezklame! On ne!

Přesto to však zpočátku vypadalo, že on i ostatní přeci jen zklamou. Portál držel, ale již nerostl. Xavius na něj soustředil celou sílu svého odhodlání, až se nakonec díra znovu začala zvětšovat.

A pak... odpovědělo Urozeným zázračně oslepující světlo. Nehledě na úžas se jim nějak podařilo nepolevit ve svém konání.

Z hlubin se vynořila podivně vypadající postava. Nejprve nebyla větší než několik desítek centimetrů, jak se však rychle přibližovala, rostla... rostla... a rostla...

Ohromné vypětí sil si už vybralo svou daň u několika dalších čarodějů. Dva se zhroutili, jeden téměř nedýchal.

Ostatní vrávorali, pod Xaviovým šíleným velením ale znovu získali nad portálem vládu.

Náhle všemi otřáslo děsivé zavytí psů. Jedině kancléř se svými nepřírozenými očima spatřil, co vlastně vycházelo z portálu.

Psi byli velicí jako koně a na hlavách měli nízko posazené rohy, zkroucené dolů a dopředu. Jejich šupinatá těla byla zbarvena do krvavě rudé a zdobena ohavnými cákanci černé. Na hřbetech se jim vlnily chomáče zacuchané kožešiny. Byli to štíhlí, ale svalnatí lovci, každý z jejich tří prstů zakončený ostrým drápem nejméně patnáct centimetrů dlouhým. Zadní běhy měli poněkud kratší než přední, Xavius však nepochyboval o rychlosti a hbitosti zvířat. Z každého nepatrného pohybu bylo znát, že tihle lovci jsou dokonalí v umění složit jakoukoli kořist.

Ze hřbetů jim vyrůstala dvě dlouhá kožnatá, bičům podobná chapadla zakončená malinkými ústy. Chapadla se houpala ze strany na stranu, jako by se dychtivě sápara po okolo stojících čarodějí.

Tváře těch netvorů nejvíce připomínaly podivné křížence vlka a plaza. Z dlouhých vražedných čelistí vyčuhovalo množství velkých ostrých zubů. Oči měli protáhlé a dokonale bílé, nicméně plné zlé prohnání, která naznačovala, že tohle nejsou obyčejná zvířata.

A pak se zpoza nich objevila vysoká postava jejich pána.

Na sobě měl zbroj z rozžhavené oceli a v ohromné ruce skryté v kovové rukavici třímal bič, ze kterého s každým švihnutím šlehaly blesky. Hrud' a ramena, mnohem širší než zbytek těla, by dokázaly zahanbit i toho nejsilnějšího z válečníků. V místech, kde zbroj nezakrývala tělo, probleskovaly ven plameny a ozařovaly kousky šupinatého nadpřírozeného těla, jež nebylo z masa, jen z kostí.

Hluboko na širokých ramenou posazená ohnivá tvar shlížela na noční elfy. Skutečnost, že ze všeho nejvíce připomínala roztékající se lebku s ohromnými zakroucenými rohy, nijak Urozené neodrazovala od přesvědčení, že tohle je nebeský posel, který byl vyslán, aby jim pomohl splnit sny o dokonalém ráji.

„Vězte, že já jsem služebník vašeho boha..." zasyčel a plameny tvořící jeho oči zbělely žářem, pokaždé když promluvil. „Přicházím vám pomoci otevřít cestu Jeho Výsosti a Jeho nejšlechetnější dokonalosti!"

Jedno ze zvířat zavylo, jediné šlehnutí bičem a následné zapraskání blesku ho však okamžitě umlčelo.

„Jsem Psovod* (*V originále Houndmaster (pozn. překl.)...) pokračoval ohromný kostěný rytíř s ohnivým pohledem upřeným na klečícího kancléře. „Jsem Hakkar..."

10.

Rhonin se konečně probudil. Ovšem moc velkou radost z toho neměl, neboť jeho magický spánek provázely sny. Většina z nich byla o Vereese a dvojčatech, která nosila, na rozdíl od noční můry na ostrově však viděl život šťastný, přesně jak si ho vždy představoval.

Probuzení pro něj znamenalo jen uvědomění si, že svou rodinu už možná nikdy neuvidí.

Rhonin otevřel oči známému, nikoli však příliš chtěnému výjevu. Nad ním se skláněl Krasus, ve tváři stopy starostí o něj. To člověka ještě více popudilo, neboť v jeho očích byl právě dračí mag přičinou toho, že byl tam, kde byl.

Nejprve Rhonin uvažoval, proč má pohled jakoby zamlžený, pak mu ale došlo, že nehledí do Krasovy tváře ve svitu slunce, nýbrž za úplňku. Měsíc ozařoval mýtinu světlem, které vůbec nebylo přirozené.

Se vzrůstající zvědavostí se začal zvedat... jen aby zjistil, že jeho tělo je naprosto ztuhlé.

„Pomalů, Rhonine. Spal jsi déle než den. Tvé tělo potřebuje pár minut, aby se probudilo s tebou."

„Kde...?" Mladý čaroděj se rozhlédl kolem sebe. „Tuhle mýtinu si pamatuju... nesli nás sem..."

„Jsme hosty jejího pána už od našeho příchodu. Nejsme v nebezpečí, Rhonine, ale zároveň ti musím povědět, že nemůžeme odejít."

Rhonin se posadil a hleděl na prostranství kolem sebe. Cítil přítomnost něčeho, ovšem nic, co by naznačovalo, že jsou tady v pasti. Na druhou stranu nikdy nezažil, že by si Krasus něco vymyslel.

„Co se stane, když zkusíme odejít?"

Jeho společník ukázal na řady květin. „Zastaví nás."

„Tyhle? Ty kytky?"

„V tomhle mi můžeš věřit, Rhonine."

Zatímco jedna jeho část toužila dozvědět se, co by ty květiny vlastně udělaly, Rhoninovo rozumné já se rozhodlo nic neriskovat. Krasus říkal, že nejsou v nebezpečí, pokud zůstanou, kde jsou. Když však nyní byli oba při vědomí, mohli by přijít na nějaký způsob, jak uniknout. Zakručelo mu v žaludku. Rhonin si vzpomněl, že prospal celý den, aniž by cokoli snědl. Než to stačil nějak okomentovat, podal mu Krasus misku ovoce a džbánek s vodou. Člověk ovoce rychle zhltal, a přestože to jeho hlad neutišilo úplně, alespoň už ho žaludek nebude otravovat.

„Náš hostitel nám od brzkého rána ještě žádné jiné jídlo nepřinesl. Brzy ho čekám... zvláště, když už pravděpodobně ví, že jsi vzhůru."

„On to ví?" Tohle Rhonin neslyšel rád. Zdálo se, že jejich věznitel má věci slušně pod kontrolou. „Kdo to je?"

Krasus se okamžitě zatvářil rozpačitě. „Jmenuje se Cenarius. Říká ti to něco??"

Cenarius... cosi mu to opravdu říkalo, i když jen vzdáleně. Cenarius. Něco z jeho studií, ne však přímo v souvislosti s magií. V souvislosti s tím jménem ho napadaly příběhy, mýty o... Lesní bůh?

Rhoninovy rysy ztuhly. „Jsme hosty lesního boha?" „Přesněji řečeno, poloboha... což z něj však stále činí bytost, ke které mám velikou úctu." „Cenarius..."

„Mluvíte o mně a já jsem zde!" ozval se radostně hlas odevšad kolem. „Vítám tě, ty, kterého nazývají Rhoninem!"

Jako by se vynořila ze samotného měsíce, vykročila k nim ohromná, nadpřirozená bytost, napůl elf, napůl jelen. Tyčil se dokonce i nad extrémně vysokým Krasem. Rhonin s neskrývaným úžasem zíral na ohromné parohy, zarostlou tvář i na podivné tělo.

„Dlouho jsi spal, mladičký, takže pochybuji, že jídlo, jež jsem dříve přinesl, uspokojilo tvůj hlad.“ Ukázal směrem za ně. „Nyní je zde dost pro oba.“

Rhonin se ohlédl přes rameno. Tam, kde prve stála vyprázdňená miska s ovocem, byla nyní jiná, zcela plná. Navíc na dřevěném talíři vedle misky ležel tlustý kus masa uvařený přesně podle čarodějovy chuti, tedy jestli ho jeho nos neklamal. Rhonin nepochyboval, že plný je nyní i džbáněk.

„Děkujeme vám,“ začal a snažil se nenechat se rozrušit lákavým jídlem. „Co jsem však ve skutečnosti chtěl udělat, bylo zeptat se...“

„Čas na otázky teprve přijde. Byl bych špatný hostitel, kdybyste se nejprve nenajedli.“

Krasus vzal Rhonina za paži. Čaroděj se s příkývnutím přidal ke svému bývalému mentorovi a oba se dosyta najedli. Rhonin se zpočátku pozastavil nad oním kusem masa. Ne že by ho nechtěl, ale připadalo mu podivné, že by lesní muž, jakým Cenarius byl, obětoval jednoho ze svých poddaných pro uspokojení potřeb dvou cizinců.

Polobůh jeho pochybností přečetl. „Každé zvíře, každý tvor slouží mnoha účelům. Všichni jsou součástí koloběhu lesa. A ten zahrnuje i jídlo. Jste stejní jako vlk nebo medvěd, kteří mohou v mé říši volně lovit. Nic zde nepřijde nazmar. Vše se vrací, aby posloužilo k novému růstu. Jelen, jehož masem se právě živíte, se znovu zrodí, aby znovu sehrál svou roli, a tato oběť bude zapomenuta.“

Rhonin se zamračil, neboť ne zcela chápal Cenariovo vysvětlení, ale rozhodl se nežádat o bližší objasnění. Polobůh považoval oba cizince za masožravce a podle toho je také krmil. Tak to prostě bylo.

Když dojedli, cítil se čaroděj o mnoho lépe. Otevřel ústa s úmyslem dál se ptát na své zajetí, ale Cenarius promluvil první.

„Neměli byste tady být.“ Ani Rhonin, ani Krasus nevěděli, co odpovědět Cenarius rychle přecházel po mýtině. „Hovořil jsem s ostatními, dlouho o vás mluvil, dozvídal se, co ví... a všichni jsme se shodli, že jste se zde neměli objevit. Ocitli jste se na jiném místě, ale jakým způsobem, na to ještě musíme přijít.“

„Snad bych to mohl vysvětlit,“ přerušil ho Krasus. Stále ještě vypadal slabší než Rhonin, ale ne už tak moc, jako když se poprvé zhmotnili v tomto čase. „To bys mohl,“ souhlasil mladý čaroděj. Dračí mág se podíval na svého společníka. Rhonin neviděl důvod skrývat pravdu. Cenarius vypadal jako první bytost, se kterou se potkali, která by jim mohla nějak pomoci. Avšak příběh, jež Krasus jejich hostiteli vypověděl, nebyl vůbec takový, jaký Rhonin čekal. „Přicházíme ze země za mořem... z veliké dálky, to je však nedůležité. Podstatný je důvod, proč jsme zde skončili...“

Krasus vše poněkud přeonačil. Byl to on, ne Nozdormu, kdo objevil vír. Dračí mág ho nepopsal jako trhlinu v čase, nýbrž jako anomálii, která ničila základy reality a vytvářela potenciálně větší a větší katastrofu. Zavolal k sobě jediného čaroděje, kterému věřil - Rhonina - a oba se vydali k místu, kde Krasus cítil onen problém.

„Cestovali jsme k řetězci špičatých hor na drsném severu naší země, neboť tam jsem to cítil nejsilněji. Objevili jsme trhlinu i ohavnosti, které rozsévala kolem sebe. Špatnost té věci nás oba silně zasáhla, ale když jsme ji chtěli blíže prozkoumat... pohnula se a oba nás pohltila. Byli jsme hozeni do neznámé země...“

„A do říše nočních elfů,“ dokončil polobůh. „Ano,“ řekl Krasus a přikývl. Rhonin neříkal nic a doufal, že jeho výraz je nezdání. Kromě toho, že Krasus zamlžil některá fakta týkající se jejich skutečného původu, vynechal jednu věc, která by mohla Cenaria zajímat. Ani slovem se nezmínil o tom, že je drak. Lesní bůh o krok ustoupil a oba své hosty si prohlížel. Rhonin nedokázal z výrazu jeho tváře nic vyčíst. Věřil Krasově změněnému příběhu, nebo měl podezření, že jeho „host“ k němu nebyl úplně upřímný?

„To vyžaduje okamžitý rozhovor s ostatními,“ prohlásil nakonec Cenarius s pohledem upřeným do dálky. Pak se jeho zrak stočil zpět na Rhonina a Krasa. „O vaše potřeby bude po dobu mé nepřítomnosti postaráno... pak si znovu promluvíme.“

Než kterýkoli z nich stačil cokoli říct, rozplynul se pán lesa v měsíčním světle a nechal je znovu o samotě. „To bylo zbytečné,“ zavrčel Rhonin. „Snad. Ale já bych rád věděl, kdo jsou“

ti ostatní." „Další polobozi jako je on? To se zdá nejpravděpodobnější. Proč jsi mu neřekl o své skutečné..."

Dračí mág se na něj podíval tak ostře, že Rhonin zmlkl. Daleko tišším hlasem pak Krasus odpověděl: „Jsem drak bez moci, můj mladý příteli. Nemáš ponětí, jaký je to pocit. Bez ohledu na to, čím Cenarius je, chci, aby to zůstalo tajemstvím, dokud nepochopím, proč nemohu znovu nabrat své síly."

„A... ten zbytek příběhu?"

Krasus odvrátil pohled. „Rhonine... už jsem se ti zmínil, že bychom mohli být v minulosti."

„To chápu."

„Mé vzpomínky jsou... jsou stejně děravé, jako je oslabená má síla. Nevím proč. Na jednu věc jsem si však vzpomněl díky tomu, co jsem se dozvěděl během doby, kdy jsi spal. Víím, kdy jsme."

Rhoninovi to zvedlo náladu, a tak vyhrkl: „Ale to je dobré! Máme další vodítko! Teď se můžeme rozhodnout, kdo nejlépe..."

„Prosím, nech mě domluvit." Krasův zamračený pohled nevěstil nic dobrého. „Měl jsem velmi dobrý důvod, proč jsem náš příběh změnil tak, jak nejvíce jsem mohl. Mám podezření, že Cenarius ví něco o tom, co se děje, zejména pak o té anomálii. Co jsem mu nemohl prozradit, je mé podezření, co by to mohlo věstit."

Čím hlubší a tišší byl Krasův hlas, tím víc rostly Rhoninovy obavy. „Co?"

„Mám strach, že jsme se objevili v době těsně před prvním příchodem Plamenné legie."

V Rhoninových očích nemohl Krasus říct nic strašlivějšího. Čaroděj prožil - a několikrát téměř zemřel - celý svůj život ve válce proti démonické hordě a jejím spojencům a stále jej pronásledovaly hrozné noční můry. Jen Vereesa chápala jejich obludnost, neboť sama musela čelit stejným. Pouze díky rostoucí lásce a blízcímu se narození jejich dětí se jejich srdce a duše mohly po několika měsících částečně uzdravit.

A nyní byl Rhonin do všech těch nočních můr vhozen zpět.

Vyskočil na nohy a řekl: „Tak to musíme Cenariovi říct, musíme to říct všem, komu můžeme! Budou..."

„Nesmí se to dozvědět... obávám se, že by už mohlo být příliš pozdě zabránit událostem stát se, jak se staly." Krasus rovněž vstal a namířil na bývalého žáka svůj dlouhý nos. „Rhonine... když se to stalo poprvé, byla Plamenná legie poražena po strašlivé a krvavé válce, jež předcházela věcem, které se staly za našeho času."

"Ano, jasně, ale..."

Krasus evidentně zapomněl na obavy, že by je mohl Cenarius slyšet, a uchopil Rhonina za ramena. I přes slabost dračího mága se jeho prsty zaryly Rhoninovi bolestivě hluboko do masa. „Pořád to nechápeš! Rhonine, tím, že jsme se dostali sem, tím že tady vůbec jsme... jsme tu historii možná změnili! Mohli bychom způsobit, že Plamenná legie tentokrát zvítězí... a to by nejen znamenalo smrt mnoha nevinných tady, ale taky vymazání našeho času."

* * *

Přesvědčit Illidana, aby se stal součástí Malfurionova zbrklého plánu, dalo dost práce.

Malfurion nepochyboval, že rozhodujícím faktorem nebylo nic z toho, co řekl... ale spíš Tyrandiny naléhavé prosby. Pod jejím pohledem roztál i Illidan a nakonec horlivě souhlasil, že jim pomůže, přestože ho evidentně onen zajatec vůbec nezajímal. Malfurion poznal, že se mezi jeho bratrem a orkem něco stalo a že s tím měla něco společného i Tyrande, která tuto společnou zkušenost využila, aby Illidana přetáhla na svou stranu.

Teď už se jim to muselo povést.

Všichni Čtyři strážní stáli v pozoru, každý obrácen na jinou světovou stranu. Slunce mělo vyjít za pár minut a náměstí bylo prázdné, až na vojáky na hlídce. Vzhledem k tomu, že většina nočních elfů ještě spala, byla právě nyní nejlepší doba k útoku.

„Já se postarám o strážce," navrhl Illidan, levou ruku už zaťatou v pěst.

Malfurion ho rychle zabrzdil. Nezpochybňoval kvality svého bratra, ale zároveň nechtěl strážím nijak ublížit. Koneckonců, konaly jen svou povinnost. „Ne. Řekl jsem, že si je vezmu na starost já. Dejte mi chvílku."

Zavřel oči a uvolnil se přesně, jak mu to ukazoval Cenarius. Malfurion se vzdálil z tohoto světa, avšak zároveň ho najednou viděl jasněji a zřetelněji. Věděl naprosto přesně, co má dělat.

Oslovil přírodní živly a ty souhlasily, že mu pomohou. Tváře stráží pohladil chladný jemný vánek s něžností milenky. Vánek přinesl opojnou vůni květin rostoucích kolem Suramaru i konejšivé volání nočního ptáčka. Tahle uklidňující a svůdná kombinace zaplavila každého ze strážných, a aniž by si toho všimli, vtáhla je do velmi příjemné, ale zároveň hluboké letargie, jež je učinila netečnými ke zbytku bdícího světa.

Spokojen, že všechny čtyři strážce jsou pod vlivem jeho kouzla, Malfurion zamrkal a zašeptal: „Jdeme...”

Illidan zaváhal a vyrazil, teprve až i Tyrande vyšla na otevřené prostranství za jeho bratrem. Všichni tři se pomalu přibližovali ke kleci a vojákům. Přes jistotu, že kouzlo vydrží, byl Malfurion neustále připraven na to, že se kterýkoli z vojáků podívá jejich směrem. Ale i když on i jeho společníci procházeli jen několik metrů od stráží, ty jejich přítomnost naprosto ignorovali.

„Funguje to...” zašeptala Tyrande užasle. Illidan se zastavil u nejbližšího strážného a zamával mu rukou přímo před očima - nic se nestalo. „Pěkný trik, bratříčku, ale na jak dlouho?”

„To nevím. Proto si musíme pospíšet.” Tyrande si klekla vedle klece a mžourala dovnitř.

„Myslím, že Broxigar je taky pod vlivem tvého kouzla, Malfurione.”

A skutečně, ohromný ork ležel opřený o zadní stěnu svého vězení a nezúčastněně hleděl někam za Tyrande. Nepohnul se, ani když tiše zavolala jeho jméno.

Po chvíli zvažování Malfurion navrhl: „Dotkni se jeho ruky a zkus říct znovu jeho jméno.

Hlavně ať tě uvidí hned, abys mu mohla rychle naznačit, že má být zticha.” Illidan se

zamračil. „Určitě bude řvát.” „Kouzlo vydrží, Illidane, ale ty musíš být připravený udělat, co máš, až přijde čas.”

Já tady nejsem ten, kdo riskuje,” řekl Malfurionův bratr a popotáhl nosem.

„Buďte zticha, oba dva...” Tyrande natáhla ruku do klece, opatrně se dotkla orkovy paže a zároveň znovu tiše zavolala jeho jméno.

Brox se vyděsil. Vytřeštil oči a otevřel ústa tak, že bylo jisté, že se chystá hlasitě zařvat.

Stejně rychle je však zase zavřel a jediný zvuk, který z nich vyšel, bylo tiché zavrčení. Ork několikrát zamrkal, jako by si nebyl jistý, zda tohle všechno může být skutečné. Tyrande se dotkla jeho ruky, pohlédla mu do očí a kývla hlavou.

Malfurion se otočil ke svému bratrovi a zašeptal: „Teď! Dělej!”

Illidan se sklonil a něco si zamumlal pod nosem. V okamžiku, kdy uchopil mříže, zaplály jeho ruce jasným žlutým světlem a celou klec obklopila rudá energie. Ozvalo se tiché hučení.

Malfurion se znepokojeně otočil na hlídky, ale ani taková zázračná podívaná s nimi nepohnula. Úlevou si oddechl a dál sledoval Illidanovo počínání.

Magie nočních elfů měla své výhody a jeho bratr dobře věděl, jak jich využít. Okouzlující žlutá záře vycházející z jeho rukou se rychle rozšířila na celou klec a překryla původní rudou.

Z Illidanova čela kapal pot, ale vydržel až do konce kouzla.

Konečně pustil mříže a zavrával. Malfurion bratra zachytil právě včas, než stačil narazit do jednoho ze strážných. Illidanovy ruce ještě několik vteřin zářily. „Už můžeš tu klec otevřít, Tyrande...”

Pustila Broxe a dotkla se dveří klece - které se okamžitě dokořán otevřely, jakoby samy od sebe. „Řetězy,” připomněl Malfurion Illidanovi. „Já vím, bratře, myslím na to.” Illidan se skrčil a natáhl ruku k orkovým poutům. Brox však zpočátku nereagoval, jen přimhouřil při pohledu na nočního elfa nedůvěřivě oči. Tyrande mu musela vzít ruce do svých a natáhnout je ke svému společníkovi.

Malfurionův bratr zamumlal další slova a dotkl se každého z okovů v místě, kde byl zámek.

Okovy se hladově rozevřely jako nějaké tlamy čekající na žrádlo.

„Žádný problém,” poznamenal Illidan s výjimečně potěšeným výrazem.

Ork pomalu vylezl, tělo ztuhlé dlouhým pobytem v příliš malé kleci. Zdvořile Illidanovi pokynul na výraz vděku, ale pak se tázavě podíval na Tyrande.

„Broxigare, pozorně mě poslouchej. Chci, abys šel s Malfurionem. Odvede tě na bezpečné místo. Já se tam s vámi později setkám.“

Tohle bylo předmětem mírné hádky mezi Tyrande a Malfurionem, neboť elfka chtěla orka dostat do bezpečí sama. Malfurion - s Illidanovou více než ochotnou pomocí - ji nakonec přesvědčili, že už bude mít dost potíží vysvětlovat zmizení Broxe, se kterým ji spousta lidí viděla, aby zmizela navíc ještě i ona. Pro Měsíční hlídku by nebylo moc těžké dát si vše dohromady.

„Určitě jim to rychle dojde,“ trval na svém Malfurion. „Byla jsi jediná, kdo mu pomáhal. Proto musíš zůstat tady. Já je možná ani nenapadnu, a i kdyby, pochybuji, že by dávali vinu tobě. Jsi zasvěcená Elune. To, že mě znáš, není zločin, za který by tě někdo soudil.“ Přestože se Tyrande nakonec vzdala, stále se jí nelíbilo, že Malfurion bere veškerou odpovědnost na sebe. Pravda, byl to on, kdo s touhle překvapivou akcí přišel, ale ona jej zase do všeho zasvětila a představila ho orkovi.

A teď navíc mladá kněžka žádala orka, aby důvěřoval někomu, koho neznal. Brox si Malfuriona prohlížel a pak se znovu obrátil k Illidanovi. „A ten jde s náma?“

Illidan sevřel rty. „Právě jsem ti zachránil zadek, potvoro...“

„Dost, Illidane! Je ti vděčný!“ Broxovi pak Tyrande odpověděla: „Jen Malfurion. Vezme tě na místo, kde tě nikdo nenajde! Prosím! Mně můžeš věřit!“

Ohromný tvor vzal její ruku do svých mohutných dlaní a poklekl na koleno. „Tobě věřím, šamanko.“

V tu chvíli si Malfurion všiml, že se jeden ze strážných začíná probírat

„Přestává to působit!“ zasyčel. „Illidane! Vezmi Tyrande a zmizte! Broxi! Pojd’!“

S úžasnou rychlostí vyskočil ork ladně na nohy a rozběhl se za nočním elfem. Malfurion se neotáčel a modlil se, aby jeho druidské kouzlo vydrželo dost dlouho. O Tyrande a bratra se nebál. Mířili do Illidanova domu, který nebyl daleko. Nikdo je nebude z ničeho podezřívát.

V případě Malfuriona a Broxe to ale bylo jiné. Orka si nikdo s nikým nesplete. Oba museli co nejrychleji zmizet z města.

Ovšem když vyběhli z náměstí do křivolakých uliček Suramaru, ozval se za nimi zvuk, kterého se Malfurion obával.

Jeden ze strážných se probral. Jeho výkřiky se rychle smísily s křikem jeho společníků a jen o několik sekund později naplnil náměstí i ulice zvuk rohu.

„Tudy!“ pobízel orka. „Mám tam nachystaná zvířata!“ Ve skutečnosti Malfurion nemusel ani nic říkat, neboť ork navzdory své mohutné postavě běžel nejméně stejně svižně jako jeho zachránce. Noční elf předpokládal, že být někde v otevřené krajině, Brox by ho dokonce předběhl.

Odevšad se ozýval zvuk rohů a výkřiky. Suramar se probudil k životu... na Malfurionův vkus až příliš brzy.

Konečně noční elf spatřil roh, na který čekal. „Tady! Jsou přímo za rohem!“

Když však zabočili do vedlejší ulice, Brox se náhle zastavil a zděšeně zíral na zvířata, která tam měl Malfurion přivázaná.

Ohromní panteri připomínali černé zlověstné stíny. Když spatřili oba prchající, nejprve vrčeli a prskali, avšak jakmile se k nim Malfurion přiblížil, uklidnili se. Elf každého z nich poplácal po plecích.

Brox zavrtěl hlavou. „Jedeme na tomhle?“

„Samozřejmě! A dělej!“

Ork zaváhal, ale blížící se výkřiky ho popohnaly. Brox uchopil podávané otěže a sledoval, jak se Malfurion vyhoupl na hřbet jednoho z panterů.

Ještě nedávný vězeň nasedl na ohromnou kočku až napotřetí a další minutu mu trvalo, než se na ní naučil sedět. Malfurion se neustále ohlížel za sebe v obavě, že každým okamžikem spatří vojáky - nebo ještě hůř Měsíční hlídku. Skutečnost, že Brox nebude umět jezdit na nočním panterovi* (*Night saber. Můžete se s nimi sice setkat již ve hře Warcraft III, ale daleko větší pozornost je jim věnována ve World of Warcraft. Anglické pojmenování spíše naznačuje, že by mělo jít o šavlozubé tygry, ale autor knihy o nich právem mluví jako o panterech (pozn. překl.), ho nenapadla. Jaké jiné zvíře by taky mohl čekat?

Brox naposledy poposedl a zdráhavě přikývl. Malfurion se zhluboka nadechl a popohnal své zvíře. Brox jej následoval, jak nejlépe dovedl.

Během několika minut noční elf navždy změnil svou budoucnost. Za takový opovážlivý čin mohl skončit v pevnosti Black Rook, ale Malfurion věděl, že si nemůže tuhle příležitost nechat proklouznout mezi prsty. Brox byl nějakým způsobem spojený s tím, co prováděli Urození... a ať se stane cokoli, Malfurion musel zjistit jak.

Měl strašlivý pocit, že na tom závisí osud Kalimdoru.

Varo'then vůbec netoužil setkat se s lordem Xaviem. Na tom, co on chtěl, však nezáleželo.

Dostal rozkaz dostavit se ke kancléři okamžitě, jakmile družina dorazí, a rozkazy vydané lordem Xaviem se musely poslouchat stejně důsledně, jako by je vydala sama královna Azshara... možná dokonce ještě důsledněji.

Kancléřovi se kapitánovo hlášení nebude líbit. Jak vysvětlit, že se jakýmsi způsobem nechali svést z cesty a pak je napadl les? Varo'then doufal, že udělá obětního beránka z Koltharia, ale pochyboval, že by jeho pán přijal tak patetickou nabídku. Varo'then měl velem, a to je jediná věc, která bude lorda Xavia zajímat.

Nemusí se ptát, kde kancléře najde, kde jinde by totiž jeho pán byl než v síni, kde se odehrává to velké kouzlo. Kapitán Varo'then dával přednost meči před kouzly a tahle síň tedy nebyla jeho oblíbeným místem. Pravda, i on měl jakousi magickou moc, to, co však měli v myslích lord Xavius s královnou, bylo mimo jeho chápání.

Stráže se při jeho příchodu postavily do pozoru, ale přestože se chovaly s očekávaným respektem, něco v jejich vystupování se zdálo být jiné... téměř znepokojivé. Téměř jako by lépe než on věděly, co ho čeká. Dveře se před ním rozlétly dokořán. S očima uctivě sklopenýma kapitán Varo'then vstoupil do síně Urozených - a ocitl se tváří v tvář pekelnému stvoření.

„U Elune!“ Zcela instinktivně tasil zahnutý meč. Pekelné stvoření zavyl a dvě hrozná chapadla vyrůstající ze svalnatého hřbetu se začala sápat po kapitánovi. Varo'then pochyboval, že by proti takové obludě měl nějaké šance, nehodlal se však vzdát bez boje. Pak však zasyčel hlas, při kterém kapitánovi tuhla krev v žilách, přestože onomu jazyku nerozuměl. Nad shrbeným hřbetem netvora práskl konec dlouhého biče.

Démonický pes se stáhl a Varo'then hleděl na toho, kdo jej zahnal.

"Jmenuje se Hakkar," poznamenal lord Xavius, jenž se právě objevil po jeho boku, potěšené.

„Má ta zvířata plně pod kontrolou. Nejvyšší jej poslal, aby nám pomohl otevřít cestu...“

„N... nejvyšší, můj pane?“

Ke kapitánově hrůze ho kancléř téměř otcovsky objal kolem ramen a vedl Varo'thena k ohnivému kouli vznášející

se nad obrazcem. Così na té kouli nyní vypadalo jinak, a to vyvolávalo v nočním elfovi strašlivý pocit, že jestli se k ní dostane příliš blízko, pozře jeho tělo i duši.

„To je v pořádku, můj dobrý kapitáne. Nemáš se čeho bát...“

Bude potrestán za své pochybení. Pokud ano, alespoň se Varo'then ke svým chybám přizná hned, aby neztratil tvář. „Můj lorde Xavie, zajatci jsou pryč! Les se obrátil proti nám...“

Ale kancléř se jen usmál. „Dostaneš příležitost napravit svou chybu, kapitáne. Nejprve však musíš poznat nádhernou pravdu...“

„Můj pane, já ne...“ Dál se nedostal, jen vytřeštil oči. "A teď již rozumíš," prohlásil Xavius, umělé oči přimhouřené uspokojením.

Varo'then cítil boha, cítil, jak z něj jeho zázračná přítomnost sloupává jednu vrstvu za druhou. Bůh uvnitř té ohnivého koule hleděl do nejhlubšího Varo'thenova nitra... a vyzařovala z něj radost z toho, co tam našel. I ty mi budeš dobře sloužit ...

A Varo'then padl na koleno, aby vzdal čest tomu, kdo ho rovněž pocítil.

„Již brzy přijde, kapitáne," vysvětloval lord Xavius, když voják vstal. „Nicméně vzhledem k jeho velkoleposti musí být portál zesílen, aby vydržel jeho zázračnou přítomnost. Poslal svého urozeného strážce, aby otevřel cestu pro ostatní služebníky, kteří následně povedou naše úsilí o zesílení brány... a pomohou nám tak naplnit naše sny!“ Varo'then přikývl a cítil se potěšen i

zostuzen zároveň. „Můj pane, mé selhání při zajištění zajatců, které jsem našel poblíže onoho narušení...”

Přerušil ho Hakkarův syčící hlas. „Tvé pochybení není důležitá. Budou chyceni... nejvyššího velice zajímá, co mu lord Xxxaviuss řekl o tomhle narušení a o jejich možné spojitosti s ním.”

„Ale jak je chcete najít? Ten les je královstvím poloboha Cenaria! Jsem si jistý, že to byla jeho práce!”

„Cenarius je jen lesní polobůh,” připomněl mu Xavius. „My máme nyní za sebou někoho, kdo je daleko víc.”

Hakkar se odvrátil od obou nočních elfů a šlehl bičem do prázdného prostoru před sebou. Jak zlověstná zbraň práskla, sjel do kamenné podlahy zelený blesk.

Zasažené místo se jasně rozzářilo. Smaragdová záře rychle nabírala na intenzitě a velikosti. Obě pekelná zvířata zavyla a jejich zlověstná chapadla se napjala, avšak Hakkar je držel zpátky.

Ze světla se vytvořila čtyřnohá postava a dál rostla. Rychle na sebe brala podobu, o které měl kapitán Varo'then pocit, že ji zná. Tvor onen pocit jen potvrdil zavytím, při kterém tuhla krev v žilách.

Nový pes se otřásl a přidal se k ostatním. Zatímco doslova omráčení noční elfové vyděšeně přihlíželi, Hakkar celou proceduru s bičem zopakoval a vyvolal ještě čtvrtou zrůdu, jež se opět přidala k ostatním.

Pak bič roztočil ve vzduchu a vytvořil oválný symbol, jenž zářil jasněji a jasněji, až se před ním ve vzduchu vytvořila díra stejně vysoká jako on a dvakrát tak široká. Hakkar vyštěkl rozkaz v jakémsi temném jazyku. Pekelná stvoření proskočila dírou a zmizela. Když se v ní ztratil i poslední, díra se sama od sebe zavřela.

„Vědí, co mají hledat,” oznámil Hakkar užaslým kolemstojícím. „A co hledají, to také najdou...” Ohnivá bytost stočila bič a její temný pohled se opět zaměřil na práci nočních elfů. „A nyní započneme s našším úkolem...”

trvalo celý den, než si uvědomil, že je s Rhoninem někdo pozoruje. A trvalo mu další půlden, než došel k závěru, že tenhle přihlížející nemá nic společného s Cenariem.

Dračí mág však nedokázal říct, také vzhledem k jejich schopnosti zůstat skrytí, propůjčené jim lesním polobohem, kdo to může být. Někdo z Cenariových nepřátel? Zřejmě ne. Pán lesa by určitě byl obeznámen s veškerými triky služebníků všech svých rivalů. Noční elfové? I tuhle možnost Krasus ihned zavrhl, stejně jako myšlenku na to, že by tajným pozorovatelem mohl být jakýkoli příslušník nějaké smrtelné rasy.

Zbývalo tedy jediné logické řešení... že ten, kdo špehoval Cenaria a jeho dva „hosty”, byl někdo Krasova druhu. I za jeho Časů draci vysílali pozorovatele, aby hlídali ty, v jejichž moci bylo změnit svět, ať již k lepšímu či k horšímu. Lidé, orkové - každá rasa - měla své špehy. Draci to považovali za nutné zlo. Mladší rasy měly sklony vytvářet katastrofy. I v této minulé době jistě existovali podobní špehové. Nepochyboval, že některý z nich bedlivě pozoruje Zin-Azshari... ale, jak bylo pro Krasův druh typické, neudělá nic, dokud nebude stoprocentně jisté, že katastrofa skutečně hrozí.

V tomto případě však už bude příliš pozdě. Před Cenariem se mu možná svá tajemství uchránit podařilo, před někým ze svých, byť pocházel z minulosti, však musel vyjevit vše, co věděl. Jestli byl někdo schopen odvrátit potenciální zkázu, kterou jeho a Rhoninova přítomnost už možná způsobila, byli to draci... ovšem pouze, pokud budou ochotni poslouchat.

Počkal, až člověk po jeho boku usnul, a tudíž i šance na Cenariův návrat se zmenšila. Potřeby Krasa i Rhonina byly uspokojovány neslyšnými a neviditelnými lesními duchy. Jídlo se zhmotňovalo v určenou dobu a zbytky mizely v okamžiku, kdy oba dojedli. I o ostatní tělesné potřeby bylo postaráno stejně. Díky tomu mohl Cenarius pokračovat v záhadných hovorech se svými kolegy, což v případě božských bytostí mohlo trvat dny, týdny, měsíce a snad i děle, aniž by musel mít strach, že mu hosté mezitím umřou hladu.

Nezávisle na měsíčním cyklu byla mýtina neustále ozářena v noci téměř jako ve dne. V okamžiku, kdy byl Krasus spokojený s hloubkou Rhoninova spánku, tiše vstal a zamířil ke květinové bariéře.

Přestože byla noc, květiny se okamžitě obrátily k němu. Dračí mág se přiblížil, jak jen bylo možné bez toho, aby je rozhněval, zahleděl se do temného lesa za nimi a zkoumal každíček strom. Lépe než kdokoli jiný znal tajemství skrývání se vlastního druhu, znal je dokonce lépe než polobůh. Krasus bezpochyby najde i to, co mohlo Cenariovi uniknout.

Zpočátku vypadaly všechny stromy stejně. Podruhé si prohlédl každý zvlášť, ale s nulovým výsledkem. Jeho tělo volalo po odpočinku, ale Krasus se odmítal poddat nepřirozené slabosti. Báł se, že jakmile se jednou vzdá, už by se nemusel znovu vzpamatovat.

Náhle se jeho pohled zastavil na vysokém dubu s obzvláště silným kmenem.

Ostře se na něj podíval, zahalil svou mysl a soustředil se.

Poznávám tě... vím, co jsi zač, hlídači...

Nic se nestalo. Žádná odpověď. Krasa krátce napadlo, jestli se nespletl, staletí zkušeností však tvrdila něco jiného.

Zkusil to znovu. Poznávám tě... maskován jako jeden ze stromů sleduješ nás i pána lesa.

Uvažuješ, co jsme zač a proč jsme zde.

Krasus vycítil něčí přítomnost, přestože slabě. Pozorovatele tohle náhlé vyrušení v duchu znepokojilo, nebyl však ještě připraven se odhalit.

Mohu ti toho povědět mnohem více, než jsem mohl pánovi lesa... ale nebudu mluvit s kmenem stromu...

Ohrožuješ nás oba, odpověděla nakonec poněkud arogantní mysl. Polobůh teď může sledovat zase nás...

Dračí mág skryl svou radost nad získanou odpovědí. Víš stejně dobře jako já, že zde není... a před kterýmkoli jiným pozorovatelem nás dokážeš skrýt...

Chvíli se nic nedělo. Krasa napadlo, jestli nezašel příliš daleko...

Pak se část kmene náhle oddělila, jakoby kůra v podobě lidského tvora. Když se vysoká postava přiblížila, kůra zmizela a proměnila se v dlouhé volné roucho a štíhlou tvář zahalenou tak, aby byla nejasná, kouzlem, které Krasus velmi dobře znal.

V šatech barvy stromu se postava bez tváře zastavila na vnějším okraji magické mýtiny.

Skryté oči si prohlížely Krasa od hlavy k patě, a přestože uvězněný mág nedokázal ve výrazu svého partnera číst, byl si jistý jeho rozrušením.

„Kdo jsi?“ zeptal se tiše hlídač.

„Spřízněná duše, dalo by se říct.“

Následoval projev nedůvěry. „Vůbec nevíš, co naznačuješ...“

„Vím naprosto přesně, co naznačuji,“ odpověděl Krasus rozhodně. „Vím to stejně dobře, jako vím, že ta, která se nazývá Alexstrasza, je Královnou života, ten, kdo se nazývá Nozdormu, samotným časem, že Ysera je Tou ze snu a Malygos je vtělenou magií...“

Postava naproti něj vstřebala všechna ta jména a pak, téměř jako jakousi dodatečnou myšlenku, řekla: „Zapomněl jsi zmínit jednoho.“

Krasus se kousl do jazyka, aby nezasykl, a přikývl. „A Neltharion je půda a skála, Strážce země.“

„Taková jména zná jen málokterý, kdo není mého druhu, někteří je však znají. Pod jakým jménem mám znát tebe, abych se přesvědčil, že jsi se mnou spřízněn?“

„Jsem znám jako... Korialstrasz.“

Ten druhý se napřimil. „To jméno nemohu neznat, neboť patří druhu Královny života, něco tu však nehraje. Sledoval jsem vše od chvíle vašeho zajetí a ty se nechováš jako žádný z mého druhu. Cenarius je mocný, velmi mocný, nedokázal by tě však držet jako zajatce, nedokázal by držet toho, kterého nazývají Korialstrasz...“

„Byl jsem těžce zraněn,“ snažil se to Krasus rychle přejít. „Není času nazbyt! Musím se dostat k Alexstrasze a povědět jí, co vím! Můžeš mě k ní vzít?“

„Jen tak? Skutečně máš troufalost draka! Proč bych měl jen kvůli tvé pochybné identitě riskovat hněv lesního poloboha? Od té chvíle by věděl, že je sledován, a zařídil by se podle toho.“

„Protože možná hrozba celému světu - našemu světu - je důležitější než urážka důstojnosti poloboha." Zhluboka se nadechl a dodal: „A jestli dovolíš, odhalím ti, co tím myslím..."

„Nevím, zdali ti důvěřuji," řekl temný pozorovatel a nahnul hlavu na stranu. „Ve tvém stavu však zřejmě nemám čeho se od tebe obávat. Pokud víš jak... pak mi ukaž, co dává tvým slovům barvu takového znepokojení."

Krasus si nechal nějakou ironickou odpověď, přes rostoucí znechucení druhým drakem, pro sebe. „Pokud jsi připraven..."

„Můžeš."

Jejich mysli se spojily... a Krasus odhalil pravdu.

Pod tak rychlými a intenzivními obrazy druhý drak zavrával. Kouzlo stínu kolem jeho tváře na chvíli přestalo působit a odhalilo podivnou kombinaci plazích a elfích rysů sloučených do nevěřícího výrazu.

Stíny se však do jeho tváře vrátily stejně rychle, jako se prve rozplynuly. Přestože pozorovatel měl stále co dělat, aby strávil, co mu bylo ukázáno, podařilo se mu získat zpět většinu sebeovládání. „To je nemožné..."

„Pravděpodobně, řekl bych spíše."

„Tohle jsou výplody tvé fantazie!"

„Kéž by byly," poznamenal Krasus smutně. „Chápeš nyní, proč musím hovořit s naší královnou?"

Jeho partner v rozhovoru zavrtěl hlavou. „Co ode mne žádáš, je..."

Oba draci ztuhli, neboť zároveň vycítili blížící se přítomnost ohromující síly.

Cenarius. Polobůh se neočekávaně vrátil.

Pozorovatel se okamžitě začal stahovat. Krasus, v obavě, že by jeho jediná šance mohla být ztracena, po něm vztáhl ruku. „Ne. Tohle si nemůžeš dovolit ignorovat! Musím mluvit s Alexstraszou!"

Jeho paže sáhla přes květiny. Květy okamžitě reagovaly, rozevřely se a zasypaly ho magickým práškem.

Svět kolem Krasa se zatočil. Zavrával a spadl přímo doprostřed květin.

Náhle ho uchopily silné paže. Zaslých tiché nervózní zasyčení a poznal, že ho chytil druhý drak.

„Musím být blázen, že tohle dělám!" zasyčel znovu.

Krasus v duchu děkoval pozorovateli za jeho rozhodnutí, dokud si omdlévající drak náhle cosi neuvědomil. Pokusil se něco říct, ale ústa ho neposlouchala.

Než omdlel, jeho poslední myšlenky nepatřily druhému draku a vděčnosti, že ho nakonec vzal s sebou... Zuřil sám na sebe, že se nepostaral, aby se součástí jeho útěku stal i Rhonin.

* * *

Panteři si razili cestu hustým lesem a ten Broxův tak zuřivě, že ork měl co dělat, aby se udržel na jeho hřbetě. Přestože byl zvyklý jezdit na ohromných vlčích, které choval jeho lid, pohyby velké kočky se od nich lišily takovým způsobem, že někdy žasnul.

Kousek před ním se nad svým zvířetem skláněla tmavá postava Malfuriona, který každou chvíli nutil zvíře měnit směr. Brox byl rád, že jeho zachránce má neustále na mysli správnou cestu, ale zároveň doufal, že tahle jízda už nebude dlouho trvat.

Brzy bude svítat. Ork to nepovažoval za dobré, neboť pak je bude vidět z velké dálky, Malfurion však naznačoval, že blížící se den jim bude ku prospěchu. Jestli je pronásledovala Měsíční hlídka, budou síly elfích čarodějů s koncem noci oslabeny.

Stále se však ještě budou muset vypořádat s vojáky. Brox za sebou slyšel stále hlasitější zvuky pronásledovatelů. Rohy, vzdálené výkřiky, občasné zavrčení některého z panterů. Předpokládal, že Malfurion má i jiný plán, ne jen jednoduše jezdcům utéct, teď tomu však nic nenásvědčovalo. Jeho zachránce nebyl válečník, byla to dobrá duše rozhodnutá udělat správnou věc.

Temnota noci se začala proměňovat v Šedivou a velmi hustou ranní mlhu. Ork nečekanou mlhu přivítal, přestože bude zřejmě jen krátkodobá, zároveň však doufal, že v ní neztratí Malfuriona z dohledu.

Kolem něj se objevovaly a zase mizely matné obrysy. Tu a tam měl Brox pocit, že zaregistroval pohyb. Ruka ho svrběla, jak zatoužil po milované sekyře, která zůstala v držení nočních elfů. Malfurion mu žádnou zbraň nedal, snad jako bezpečnostní opatření. Znovu zazněly rohy, tentokrát blíže. Ostřílený válečník zavrčel.

Malfurion zmizel v mlze. Brox se napřímil a snažil se rozeznat svého společníka. Báł se, že by se jeho zvíře nyní mohlo vydat úplně jiným směrem.

Panter se najednou prudce stočil, aby se na poslední chvíli vyhnul velkému kameni.

Nepřipravený ork ztratil rovnováhu.

S polekaným zavrčením sklouzl Brox z lesklého hřbetu kočky, dopadl na tvrdou nerovnou zem a odkutálel se do hustého křoví.

Ke slovu přišly vycvičené reflexy. Brox se ihned přikrčil, připraven znovu vyskočit na zvíře. Bohužel, jeho kočka pokračovala dál, nehledě na jeho nehodu, a rychle zmizela v mlze.

A zvuky pronásledovatelů se rychle blížily. Brox začal okamžitě hledat něco, cokoli, co by použil jako zbraň. Zvedl spadlou větev, která se mu ve svalnaté ruce rozpadla. Jediné kameny kolem byly buď příliš malé, nebo tak velké, že je nemohl dost dobře použít. V podrostu po jeho levé ruce něco zašramotilo. Orkovy svaly se napjaly. Jestli to byl voják, měl docela velké šance. Jestli Měsíční hlídka, mluvilo vše proti Bro-xovi, ani tak se však nevzdá bez boje.

Z mlhy halící les se vynořil mohutný čtyřnohý tvor. Brox se málem nebyl schopen šokem pohnout, protože to, co na něj vyskočilo, nebyl panter. Vylo to jako vlk nebo pes, oba to však připomínalo jen vzdáleně. V ramenou to bylo stejně vysoké jako on a ze hřbetu tomu vyrůstala dvě kožnatá chapadla. Tlama byla plná smrtících ostrých zubů v několika řadách. Z obrovské hladové mordy netvorovi kapaly nazelenalé sliny.

Orkovu hlavu naplnily obludné vzpomínky. Už podobné zrůdy viděl, dokonce s nimi i sám bojoval. Běžely před demony, smečka za smečkou slintajících vražedných monster.

Pekelný pes* (*Fel beast (pozn. překl.)... předvoj Plamenné legie. Brox se probudil ze znovu oživlé noční můry těsně před tím, než ho pekelný pes dostal. Vymrštil se vpřed, přímo pod ohromného netvora. Pes se ho pokusil chytit do tlamy, setrvačnost vlastního těla však byla proti němu. Ohromné zvíře se s vypětím sil zastavilo a ohlédlo se po přehající kořisti.

Ork jej udeřil pěstí do čenichu. Pro většinu ras by podobný útok znamenal v nejlepším případě ztrátu ruky, Brox však nebyl jen obyčejný ork, byl i na svůj druh velmi mrštný a silný. Nejenže udeřil rychleji, než stačil pekelný pes zareagovat, ale udeřil s maximální prudkostí a silou možná nejsilnějšího z orků.

Rána zlomila démonickému psovi nos. Netvor zavrával a z hrdla mu vyšlo mrazivé zavytí. Z rány kapala hustá zelená tekutina.

Broxova ruka trnula bolestí. Nespouštěl však oči ze svého protivníka. Před žádným zvířetem, a obzvláště ne před takovým pekelným tvorem, se nesměl dávat najevo strach nebo úmysl utéct. Ork měl šanci, byť by to byla třeba jen další minuta života, jen když se mu postaví.

A pak z mlhy, ve které prve zmizel, vyrazil orkův panter. Pekelný pes se při řevu ohromné kočky otočil, ork v tu chvíli byl zcela zapomenut. Oba obři se proměnili v klubko drápů a zubů.

Brox věděl, že pro pantera nemůže nic udělat, a dal se na ústup. Udělal ovšem jen několik kroků, když k němu zezadu dolehl pravidelný zvuk těžkého dechu. Pomalu a velmi opatrně se ork ohlédl přes rameno.

Kousek za ním se krčil druhý pekelný pes připravený na Broxe skočit.

Zoufalý válečník už neviděl jinou možnost než běžet.

Druhý démon okamžitě se strašlivým zavytím vyrazil za ním. Oba další bojující tvorové je ignorovali, plně zaměstnáni vlastním zápasem. Panter už měl na těle dvě hrozivé rány. Brox svému zvířeti v duchu děkoval, byť pouze za krátkodobou záchranu, ale pak se soustředil na to, aby unikl svému současnému pronásledovateli do stále mlhou zahaleného lesa.

Kdekoli se mu otevřela trochu volnější cesta, Brox tím směrem ihned zamířil a zrychlil.

Mnohem větší pekelný pes musel obíhat přirozené překážky nebo, pokud to dokázal, prorazit skrz ně, takže Brox zůstával neustále těsně mimo jeho dosah. Orkovi byla skutečnost, že prchá, z duše odporná, ale věděl, že beze zbraně jeho šance prakticky neexistují.

Žalostný zvířecí výkřik přicházející z místa nedaleko za nimi dal Broxovi na srozuměnou, že panter bitvu prohrál a brzy budou na jeho stopě pekelní psi dva.

Vyrušen panterovým smrtelným výkřikem nedal si Brox pozor na to, kam šlape. Náhle před ním jakoby ze země vyrostl kořen a chytil ho za nohu. Orkovi se podařilo udržet na nohou, ztratil však rovnováhu a uhnul prudce stranou. Chytil se tenkého stromu bez listů, jen o hlavu vyššího, než byl on sám, kmen se však od jeho váhou zlomil a on narazil do jiného, tentokrát většího a pevnějšího. Hlava mu třeštila a měl co dělat, aby se dokázal soustředit na blížící se stvůru. Malým kmenem, který mu zůstal v ruce, kolem sebe mával, jako by to bylo nějaké kopí.

Démonický pes máchnul prackou po provizorní zbrani, zasáhl její horní třetinu a nechal po ní jen třísky. S pohledem stále zamlženým sevřel ork pevně to, co z kmene zbylo, a zaútočil. Útok pekelného psa dodal tomuto nouzovému kopí smrtelné schopnosti, které původně nemělo. Brox sebral veškerou sílu a zabodl ostrý konec hluboko do rozevřených čelistí. Démon přídušeně zařval bolestí a chtěl ucuknout, ale Brox zatlačil, celé jeho tělo se napjalo a kopí se zanořilo ještě hlouběji.

Jedno z chapadel se ho pokusilo chytit. Ork se jednou rukou pustil kopí, odrazil útok a znovu co nejsilněji zatlačil.

Ozval se čvachtavý a pak praskavý zvuk a hrot kopí vyšel z netvorova těla ven.

Přední končetiny pekelného psa potřísněné vlastními tělesnými tekutinami se podlomily. Brox kmen nepouštěl, jen si upravil držení, aby vykompenzoval zoufale zuřivé pohyby svého protivníka.

Nyní se netvorovi podlomily i zadní končetiny. Ocas se divoce zmítal a obluda se zoufale snažila zbavit dřeva čouhajícího jí z těla. Konečně se jí podařilo ulomit vyčnívající konec, ten druhý však zůstával zabodnutý v tlamě.

Ork, vědom si toho, že zvíře by se z toho ještě stále mohlo dostat, zuřivě hledal něco, čím by nahradil již nepoužitelné kopí.

Místo toho však stál znovu tváří v tvář prvnímu protivníkovi.

Druhý pekelný pes měl po celém těle jizvy a kromě zlomeného čenichu, což mu již dříve způsobil Brox, mu na pravém rameni chyběl kus masa. Nehledě na svůj žalostný stav však netvor vypadal dostatečně zdravý na to, aby vyčerpaného orka dorazil.

Brox uchopil tlustou zlomenou větev, jako by to byl meč. Bylo mu ovšem jasné, že veškeré štěstí už si vybral. Tímhle klackem byl jen stěží schopen netvora odrazit. Pekelný pes se přikrčil a napjal... V okamžiku, kdy skočil, se les probudil a Broxe začal bránit Divoká tráva a plevel pod démonickým stvořením začaly šíleně rychle růst a jednotlivá stébla vystřelovala tak rychle, že stihla psa zachytit jen těsně poté, co se odrazil od země.

S údy zcela omotanými začal strašlivý netvor zuřivě chňapat po trávě a vrčet. Obě chapadla se natáhla pod něj a snažila se dosáhnout na oživlé rostliny, které ho nechtěly pustit ke kořisti.

„Broxi!”

K orkovi se řítit Malfurion, který vypadal stejně unaveně, jako se ork cítil. Noční elf se zastavil těsně vedle něj a podal mu ruku.

„To už je podruhé, co mám u tebe dluh,” zahřměl ostřílený válečník.

„Nic mi nedlužíš.” Malfurion pohlédl na chyceného pekelného psa. „Obzvláště když to vypadá, že tohle ho dlouho neudrží!”

A skutečně, kdekoli se ohavná chapadla dotkla trávy, ta usychala. Jedna přední tlapa už byla volná a pekelný pes usilovně pracoval na dalších, což Broxe i nočního elfa vyděsilo.

„Magie...” zamručel Brox a vzpomněl si na podobné výjevy. „Živí se to magií...”

Malfurion s úšklebkem pomohl svému společníkovi nahoru. Panter zavrčel, jinak však proti další váze neprotestoval. „Tak to bychom měli rychle zmizet.”

Ozval se roh, tentokrát tak blízko, že Brox málem čekal, že spatří jeho majitele.

Pronásledovatelé ze Suramaru je již málem dohonili.

Malfurion náhle zaváhal. „Jedou přímo vstříc tomu netvorovi! Jestli je mezi nimi někdo z Měsíční hlídky...”

„Magie dokáže pekelného psa zabít, když jí je dost, noční elfe... ale jestli chceš zůstat a pomoci jim bojovat, budu stát po tvém boku.” Že by to znamenalo buď jeho smrt, nebo

opětovné zajetí, Brox nedodal. Nemohl však opustit Malfuriona, který už mu dvakrát zachránil život.

Ranní mlha se již začínala rozpouštět a v dálce bylo možno rozeznat obrysy postav. Malfurion sevřel oště a prudce stočil pantera směrem od psů a blížících se jezdců. Broxovi nic neřekl, namísto toho jednoduše pobídl své zvíře k co nejrychlejšímu běhu v úmyslu nechat obě nebezpečí co nejdále za sebou.

Démon za nimi mezitím vyprostil další končetinu a jeho pozornost už byla upřena na sílicí zvuky označující novou kořist...

* * *

Rhonina cosi probudilo ze spánku. Cosi, z čeho neměl dobrý pocit

Snažil se nepohnout, místo toho jen pootevřel víčka tak, aby viděl na okolní mýtinu. Díky prvním paprskům rozbřesku dokázal rozeznat nejbližší stromy, linii květinových strážců a trávu, na které ležel.

Rhonin však neviděl ani stopu po . Posadil se a rozhlížel se po dračím mágovi. Krasus přeci musel být někde na mýtině.

Po důkladném prozkoumání okolí však o Krasově zmizení nemohlo být pochyb.

Čaroděj obezřetně vstal a vydal se k okraji mýtiny. Květiny se ihned natočily směrem k němu a rozvily se. Rhonin byl v pokušení vyzkoušet, jak jsou mocné, ale předpokládal, že polobůh by je sem asi nedal, kdyby si nebyly schopny poradit s obyčejným smrtelníkem. Přejel pohledem okolní les a tiše zavolal: „Krase?“ Nic.

Čaroděj se s pohledem upřeným mezi nejbližší stromy zamračil. Něco vypadalo jinak, on však nedokázal říct co.

Poněkud ustoupil a snažil se myslet... a pak si náhle všiml, že stojí ve stínu.

„A kde je ten druhý?“ zeptal se Cenarius, v hlase ani stopa po obvyklé laskavosti. Přestože byla obloha jasná, ozval se hrom a odnikud se zvedl silný vítr a opřel se do člověka. „Kde je tvůj přítel?“

Rhonin se otočil čelem k vysokému polobohu a snažil se udržet neutrální výraz. „Nevím.

Právě jsem se probudil a je pryč.“

Zlaté zorničky v parohaté hlavě zaplály a při pohledu

na Cenariovu zamračenou tvář Rhonina zamrazilo. „Na světě jsou znepokojivé věci. Někteří z dalších teprve nyní vycítili vetřelce, tvory nepřírozeného původu, jak čmouchají všude kolem, jako by něco hledali... nebo někoho“ Bedlivě si přitom čaroděje prohlížel. „A ti tvorové přišli velmi krátce po tom, co jste ty a tvůj přítel spadli odnikud...“

Rhonin mohl jen hádat, co mohli být tito nejmenovaní tvorové zač. Pokud tomu však bylo, jak si myslel, měli s Krasem ještě méně času, než se prve domnívali.

Když Cenarius zjistil, že jeho „host“ mu nemá co říct, dodal: „Tvůj přítel by nedokázal utéct bez pomoci, tebe tu však nechal. Proč?“

„Mezi ostatními byli i takoví, kteří trvali na tom, abych vás jim okamžitě vydal, aby mohli způsobem daleko důkladnějším, než je ten, kterému dávám přednost já, zjistit, proč jste tady a co je na vás pro noční elfy tak zajímavého. Až do této chvíle se mi dařilo přesvědčit je, že to není nutné.“

Rhoninovy velmi citlivé smysly najednou zaznamenaly přítomnost jiného mocného tvora.

Tak mocného, že se svým způsobem vyrovnal Cenariovi.

„Nyní vidím, že se musím podřídit většině,“ dokončil pán lesa rozpačitě.

„Slyšeli jsme tvé volání...“ zavřel hluboký a jaksi těžký hlas. „Připouštíš, že jsi se mylil...“

Čaroděj se pokusil otočit, aby spatřil, kdo to mluví, ale jeho nohy - i celé tělo - ho přestaly poslouchat.

Zpoza Rhonina vyšlo na mýtinu něco ještě většího než polobůh.

Cenariovi se poznámky toho tvora zjevně vůbec nelíbily. „Připouštím jen, že musí být podniknuty další kroky.“ „Pravda bude vyjevena...“ Rhoninovo rameno bolestivě sevřela těžká srstnatá ruka s hrubými drápy. „... a bude to již brzy...“

12.

Měla bys zůstat v chrámu!" trval na svém Illidan. „Malfurion si myslel, že to bude nejlepší, a já si to myslím taky!" Tyrande se však nehodlala nechat zvíkat. "Musím vědět, co se děje! Viděl jsi, kolik se jich vydalo je pronásledovat! Kdyby je chytili..."

„Nechyť!" Zamžoural, neboť oslepující slunce nebylo zrovna něco, co by se mu líbilo. Cítil, jak jeho moc slábne, cítil slábnoucí proudění magie. Illidan takové pocity neměl rád. Liboval si v magii ve všech podobách. To byl jeden z důvodů, proč vlastně vyzkoušel cestu druidů. Druhým byla skutečnost, že Cenariovo učení by nemělo být ovlivnitelné denní dobou. Stáli nebezpečně blízko náměstí. Tyrande trvala na tom, aby se sem vrátili, až se vše uklidní. Měsíční hlídka i vojáci odjeli hned za Malfurionem, jen několik z nich zůstalo, aby prohledali klec po možných stopách. Také tak učinili, avšak nenašli nic, co by jim pomohlo najít pachatele, přesně jak Illidan čekal. Ve skutečnosti se cítil stejně schopný jako kterýkoli z ctěných čarodějů, ne-li schopnější.

„Měla bych jet za nimi..."

Copak se nikdy nevzdá? „Udělej to a všechny ohrožíš! Copak chceš, aby toho tvého mazlíčka odvedli do pevnosti Black Rook k lordu Ravenscrestovi? A mimochodem, nás by mohli vzít s sebou ta..."

Illidan náhle sklapl ústa. Z opačné strany náměstí nyní přijíždělo několik ozbrojených jezdců... a v jejich čele sám lord Kur'talos Ravenscrest.

Bylo příliš pozdě se skrýt. Když se velitel nočních elfů přiblížil, jeho pohled sjel nejprve k Tyrande, pak k jejímu společníkovi.

Při pohledu na Illidana náhle Ravenscrest zavelel stát. „Tebe znám, hochu... Illidan Stormrage, že ano?" „Ano, můj pane. Už jsme se setkali." "A tohle?"

Tyrande se uklonila. „Tyrande Whisperwind, kněžka-novicka řádu Elune..."

Noční elfové na svých zvířatech udělali uctivě rukou znak měsíce. Ravenscrest Tyrande blahosklonně pozdravil a pak se obrátil zpět k Illidanovi. „Vzpomínám si na naše setkání. Tehdy jsi studoval umění." Poškrábal se na bradě. „Ale ještě nejsi členem Měsíční hlídky, že ne?"

Ravenscrest kladl otázky způsobem, který naznačoval, že odpověď zná. Od jejich prvního setkání určitě Illidana sledoval, což vzbuzovalo v mladém nočním elfovi zároveň pýchu i znepokojení. Nebyl si vědom ničeho významného, co by udělal, aby na sebe upoutal velitelovu pozornost. „Ne, můj pane."

„Takže se na tebe nevztahují některá z jejích omezujících pravidel, je to tak?" Omezení, o kterých velitel mluvil, vycházela z přísahy, kterou při vstupu do slavného řádu skládal každý čaroděj. Měsíční hlídka byla organizací sama pro sebe a nezodpovídala se nikomu kromě královny... což znamenalo, že nebyla ochotna přiběhnout na zavolání takových, jako byl lord Ravenscrest. „Předpokládám, že ne."

„Dobře. Velmi dobře. Tak to chci, abys jel s námi."

Tyrande i Illidan se nyní zatvářili zmateně. Jakoby v obavě o Illidanovu bezpečnost se mladá kněžka zeptala: „Můj pane Ravenscreste, byli bychom poctěni..."

Dál se ale nedostala. Noční elf ji uctivě umlčel zvednutím ruky. „Ty ne, sestro, přestože požeňání Matky Luny je vždy vítáno. Ne, teď mluvím jenom tady s tímhle hochem."

Illidan se snažil nedat na sobě znát rostoucí obavy a zeptal se: "K čemu bych vám však byl, můj pane?"

„V tuto chvíli nám můžeš pomoci vyšetřit útěk toho tvora, kterého jsme tady zavřeli!

Dozvěděl jsem se o tom teprve před chvílkou. Vzhledem k tomu, že předpokládám, že jej ještě nechytili, mám pár nápadů, jak ho dostat. Budu ale potřebovat trochu magie, a i když je Měsíční hlídka velmi schopná, mám raději někoho, kdo poslouchá rozkazy."

Odmítnout prosbu tak vysoce postaveného nočního elfa, jako byl Ravenscrest, by bylo podezřelé, ale přidat se k němu znamenalo ohrozit Malfuriona. Tyrande se zkoumavě na Illidana podívala a snažila se číst jeho myšlenky. On si na druhou stranu přál, aby mu mohla říct, co si má vybrat.

Ve skutečnosti existovala jen jediná možnost. "Bude mi ctí se k vám přidat, můj pane."

„Skvělé! Rol'tharaku! Zvíře tady pro našeho mladého přítele čaroděje!"

Oslovený důstojník přivedl volného nočního pantera, téměř jako by Ravencrest na Illidana celou dobu čekal. Zvíře se skrčilo tak nízko, aby jezdec mohl nasednout.

„Slunce je už vysoko, můj pane," oznámil Rol'tharak Ravencrestovi, zatímco podával Malfurionovu bratrovi otěže.

„Budeme to muset přežít... a ty taky, co, čaroději?"

Illidan té skryté odpovědi velmi dobře rozuměl. Jeho síla bude za denního světla slabší, velitel si však byl i tak jistý, že mu Illidan k něčemu bude. Z důvěry, kterou v něj Ravencrest měl, se nočnímu elfovi zatočila hlava.

„Nezklamou vás, můj pane."

„Skvělé, hochu!"

Když Illidan vyskočil na pantera, upřel na Tyrande krátký pohled naznačující, aby se nebála ani o orka, ani o Malfuriona. Pojede s Ravencrestem a bude mu pomáhat, jak bude moci, pokud to nijak neohrozí bezpečný útěk obou.

Tyrandin krátký, vděčný úsměv byl nejlepší odměnou, jakou si mohl přát. S dobrým pocitem ze sebe samého kývl Illidan na velitele, že je připraven.

Lord Ravencrest mávnutím ruky a výkřikem pobídl své ozbrojené muže k trysku. Illidan se sehnul rozhodnutý udržet se šlechticem tempo. Musí nějak Ravencrestovi vyhovět a zároveň uchránit svého altruistického bratra před vězením v Black Rook. Malfurion dobře znal okolní lesy, což znamenalo, že si pravděpodobně udrží náskok před vojáky i Měsíční hlídkou. Pokud by však došlo k nejhoršímu a Illidanovo dvojče s tím Tyrandiným zvířátkem by byli chyceni, musel by Illidan zvážit obětování Broxe, aby zachránil alespoň bratra. Tyrande by to jistě pochopila. Udělá cokoli, co bude moci, aby k tomu nedošlo, ale vlastní krev byla na prvním místě...

Jak tomu zde bylo často, padla na okolní krajinu ranní mlha. Husté mléko se brzy sice rozplyne, ale Malfurionovi poskytovalo další naději. Illidan nespouštěl oči z cesty před sebou a uvažoval, jestli se tudy vydal i jeho bratr. Bylo možné, že Měsíční hlídka ne zvolila správný směr, což by zároveň znamenalo, že se on i lord Ravencrest nechali zavést na špatnou cestu. Jak se však nořili hlouběji a hlouběji do lesů, mlha rychle ustupovala. Ranní slunce jako by chtělo z Illidana vysát všechnu sílu, tak jako prve vysušilo mlhu, on však zatnul zuby a snažil se nemyslet na to, co to znamená. Kdyby přišlo na předvádění kouzel, neměl v úmyslu šlechtice zklamat. Hon na orka se pro Illidana stal dobrou záminkou, jak navázat vztahy s výše postavenými nočními elfy.

Když vystoupali na vrchol pahorku, spatřili cosi, nad čím se Illidan zamračil a Ravencrest zaklel. Velitel okamžitě zpomalil a ostatní ho následovali. Zdálo se, že před nimi je na zemi rozseto několik podivných mohyl nebo pahrbků. Noční elfové pomalu sestupovali po druhé straně svahu a všichni, včetně Ravencresta, si připravili zbraně. Illidan se najednou začal modlit, aby předtím nepřecenil své schopnosti za denního světla.

„U požehnaných očí Azshary!" zamručel Ravencrest.

Illidan ze sebe nedokázal vypravit nic. Jen zíral s otevřenými ústy na masakr, který se před nimi pomalu zjevoval.

Nejméně půl tuctu nočních elfů, včetně dvou členů Měsíční hlídky, zde leželo mrtvých, jejich těla roztrhaná na kusy a v případě obou čarodějů jakoby vysátá neznámou vampirickou bytostí. Bývalí členové Měsíční hlídky ze všeho nejvíce připomínali seschlé ovoce, které někdo nechal hodně dlouho na slunci. Jejich těla byla zkroucena do polohy, která vypovídala o obrovské bolesti. Zcela jistě svému konci do poslední chvíle vzdorovali.

Bylo tu i pět mrtvých nočních panterů, někteří měli rozervaná hrdla, jiní byli doslova vyvrženi. Po zbývajících panterech nebylo ani stopy.

„Měl jsem pravdu!" vyštěkl Ravencrest. „Ta zelená potvora nebyla sama! Musely jich být nejméně dva tucty, aby tohle dokázaly... a k tomu ještě ta Měsíční hlídka!"

Illidan si ho nevšiml a soustředil se více na hledání zbytků Malfuriona. Tohle nemohla být práce ani jeho bratra, ani toho orka. Měl nakonec lord Ravencrest skutečně pravdu? Zradil Brox Malfuriona a zavedl ho ke svým krvelačným druhům?

Měl jsem to zvíře zabít, když jsem měl příležitost Sevřel ruku v pěst a cítil, jak mu vztek dodává sílu. Mít nějaký cíl, dokázal by Illidan šlechtici svou čarodějnou moc.

Jeden z vojáků si všiml Čehosi napravo od krvavého masakru. „Můj pane! Pojd'te se podívat! Nic takového jsem nikdy neviděl!"

Illidan i Ravenscrest obrátili svá zvířata a s vytřeštěnýma očima hleděli na netvora, kterého noční elf našel.

Bylo to zvíře z těch nejčernějších nočních můr. Určitým způsobem tvarem těla připomínající vlka, ovšem obludně znetvořeného, jako by ho nějaký bůh vytvořil v nejhlubším stavu šílenství. Ani ve smrti neztratilo nic ze své vtělené hrůznosti.

„Co si o tom myslíš, čaroději?"

Illidan na chvíli zapomněl, že on je tady jako zdroj magického vědění. Zavrtěl hlavou a naprosto popravdě odpověděl: „Nemám tušení, lorde Ravenscreste... nemám tušení."

Jakkoli byl ten netvor strašlivý, někdo mu dal hodně zabrat. Od tlamy po břicho byl prošpikovaný jakýmsi provizorním kopím a smrt zřejmě způsobilo udušení.

Illidanovy myšlenky se znovu obrátily k bratrovi, o němž věděl, že mířil sem do lesa. Mohl tohle udělat Malfu-rion? Zdálo se to nepravděpodobné. Neleželo jeho dvojče někde poblíž, rozervané stejně jako Měsíční hlídka?

„Velmi podivné," zamručel Ravenscrest. Náhle se napřimil a rozhlédl se. „Kde je zbytek první družiny?" dožadoval se odpovědi, ovšem neoslovil nikoho konkrétně. „Mělo by jich tu být dvakrát tolik, než jsme našli!"

Jako odpověď na jeho volání se od jihu, kde se les náhle prudce svažoval a kde byl další sestup velmi nebezpečný, ozvalo žalostné volání rohu.

Velitel ukázal mečem směrem, odkud se roh ozval. „Tudy... ale opatrně... mohlo by tu těch potvor být víc!"

Družina pomalu sestupovala a každý z nich, včetně Illidana, si se strachem prohlížel okolní les. Roh už se neozval, což nevěstilo nic dobrého.

O několik metrů níže narazili na dalšího nočního pantera, který měl celý bok rozšklebený po ráně od nějakých strašlivých drápů a hřbet zlomený dvěma vzrostlými duby, do kterých narazil. O kousek dál napůl ležel další člen Měsíční hlídky opřený o ohromný kámen a jeho vyschlé tělo a vyděšený výraz způsobily, že i ostřílené vojáky lorda Ravenscresta zamrazilo. „Pomalů..." rozkázal šlechtic. „Udržujte řadu..." Znovu se ozval roh, tentokrát jen slabě, ovšem zároveň mnohem blíže a přímo před nimi.

Vojáci se pomalu blížili k místu, odkud ho slyšeli. Illidan měl strašlivý pocit, že něco konkrétně jeho pozoruje, ale kdykoli se rozhlédl kolem sebe, viděl jen stromy.

„Další, můj pane!" zavrčel noční elf jménem Rol'tharak a ukázal před sebe.

Před nimi ležel druhý pekelný netvor, jistě mrtvý, tělo přikrčené, jako by i ve chvíli smrti hledal další oběť. Kromě rozdrceného čenichu a rozervaného ramene měl na nohou několik podivných zranění, jako od provazů. Co jej však zabilo, bylo několik dobře mířených ran elfími meči do krku. Jeden z nich dokonce zůstal vězet v ráně.

V blízkosti netvora našli další dva mrtvé vojáky. Dokonale vycvičení válečníci tu leželi jako nějaké hadrové panenky. Illidan nechápavě svažil čelo. Jestli se nočním elfům podařilo obě zrůdy zabít, kde byli ti, co přežili? O chvíli později je našli.

Jeden seděl opřený o kmen stromu, levá ruka utržená. Někdo udělal chabý pokus strašlivou ránu obvázat. Prázdnýma očima hleděl na nově příchozí, roh stále sevřený ve zbývající ruce. Jeho tělo bylo zalité krví.

Vedle něj ležel druhý přeživší - pokud se dalo mluvit o přežití s polovinou obličeje servanou a jednou nohou zkroucenou pod tělem v nepřírozeném úhlu. Přerývaně dýchal a hrud' se mu zvedala jen čas od času.

„Ty tam!" zavolal Ravenscrest na toho s rohem. „Podívej se na mě!"

Muž pomalu mrknul a pak se přinutil obrátit pohled na šlechtice.

„To je všechno? Přežil ještě někdo?" Zbědovaný válečník otevřel ústa, žádný zvuk z nich však nevyšel.

„Rol'tharaku! Podívej se mu na ta zranění! A dej mu vodu, jestli bude chtít!"

„Rozkaz, můj pane!"

„A ostatní rozptýlit! Hned!"

Illidan zůstal s Ravencrestem a s obavami pozoroval, jak se ostatní rozestupují do vzdáleností, které považovali za bezpečné. To, že tolik jejich druhů, včetně tří čarodějů, bylo tak brutálně zmasakrováno, jim na morálce nepřidalo.

„Tak mluv!“ zahřměl Ravencrest. „To je rozkaz! Kdo je za tohle zodpovědný? Ten uprchlý zajatec?“

Po těchto slovech se zkrvavený voják divoce rozesmál, což Rol'tharaka tak vyděsilo, až ustoupil.

„T... toho jsme ani neviděli, m... můj pane!“ odpověděl raněný. „Asi ho taky sežraly!“

„Takže to byly ty zrůdy, ano? Ti psi?“

Noční elf přikývl.

„A co se stalo s Měsíční hlídkou? Proč ty věci nezastavila? I ve dne přeci...“

Zraněný voják se znovu rozesmál. „M... můj pane! Čarodějové pro ně byli nejsnadnější k... kořist...“

Přestože s ohromným vypětím, podařilo se mu popsat, co se stalo. Vojáci i Měsíční hlídka pronásledovali v lese toho uprchlého tvora i jeho zatím neznámého společníka. Podařilo se jim sledovat jejich stopu i v mlze a vycházejícím slunci. Ani jednoho vlastně neviděli, ale byli si jisti, že je jen otázkou času, než je dohoní.

A pak naprosto nečekaně narazili na první z těch monster.

Nikdo z nich nikdy nic podobného neviděl. I když bylo už mrtvé, nočním elfům nahánělo hrůzu. Hargo'then, vrchní čaroděj, z něj cítil něco magického. Rozkázal ostatním, aby počkali, a sám se rozjel prozkoumat tělo. Nikdo neprotestoval.

„Nepřirozená věc,“ prohlásil Hargo'then, když začal sesedat. „Tyr'kyne...“ zavolal na svého druha z Měsíční hlídky. „Chci, abys...“

V tu chvíli se na něj vrhl ten druhý netvor. „Vyskočilo to zpoza nejbližších stromů, m... můj pane... a šlo přímo po... po Hargo'thenovi! S... sejmulo to jeho pantera jediným máchnutím tlapy a p... pak...“

Čaroděj neměl šanci. Než stačili vyděšení noční elfové zareagovat, vystřelila ze hřbetu toho netvora dvě ohromná chapadla a omotala se kolem Hargo'thenovy hrudi a hlavy. Velitel Měsíční hlídky zařval, jak žádný noční elf nikdy nikoho ze svých řvát neslyšel, a přímo před očima se jim scvrknul do suché bezvládné slupky, kterou ta čtyřnohá obluda následně odhodila.

Když se noční elfové konečně probrali ze šoku, vrhli se na netvora, aby alespoň pomstili Hargo'thenovu smrt.

Až příliš pozdě si uvědomili, že po nich zezadu jde třetí netvor. Z útočníků se stali napadení a ocitli se mezi dvěma démonickými monstry.

Výsledný masakr už popisovat nemusel, všichni ho viděli. Měsíční hlídka zahynula okamžitě, neboť oslabena denním světlem znamenala nejsnadnější kořist. Vojáci si nevedli o mnoho lépe, ale alespoň jejich meče měly na ty demony nějaký efekt.

Ke konci vyprávění už zuboženému elfovi nebylo moc dobře rozumět. V okamžiku, kdy se dostal k tomu, jak se on a tři další ocitli na tomhle místě, už ani lord Ravencrest, ani Illidan nerozuměli téměř ničemu.

Rol'tharak zvedl hlavu. „Znovu omdlel, můj pane. Obávám se, že už taky nemusí přijít k sobě.“

„Postarejte se, abyste mu ulevili od bolesti. A podívejte se i na toho druhého.“ Šlechtic se zamračil. „Chci se ještě jednou podívat na tu první mršinu. Čaroději, pojd' se mnou.“

Illidan se vydal s Ravencrestem zpět cestou, kterou přišli. Dvě stráže okamžitě zanechaly všeho a přidaly se k nim. Ostatní vojáci pokračovali v prohledávání okolí v prozatím neúspěšné snaze najít někoho dalšího, kdo přežil.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se ostřílený velitel Illidaná. „Už jsi o něčem takovém slyšel?“

„Nikdy, můj pane... ale nejsem členem Měsíční hlídky, a tak nemám přístup ke všemu starobylému vědění.“

„No, že jim to vědění pomohlo! Hargo'then si byl sám sebou vždycky příliš jistý! A většina ostatních z Měsíční hlídky taky!“

Illidan jen cosi neurčitě zamručel. „Tady je...”

Děsivý netvor stále vypadal, jako by si chtěl vytáhnout kopí z hrdla, I přes otevřené rány si ho dosud nevšímal žádní mrchožrouti, dokonce ani mouchy. Všechn život v lese jako by byl tímhle mrtvým vetřelcem odpuzován.

Ravencrest rozkázal oběma vojákům: „Prohleďte cestu, po které jsme přišli- Podívejte se, jestli stopa, kterou sledovala první družina i my, pokračuje dál. Pořád ještě chci tu zelenou obludu... a teď o to víc!”

Když vojáci vyrazili, Illidan i šlechtic sesedli a Ravencrest navíc tasil meč. Nočním panterům se vůbec nechtělo zůstat v blízkosti masakru, takže je oba jezdci odvedli k nedalekému silnému stromu a přivázali je k němu za uzdy.

Když se vrátili k tělu, lord Ravencrest si klekl. „To je hnus! Za celý život jsem se nesetkal s tvorem tak dokonale uzpůsobeným k vraždění...” Zvedl kožnaté chapadlo. „Podivný výrůstek. Tak tímhle ten další vysál Hargo'thena! Co si o tom myslíš?”

Illidan se pokusil neucuknout před odporným chapadlem, které mu Ravencrest hodil proti obličej, a vypravil ze sebe: „V... vampirismus, můj pane. Některá zvířata sají krev, jiná magickou energii.” Rozhlédl se kolem sebe. „To druhé má utržené.”

„Ano, vypadá to tak. „Asi nějaké zvíře...” Zatímco šlechtic pokračoval v nechutné prohlídce, Illidan uvažoval nad smrtí té obludy. Voják říkal, že tenhle první už byl mrtvý. Pro bystrou mysl mladého nočního elfa to znamenalo, že jedinými, kdo ho mohli zabít, byli Malfurion s Broxem... a soudě podle fyzického charakteru souboje, vsadil by si spíše na daleko silnějšího orka.

Opodál mezitím obě kočky dávaly stále více najevo neochotu zůstat dál v blízkosti mrtvého netvora. Illidan se pokusil utiřit jejich prskání, v hlavě i nadále starosti o svého bratra.

Neviděli žádná jiná těla než ta, která patřila členům první družiny, a dvou netvoru ze tří, o kterých se dozvěděli, ale...

Illidan náhle prudce zvedl hlavu a řekl: „Můj pane Ravencreste! Nenašli jsme ani stopu po tom...” Vrčení nočních panterů dostalo nový náboj. Illidan ucítil cosi za sebou.

Skočil do strany a narazil do nic netušícího šlechtice. Oba se svalili na zem a mladý noční elf velitele zalehl. Ravencrestovi vyletěl meč z ruky a dopadl mimo jeho dosah. Ohromný tvor s dlouhými drápy, který právě skočil po Illidanovi, dopadl přímo na mršinu svého dvojčete.

„Co to ve jménu...” vypravil ze sebe Ravencrest. Noční panteri se zuřivě pokoušeli zaútočit, ale byli přivázáni pevně, což bohužel znamenalo, že v tuto chvíli nikomu nepomůžou.

Illidan se vzpamatoval jako první, zvedl hlavu a spatřil, jak se netvor chystá k druhému útoku. Považoval toho mrtvého za strašlivého, ale vidět stejnou zrůdu živou a odhodlanou zaútočit vyvolávalo v Illidanovi paniku.

Místo dalšího skoku však ten vlčí netvor šlehl po Illidanovi dvěma chapadly vyrůstajícími ze hřbetu. Elfovu mysl naplnil obraz suchých slupek, které kdysi bývaly mocnými členy Měsíční hlídky.

Přestože se však obě chapadla sápara po jeho magii i po jeho těle, sebeovládání u něj nakonec zvítězilo. Vybavil si, že jedna z mrtvol měla chapadlo vytržené z těla, a rychle si v hlavě vytvořil plán na útok.

Nepokusil se zaútočit na netvora přímo, neboť věděl, že to by zřejmě nemělo smysl.

Jednoduše by Illidanovo kouzlo vysál a pak by mu nic nebránilo učinit to samé i s mladým elfem. Illidan se místo toho rozhodl seslat kouzlo na odhozený meč lorda Ravencresta, který nyní ležel mimo zorné pole té pekelné stvůry.

Meč obživil, zvedl se rychle do vzduchu, roztočil se a vířil stále rychleji a rychleji. Illidan ho namířil na netvorův hřbet, přímo na parazitické výrůstky.

S přesností jehly prolétl roztočený meč nad hřbetem zuby cenícího obra a odsekl obě chapadla stejně snadno, jako by to byla stébka trávy.

Psu podobný netvor šíleně zavyl, zatřásl se a po hřbetu se mu rozlila zelená tekutina, stékající dál na plece. Zrůda zavrčela a přimhouřenýma očima si prohlížela toho, kdo jí způsobil takovou bolest.

Povzbuzen úspěchem a zároveň s menším strachem, že by ho netvor mohl připravit o magickou sílu, Illidan znovu namířil meč. V okamžiku, kdy na něj zřůda skočila, noční elf se na ni jen temně usmál.

Se silou ještě zvýšenou jeho vůlí zabodl čepel do tvrdé netvorovy lebky.

Obluda se zastavila uprostřed skoku. Podivně zavravorala a oči se jí zamlžily. Obrovské zvíře udělalo ještě dva váhavé kroky směrem k Illidanovi... a pak se bezvládně zhroutilo.

Nočního elfa se zmocnilo neuvěřitelné vyčerpání, bylo však smíšeno s pocitem výjimečného uspokojení a triumfu. Jen s malým zaváháním se mu podařilo to, co nedokázali tři členové Měsíční hlídky. To, že se poučil z jejich chyb, bylo Illidanovi jedno. Věděl jen, že se sám utkal s démonem a relativně snadno zvítězil.

„Výborně!“ na rameno mu dopadla těžká ruka a málem ho poslala na zem k jeho obludnému nepříteli. Zatímco se Illidan pokoušel získat zpět ztracenou rovnováhu, lord Ravencrest ho obešel a obdivoval výsledek práce svého společníka. „Famózní protiútok! Odstranit největší hrozbu a pak zasadit smrtelnou ránu, než se nepřítel vzpamatuje! Famózní!“

Šlechtic se zapřel nohou o démonovu přední končetinu a s námahou vytáhl meč z rány. Po stezce se řítily dva strážníci a za nimi křičeli ostatní, kterým konečně došlo hrozící nebezpečí.

„Můj pane!“ volal jeden ze dvou příjíždějících vojáků. „Slyšeli jsme...“

Už tu byl rovněž Rol'tharak. „Lorde Ravencreste! Vy jste zabil jednu z těch potvor! Jste zraněn?“

Illidan čekal, že se Ravencrest bude chlubit - koneckonců v netvorově hlavě stále ještě vězel šlechticův meč - noční elf však místo toho ukázal rukou na Malfurionova bratra. „Houby! Tady stojí ten, kdo poté, co riskoval vlastní život, aby mne odstrčil z dosahu netvorova útoku, pohotově eliminoval další nebezpečí, snad beze stopy strachu! Hned od začátku jsem se v tobě nemýlil, Illidane Stormrage! Jsi schopnější než tucet členů Měsíční hlídky!“

Mladému nočnímu elfovi ztmavly tváře, když přijímal poklony od mocného velitele. Léta, kdy slýchal, že z něj jednou bude hrdina, nejlepší ze svého lidu, cítil na bedrech velké břemeno. A nyní se před ním jeho budoucnost skutečně otevřela... a byla spojena s tou přirozenou magií, již málem zavrhl kvůli daleko pomalejším a pokornějším druidským kouzlům, kterým je učil Cenarius.

Byl jsem hlupák, když jsem odmítal převzít své dědictví, uvědomil si Illidan. Malfurionova cesta nikdy nebyla pro mne. Dokonce i za denního světla mne magie nočních elfů poslouchá... Cítil se povzbuzen, protože z cesty, kterou se vydal jeho bratr, měl poslední dobou špatný pocit. Co za hrdinu mohlo vzejít z toho, kdo jen kráčel v šlépějích někoho jiného? Illidan byl zrozen k tomu, aby vedl.

Vojáci - schopní, zkušení vojáci lorda Ravencresta - si ho prohlíželi s novou a zdravou úctou. „Rol'tharaku!“ zavolal šlechtic. „Cítím, že mám dnes štěstěnu na své straně! Chci, aby ses vydal s polovinou mužů dál po stopě! Pořád ještě máme šanci najít toho vězně i s jeho zachráncem! Jděte!“

„Rozkaz, můj pane!“ Rol'tharak k sobě zavolal několik vojáků a poté, co všichni nasedli, s nimi zamířil směrem, kterým se mohl vydal Malfurion s Broxem.

Illidan si o bratra už nedělal starosti, neboť předpokládal, že zpoždění, které zde vojáci nabrali, poskytlo Malfurionovi dostatek času, aby všechny pronásledovatele setřásl. Myslel ovšem na Tyrande, kterou nejenže potěší zpráva o tom, že se lovci zdrželi, ale rovněž na ni zapůsobí pochvala, již ho lord Ravencrest poctil.

A zdálo se, že šlechtic má pro toho, kdo mu zachránil život, ještě daleko víc. Přešel k Illidanovi, položil mu ruku v rukavici na rameno a pronesl: „Illidane Stormrage, Měsíční hlídka možná přehlídí tvé schopnosti, já však ne. Tímto tě pasuji na člena hlídky pevnosti Black Rook... a svého osobního čaroděje! S tímto titulem získáš i postavení mimo Měsíční hlídku, ovšem srovnatelné s kterýmkoli z jejich členů. Žádný z nich ti ovšem nemůže rozkazovat! Budeš se zodpovídat pouze mně a své královně, Světlu všech světél, Azshaře!“ Zbytek nočních elfů si při zmínce o své královně položil levou ruku na hrud' a uctivě sklonil hlavy. „Já... jsem poctěn... můj pane...“ „Pojd'! Okamžitě vyrazíme zpátky! Chci dát dohromady větší oddíl a odnést tyhle mršiny do pevnosti Black Rook! Tohle se musí

důkladně prošetřit! Jestli nás má napadnout nějaká pekelná armáda, musíme se o ní dozvědět vše, co budeme moci, a potom dát zprávu Její Výsosti!"

Zcela v euforii Illidan poznámky o Azshaře téměř nevnímal. Kdyby to udělal, možná by se ho přeci jen zmocnily jakési obavy, neboť právě kvůli ní se Malfurion odvážil riskovat hněv nového patrona svého bratra. Byla to ona, kterou Malfurion považoval za součást šílenství, které mohlo vyústit v katastrofu pro celý národ nočních elfů.

V tuto chvíli však Illidan myslel jen na jedinou věc: Konečně jsem našel svůj osud...

13.

Má silnou mysl silnou duši i silné tělo... řekl mocný a agresivní hlas v Rhoninově hlavě. Obdivuhodné schopnosti... za jiných časů... odpověděl druhý, poněkud klidnější hlas, jinak však zcela identický s tím prvním.

Pravda bude vyjevena, trval na svém první. Zatím jsem to vždy dokázal...

Rhonin se jakoby vznášel mimo své tělo, kde to však bylo, to nedokázal říct. Cítil se jako pověšen mezi životem a smrtí, mezi spánkem a bděním, temnotou a světlem... nic se nezdálo být úplně správně ani naprosto špatně.

Už dost! vložil se do rozhovoru třetí hlas, Rhoninovi jaksi známý. Už si toho užil hodně! Vraťte ho mně... prozatím... A náhle se Rhonin probudil na Cenariově mýtině. Slunce bylo vysoko na obloze, ovšem čaroděj nedokázal říct, jestli je to jen trik magického místa, nebo zda to znamená, že je poledne. Rhonin se pokusil vstát, ale stejně jako prve ho tělo neposlouchalo.

Zaslechl pohyb a obloha se náhle proměnila v parohatou tvář lesního poloboha.

„Jsi nezlomný, Rhonine čaroději," zahřměl Cenarius. „Překvapil jsi toho, kdo se většinou nediví... a co víc, ponechal sis svá tajemství, přestože to by se mohlo ukázat být velmi nešťastným."

„Ne... nemám, co bych... vám řekl." Rhonin žasnul, že mu vůbec ústa fungovala.

„To se teprve ukáže. Dozvíme se, co se stalo tvému společníkovi a proč ty, který bys tady neměl být, tu jsi." Rysy v polobohově tváři poněkud změkly. „Prozatím bych ti však doporučil odpočívat. Alespoň tolik si zasloužíš."

Mávnul rukou přes Rhoninův obličej... a čaroděj usnul.

* * *

I sám Krasus by rád znal odpověď na otázku, kde přesně je. Jeskyni, ve které se nyní probudil, si nepamatoval. Necítil přítomnost žádného jiného tvora, tím spíše ne jednoho z jeho rasy, a to ho znepokojovalo. Ze by ho ten pozorovatel tady jednoduše nechal, aby se ho zbavil? Čekal, že zde Krasus zahyne?

To poslední skutečně hrozilo. Vyzáblou postavu dračího mága stále sužovaly bolesti a vyčerpám. Krasus měl pocit, jako by z něj někdo polovinu odtrhl. Paměť ho dál neposlouchala a on měl strach, že všechny současné potíže se časem budou jen zhoršovat... časem, který neměl.

Ne! Nepoddám se zoufalství! Já ne! Přinutil se vstát a rozhlédl se kolem sebe. Pro člověka nebo orka by v jeskyni byla dokonalá tma, Krasus však její prostory rozeznával stejně zřetelně, jako by sem svítilo slunce. Viděl ohromné zubaté stalaktity a stalagmity, rozeznával každou prasklinu ve zdech i malé slepé ještěrky, pobíhající sem a tam v úzkých štěrbinách. Bohužel neviděl žádný východ.

„Na tyhle hry nemám čas!" vyštěkl do prázdna. Jeho slova se odrážela od stěn a jako by se mu opakováním vysmívala.

Něco mu chybělo. Na tomhle místě musel být z nějakého důvodu... ale z jakého?

A pak si Krasus vzpomněl na způsoby své rasy, způsoby, které dokázaly být pro ty, kdo nebyli draky, velice kruté. Na tváři se mu objevil úsměvný úšklebek.

Dračí mág se narovnal a pomalu se otáčel, aniž by jedinkrát mrkl. Zároveň začal odříkávat rituální pozdrav v jazyce starším než sám svět. Opakoval pozdrav třikrát a kladl důraz na detaily, jak to mohl udělat jen někdo, kdo se jej učil od samotného zdroje toho jazyka.

Pokud neupoutá pozornost jeho vězňů tohle, pak už nic.

„Hovoří to jazykem těch, kdo dali nebesům i zemi své místo..." zahřměl něčí hlas. „Těch, kdo stvořili i nás."

„Musí to být jeden z nás," řekl druhý. „Neboť to zcela jistě není jeden z nich..."

„Musíme znát víc."

A náhle se kolem něj zhmotnily z ničeho... čtyři ohromní rudí draci rozsazení kolem Krasa, křídla zdánlivě schopna téměř zahalit svět důstojně složená na hřbetech. Prohlíželi si čaroděje, jako by to byl malý, ale velmi chutný kousek jídla.

Jestli si mysleli, že šokují jeho primitivní smysly, pak se znovu spletli.

„Rozhodně jeden z nás," zamručel větší samec, dobře rozeznatelný podle široké hrudi. Odrflkl si a poslal ke obláček kouře.

„A proto jsssem ho také přivedl," poznamenal úsečně menší. „Kvůli tomu... a taky kvůli jeho prosssbbám..."

Dokonale klidný Krasus zahalený kouřem se otočil k druhému samci. "Kdybys měl smysly, které ti dal stvořitel, poznal bys, co jsem zač, i naléhavost mého varování okamžitě! Mohli jsme si ušetřit ten chaotický útěk z říše lesního pána."

„Ssstále sssi nejsssem jissstý, že jsssem neudělal chybu, když jsssem tě ssssem přinsssst!"

„A kde je to sem?"

Všichni čtyři draci se v úžasu mírně zaklonili. Jedna ze dvou samic řekla: „Jestli jsi jeden z nás, dráčku, měl bys to vědět stejně, jako víš vše ostatní..."

Krasus proklínal svou děravou paměť. Tohle mohlo být jediné místo. „Pak jsem tedy v domácích jeskyních? Jsem v říši milované Alexstraszy, královně Života?"

„Sem jsi přeci chtěl," připomněl mu menší samec.

„Otázkou zůstává," přerušila ho druhá samice, mladší a štíhlejší než ostatní. „Dostaneš se dál?"

„Dostane se tak daleko, jak si bude přát," vstoupil do hovoru nový hlas. „Pokud mi odpoví na jednoduchou otázku."

Čtyři obři i Krasus se obrátili k místu, kde se náhle objevil pátý a zcela zjevně daleko dospělejší drak. Na rozdíl od zbylých dvou samců měl od temene hlavy až k ramenům působivý hřeben. I toho nejtěžšího ze čtyř zahanboval vahou o několik tun vyšší a samotné jeho drápy byly delší než malá lidská postavička stojící uprostřed rudých obrů.

Nehledě však na obrovské tělo a zjevnou dominanci byly jeho oči bystré a plné moudrosti. Bezpochyby to bude on, kdo rozhodne o úspěchu Krasovy návštěvy.

Jestli jsi jeden z nás, bez ohledu na přestrojení, ve kterém se nacházíš, musíš mne znát," zahřměl drak.

Krasus se zuřivě prohraboval zbytky své paměti. Samozřejmě že věděl, kdo taje, jeho jméno však nepřicházelo. Tělo se mu napjalo a krev vařila, jak marně bojoval s mlhou ve své mysli. Krasus věděl, že pokud obra neosloví jménem, bude navždy zavržen, navždy ztratí šanci varovat svůj druh před možným nebezpečím, které jeho přítomnost zde představovala.

A pak mu to jméno, jež měl znát stejně dobře jako své vlastní, samo skočilo do úst a z nich ven. „Jsi Tyrana-strasz... Tyran Učený... Alexstraszin druh!"

Jeho pýcha nad tím, že si vzpomněl nejen na jméno, ale i na titul rudého obra, musela být viditelná, neboť Tyrana-strasz se hlasitě, téměř lidsky zasmál.

„Skutečně jsi jedním z nás, přestože si tě zatím nejsem schopen nikam zařadit. Ten, kdo tě přinesl, mi pro tebe dal jakési jméno, to je však jistě špatné, neboť u nás je jedno jméno dáváno vždy jen jedinému."

„Není špatné," prohlásil dračí mág. „A mohu to vysvětlit"

Alexstraszin druh zavrtěl hlavou. Z nosních dírek mu vyšel slabý kouř. „Vysvětlení, které jsi podal, maličký, nám je již známo... a přesto je příliš úžasné, než aby bylo pravdivé! To, o čem mluvíš, spadá do říše Nadčasového, Nozdormu, ani on by však nebyl tak neopatrný, aby dopustil, co říkáš!"

„Je zmatený, to je jasné," řekl pozorovatel z lesa. „Jeden z nás, tím jsem si jist, avšak zraněn při nějaké nehodě."

„Snad..." Tyranastrasz pak ostatní draky vylekal, když položil hlavu na zem přímo před Krasa. Ale tím, že jsi mne poznal, jsi zodpověděl otázku! Jsi jedním z letky, a tak máš právo

vstoupit do vnitřních prostor doupěte! Pojd'! Vezmu tě k té, která to za nás za všechny vyřeší, k té, která zná celou letku stejně, jako zná všechny své děti! Ona tě pozná, a tak pozná i pravdu..."

„Vezmete mě k Alexstrasze?"

„Přesně k té. Vylez mi na hřbet, pokud to zvládneš."

Navzdory fyzické slabosti se Krasus okamžitě vyšplhal na drakův hřbet. Nejenže ho povzbudila myšlenka na konečně nalezenou pomoc... stejný efekt měla i možnost setkat se se svou milovanou, i když se nakonec ukázalo, že ho vůbec nepozná.

Ohromný drak nesl Krasa dlouho používanými tunely a síněmi, jež mu měly být dobře známé. Nebylo tomu tak. Tu a tam se v jeho paměti objevilo světlejší místo, nikdy to však nestačilo na to, aby byl čaroděj spokojen. I když procházeli kolem ostatních draků, žádný z nich nepřipadal nijak známý, a to měl znát všechny z rudé letky.

Přál si, aby býval byl vzhůru, když ho sem pozorovatel z lesa donesl. Krajina kolem domova rudé letky by mohla jeho paměť probudit. Mimo to, mohl existovat úžasnější pohled než pohled na draky na vrcholu slávy? Znovu spatřit vysoké hory, stovky ohromných děr v každé skalní stěně, jež všechny tvořily vstup do Alexstraszina království. Od té doby uplynula nesčetná staletí a Krasus nikdy nepřestal truchlit nad tím, že Věk draků již skončil.

Snad když se mi ji podaří přesvědčit... nechá mne naposledy si prohlédnout zemi draků... než se rozhodne, co se mnou učiní,

Tyranastraszovo ohromné tělo se lehce pohybovalo hladkými vysokými tunely. Krasus cítil návaly žárlivosti, neboť měl mluvit se svou milovanou v tomhle ubohém smrtelném těle. Nesmírně nižší rasy miloval a rád mezi nimi pobýval, ale nyní, když mohla být v sázce jeho vlastní existence, dal by přednost své skutečné podobě.

Před nimi se najednou objevila jasná, ale zároveň uklidňující záře. Její načervenalá barva Krasa uvnitř hřála víc s každým krokem, kterým se k ní blížili, a připomněla mu dětství, když se učil, jak vyrůstat na nebi i na zemi. V hlavě se mu roztančily vzpomínky na minulost a poprvé od doby, kdy se ocitl v tomto čase, se drak cítil být sám sebou.

Dorazili až ke zdroji té nádherné záře, k ústí ohromné jeskyně. Tyranastrasz před vchodem poklekl, sklonil hlavu a zahřměl; „S tvým svolením, má lásko, můj živote."

„Kdykoli," odpověděl hlas jemný a všemocný zároveň. „Ty kdykoli."

Krasus znovu pocítil nával žárlivosti, věděl však, že ta, jež mluvila, ho milovala stejně jako obra, na jehož hřbetě sem přijel. Královna života měla tolik lásky nejen pro své druhy, nýbrž pro celou letku. Ve skutečnosti milovala všechny tvory na světě, přestože tahle láska jí nedokázala zabránit zničit ty, kdo ohrožovali druhé.

To byla jedna z věcí, o kterých se před Rhoninem záměrně nezmínil. Krasa napadlo, že jedním ze způsobů, jak se vyhnout dalším škodám v časové ose, bylo odstranit ty, kdo nebyli tam, kam patří.

Aby zachránila historii od dalších nepatřičností, mohla Alexstrasza zabít jeho i lidského čaroděje.

Když s Tyranastraszem vstoupili, všechny myšlenky na to, co by se mohlo stát, se rozplynuly, jakmile spatřil tu, která bude navždy poroučet jeho srdci i duši.

Zázračná záře prostupující každý roh a výklenek ohromné síně vyzařovala ze stejně zářícího rudého draka. Alexstrasza byla doslova nejmonumentálnější svého druhu, dvakrát tak velká jako obr, na kterém seděl Krasus. A přesto vyzařovala z toho gigantického těla vrozená laskavost. Před zraky dračího mága navíc Královna života snesla z horkých útrob svého těla do kouřícího hnízda křehké vejce, a tam je bezpečně zajistila.

Byla obklopena spousty, spousty vajec. Představovaly její poslední snůšku, velmi bohatou. Každé z nich měřilo dobrých třicet centimetrů - což bylo i na dračí poměry hodně - ovšem v porovnání s tělem té, která je snesla, neskutečně drobné. Krasus napočítal tři tucty. Jen polovina se vylhne a jen polovina z nich doroste, tak to však u draků chodilo - drsný začátek předznamenával život plný slávy a zázraků.

Celý výjev rámovala záplava rostlin, které by za takových podmínek neměly existovat, a už vůbec ne v podzemí. Byly to popínavé výhonky fialové plaménky. Celé hnízdo zdobily zlaté

lilie a růže s orchidejemi lemovaly tělo samotné královny. Každický květ byl nádherně rozevřen, živěn vznešenou přítomností Královny života.

Jeskyň protékal křišťálově čistý pramen, právě na dosah tlamy ohromné dračice, která se tak mohla napít, kdykoli se jí zlíbilo. Poklidu celého výjevu ještě přidávalo na působivosti klidné bubláni podzemních sil.

Krasův dočasný oř sklonil hlavu, aby jeho titěrný jezdec mohl sesednout. S očima stále upřenýma na Alexstraszu sestoupil dračí mág na podlahu jeskyně a poklekl.

„Má královno...”

Místo na něj však pohlédla na obrovského samce, který sem Krasa přinesl. „Tyranastraszi... nechal bys nás chvíli o samotě?”

Rudý obr bez jediného slova vycouval z jeskyně. Královna života stočila pohled ke , neřekla však nic. Klečel před ní a čekal na jakýkoli náznak, že ho poznala. Žádný nepřicházel.

Neschopen dál vydržet mlčet Krasus vydechl: „Má královno, můj světe, je možné, že ze všech tvorů mne právě ty neznáš?”

Chvíli ho pozorovala zpod přimhouřených víček, než odpověděla: „Znám své pocity a vím, co cítím, a právě proto jsem příběh, jež mi vyprávěli ostatní, skutečně zvážila. Už jsem se rozhodla, co musí být učiněno, nejprve však musím do této situace zasvětit ještě někoho, neboť jeho moudrý názor je mi stejně drahý jako můj vlastní - ááá! Už přichází!”

Z jiné chodby vyšel samec, jen o málo menší než Alexstrasza. Nově příchozí se pohyboval těžkopádně, jako by každý krok pro něj znamenal ohromnou zátěž. Vzhledem k vybledlým rudým šupinám a unaveným očím se zdál být starší než Alexstraszin druh - až pak si dračí mág uvědomil, že tohoto draka nesužuje stáří, nýbrž jakási neznámá choroba.

„Volala.. jsi mne, má Alexstraszo?”

A když Krasus uslyšel toho slabého obra promluvit, jeho svět se znovu obrátil naruby.

Zavrával a začal před samcem v neskrývané hrůze ustupovat.

Královna života jeho reakci okamžitě zaregistrovala, přes-oze nespouštěla oči z nově příchozího. „Ano, žádala jsem si tvou přítomnost. Odpuť mi, jestli tě to příliš namáhá.”

„Neexistuje nic... co bych pro tebe neudělal, má lásko, můj světe.”

Ukázala na čaroděje, který stál, jako by do něj udeřil blesk. „Tohle je... jak si říkáš?”

„Koř- Krasus, má královno. Krasus...”

„Krasus? Takže Krasus...” V jejím hlase byl úžas nad jeho náhlým výběrem jména. Znovu se obrátila k nemocnému obru. „A tohle, Krase, je jeden z mých nejmilejších, můj nejnovější druh a ten, od kterého očekávám velkou pomoc. Jako jeden z nás jsi už o něm možná slyšel. Jmenuje se Korialstrasz...”

* * *

Jeli po klikaté lesní stezce. Malfurion konečně začínal věřit, že setřásli všechny potenciální pronásledovatele. Zvolil cestu, jež vedla po kamenech a povrchu, na kterém tlapy nočních panterů nezanechávaly stopy, a doufal, že kdokoli by se vydal za nimi, brzy zamíří špatným směrem. Znamenalo to jet déle než obvykle, než se dostali na místo, kde se nejčastěji setkával s Cenariem, ale Malfurion se rozhodl, že tuhle příležitost musí využít. Stále ještě nevěděl, co si lesní pán pomyslí, až se dozví, co jeho žák spáchal.

Když se blížili k místu setkání, Malfurion svou kočku zpomalil. Poněkud méně ladně učinil Brox totéž.

„Zastavujeme?” zavrčel ork a rozhlédl se kolem sebe. Neviděl však nic než stromy. „Tady?”

„Skoro. Ještě pár minut. Brzy bychom měli spatřit dub.”

I když se již blížili k cíli cesty, byl noční elf čím dál napjatější. V jednu chvíli měl pocit, že je sledují něčí oči, když se ale podíval, viděl jen tichý les. I dál jím otrásalo vědomí, že se jeho život navždy změnil. Jestli ho Měsíční hlídka poznala, riskoval, že bude vyvržen, což byl nejhorší trest, jaký mohl noční elf kromě smrti dostat. Jeho lid se od něj odvrátí a navždy ho bude považovat za mrtvého, přestože bude stále dýchat. Nikdo s ním nikdy nepromluví, ani neopětuje jeho pohled.

Ani Tyrande nebo Illidan.

Své provinění jen znásobil tím, že nechal pronásledovatele napospas tomu démonickému stvoření, kterému Brox říkal „pekelný pes”. Jestli ten pekelný pes zranil nebo zabil kohokoli z

družiny za nimi, ztratil Malfurion i poslední naději, že by se vše mohlo nějak dát dohromady... a aby vše bylo ještě horší, bude to on, kdo bude zodpovědný za ztracené nevinné životy. Ale co jiného mohl dělat? Jediná další možnost byla předat Broxe Měsíční hlídce... a následně do pevnosti Black Rook.

Náhle se před nimi objevil dub, který hledal, a dal Malfurionovi příležitost alespoň prozatím zapomenout na jeho trápení. Komukoli jinému by ten strom připadal obyčejný, pro Malfuriona to ovšem byl starobylý strážný, jeden z těch, kteří sloužili Cenariovi nejdéle. Tenhle strom, vysoký se silným kmenem a s tak vrásčitou kůrou, už viděl okolní les několikrát znovu vyrůst. Přežil nesčetné jiné svého druhu a byl svědkem tisíců generací obyčejných zvířecích životů.

Poznal Malfuriona, když se přiblížil, a listy v bohaté koruně navzdory na bezvětří zaševalily. To byla starobylá řeč všech stromů a noční elf se cítil poctěn, že ho Cenarius už dříve naučil, jak něčemu z ní rozumět. „Broxi... musím tě o něco požádat.“ „Mnoho ti dlužím. Žádej.“ Malfurion ukázal na dub a řekl: „Sesedni a jdi k tomu stromu. Dotkni se dlaní kmene v místě, kde uvidíš svráštělou kůru.“

Ork evidentně neměl ponětí, proč se od něj něco takového chce, ale protože ho o to žádal Malfurion, bez váhání poslechl. Podal nočnímu elfovi uzdu a kráčel směrem k lesnímu strážci. Ohromný válečník bedlivě zkoumal kmen a pak položil svalnatou dlaň na místo, které mu Malfurion označil.

Otočil hlavu ke svému společníkovi za sebou a zahřměl: „A co mám...“

Překvapeně zavrčel, když se mu ruka ponořila do kůry, jako by to bylo bláto. Brox málem ucukl, ale Malfurion mu rychle přikázal, aby se nehýbal.

„Vůbec nic nedělej! Prostě tam stůj! Poznává tě to! Ruka tě bude brnět, ale nic víc!“

Už mu ale neřekl, že to brnění bude znamenat, že do orkova těla proniknou tenké kořínky stromového strážce. Dub Broxe poznával tak, že se stával jeho součástí, přestože jen nakrátko. Rostlina a zvíře spojeni v jedno. Dub si bude Broxe pamatovat navždy, nehledě na to, kolik staletí přejde.

Orkova krční tepna naběhla na znamení vzrůstajících obav. Ke cti je mu však třeba přičíst, že se ani nepohnul, oči upřené na místo, kde zmizela jeho ruka.

Najednou o krok ustoupil, když strom končetinu pustil stejně náhle, jako ji prve chytil. Brox si rychle ruku promnul, vyzkoušel všechny prsty a snad si je i spočítal.

„Nyní máme cestu otevřenou,“ prohlásil Malfurion.

Brox znovu nasedl a s nočním elfem v čele oba projeli kolem mohutného dubu. Když Malfurion projížděl kolem strážce, ucítil ve vzduchu nepatrnou změnu. Kdyby nezískali svolení, mohli by s Broxem jezdit donekonečna a nikdy by mýtinu nenalezli. Jen ti, kdo měli Cenarivovo svolení jej navštívit, našli správnou cestu.

Rozdíl v okolní krajině se každým okamžikem stával zřetelnějším. Oba příjemně osvěžoval mírný vánek. Ptáci kolem skákali i zpívali z větví okolních stromů. I samy stromy se vesele třásly a vítaly obzvláště nočního elfa, jenž jim rozuměl. Oba jezdce ovládl pocit bezpečí tak silně, že Malfurion dokonce zaregistroval v orkově drsné tváři náznak úsměvu.

Náhle jim přehradila cestu bariéra hustého lesa. Brox pohlédl na Malfuriona, který naznačil, že by měli sesednout. Když tak učinili, vedl Malfurion orka několik minut po úzké stezce, kterou zpočátku nebylo mezi stromy vůbec vidět. Trvalo několik dalších minut, než vyšli na bohatě osvětlenou mýtinu plnou vysoké měkké trávy a květin jasných zářivých barev.

Mýtinu lesního pána.

Avšak postava obklopena kruhem květin sedící uprostřed mýtiny nemohla být Cenariem. Když spatřila oba příchozí, vyskočila na nohy a její podivné oči spočinuly zejména na Broxovi - jako by přesně věděla, co je ork zač.

„Ty...“ zamručel cizinec na válečníka se zelenou kůží. „Ty bys tu neměl být...“

Brox nepochopil tuto poznámku správně. „Přicházím s ním, čaroději... a tvé svolení nepotřebuju.“

Ten rudovlasý muž - Malfurion nedokázal zatím říct, ke které rase patří - zavrtěl hlavou a vyrazil směrem k orkovi. Zastavil se až na okraji prstence květů. S udiveným pohledem na

květiny, jež naopak vypadaly, jako by si na oplátku prohlížely jeho, cizinec v kápi vyhrkl: „Tohle není tvůj čas! Tady bys vůbec neměl existovat!”

Zvedl paži v gestu, které nočnímu elfovi připadalo hrozné. Vzpomněl si, že Brox použil výraz „čaroděj”, a rychle si připravil vlastní kouzlo. Předpokládal, že Cenariovo druidické učení mu na tomto posvátném místě poslouží lépe než cizincovi jeho vlastní magie.

Obloha nejednou zahřměla a všudypřítomný mírný vánek přerostl v silný vítr. Broxe a Malfuriona to zatlačilo několik kroků zpátky a čaroděj málem vylétl do vzduchu, tak prudce byl odhozen od květinové bariéry.

„V mém příbytku se nic takového dít nebude!” prohlásil Cenariův hlas.

Kousek vedle květinového prstence utrl prudký vítr listí z větví, zvedl prach a další spadané kousky lesa a vytvořil z nich vír. Nejprve malý, rychle však nabíral na velikosti i na síle, zatímco se listí i vše ostatní měnilo ve vysokou postavu.

Když se vítr znovu utišil, vešel mezi Malfuriona a ostatní Cenarius.

„Od tebe bych čekal, že se budeš chovat lépe,” poznamenal tiše k nočnímu elfovi. „Tohle jsou však podivné časy.” Prohlédl si Broxe. „A s každou hodinou se stávají ještě podivnějšími, jak se zdá.”

Ork na Cenaria drze zavrčel. Malfurion ho rychle utišil. „Tohle je pán lesa, polobůh Cenarius... ten, ke komu jsem říkal, že tě zavedu, Broxi.”

Brox se poněkud uklidnil a pak ukázal na čaroděje v kápi. „A tenhle? Taky polobůh?”

„Je součástí hádanky,” odpověděl Cenarius. „A ty vypadáš jako další.” K postavě uprostřed mýtiny pak dodal: „Ty jsi tohoto tvora poznal, příteli Rhonine.”

Čaroděj neříkal nic.

Polobůh zavrtěl hlavou v neskrývaném zklamání. „Nechci ti ublížit, Rhonine, ale stalo se toho tolik, co já i ostatní považujeme za znepokojivé. Ty a tvůj ztracený společník i tenhle...”

„Jmenuje se Brox,” pomohl mu Malfurion.

„Tenhle, kterému říkají Brox,” zopakoval Cenarius. „Další bytost, kterou jsem dosud nikdy nespatriil. A jak se sem Brox dostal, můj žáku? Předpokládám, že máš nějaký příběh, opět spíše znepokojivý.”

Noční elf s přikývnutím okamžitě začal vyprávět o osvobození orka a veškerou možnou vinu nechával jen na sobě. O Tyrande a Illidanovi se zmínil jen letmo.

Ovšem Cenarius, daleko starší a moudřejší než jeho žák, si v něm přečetl většinu pravdy.

„Říkal jsem, že osud tvůj a tvého bratra se vydají po jiných cestách. Mám za to že jste nyní na rozcestí, ať již si to uvědomujete, či ne.”

„Nerozumím...”

„Tenhle rozhovor si necháme na jiný čas.” Polobůh najednou prošel kolem Malfuriona i Broxe a zahleděl se do lesa. Koruny stromů kolem mýtiny se najednou horlivě zatřásly. „A čas není právě to, čeho bychom měli nyní dostatek. Raději byste se měli připravit... ty rovněž, příteli Rhonine.”

„Já?” vyhrkl čaroděj.

„Co se děje, shan'do?” Malfurion cítil vztek stromů.

Sluncem zalitým nebem oťrásl hrom a znovu se zvedl vítr. Na Cenariovu majestátní tvář padl stín, tak temný, že se i Malfurion o svého učitele začal bát.

Lesní pán rozpráhl paže, téměř jako by chtěl obejmout něco co nikdo jiný neviděl. „Zaútočí na nás... a já se obávám, že vás nebudu schopen všechny ochránit.”

* * *

Osamocení pekelný pes sledoval stopu, po které by nedokázalo jít žádné jiné zvíře nebo jezdec. Necítil totiž pach své oběti, nýbrž samotnou magii, kterou vládla. Stejně jako krev a svaly byla i magická energie součástí jeho podstaty... a stejně jako všichni jeho druhu byl i tento pekelný pes neustále hladový.

Smrtelníci by si magie dubového strážce nikdy nevšimli, démon však ano. Nesmírně dychtivě uchopil svou nehybnou oběť a ohavná chapadla se zaryla hluboko do mohutného kmene.

Dub dělal, co mohl, aby nečekaného nepřítele odrazil. Jeho kořeny se pokusily spoutat netvorovy končetiny, pekelný pes je však odrazil. Z koruny padaly ulámané větve a tvrdě narážely na zvířecí hřbet.

Když ani to nezabralo, ozval se z dubu podivný ostrý zvuk, který stále nabíral na intenzitě a výšce. Brzy se stal pro většinu tvorů neslyšitelný.

Pro pekelného psa však ten zvuk znamenal agonii. Démon se kroutil a snažil se skrýt hlavu, zároveň ale odmítal pustit strážce ze svého sevření. Vůle obou se střetly...

Pekelný pes se nakonec ukázal být silnější. Stále silněji vysával z dubu jeho vrozenou magii a ten usychal, až nakonec zahynul stejně jako Měsíční hlídka. Zahynul v boji po tisících letech, po která úspěšně strážil vstup do lesa.

Pekelný pes zatřepal hlavou a nasál vzduch. Chapadla se dychtivě natáhla vpřed, démon sám se však nepohnul. Když vstřebal starobylou magii dubu, vyrostl a nyní byl nejméně dvakrát tak vysoký než dřív.

A pak nastala proměna. Pekelného psa obklopila temná, černá záře a zcela démona zakryla. Kdesi uvnitř se kroutil a svíjel, jako by se pokoušel sám ze sebe uprchnout.

A čím více se snažil, tím více se mu to dařilo. Jedna hlava, dvě hlavy, tři, čtyři... a pět. A každá tlama měla výraz maximálního úsilí. Za hlavami následovaly krky, hnědá ramena, svalnatá těla a nohy.

Naplněn magií starobylého dubu proměnil se pekelný pes v celou smečku. Ohromné úsilí dočasně každého z démonů oslabilo, během několika sekund se však všichni dali dohromady. Pohánělo je vědomí, že před nimi leží další potrava, další síla.

Pekelní psi jako jeden vyrazili směrem k mýtině.

14.

Jsi skutečný služebník, řekl bůh lordu Xaviovi. Tvá odměna bude nekonečná... vše, po čem toužíš, ti dám... cokoli... kohokoli... Umělé oči otevřené dokořán, bez jediného mrknutí klečel noční elf před ohnivým portálem a opájel se ohromnými sliby svého nejvyššího. Byl nejoblíbenější ze všech nových služebníků boha. Jemu bude do rukou dána zázračná moc v okamžiku, kdy bude cesta otevřena.

A čím více se Urozeným nedařilo splnit tuhle poslední podmínku, tím více se příchod boha oddaloval a tím větší byl kancléřův vztek.

Jeho vztek s ním sdíleli ještě dva další. Jednou byla královna Azshara, která toužila po dni, kdy bude ze světa vymazáno vše nedokonalé a zůstanou jen noční elfové - a to ještě jen ti nejlepší z nich - kteří budou vládnout v ráji, jenž přijde. Samozřejmě že neměla tušení o tom, že z ní ve své moudrosti nejvyšší učiní Xaviovu družku, kancléř však čekal, že jakékoli protesty přestanou v okamžiku, kdy jí to všemohoucí bůh oznámí.

Ten druhý, kterým cloumala zlost nad přetrvávajícím neúspěchem, byl vysoký Hakkar. Se dvěma pekelnými psy po boku Psovod neustále procházel kolem Urozených, poukazoval na chyby v jejich práci a kdykoli to bylo možné, přidával svá kouzla.

Navzdory jeho pomoci a prastarému vědění se jim však až nyní podařilo dosáhnout menšího úspěchu. Hakkar a jeho mazlíčci už konečně nemuseli dál stát mezi nočními elfy. Místo nich tam totiž byli tři rohatí obři s rudými tvářemi, které někteří shledávali strašlivými, ale které lord Xavius obdivoval. Měřili nejméně tři metry a tyčili se nad Urozenými, kteří sami měli dobré dva metry dvacet.

Tohle byli ti nejlepší s požehnáním samotného boha, nebeští válečníci, jejichž jediným cílem bylo plnit jeho přání za jakoukoli cenu. Přestože, při své výšce byly podivně štíhlé, neměly do bronzové oděné postavy sebemenší potíže se svými dlouhými štíty a planoucími palcáty.

Poslušně plnily každý kancléřův rozkaz a chovaly se k němu se stejnou úctou jako k Hakkarovi.

A brzy jich bude víc. Dokonce i Xavius ustoupil, když spatřil, jak se v portálu zablesklo.

Portál rostl a dál naplňoval obrazec, nad kterým se vznášel, nafukoval se, až...

... skrz něj prošel další z pekelných strážců* (V originále Fel Guard (pozn. překl.), jak Hakkar tyto udatné bojovníky nazýval. V okamžiku, kdy vstoupil na tento svět, poklonil se nově příchozí Psovodovi a pak i Xaviovi.

Hakkar válečníkovi ukázal, aby se přidal ke svým předchůdcům. Psovod se otočil ke Xaviovi a ukázal na čtyři válečníky. "Nejvyšší sssplnil sssvůj první ssslib daný tobě, pane nočních elfů! Poroučej jim! Jssou ti k ssslužbám!"

Xavius věděl přesně, co s nimi má dělat. „Vzhledem k tomu, že jsem je dostal darem, poslouží nejlépe znovu jako dar, pro královnu! Udělám z nich Azshařinu čestnou stráž!“ Psovod souhlasně přikývl. Oba věděli, jakou cenu má potěšit královnu nočních elfů, stejně jako oba znali kancléřovy skryté touhy. „Nejlépe by bylo, kdybyss jí takový dar přinesss sssám, pane nočních elfu! Zatímco budešš pryč, práce budou pokračovat. Possstarám ssse o to!“

Představa, že sám předvede královně svůj dar, Xavia nadchla. Uklonil se Hakkarovi, luskl prsty a vyvedl gigantické válečníky ze síně. Přesně věděl, kde v tuto dobu Azsharu najde. A zatímco odcházel, Psovodovy kamenné a jasně planoucí oči jej bedlivě pozorovaly.

* * *

Přestože její lord kancléř spal jen velmi málo - poslední dobou téměř vůbec - jako královna říše měla Azshara právo spát, jak se jí zlíbilo. Koneckonců, musela být po všech stránkách dokonalá, obzvláště co se krásy týkalo. Proto vládkyně nočních elfů obvykle prospala celý den a zcela se tak vyhnula ostrému spalujícímu slunečnímu svitu.

I to byl důvod, proč Azshara zpočátku nesla jen velmi nelibě, když k ní do komnaty vstoupila jedna z jejích služebných. Ta rychle padla na kolena před oválným okrajem královnina lože, jež zabíralo prakticky celou ložnici. Mladá elfka se téměř schovala za pavučinově tenkými závěsy zahalujícími celé lůžko.

Laxním pohybem ruky Světlo všech světél naznačila, aby služebná začala mluvit.

„Paní, poníženě prosím za odpuštění, ale lord kancléř si přeje, abyste mu udělila audienci. Tvrdí, že vám přinesl něco, co vás bude zajímat.“

Azshara si nedokázala představit, co by zrovna teď mohla chtít tak moc, aby kvůli tomu vylezla z postele, i kdyby to třeba bylo od kancléře. S hlavou stále položenou na polštářích, které zdobily její stříbrné vlasy, našpulila rty, jako by přemýšlela, zda poslat Xavia pryč, či nikoli.

"Ať pět minut počká," zavrňela nakonec a zároveň již zkušeně měnila polohu na dokonale svůdnou. Královna si byla dobře vědoma Xaviových chutí a věděla, jak je využít ve svůj prospěch. Kancléř si možná myslel, že má nad vládkyní navrch, ona však jako žena naopak měla navrch nad kterýmkoli mužem. „Pak mu dovol vstoupit.“

Služebná rozhodnutí své paní mlčky přijala. Azshara z pod přimhouřených víček sledovala, jak odchází, pak se rozkošnický natáhla a připravila se na setkání se svým vrchním rádcem. Mladá služebná se nervózně vrátila... ovšem teprve poté, co už Xavius několik minut čekal. Se skloněnou hlavou, což jí mimochodem umožnilo skrýt výraz tváře, uvedla kancléře masivními, mistrně vyřezávanými dubovými dveřmi do královniných soukromých komnat. Jen skutečně párkrát se odvážil navštívit ji zde, v její nejsoukromější svatyni. Xavius víceméně věděl, co má čekat Azshara se mu zjeví bezchybná a svůdná a samozřejmě si toho všeho jakoby nebude vědoma. Byla to hra, kterou s ním hrála, a hrála ji dobře. On ale bude připravený. On byl ten, kdo měl navrch.

A skutečně, královna nočních elfů před ním ležela uvolněná, jednu paži za hlavou a dvě do hedvábí oděné služebné klečící po stranách lůžka. Na dosah královny stál stříbrný stojan se smaragdově zelenou lahví vína a z poloviny prázdný pohár byl důkazem, že již okusila něco z jeho lahodného obsahu.

„Můj lorde kancléři, drahoušku," vydechla. „Musíte mít na srdci něco strašlivě důležitého, když ode mne žádáte audienci v takovou hodinu.“ Její výjimečná postava se rýsovala pod tenkou lesklou příkrývkou. „Proto jsem se pokusila vám vyhovět, jak nejlépe to šlo.“

Xavius se udeřil pěstí do srdce a poklekl. S pohledem upřeným na bílou mramorovou podlahu odpověděl. „Světlo všech světél, Požehnané srdce lidu, jsem vděčný za čas, který jste mi poskytla. Omlouvám se, že vás ruším právě nyní, ale mám pro vás ten nejúchvatnější dárek, dárek skutečně hodný královny nočních elfů, královny světa. Mohl bych jej zavolat?“

Zvedl oči a spatřil, že upoutal její pozornost. Královniny oči nedokázaly skrýt vzrůstající zvědavost i očekávání. Azshara změnila polohu a lehká příkrývka se zavlnila stejně ladně jako její tělo a sklouzla o něco níže.

„Vzbuzuješ můj zájem, drahý Xavie. Máš tu čest potěšit mne svým dárkem.“

Kancléř znovu vstal, otočil se ke dveřím a luskl prsty.

Z vedlejší místnosti se ozvalo vyděšené vyjeknutí a dovnitř vběhly další dvě služebné, aby zde vyhledaly ochranu své paní. Azshara se zamračila a posadila se, takže jí příkrývka téměř, ale ne zcela sklouzla z těla.

Do královniny komnaty vpochodovali čtyři hrůzostrašní válečníci, vždy dva a dva vedle sebe, tak vysocí, že se museli ve dveřích sklonit, aby nepoškrábali zárubně svými rohy. Když vstoupili, rozestoupili se, zakryli štíty svá obrněná těla a zvedli palcáty na pozdrav.

Azshara se zcela fascinována tím pohledem naklonila směrem k nim. „Co jsou zač?“

„Jsou vaši, má královno! Jejich úkolem a jediným smyslem života je chránit váš život!

Pohleďte, Vaše Výsosti, na svou novou osobní stráž!“

Viděl, že ji potěšil. Od nejvyššího bude přicházet stále více nebeských válečníků, tito však byli první a měli být její. A to byl rozdíl.

"To je nádherné," zamumlala a natáhla jednu ruku ke služebné. Mladá panna rychle sáhla pro Azshařin plášť, Ostatní služebné vytvořily živou zástěnu a skryly královnu až po hlavu před Xaviovým pohledem i před zraky pekelných strážců. „Jak příhodné. Tvůj dárek přijímám.“

"Jsem potěšen, že vy jste potěšena."

Služebné ustoupily. Královna Azshara, nyní oděna do průhledného pláště ledové barvy, vstala z postele. Odměřenými kroky přešla k vysokým vojákům a každého si prohlédla. Plášť za ní hladil mramorovou podlahu. Pekelní strážci stáli zcela nehybně, takže by si je bylo možno splést se sochami.

„Jejich víc?“

„Bude, zanedlouho.“

Zamračila se. „Tak málo po tak dlouhé době? Jak přijde sám nejvyšší, když nejsme schopni dostat sem najednou více než pár jeho sluhů?“

„Čerpáme ze Studny, jak to jen jde, ó mocná královno. Ale jsou tu i protiproudy, vnější reakce, vlivy čarodějů odněkud z jiného místa...“

Stejně jako dítě natahuje ruku po nové hračce, nechala Azshara přejet své prsty po lesklé zbroji jednoho ze svých nových strážců. Ozvalo se tiché zasyčení. Královna ucukla a na dokonalé tváři se jí rozhostil podivně potěšený výraz. „Tak proč jste Studnu od toho vnějšího vlivu neodřízli? Velmi by vám to práci usnadnilo.“

Lord Xavius otevřel ústa, aby vysvětlil, proč složitost práce Urozených něco takového neumožňuje, ale pak si uvědomil, že žádnou dobrou odpověď nemá. Na Azshaři-ně připomínce bylo něco neskutečně pravdivého.

"Jste skutečná královna," prohlásil nakonec.

Její zlaté oči se vpily do jeho. „To víš, že jsem, kancléři, drahoušku. Vždy byla a vždy bude... jen jediná Azshara.“

Beze slova přikývl.

Královna přešla zpět k posteli a decentně se posadila na kraj. "Ještě něco?"

„Nic... prozatím, má královno.“

„Pak musíš mít bezpochyby práci někde jinde.“

Lord Xavius se vládkyni uklonil a vycouval z komnaty. Její královský tón ani přístup se jej v nejmenším nedotkl, dokonce nebyl ani trochu našťvaný ze způsobu, jakým ovládala situaci. Odříznout Studnu od vnějších vlivů...

To bylo proveditelné. Pokud ne samotnými Urozenými, pak s Hakkarovou dobrou pomocí. Psovod jistě bude vědět, jak to udělat. Pokud bude využití Studny omezeno pouze na ty v paláci, moc čerpána Urozenými bude snadněji ovladatelná, snadněji přeměnitelná...

Nezáleželo, jaký zmatek odříznutí Studny rozpoutá mezi zbytkem národa.

„Rozhodně je jedním z nás... nějakým způsobem tohle poznám stejně dobře, jako poznám sám sebe.“

Tato slova byla zřejmě největší ironií v historii, nebo si to alespoň teď Krasus myslel.

Koneckonců, vyslovil je drak Korialstrasz, nejnovější z Alexstrasziných druhů.

A také Krasovo mladší já.

Korialstrasz sám sebe nepoznal, nebo alespoň ne vědomě. Ovšem skutečnost, že mu Alexstrasza neprozradila skutečnou identitu nově přichozího, v něm vyvolávala spoustu otázek.

Jedna z těchto otázek vztahující se zároveň k ostatním zněla, co bylo za současným stavem dračího samce? I když byla pravda, že Krasova paměť byla plná děr, pochyboval, že by dokázal zapomenout na takovou nemoc, neboť se zdálo, že jeho mladší já nesmírně trpí. Korialstraszc vypadal daleko starší a na svůj věk nesmírně slabý. Vypadal starší než Tyran, který byl o staletí starší než Korialstraszc.

„Co ještě na něj říkáš?“ zeptala se Alexstrasza svého druha.

Druhý drak si Krasa prohlížel. „Je starší, ve skutečnosti velmi starý.“ Korialstraszc naklonil hlavu na stranu. „Něco v jeho očích... jeho oči...“

„Co je s nimi?“

Ohromný samec ucouvl. „Odpusť mi! Má hlava je zmatená! Nejsem hoden být ve tvé přítomnosti v tento čas! Měl bych odejít...“

Ona ho však nenechala. „Podívej se na něj, druha. Prosím tě jen o tuhle poslední věc. S tím málem, co znáš, věřil bys tomuto tvoru?“

„Já... ano, má Alexstraszo... věřil.“

Náhle se stala podivná věc. Jak se draci dál o něm bavili, začal se cítit silnější, silnější než jak se cítil od chvíle, kdy se dostal do minulosti. Ne tak silný, jak by měl být, ale alespoň už se to blížilo normálu.

A nebyl sám. Všiml si, že rovněž jeho mladší já, nehledě na jeho slova vypovídající o opaku, se začínalo cítit lépe. Do šupin se mu vrátila barva a Korialstraszc se i pohyboval jaksi lépe a lehčeji než prve. Ani při mluvení už tolik nesípal.

Alexstrasza přikývla v odpověď na slova svého druha a řekla: „To jsem chtěla slyšet. Říká mi to mnoho o tom, jak se cítíš.“

„Přeješ si ode mne ještě něco? Vrací se mi síla. Být s tebou a pomáhat ti, to mi evidentně vlilo do žil novou energii.“

Královninu ještěřtí tvář rozzářil úsměv, který Krasus tak dohře znal. „Jsi vždy tak poetický, můj milovaný Korialstraszi! Ano... přeji si toho od tebe ještě mnohem více. Vím, že to bude těžké, ale musím trvat na tvé přítomnosti, když přivedu tohoto tvora před ostatní Aspekty.“ Podařilo se jí ohromit obě verze Krasa. Jeho mladé vtělení promluvilo první a jen vyslovilo překvapení toho staršího. „Ty chceš svolat setkání Pěti? Kvůli tomuhle? Ale proč?“

„Protože nám pověděl příběh, který musí slyšet. Příběh, který nyní povím já tobě... a ty se můžeš znovu rozmyslet, jestli mu věříš, nebo ne.“

Takže alespoň jeho mladší já bude znát pravdu. Krasus se připravil na šok dračího samce. Stejně jako však překvapil Rhonina svou verzí, ze které nejenže vynechal část pravdy, ale i svou skutečnou identitu, stejně tak učinila i dračí královna. Mluvila o poruše a všem ostatním, co Krasus pověděl pozorovateli, o skutečné identitě dračího mága však nepadlo ani slovo. Pro jejího druha byl Krasus jen jeden z členů rudé letky, jehož mysl byla rozervána mocnými silami, mezi které se dostal.

Krasus sám se vůbec nepokusil odhalit své pravé já. Tohle byla Alexstrasza, jeho život, jeho láska. Mohl jí být rádcem, ona však vládla moudrostí jednoho z Aspektů. Pokud cítila, že by se její mladý druh něco neměl dozvědět... nemohl s ní přeci nesouhlasit.

„Úchvatný příběh,“ zašeptal Korialstraszc a vypadal znovu o trochu lépe. „Dělalo by mi potíže uvěřit mu, slyšet ho z jiných úst než z tvých, má královno...“ „Takže tvá důvěra v něj ochabla?“ Oči mladšího já se setkaly s očima staršího. I kdyby se Korialstraszc nepoznal, musel alespoň v čarodějovi rozpoznat někoho spřízněného. „Ne... ne, má důvěra neochabla. Jestli si myslíš, že bys ho měla předvést před ostatní... nezbyvá mi než souhlasit.“ „Takže poletíš se mnou?“

„Ale já nejsem jeden z Pěti... vlastně jsem rád, že jsem alespoň sám sebou.“

Královna života se tiše zasmála a znělo to jako hudba, přestože ten zvuk vyšel z dračí tlamy.

„A proto jsi stejně hoden jako kterýkoli z nás.“

Korialstraszc byl skutečně polichocen. „Jestli jsem tak silný, jak se nyní cítím, rád poletím po tvém boku a předstoupím před ostatní Aspekty.“

„Děkuji ti... nic jiného nežádám.“ Sklonila hlavu a krátce ji otřela o jeho.

Krasus pocítil podivný záchvat žárlivosti. Stál tu a díval se, jak se mazlí se svou milenkou, zároveň to však nebyl on. Přál si, aby si alespoň na krátký okamžik mohl s Korialstraszcem

vyměnit místo, aby jen na malou chvíli mohl být zase svým skutečným já.

S posledním dlouhým pohledem se samec otočil a odešel ze síně. Když zmizel v chodbě i konec Korialstraszova ocasu, zmocnila se dračího mága závrať. Slabost se vrátila tak rychle, že se roztřásl.

Zhroutil by se, kdyby ho nezachytila ohromná šupinatá končetina - Alexstraszin ocas, který ho zachránil před pádem.

„Obě poloviny spojené v jednu... alespoň načas.“

„Já ne...“ Hlava se mu točila.

„V jeho přítomnosti ses cítil mnohem lépe, nebo ne?“

„A... ano.“

„Kdybych tak byla v tuto chvíli Nozdormu. On by tomu rozuměl lépe. Myslím... myslím, že na zemi nemůže žádný tvor existovat rozdvojený. Mám za to, že ty a on, jako jedna bytost, čerpáte z jediného zdroje životní síly. Když jste od sebe daleko, jste rozdvojeni, když se však nacházíte sobě nablízku, tak jako před chvílí, vaše vyčerpání není tak strašné. Pomáháte jeden druhému.“

V pohodlné a bezpečné poloze se Krasus vzpamatoval natolik, že byl schopen nad jejími slovy přemýšlet. „Proto jsi jej žádala, aby letěl s námi.“

„Musíme jim povědět tvůj příběh a bude lepší, když on bude nablízku. A co se týče tvé nevyslovené otázky - proč jsem mu neodhalila pravdu - je to kvůli tomu všemu, co lze učinit, aby se věci daly do pořádku.“

Tón jejího hlasu s posledními slovy potemněl, což jen potvrdilo jeho podezření. „Myslíš, že by mohlo dojít k tomu, že jeden z nás bude muset být z tohoto času odstraněn... i kdyby to mělo znamenat smrt.“

Dračice zdráhavě přikývla. „Obávám se, že je tomu tak, má lásko.“

„Tuto možnost přijímám. Byl jsem si jí vědom od začátku.“

„Pak tedy před námi leží ještě jeden problém, který musíme probrat, než se setkáme s ostatními... a to je, co máme učinit s tím, kdo přišel s tebou.“

Přestože v hloubi duše žádal Rhonina za odpuštění, neváhal Krasus s odpovědí. „Pokud se to musí stát, bude sdílet můj osud. I on má ty, na kterých mu záleží. Obětuje pro ně život.“

Královna života přikývla. Stejně jako jsem věřila tvé radě, když se to týkalo tebe, věřím jí i v případech, kdy se to týká jeho. Pokud se tak rozhodne, i on bude odstraněn.“ Výraz dračí královny změkkl. „Musíš vědět, že ve mne navždy zůstane smutek.“

Nesmíš si to klást za vinu, má královno, mé srdce.“ „Musím se spojit s ostatními. Bylo by pro tebe nejlepší, kdybys na mne počkal zde. Na tomto místě se nebudeš cítit tak unavený.“

„Jsem poctěn, má královno.“

„Poctěn? Jsi můj druh. To je to nejmenší, co mohu udělat.“

Ocasem ho jemně přenesla do hnízda a položila blízko potůčku. Krasus se uvelebil v přirozené prohlubni, která mu posloužila jako ohromné křeslo.

Když dračí královna zamířila k chodbě, zastavila se a s lítostí v hlase dodala: „Doufám, že se budeš mezi vejci cítit v bezpečí.“

„Budu dávat pozor, abych se žádného nedotkl.“ Krasus chápal cenu každého z nich.

„Jsem si jistá, že se dotkneš, má lásko... obzvláště když víš, že jsou tvá.“

Nechala ho neschopného slova. Když rudý obr zmizel prohlížel si Krasus jedno vejce po druhém. Jako druh se samozřejmě se svou družkou pářil. Spousta jeho dětí dožila dospělosti a dělala letce jen čest. Udeřil pěstí do kamene a nevnímal bolest, kterou mu to bláhové gesto způsobilo. Přes vše, co milované Alexstrasze vyjevil, několik důležitých skutečností zamlčel. Nejnaléhavější z nich byl příchod Plamenné legie. Krasus se obával, že i jeho královna, navzdory své moudrosti, by neodolala nutkání pohrát si s historií ... a to by mohlo způsobit katastrofu ještě daleko větší.

A co bylo snad ještě horší, Krasus jí nebyl schopen povědět o budoucnosti jejich rasy, o budoucnosti, ve které jich přežije jen pár... budoucnosti, v níž většina mláďat vylíhlých z těchto bohatých snůšek zahyne dříve, než dostane příležitost plně dospět.

O budoucnosti, ve které se sama Královna života stane otrokyní a její děti válečnými nástroji dobytelské rasy.

15.

Pekelní psi běželi kouzelným lesem a čenichy měli nahoře, jak vůně magie sílila. Poháněl je hlas i touha splnit úkol a všichni nedočkavostí vrčeli. Když však jeden z nich skočil přes padlý kmen stromu, sehnuly se větve jiného a omotaly jeho nohy. Druhý pekelný les běžící vedle něj se propadl do náhle rozbahněné půdy. Třetí vběhl do jakoby právě vyrostlého keře plného jako břitva ostrých trnů, které pronikly dokonce i démonovou tvrdou kůží a způsobily mu mučivou bolest.

Les obživil a bránil sebe i svého pána. Útok pěti zrudl byl pozastaven. .. nikoli však odražen. Strašlivé tlapy vyrvaly větve ze samého kmene. Druhý pekelný pes pomohl svému druhu uvízlému v bažině a vytáhl ho na pevnou půdu. Hlad a vztek dodaly tomu chycenému v trní sílu prodrat se skrz, přestože to znamenalo způsobit si strašlivé krvácející rány po celém těle. Lovci se nehodlali nechat připravit o svou kořist...

* * *

„Shan'do! Co se děje?”

Polobůh shlédl na svého žáka, ale v jeho ohnivém pohledu nebyla zloba. „Ti psi, o kterých jsi mluvil... vás sledovali až sem.”

„Sledovali? To není možné! Zůstal jen jeden a ten...” Brox mu skočil do řeči a jeho hromový hlas rozhodně nezně klidně. „Pekelní psi... jsou z temné magie. Tam, kde byl jeden... jich může být více, když se dobře nažerou. .. to jsem viděl...”

„Dobrý přítel a schopný strážce už jednomu podlehl,” prohlásil Cenarius, pozornost už opět upřenu na hustý les před sebou. „Měl v sobě magii z nejstarších a nejmocnějších. Ta jen přikrmila jejich zlobu.”

Ork přikývl. „Pak je teď z toho jednoho více.” Brox si instinktivně sáhl na záda, ale jeho milovaná sekera tam nebyla. „Nemám čím bojovat.”

„Dostaneš zbraň. Najdi si rychle spadlou větev délky své oblíbené zbraně. Malfurione, pomoz mi.”

Brox rychle učinil, jak Cenarius řekl. Přinesl polobohu a elfovi silnou větev, kterou pak na jejich příkaz položil před Malfuriona.

„Poklekni před ní, můj žáku. I ty, válečníku. Malfurione, polož ruce na větev a on ať položí své ruce na tvé.” Když tak učinili, lesní pán přikázal: „A nyní, válečníku, vyčisti svou mysl od všeho, kromě své oblíbené zbraně. Mysli jen na ni! Nemáme času nazbyt. Malfurione, musíš otevřít mysl a nechat jeho myšlenky proudit do svých. Až se tak stane, povedu vás dál.”

Noční elf učinil, jak bylo řečeno. Vyčistil si mysl, jak ho to shan'do již dříve naučil, a pak se pokusil navázat spojení s orkem.

Do mysli mu okamžitě začala proudit primitivní síla. Malfurion ji téměř nepustil dál, pak se však uklidnil. Přijal Broxovy myšlenky a nechal zhmotnit obraz toho, co válečník chtěl.

Vidíš tu zbraň, můj žáku? ozval se Cenarius hlas. Cítíš ji? Cítíš, jak se vytváří její obrysy? Malfurion to cítil. Cítil rovněž orkův vztah k oné zbrani, jež pro něj byla daleko víc než jen obyčejným nástrojem. Byla spíše další částí jeho těla.

Ved' své ruce po dřevě a udržuj v mysli ten obraz. Hlad' dřevo a proměň jej na požadovaný tvar...

S Broxovými rukama na svých začal noční elf přejíždět prsty po větvi. Zároveň cítil, jak pod jeho dotykem měkne a mění tvar.

A pod jeho vedením se větev proměnila v sekera s ohromnou čepelí, celá z dubového dřeva. Malfurion si prohlížel její tvar a cítil uspokojení nad tím, že stvořil dobrou pevnou zbraň stejnou, o jakou přišel, když byl zajat nočními elfy...

Ztuhl. Tohle byly orkovy emoce, ne jeho. Rychle se jich zbavil a soustředil se na poslední detaily - řezbu na topůrku a ostří čepele.

Hotovo, přerušil ho Cenarius. Vraťte se ke mně...

Noční elf i ork zvedli ruce. Na krátký okamžik si hleděli jeden druhému do očí. Malfurion uvažoval, jestli Brox na oplátku cítil některé jeho emoce, zelený tvor však ani náznakem nedal najevo, zda se něco takového stalo.

Mezi nimi ležela hladce vyleštěná kopie toho, po čem Brox tolik toužil, přestože ani noční elf nevěřil, že by ta zbraň mohla vydržet více než jednu nebo dvě rány.

V odpověď na to natáhl lesní pán ruce - a najednou v nich svíral sekeru. Cenarius si zbraň prohlížel svými hlubokými zlatými očima.

"Nechť tne vždy správně a chrání svého pána. Nechť jí vládne ve jménu života a spravedlnosti. Nechť mu za to dodá sílu, a on na oplátku dodá sílu jí."

Během jeho slov sekeru obklopila modrá záře. Světlo se vpilo do dřeva a dodalo Malfurionovu výtvaru lesk. Polobůh podal sekeru orkovi. „Je tvá. Bude ti dobře toužit." vyřeštěnými očima přijal ork dar a máchl s ním, aby vyzkoušel jeho kvalitu. „Vyvážená... dokonale! Mám pocit. .. že je součástí mé paže! Ale rozštípně se..."

„Ne," skočil mu do řeči lesní pán. „K Malfurionově práci se přidalo mé požehnání. Zjistíš, že je pevnější než kterákoli sekera vykováná z kovu. V tom mi můžeš věřit."

Co se týkalo nočního elfa, nesahal po žádné zbrani ani netoužil po ničem podobném, co nyní držel v rukách Brox. Nehledě na to, že věděl, že se ta démonická stvoření živí magií, stále považoval své šance za vyšší s kouzly než se zbraní, kterou uměl ovládat jen průměrně. Už měl několik nápadů, jak využít své schopnosti, aniž by se staly příčinou jejich porážky.

A tak se všichni tři připravili na blížícího se nepřítele.

* * *

Noční můry z Rhoninovy minulosti se zase vrátily, nyní však byly z masa a kostí. Pekelní psi, předvoj Plamenné legie, už byli zde, na zemi. Mohlo být pravdou, že nekonečné řady rohatých ohnivých démonických válečníků jim jsou v patách?

Krasus vložil do mysli rudovlasého čaroděje strach z toho, co se stane, když kterýkoli z nich ovlivní minulost. To, co se mohlo zdát jako vítězství, mohlo zároveň přinést konec budoucnosti, jak ji znal. Rhoninovi připadalo, že nejlépe ochrání životy těch, které miloval, když nebude dělat vůbec nic.

Když však první pekelný pes skočil na mýtinu, podobné ušlechtilé myšlenky Rhonina rychle opustily.

Kolem poloboha zahřmělo, když udělal krok vstříc pekelným psům. Země pod jeho kopyty se třásla a na několika místech dokonce praskla. Spráskl ruce a místo tlesknutí se zablesklo.

A za bleskem následovalo cosi v podobě malého slunce letícího vstříc prvnímu z démonů.

Snad jen polobůh svého protivníka zkoušel nebo ho podcenil, neboť zvíře vymrštilo obě chapadla, a místo aby zahynulo v oslnivém výbuchu... snadno vstřebalo hladovými výrůstky Cenariovo kouzlo.

Pekelný pes se zastavil, zachvěl se... a náhle na jeho místě stáli dva.

Oba se skokem vrhli na jeleního boha a snažili se ho rozpárat a zároveň vysát z něj všechnu jeho mocnou magii. Cenarius si držel prvního z nich jednou rukou od těla. Démon se zběsile zmítal a chňapal po ruce, která ho držela vysoko ve vzduchu. Druhý se však zahryzl polobohu do ramene a chapadly se snažil dostat se mu na tělo. Zbývající tři bojovníci jen užasle couvli. Tohle nikdy nedělali! Rhonin se sám nikdy s pekelnými psy neutkal, ale studoval jejich těla a četl veškeré informace o nich získané. Slyšel o několika ojedinělých historkách popisujících jejich zdvojování, ale to prý činili pouze po absorbování ohromné magie a i pak se jednalo o velmi pomalý a obtížný proces. Musí to být způsobeno starobyrou magií, kterou polobůh i celý les vládne... je tak mocná a bohatá, že dělá ty netvory ještě strašlivějšími...

Zachvěl se, neboť si uvědomil, že magie byla vždy jeho největší zbraní. Uměl bojovat rukama, ovšem neměl žádnou zbraň a pochyboval, že by mu Cenarius nyní nějakou mohl dát. Mimo to, proti těmhle netvorům by jeho schopnosti s mečem zřejmě nebyly nic platné.

Rhonin potřeboval magii.

Když Cenarius poprvé přivedl jeho i Krasa na mýtinu, nebyl Rhonin schopen žádného kouzla. Lesní pán vložil na jeho mysl zakletí, díky kterému měl mysl obou svých „hostů" pod kontrolou. Rhonin však ucítil, že tohle zakletí zmizelo v okamžiku, kdy si Cenarius uvědomil, v jakém jsou všichni nebezpečí. Polobůh ve skutečnosti nechtěl čaroději ublížit. Vše dělal jen ze starosti o svůj les a svět.

I kdyby však neposlechl Krasovo doporučení, neměl Rhonin tušení, jak moc by jim využití jeho magických sil prospělo. Démoni jistě neustále na jakoukoli magii čekali,

stejně jako hladově vysáli spoustu čarodějů ve válce proti démonům, která teprve přijde. Pekelní psi tlačili své protivníky stále blíže a blíže k Rhoninovi. Ten již sevřel ruce v pěst a na jazyku měl připravená kouzelná slova.

A přesto... zatím neučinil nic.

* * *

V okamžiku, kdy se Cenarius střetl s dvojicí pekelných psů, další dva zaútočili na Broxe. Ohromný válečník je přivítal s válečným výkřikem, při kterém démoni poněkud zpomalili. Ork jejich zaváhání využil a sekl po prvním z nich.

Magická sekera se zabořila hluboko do přední tlapy pekelného psa a oddělila tři z jeho prstů tak snadno, jako by jen prolétla vzduchem. Trávu zalila odporná zelená tekutina, kterou tolik démonů mělo v žilách místo krve, a spálila stébla jako nějaká kyselina.

Zraněný pekelný pes zakňučel a odkulhal stranou, jeho druh však pokračoval v útoku a vrhl se na orka. Brox, jenž se rychle narovnával po mohutném úderu, si jen taktak zachránil život tím, že použil topůrko sekery jako kopí. Zabořil jeho konec do hrudi obra uprostřed skoku. Pes odporně vyheknul, setrvačností ovšem pokračoval v započatém pohybu. Dopadl na Broxe a málem ho svým ohromným tělem rozdrtil.

Co se týče nočního elfa, netvor, kterému čelil, se po něm dychtivě sápal vampirickými chapadly. Malfurion se soustředil a pokoušel se myslet stejně jako Cenarius. Snažil se čerpat ze všeho, co se od poloboha naučil o tom, jak v přírodě vidět svého druha i zbraň.

Vybavil si polobohova protivníka a vyvolal všudypřítomný vítr v podobě řvoucího víru, jenž okamžitě obklopil obludného psa. Šlachovitá hladová chapadla se divoce zmítala, jak hledala zdroj magie, ale Malfurionovo kouzlo jen zvýraznilo přirozenou sílu větru, takže démon neměl z čeho čerpat.

Mávnutím pravé ruky pak noční elf požádal okolní stromy o dar všech lístků, které mu mohly poskytnout. Potřeboval jen ty nejsilnější, ale potřeboval jich zároveň hodně, a navíc rychle.

A z korun vysokých strážců mýtiny se snesly stovky listů, vše, co stromy mohly dát.

Malfurion okamžitě využil slabšího proudu větru, aby listí nasměroval k víru.

Uprostřed něj se pekelný pes dral stále kupředu a neodvratně se blížil ke své kořisti. Vír se přizpůsoboval každému kroku zvířete a neustále ho tak držel ve svém středu.

Do víru začalo proudit listí, jež se spolu s ním stále rychleji točilo, a navíc jeho množství rostlo. Nejprve mu pekelný pes nevěnoval pozornost, neboť co byly pro mocného démona lístky ve větru, pak jej však první ostrá hrana listu škrábala do čenichu, až z něj začal krváčet. Rozzuřený démon máchl tlapou po útočícím listu, jen aby ho několik dalších poškrábalo nejen na oné tlapě, ale i na ostatních končetinách a těle. Ve větru nyní stokrát prudším se z ostrých hran lístků staly skutečné čepele, které se zařezávaly do psova těla, kdekoli se ho jen dotkly.

Po celém démonově těle tekla zelený sliz, a dokonce mu zamlžoval zrak.

Cenarius a netvor, který na něj zaútočil, nyní bojovali daleko od ostatních. Výkřiky lesního pána se vyrovnaly démonovu řevu. Cenarius uchopil netvorovu přední tlapu, kterou ho zasáhl, a jediným trhnutím mu ji vykloubil. Démon zavyl a jeho chapadla poloboha pustila, jak se v reakci na prudkou bolest zuřivě zasmítala.

Když se dočasně zbavil jedné hrozby, soustředil se Cenarius na druhou. Jeho tvář byla nyní temná a oči divoce plály zlostí. Náhle z nich vyšlehl záblesk světla, který obklopil druhého démona. Netvorova chapadla světlo dychtivě zachytila, vypila a evidentně chtěla víc.

Tohle však nebyl nějaký čaroděj, ze kterého by bylo možno vysát magii. Cenarius, nyní zahalen děsivou modrou aurou, pokračoval v útoku a dál živil démona tím, po čem toužil... avšak příliš rychle a v takovém množství, že ani démon nedokázal vše přijmout.

Pekelný pes se nafoukl jako rychle se plnící měch na vodu. Jen krátce se zdálo, že se chystá znovu rozdělit... síly, jež však přijal, byly silnější, než co dokázal zvládnout.

Obludný pes explodoval a po celé mýtině se rozlétly kusy smradlavého masa.

* * *

Až do této chvíle měl Rhonin štěstí. Žádný z pekelných psů zatím nešel po něm. Zůstával ve středu mýtiny a doufal, že její moc ho ušetří nutnosti rozhodnout se, zda použít své schopnosti, či ne.

Rhonin sledoval, jak Brox odrazil netvora, jenž ho následně málem rozdrtil. Válečník vypadal, že má bitvu pod kontrolou, navzdory tomu, že stál proti dvěma protivníkům. Jak však lidský čaroděj dál Broxe pozoroval, naplnil ho strašlivý pocit. Jestli se on ani Krasus nebudou moci vrátit, byl srozuměn s tím, že bude zřejmě nejlepší, když oba rychle zemrou. Nejlépe co nejdříve, aby tak zabránili dalším změnám v historii. S čím ani jeden z nich nepočítal, byl ork, stejně jako oni vržen do tohoto času.

A když tak Rhonin hleděl na Broxova záda, začal si připravovat jiné kouzlo. Uprostřed bitvy by si ho ostatní nemuseli všimnout a on alespoň zabránil dalšímu nebezpečí hrozícímu časové ose. Krasus by mu jistě řekl, že se rozhodl správně, že Brox ohrožoval existenci světa daleko více než démoni.

Ruka mu však klesla a kouzlo formující se v jeho mysli ustoupilo kamsi do temných hlubin podvědomí. Rhonin se zastyděl. Broxův lid jim byl cenným spojencem a i tehle ork nyní bojoval nejen za záchranu svého života, ale i ostatních, včetně čaroděje.

Vše, co Krasus říkal, nabádalo Rhonina, aby to s Broxem vyřídil rychle a o případné následky se staral později, ale čím déle orka sledoval, jak bojuje po boku nočního elfa - člena v budoucnosti další spřátelené rasy - tím více litoval krátkého okamžiku, kdy se ho zmocnilo šílenství. To, na co myslel, mu připadalo stejně strašlivé jako zrůdy, jež vstoupily do jeho času v podobě Plamenné legie. Ale Rhonin už nemohl déle jen stát a nic nedělat...

„Omlouvám se, Krase," zašeptal a vyvolal nové kouzlo. "Je mi to opravdu líto."

Zhluboka se nadechl a z pod přimhouřených víček se zahleděl na jednoho pekelného psa bojujícího s orkem. Vzpomněl si na zaklínadlo, jež mu pomohlo proti Pohromě a jiným nelidským služebníků Legie. Bude to muset učinit tak, aby pekelný pes neměl čas z jeho kouzla odčerpat moc.

Daleko po jeho pravé ruce se Cenarius konečně zbavil i druhého protivníka. Démon s jednou přední nohou bezvládně visící se už nedokázal udržet. S napjatými svaly se polobůh zaklonil, zvedl netvora nad hlavu a s triumfálním výkřikem jej mrštil přes vrcholky stromů hluboko do čekajícího lesa.

Rhonin vytvořil kouzlo.

Doufal, že se mu podaří seslat na pekelného psa oslabovací kouzlo, které by ho alespoň zneškodnilo natolik, aby ho Brox mohl dorazit. To, co se však Rhoninovi podařilo, vůbec nečekal.

Před ním se zhmotnila neviditelná hřmící magická stěna, která způsobila, že se vzduch divoce zavlnil. Pak jako vítr vyrazila k cíli. Ještě během cesty se rozšířila takovým způsobem, že se v mžiku táhla přes celou mýtinu.

Broxem a nočním elfem prošla, aniž by ji vůbec zaznamenali, třem vražedným démonům však běs, který Rhonin vypustil na svět, nedal sebemenší šanci. Pekelní psi nestačili vůbec zareagovat a zapojit do obrany svá hladová chapadla. Byli jako komáři uprostřed lesního požáru.

Když jimi magická stěna prošla, démoni shořeli na popel. Kouzlo je pohltilo od čenichů k ocasu a jak jeden po druhém padli, proměnili se v oblaky zvířeného prachu. Jeden ještě stihl ze sebe vydat krátké zavytí, potom bylo však už jediným zvukem šumění větru nesoucího k nebesům to, co kdysi bylo vraždícími netvory. Na mýtině se rozhostilo ticho. Brox upustil sekeru, široká ústa s mohutnými kly otevřená v nechápavém výrazu. Malfurion zíral na vlastní ruce, jako by za to všechno byly nějak zodpovědné, pak se obrátil na Cenaria v domnění, že mu polobůh dá očekávanou odpověď.

I sám Rhonin musel několikrát zamrkat, aby se přesvědčil, že to, co viděl, nejenže bylo skutečné, ale že toho byl původcem. Až nyní si čaroděj vzpomněl na bitvu proti ozbrojeným nočním elfům, ve které se Krasus ukázal znepokojivě slabý, zatímco Rhoninovi se dařilo tak skvěle, že by si to o sobě nikdy nemyslel.

Všechna radost z úžasného vítězství ale zmizela v okamžiku, kdy se mu do zad zakousla nesnesitelná bolest. Cítil, jako by ho někdo trhal na kusy zevnitř, jako by mu někdo chtěl vysát samu duši...

Vysát? I přes strašlivá muka Rhonin pochopil až příliš dobře, co se stalo. Další pekelný pes je nepozorovaně obešel a tak, jak mu velela jeho přirozenost, hladově hledal zdroj magie, na který by zaútočil.

Rhonin si vzpomněl, co se stalo s čaroději, které démoni chytily. Vzpomněl si na děsivé slupky, jež byly přivázeny do Dalaranu k dalšímu zkoumání. A z něj měla být další...

Přestože však nyní klečel na jednom koleně, Rhonin vzdoroval. Vší mocí, kterou ještě vládl, přeci tomu parazitovi musí uniknout!

Uniknout... se stalo hlavní myšlenkou v jeho rozdrásané mysli. Uniknout... Rhonin chtěl prostě utéct bolesti, utéct někam, kde bude v bezpečí.

Skrze hukot svého utrpení matně slyšel hlasy orka a nočního elfa. Ale jeho strach o sebe sama je přehlušil. S magií, kterou z něj vysaje, bude tenhle pekelný pes pro kteréhokoli z nich více než rovnocenným soupeřem.

Uniknout... to Rhonin chtěl. Kamkoli...

A pak bolest zmizela a nahradila ji těžká, avšak uklidňující otupělost, jež se šířila jeho tělem jako oheň. Rhonin tuto nečekanou změnu vděčně přijal a nechal tu tupou nevědomost, aby se ho zcela zmocnila...

Aby ho pohltila.

* * *

Nikoli poprvé se Tyrande plížila tichými chodbami rozlehlého chrámu - kolem nesčetných pokojů spících akolytů, meditačních místností a míst pro veřejné modlitby - a mířila k oknu poblíž hlavního vchodu. Jasně sluce ji téměř oslepilo, přinutila se však propátrávat pohledem prázdné náměstí pod sebou, aby našla to, co tam zřejmě stále ještě nebude.

Hned poté, co vyhlédla ven, ji kovové zazvonění varovalo před blížící se hlídkou. Drsný výraz přicházející ozbrojené noční elfky při pohledu na známou osobu poněkud změkkl.

"Zase ty! Sestro Tyrande... opravdu by ses měla na chvíli zavřít ve svém pokoji a trochu se vyspat. Už několik dní sis téměř neodpočinula a nyní se vystavuješ velkému riziku. Tvůj přítel bude v pořádku. Tím jsem si jistá."

Strážná myslela Illidana, o kterého měla Tyrande rovněž strach, ovšem novicka se skutečně bála spíše toho, že až se vrátí, bude to společně s jeho bratrem a orkem v železech. Nemyslela si, že by Malfuriona jeho dvojče zradilo, ale jestli je zajal lord Ravenscrest, co mohl Illidan dělat jiného než se podřídít?

"Nemohu jinak. Jsem strašně nervózní, sestro. Odpusť mi, prosím."

Stráž se soucitně usmála. „Doufám, že si uvědomuje, jakou o něj máš starost. Čas, kdy si budeš vybírat, už se rychle blíží, že?"

Slova noční elfky Tyrande znepokojovala víc, než dala najevo. Její myšlenky a reakce od chvíle, kdy všichni tři osvobodili Broxigara, více než naznačovaly, komu by dala přednost, ona sama tomu ale ještě nedokázala uvěřit. Ne, její starost byla jen starostí o dlouholetého přítele z dětství.

Určitě to tak bylo...

Znovu zaslechla drsný zvuk kovu narážejícího o kov, tentokrát doprovázený zaprskáním nočního pantera. Tyrande okamžitě vystřelila kolem zmatené strážné a zamířila k vnějším schodům vedoucím do Elunina chrámu.

Na náměstí vjížděla družina lorda Ravenscresta, notně pokrytá prachem. Sám šlechtic v plášti vypadal docela uvolněně, snad dokonce čímsi potěšen, ovšem mnoho z jeho vojáků mělo v tvářích zasmušilejší výraz a stále se ohlíželi jeden na druhého, jako by společně sdíleli strašlivé tajemství.

Po Malfurionovi a Broxigarovi nikde ani stopy.

Téměř celý skrytý za lordem Ravenscrestem jel pyšně a hrdě Illidan. Z celé družiny vypadal nejspokojeněji, a jestli jeho potěšení mělo co do činění s tím, že nechytily ani jednoho z uprchlíků, Tyrande mu to rozhodně nemohla mít za zlé.

Aniž by si uvědomovala, co vlastně dělá, vyšla Tyrande na ulici. Její přítomnost upoutala pozornost lorda Ravenscresta, který se šlechetně usmál a ukázal na Illidana. Vousatý velitel něco Malfurionovu bratrovi pošeptal a pak zvedl ruku.

Vojáci se zastavili a Illidan s Ravencrestem obrátili svá zvířata směrem k ní.

„No, jestli tohle není ta nejkrásnější z oddaných služebnic Matky Luny!" prohlásil velitel. „Je zajímavé vidět, jak čekáte na náš návrat navzdory této pokročilé hodině!" Pohlédl na Illidana, jehož výraz hraničil s rozpaky. „Velmi zajímavé, nemyslíš?"

„Ano, můj pane."

„Musíme jet do pevnosti Black Rook, sestro, ale myslím, že kvůli vám dvěma bych mohl malou chvíli počkat, co?"

Tyrande cítila, jak jí tváře mírně tmavnou, když Ravencrest obrátil svého pantera zpět k družině. Illidan rychle sesedl, přikročil k ní a vzal její ruce do svých.

„Jsou v bezpečí, Tyrande... a lord Ravencrest si mě vzal pod ochranu! Bojovali jsme se strašlivým netvorem a já jsem ho před ním zachránil! Zničil jsem ho svou mocí!"

„Malfurion unikl? Jsi si tím jistý?" „Jistě, jistě," opáčil vzrušeně a mávnutím ruky odmítl jakékoli další otázky týkající se bratra. „Konečně jsem našel svou budoucnost, copak to nechápeš? Měsíční hlídka mě přehlížela, ale já jsem zabil netvora, který zabil tři z nich, včetně jednoho ze starších čarodějů!"

Chtěla slyšet, co ví o Malfurionovi a orkovi, ale bylo jasné, že Illidan je příliš uchvácen vlastním štěstím. Tyrande to chápala, neboť ho viděla tvrdě pracovat, aniž by za to sklídl nějakou odměnu v podobě slavné budoucnosti, kterou mu tolik lidí předpovídalo. „Jsem za tebe moc ráda. Měla jsem strach, že tě tempo Cenariova učení frustruje, ale jestli jsi s ním byl schopn ochránit lorda Ravencresta tam, kde jeho vojáci ne, tak..."

„Nechápeš to! Nepoužil jsem ta pomalá těžkopádná kouzla, která nám ten Malfurionův milovaný shan'do pořád ukazoval! Použil jsem dobrou tradiční magii nočních elfů... a k tomu ve dne! Bylo to neskutečné!"

Jeho rychlé zavržení druidické magie Tyrande nepřekvapilo. Na jednu stranu byla vděčná, že se v takovou těžkou chvíli úspěšně našel. Na druhou stranu to ale byl další důkaz rostoucí odlišnosti obou dvojčat. A další argument pro její už tak dost zmatenou mysl. Lord Ravencrest si za Illidanem zdvořile odkašlal. Malfurionův bratr se začal chovat strojeněji.

„Musím jít, Tyrande! Ukáží mi mé místo v pevnosti a pak mám pomoci uspořádat velkou slavnost na oslavu vítězství a jako rozloučení s mrtvými!"

„S mrtvými?" Už zaznamenala, že zahynulo několik členů Měsíční hlídky, ale až nyní si uvědomila, že se vrátila pouze družina lorda Ravencresta. Ta, jež se vydala stíhat Malfuriona jako první, byla do posledního muže vybita.

Tyrande se hrůzou zachvěla... obzvláště když si uvědomila, že tam byl i Malfurion.

„Ty další potvory pronásledovatele téměř do jednoho povraždily, Tyrande, copak jsi mi nerozuměla?" Illidanův hlas zněl téměř škodolibě. Jejím stále více znechucenému výrazu nevěnoval pozornost. „Čarodějové byli mrtví hned a ostatním vůbec nepomohli. Válečníci kromě dvou zahynuli všichni, než je zastavili, a já jsem jednu z nich zabil dvěma rychlými kouzly!" Hrud' se mu nadmula pýchou. „A to ty mrchy ke všemu pohlcovaly magii!"

Šlechtic si znovu odkašlal. Illidan rychle zvedl Tyrandi-nu ruku ke rtům a jemně ji políbil. Pak ji pustil a vyskočil na nočního pantera.

„Chtěl jsem tě být hoden," Illidan náhle zašeptal. „A brzy už budu."

S těmi slovy obrátil kočku a zamířil k čekajícímu veliteli. Ravencrest Illidana přátelsky poplácal po zádech a ohlédl se přes rameno na Tyrande. Kývl hlavou směrem k Malfurionovu dvojčeti a spiklenecky mrkl.

Tyrande zděšena vším, co slyšela, se dívala, jak ozbrojená družina odjíždí směrem k pevnosti Black Rook. Illidan se ještě jednou ohlédl, než vyjel z náměstí, zlaté oči upřeny na nejlepší přítelkyni. Tyrande nedělalo potíže vyčíst z nich touhu.

Zahalila se pečlivěji do pláště a zamířila zpět do chrámu. U vchodu ji přivítala stejná strážná, se kterou mluvila, než vyběhla ven.

„Odpusť mi, sestro! Nemohla jsem neslyšet mnoho z toho, co bylo řečeno. Truchlím nad životy ztracenými při tomto marném honu, ale také bych ti ráda poblahopřála

k nádherné budoucnosti tvého přítele! Lord Ravencrest si ho musí jistě vysoce vážít, že ho tak ochotně přijal pod svou ochranu! Bylo by jistě těžké najít někoho lepšího, že?"

„Ne... ne, myslím, že ne.“ Když si Tyrande uvědomila, jak to asi znělo, rychle dodala: „Odpusť mi, sestro, myslím, že na mne doléhá únava. Myslím, že bych se měla vrátit do postele.“

„To chápu, sestro. Alespoň se můžeš těšit na příjemné sny...“

Když však Tyrande běžela do svého pokoje, měla tušení, že její sny budou všechno, jen ne příjemné. Ano, byla šťastná ze zprávy, že Malfurion a Broxigar uprchlí a že nikdo s celou záležitostí Malfuriona ani nespojoval. Tyrande byla rovněž ráda, že se Illidan konečně našel, neboť měla strach, že k tomu snad nikdy nedojde. Starosti jí ovšem dělalo, že Illidan se zřejmě již zcela rozhodl ohledně jich dvou, zatímco Tyrande sama tak ještě neučinila. Ještě stále tu byl Malfurion, který musel vyjevit své city.

Vše samozřejmě záleželo na tom, zda se Malfurionovi podaří i nadále skrývat před bdělými zraky Měsíční hlídky a lorda Ravencresta. Kdyby zjistili pravdu, znamenalo by to pro něj jistě místo v pevnosti Black Rook.

A tam by svému bratru nepomohl už ani Illidan.

Stromy, podrost, nic pád pekelného psa nezastavilo. Když ho polobůh vyhodil směrem k nebi, pro démona už nebylo záchrany.

Náhoda však bývá nevypočitatelná a v tomto případě zařídila, co by jinak nebylo možné.

Cenarius hodil svého protivníka, jak daleko dokázal, a logicky předpokládal, že Pád z ohromné výšky za něj práci dokončí. Kdyby pekelný pes dopadl na skálu, pevnou zem nebo kmen jednoho z rozložitých dubů, byl by okamžitě mrtev.

V místě, kam však dopadl, bylo jezírko, dostatečně hluboké, aby navzdory výšce, z níž padal, nenarazil až na dno.

Cesta zpět na hladinu málem dokonala to, co nedokázal pád, démonovi se ale přesto nějak podařilo vydrápat se na břeh. S jednou přední nohou bezvládně visící se pekelný pes prodral k zastíněné prolákle, kde několik minut odpočíval.

Když se dal démon dohromady, jak mu to jen všechna zranění umožnila, zavěšil s cílem zachytit jeden konkrétní pach. V okamžiku, kdy pekelný pes našel, co hledal, zbystřil. Zvedl se a pomalu, ale nezastavitelně se začal prodírat ke zdroji. I z dálky cítil moc vyvěrající ze Studny věčnosti. Tam najde magii, kterou potřebuje, aby se zahojil, magii, která dokázala napravit dokonce i rozdrčenou končetinu.

Pekelní psi nebyli jen obyčejná zvířata, za jaká je považovali Rhonin nebo Brox, kteří je znali z budoucí války. Žádný tvor, který sloužil pánovi Plamenné legie, nebyl tak úplně bez důvtipu, snad až na rozběsněné goliáše zvané pekelníci.* (* v originále Infernals (pozn. překl).

Démoničtí psi byli součástí svého pána, a co se dozvěděli oni, dozvěděl se i Hakkar.

A od tohoto jediného, co přežil, se Psovod dozví mnohé o těch, kdo by se mohli postavit do cesty přicházející Legii...

16.

Je čas." Krasa překvapil jak Alexstraszin návrat, tak její slova. Dračí mág se ponořil tak hluboko do svých myšlenek, že se tok ubíhajících minut a hodin stal bezvýznamným.

Skutečně neměl ani ponětí, zda na její návrat čekal dlouho.

„Jsem připraven.“

Sklonila se a posadila si ho na krk. Ladně procházela starobylými chodbami vytesanými generacemi rudých draků. Brzy dorazili k větrem bičovanému ústí, z něhož byl výhled na mraky zahalenou krajinu. Tohle byla říše rudých draků, dech beroucí přehlídka pyšných vrcholů hor s čepicemi celoročního sněhu zahalených nekonečnou mlhou. Krasus nyní pochopil, jak vysoko musel horský domov jeho klanu být, neboť většina mraků, které viděl, byla pod ním. Jeho roztržitá paměť si nyní vzdáleně vybavila majestátnost téhle země, ohromná údolí, vytesaná do hor ledem a časem, i rozeklané tváře každého vrcholu.

Náhle se zachvěl, neboť řídký vzduch jeho zničenému tělu nestačil. Alexstrasza jej křídlem zadržela, aby nespádl.

„Tohle možná nebude pro tebe to nejlepší,“ namítla hlasem plným obav.

Stejně náhle, jako se málem zhroutil, Krasus nyní pocítil, jak se mu do žil vlévá nová síla.

"Doufám... že nejdu pozdě."

Korialstraszc těžce kráčel ke své družce. Zpočátku vypadal stejně, jako se dračí mág ještě před okamžikem cítil. I na jeho pohybu však bylo najednou poznat, že se mu dostalo neočekávaného přísunu energie. Jeho poněkud strhaná tvář se s každým krokem stávala na pohled zdravější.

„Nejdeš. Cítíš se na tu cestu dost silný?“

„Až do této chvíle jsem si myslel, že asi ne... ale teď to vypadá, že je mi opět mnohem lépe.“ Jeho pohled se stočil z Alexstraszy na Krasa a zpět, jako by tušil důvod svého náhlého částečného uzdravení, ale nebyl ochoten ho přijmout.

Dračí královna předala Krasa svému druhu. Když se Krasus dotkl svého mladšího já, ucítil, že jeho tělo ještě více zesílilo. Přímý kontakt s Korialstraszcem způsobil, že byl znovu téměř zcela sám sebou. Téměř.

„Sedíš pohodlně?“ zeptal se ho samec. „Ano.“

Alexstrasza udělala krok dopředu, roztáhla ohromná křídla a vylétla ven. Nejprve se hluboko propadla a poté zmizela v mracích. Korialstraszc přešel na okraj římsy a nabídl tak svému pasažérovi ještě úchvatnější pohled na rozlehlou hornatou krajinu. Pak se i on odrazil směrem k obloze.

Nejprve se o několik metrů propadli - a dostali se do mraků - ale pak Korialstraszc chytil vítr a oba začali pomalu stoupat. I přes hustou mlhu spatřil Krasus daleko před sebou letící Alextraszu. Její tempo jim však umožnilo rychle ji dohonit.

„Všechno v pořádku?“ zahřměla a její otázka se týkala obou společníků.

Krasus přikývl a i Korialstraszc odpověděl souhlasně. Dračí královna znovu upřela pohled před sebe a víc nic neříkala.

Pocit z letu, i když na hřbetě někoho jiného, čaroděje vzpružil. K tomuhle byl zrozen, ovšem zároveň bylo nyní těžší smířit se se svým současným stavem. Byl přece drak! Jeden z pánů oblohy! Neměl by být odsouzen k takové ubohé existenci...

Míjeli jednu horu za druhou, letěli hustými mraky a pak kolem dalších majestátních vrcholků. Krasovo smrtelné tělo se chvělo chladem, on si jej však téměř neuvědomoval. Tak fascinován byl letem.

S maximální elegancí oba ohromní draci slétli kolem nebezpečně vypadajícího vrcholku do širokého údolí uprostřed horského řetězce. Krasus napínal zrak, aby spatřil něco jiného než krajinu kolem, neviděl však nic. Zároveň ovšem cítil, že jsou již blízko cíle.

„Drž se pevně!“ zavolal Korialstraszc.

Než se Krasus stačil zeptat proč, zem, na které měli draci přistát, pukla. Vzduch se zavířil a zavlhl jako hladina rybníka, když na ni dopadne velký kámen: Krasus měl nejprve strach, že se zde znovu zhmotňuje anomálie, jež ho sem přinesla, pak ale zaregistroval, s jakou dychtivostí jeho nosič zamířil doprostřed té znepokojivé podívané.

Před nimi již Alexstrasza klidně vlétla do obrovské průrvy - a zmizela.

Z černé propasti Krasovy mysli se zdráhavě vynořovaly staré vzpomínky, vzpomínky na časy, kdy se i on, jako drak, ochotně vrhal do stejné propasti. Krasus se zachvěl, když si vybavil pocity, které bude mít, až Korialstraszc zamíří za královnou.

Vletěli dovnitř.

Každý centimetr čarodějova těla byl nabit statickou elektřinou. Nervy napjaté k prasknutí.

Krasus měl pocit, jako by se stal součástí nebes, dítětem blesku a hromu. Touha sám vzlétnout začala být nepřekonatelná. Musel vynaložit veškeré úsilí, aby neseskočil z drakova hřbetu a nepřidal se k oblakům a větru.

Ten pocit ho však přešel, vypařil se tak náhle, že se Krasus musel chytit Korialstrasze pevněji, aby neztratil rovnováhu. Zamrkal a cítil se velmi přízemně, velmi smrtelně. Ten posun ve vidění světa ho tak omráčil, že stejně jako prve si hned neuvědomil, že se jeho okolí naprosto změnilo.

Vznášeli se v ohromné, monumentální jeskyni, tak rozlehlé, že i Alexstrasza v ní vypadala jen jako komár. Dovnitř by se vešlo celé království, pole i louky. A i pak by v ní ještě zůstalo mnoho, mnoho místa.

Tohle však nebyla jen jeskyně ohromných rozměrů, neboť od ostatních ji odlišovaly určité další rysy - nebo spíše jejich absence. Stěny byly vyhlazeny tak dokonale, že kdyby na ně

člověk položil dlaň, mohl by je hladit bez sebemenšího náznaku odporu nebo drobné nerovnosti. Tak tomu bylo od stropu až k podlaze, kterou tvořil obrovský kruh, z geometrického hlediska rovněž bezchybný.

Podlaha byla v jeskyni jedinou rovnou plochou, neboť jak se stěny zvedaly do výšky, stáčely se směrem k sobě, takže vytvářely přirozenou kupoli, jejíž kulovitost byla ještě zdůrazněna absencí jakýchkoli minerálních útvarů. Ze stropu nikoho neohrožoval jediný stalaktit, z podlahy netrčel jediný stalagmit. Nikde ani jediná prasklinka, jediná štěrbina. Na tom, v čem Krasus konečně rozpoznal Síň Aspektů, vlastně nebyla jediná chybička.

Byla to síň starobylá už v době, kdy oni ještě neexistovali.

Říkalo se, že odtud stvořitelé formovali svět. Pěstovali ho na tomto posvátném místě, až byl připraven na vysazení do vesmíru. Dokonce ani ti největší z draků nebyli schopni pravdivost tohoto příběhu zcela vyvrátit, neboť

i vchod do ní, který náhodou před staletími objevili, byl zcela magický. Nedokázali vlastně ani s určitostí říct, jestli se vůbec nachází na tomto světě. Všechny pokusy proniknout stěnami se setkaly s naprostým neúspěchem a Aspekti se o to už dávno přestali pokoušet.

A aby záhad téhle úchvatné jeskyně nebylo málo, naplňovala Síň Aspektů příjemná a uklidňující zlatá záře, jež neměla žádný viditelný zdroj. Krasus si vzpomínal, že ani pokusy jeho druhů nebyly schopny prokázat, zda záře mizela, když byla síň prázdná, nebo zda nikdy nezhasínala. Avšak všichni, kdo vstoupili, měli pocit, že je vítá, jako by zde byla nějakým strážcem.

Když Korialstrasz klesl, náhle došlo, že navzdory své děravé paměti si toto místo velmi přesně vybavuje. I to cosi vypovídalo o Síni Aspektů - zde byly základy, jež nikdy nemohl zapomenout, jež si nikdy nemohl zmýlit.

Oba radí draci přistáli na kamenné podlaze a rozhlédli se. jim bylo jasné, že žádný z ostatních dosud nedorazil. „Mluvila jsi se všemi?“ zeptal se Korialstrasz. Královna života zavrtěla svou majestátní hlavou. „Jen s Yserou. Říkala, že se s ostatními spojí.“

„A udělala jsem, co jsem mohla,“ odpověděl jí téměř snový, ale nepochybně ženský hlas. Někde za nimi se z řídkého vzduchu začalo zhmotňovat průhledné smaragdově zelené tělo. Nakonec nezískalo skutečně fyzickou podstatu, avšak Krasus zaznamenal dostatek detailů, aby v něm rozpoznal štíhlého éterického draka, téměř stejně vysokého jako Alexstrasza. Jen napůl viditelné tělo obklopovala záře, i tak však bylo možno rozeznat, že oči tohoto draka zůstávají neustále zavřené, dokonce i když mluvil.

Druzí dva draci sklonili hlavy v uctivém pozdravu. Alexstrasza dodala: „Jsem ráda, že jsi přišla tak rychle, dobrá Ysero.“

Ta ze snu, jak ji Krasus rovněž znal, na oplátku pozdravila je. Její tvář se obrátila k těm dvěma, kteří přišli společně s její kolegyní, a přestože její víčka zůstávala zavřená, Krasus na sobě cítil pronikavý pohled. „Přišla jsem, neboť jsi má sestra, má přítelkyně. Přišla jsem, protože bys nesvolala shromáždění, kdybys pro to neměla dobrý důvod.“

„A ostatní?“

„Nozdormu je jediný, se kterým jsem se nedokázala spojit přímo. Znáš jeho způsoby. Byla jsem nucena kon-taktovat jednoho z těch, kdo mu slouží, který říkal, že udělá, co bude v jeho silách, aby dal svému pánovi vědět ... to je maximum, čeho jsem mohla dosáhnout.“

Alexstrasza vděčně přikývla, nebyla však schopna skrýt zklamání z této zprávy. „Potom ale, i když přijdou ostatní, nemůžeme dojít ke konečnému rozhodnutí.“

„Nekonečný stále ještě může přijít.“

Krasus, pořád sedící za krkem svého mladšího já, považoval nepřítomnost Nozdormu za velmi špatnou zprávu.

Chápal složitost podstaty nekonečného, že byl minulostí přítomností i budoucností... celou historií. Ze všech ostatních to byl právě Nozdormu, se kterým se Krasus tajně toužil setkat, neboť on mu dával naději, že ještě je šance poslat oba cestovatele časem zpět do jejich doby a ukončit celý problém mírumilovnou cestou. Bez této naděje musel Krasus znovu čelit jedinému dalšímu řešení... aby byla zachována časová linie, musí Aspekti jeho i Rhonina odstranit.

Náhle se shora objevil nádherný záblesk rudé energie, elektrická bouře, jež rychle a zběsile klesala k zemi. Jakmile se dotkla podlahy, explodovala do nádherné podívané úchvatných barev, které se následně rozptýlily do prostoru a znovu vytvořily ohromný tvar.

V okamžiku, kdy pohasly i poslední části, stál na místě krátké, ale o to zuřivější bouře vysoký zářící drak, jenž se zdál být vytvořen částečně z křišťálu a částečně z ledu. Na draka byl jeho výraz poměrně veselý, jako by si vychutnával podívanou, kterou stvořil, více než ti, jež jí přihlíželi.

"Vítej, Malygosi," řekla Alexstrasza uctivě.

"Je mi potěšením tě znovu spatřit, Královno života!"

Zářící obr se od srdce zasmál. "I tebe, můj krásný sne!"

Ysara tiše přikývla a i na její tváři se objevila stopa pobavení.

"Jak se daří tvé říši?" zeptala se rudá královna.

„Tak božsky, jak bych si jen mohl přát! Je plná jasu, plná barev a plná mládí!"

„Možná z tebe stvořitelé měli udělat spíš Otce života než Strážce magie, Malygosi!"

„Zajímavá myšlenka! Snad bychom ji mohli probrat někdy jindy!" znovu se zasmál.

„Není ti dobře?" zeptal se Korialstzrasz Krasa, který se při pohledu na nově příchozího otrásl hrůzou.

"Jsem v pořádku. Jen se mi špatně sedělo." Malá postavička byla vděčná, že jí Korialstzrasz neviděl do tváře. Čím více Krasus sledoval a poslouchal Malygose, tím více litoval své potřeby uchovat i před Aspekty plnou pravdu týkající se budoucnosti.

Co bys asi řekl, Strážce magie, kdybys znal osud, který tě čeká? Zrada, šílenství, říše plná mrazu a prázdna, až na tebe...

Krasus si nedokázal vybavit vše, co o Malygosově budoucnosti věděl, pamatoval si však dost, aby chápal a litoval ho za tragédiu, která přijde - a přesto se znovu nedokázal přinutit ohromného draka varovat

„A tohle je ten, kterému vděčíme za toto setkání?" zeptal se Malygos a jeho zářící oči se upřely na Krasa.

„Ano," odpověděla Alexstrasza.

Strážce magie zavětral. „Má na sobě náš pach, což ovšem může být i díky přítomnosti tvého druhu. Nemohu to říci jistě. Cítím rovněž, že ho zahaluje starobylá magie. Je očarován?"

„Dovolíme mu povědět nám svůj příběh," odpověděla Alexstrasza a ušetřila tak Krasa dalšího výslechu. „Až dorazí ostatní."

„Jeden už se blíží," prohlásila rozvážně Ysara.

Strop nad nimi puknul a zachvěl se. Pod ním se zhmotnil ohromný okřídlený tvor, který majestátně sklouzl po křídle k nim, přičemž dvakrát obkroužil celou jeskyni. Ostatní Aspekty uctivě ztichli a všichni čekali, až se ohromný drak snese k nim.

Co do velikosti se mu nevyrovnal ani ten největší z nich. Byl to skutečný okřídlený obr černý jako sama noc a pohybující se s takovou urozeností, s jakou byli vždy draci vypodobňováni.

Od hlavy až k ocasu zvýrazňovaly páteř a plece tenké žíly z ryzího stříbra a zlata, zatímco záblesky mezi šupinami dávaly tušit diamanty a jiné drahé kameny tvořící přirozenou ochranu jeho těla. Z nově příchozího vyzařovala prvotní síla, síla samotného světa ve své nejzákladnější podstatě.

Přistál kousek za ostatními a ladně složil ohromná síťovaná křídla. Hlasem hlubokým a plným pak černý drak řekl: „Volali jste a já jsem přišel. Je vždy dobré vidět přítelkyni Alexstraszu..."

„A já rovněž vítám tvou přítomnost, Neltharione." Předtím musel Krasus dělat vše, co mohl, aby přehnaně nezareagoval na Malygosovu přítomnost. Nyní se jen taktak neroztrásl, jen s vypětím všech sil nedal najevo, jaký má z posledního příchozího pocit. Pokud však jeho předchozí reakce byla způsobena znalostí budoucnosti Strážce magie, nyní se Krasus obával o osud všech draku... i celého světa, pokud tedy přežije Plamennou legii. Před ním stál Neltharion.

Neltharion. Strážce země. Nejuznávanější z Aspektů, a navíc blízký přítel Krasovy milované královny. Kdyby byl Neltharion býval členem její letky, jistě by se už dávno stal jejím partnerem. Vyjma svých druhů byl Strážce země tím, u koho Královna života nejčastěji hledala radu, neboť v tom černočerném těle sídlila bystrá mysl schopná vidět věci z

mnoha úhlů. Neltharion nedělal nic, aniž by zvážil důsledky, a Krasus jako mladý drak se ho svým způsobem snažil napodobit.

V budoucnosti, kam ale dračí mág patřil, byla jakákoli myšlenka na napodobení Nelthariona za hranicí šílenství Neltharion se vzdal své role, odmítl ochranu, kterou Aspekti poskytovali světu smrtelných. Místo toho se obrátil na vím, že nižší rasy jsou původci všeho zlého na tomto světě a že by měly být odstraněny... a ti, kdo by jim chtěli pomoci, s nimi.

Neltharion dospěl k vizi světa, kde vládli jen draci - a obzvláště jeho letka. Tato rostoucí posedlost ho přinutila konat stále temnější činy. Činy tak strašlivé, že se nakonec Neltharion stal pro svět stejným nebezpečím jako démoni Plamenné legie. Ostatní Aspekti se nakonec spojili proti němu, ovšem teprve poté, co prolil mnoho krve a způsobil nedozírné škody. A stejně jako zavrhl vše ostatní, zavrhl Neltharion i své jméno. Od bývalých druhů se mu dostalo pojmenování, podle kterého byl později znám všem tvorům a které se stalo synonymem pro zlo jako takové. Deathwing...* (V knize Den Draka jsem si pohrával s překladem Ten, na jehož křídlech přichází smrt. Myslím, že není od věci význam Deathwingova jména ještě jednou oživit (pozn. překl.).

Tady před Krasem se tyčil Deathwing, Ničitel, Černá zkáza. Dračí mág však nemohl učinit nic, čím by ostatní varoval. Ve skutečnosti, přestože Krasus znal nebezpečí, které bude Neltharion v budoucnu představovat, si nedokázal vybavit, kdy celá tragédie začala. Probudit mezi Aspekty nedůvěru v tomto kritickém okamžiku znamenalo riskovat více než zkázu, která se skrývala ve Strážci země.

A přesto...

„Byl jsem překvapen, když mne kontaktovala Ysera, ne ty," zahřměl černý. "Jsi v pořádku, Alexstraszo?" „Jsem, Neltharione."

Prohlédl si její společníky. „A ty, mladý Korialstraszi? Vypadáš, že na tom nejsi nejlépe."

„Odeznívající nemoc," odvětil rudý samec uctivě. „Je to čest znovu se s vámi setkat, Strážce země."

Bavili se jako staří známí, přesto si Krasus vybavoval, jak si ho jako Deathwing Neltharion téměř nepamatoval. V čase orkských válek byl již černý obr tak dlouho posedlý šílenstvím, že všechna přátelství z minulosti byla zapomenuta. Záleželo jen na tom, co mohlo posloužit jeho temným úmyslům.

Zde to však byl ještě Neltharion - druh. Pohlédl na Korialstraszův krk a všiml si drobné skrčené postavičky. „A ty jsi on. Máš jméno?"

„Krasus!" vyštěkl čaroděj. „Krasus!"

„Vzdorný mrňous!" řekl Neltharion pobaveně. „Mám za to, že je to rozhodně drak, jak již Ysera naznačila."

„Drak, který nám má co povědět," dodala Alexstrasza. Pohlédla nahoru ke stropu, konkrétně k místu, kterým vstoupila ona i ostatní. „Ráda bych však ještě dala Nozdormu čas, než začneme."

„Dát Nekonečnému více času?" zasmál se Malygos. „To je komické! Nenechám toho paličatého Nozdormu odejít, aniž bych ho tímhle poškádlil!"

„A budeš ho tím dráždit znovu a znovu, že ano?" opáčil Neltharion a na ještěřtí tváři se rozhostil široký zubatý úsměv.

Malygos se smál dál. Společně s Neltharionem se přesunuli stranou a ponořili se hlouběji do hovoru.

„Možná to nejsou bratři podle krve," prohlásila Ysera se zavřenýma očima na adresu směřující se dvojice, „ale povahou rozhodně."

Alexstrasza přisvědčila: "Je dobře, že se může Neltharion na Malygose obrátit. Se mnou poslední dobou příliš nemluvil."

„I já jsem cítila jistou odtažitost. Nemá z činů těch nočních elfů radost. Jednou prohlásil, že mají grandiózní vizi stát se stvořiteli, aniž by ovšem měli jejich vědění a moudrost."

„Na tom, co říkal, může být něco pravdy," odpověděla Královna života a její oči krátce pohlédly na Krasa.

Dračí mág se pod tím pronikavým pohledem cítil stále více nepohodlně. Ze všech Aspektů si Alexstrasza zasluhovala jeho varování nejvíce. To kvůli Deathwingovi se z ní stane otrok

orků, jejichž válečníci budou ochotně obětovat její děti svým brutálním cílům. Deathwing pak využije chaosu posledních dnů války s orky, aby našel, po čem skutečně toužil... vejce Královny života, ze kterých hodlal znovu stvořit svou zdecimovanou letku, která byla vybita kvůli jeho minulosti a komplotům.

Kde je hranice? ptal se Krasus sám sebe. Kdy budu nakonec muset překročit hranici? O orcích nemohu říct nic, ani o zradě Strážce země, nic o Plamenné legii... mohu jen konstatovat tolik faktů, aby to byl dostatečný důvod pro mou a Rhoninovu smrt!

Ve svém zoufalství pohlédl na toho, kdo byl příčinou největšího dilematu. Neltharion si vesele povídal s Ma-lygosem, který byl otočený k ostatním čekajícím drakům zády. Ohromný černý roztáhl křídla a přikývl na nějakou poznámku učiněnou zářícím protějškem. Kdyby to byli lidé, trpaslíci nebo příslušníci nějaké jiné smrtelné rasy, vypadali by stejně, jako by seděli u piva v hospodě. Nižší rasy viděly draky buď jako obludné netvory, nebo jako důstojné studnice moudrosti. Ovšem ve skutečnosti byly jejich vlastnosti určitým způsobem stejně pozemské jako vlastnosti těch malých stvoření, nad kterými bděli.

Neltharion krátce střehl pohledem za Malygose a jeho oči se střetly s Krasovými.

V tu chvíli si Krasus uvědomil, že vše, co on i ostatní dnes na shromáždění od černého viděli, byla přetvářka.

Strážce země už zahalovala temnota.

To není možné! To není možné! snažil se Krasus přesvědčit sám sebe a téměř nedokázal déle udržet neutrální výraz. Teď ne! Bylo to příliš brzy, příliš delikátní místo v historii, než aby právě nyní začala přeměna Nelthariona v Deathwinga. Aspekti potřebovali být jednotní, nejen aby společně čelili přicházející invazi, ale rovněž aby se vypořádali s poruchami v čase způsobenými Krasem a jeho bývalým studentem. Určitě se musel mýlit. Neltharion byl jistě stále jedním z velkých ochránců tohoto světa. Krasus proklínal svou děravou paměť. Kdy se Neltharion uchýlil ke zradě? Kdy se navždy stal hrozbou pro všechny živé tvory? Mělo to být nyní, nebo Neltharion pracoval se svými druhy i poté, co se jej zmocnila temnota?

Čaroděj nemohl jinak než Strážce země stále pozorovat z pod stáhnuté kápě. Nehledě na svou vlastní přísahu si Krasus začínal myslet, že snad bude muset porušit pravidla. Jak by to mohlo přinést něco jiného než dobro odhalit Aspektům zrádce v jejich středu? Jak...

Neltharion se znovu podíval jeho směrem... tentokrát však neuhnul pohledem.

Teprve v tu chvíli Krasus poznal, že Neltharion pochopil, co čaroděj ví. Poznal, že černý drak si je vědom skutečnosti, že on by mohl jeho strašlivé tajemství prozradit. Krasus se pokusil odtrhnout oči od drakových, ten je však držel pevně. Až příliš pozdě mu došlo proč. Když Strážce země pochopil, že ho Krasus poznal, konal rychle a rozhodně. Držel nyní Krasa svou mocí stejně snadno, jako dýchal.

Nepoddám se mu! Navzdory svému rozhodnutí vymanit se se však jeho vůle ukázala příliš slabou. Kdyby byl býval připraven lépe, mohl by Krasus s Neltharionovou myslí bojovat, zcela neočekávané odhalení ho ovšem nechalo zcela odkrytého... a černý se chopil příležitosti. Znáš mě... ale já neznám tebe.

Ten mrazivý hlas mu naplnil hlavu. Krasus se modlil, aby si někdo všiml, co se mezi nimi odehrává, navenek však vše vypadalo normálně. Děsilo ho, že ani jeho milovaná Alexstrasza strašlivou pravdu nepoznala.

Budeš mluvit proti mně... přesvědčíš ostatní, aby mne viděli stejně jako ty... zaseješ mezi staré přátele sémě nedůvěry... k jejich bratru...

Slova Strážce země byla jasným důkazem toho, jak moc už jeho šílenství pokročilo. Krasus cítil v Neltharionovi bouřící paranoii a neochvějnou víru, že nikdo kromě jeho samého nechápe, co je pro tento svět dobré. Kdokoli, kdo by jen vzdáleně připomínal hrozbu, byl v Neltharionových očích skutečným zlem.

Nedovolím ti šířit žádnou z těch zákeřných nepravd...

Krasus čekal, že bude sražen, k jeho překvapení však Neltharion jen odvrátil pohled a pokračoval v konverzaci s Malygosem.

Co to tady hraje za hru? uvažoval dračí mág. Nejprve mi vyhrožuje a pak jakoby zapomene na mou přítomnost!

Dál opatrně černého draka pozoroval, nicméně Neltharion ho zcela ignoroval.

„Nepřijde," řekla nakonec Ysera.

„Ještě by se mohl objevit," nadhodila Alexstrasza.

Krasus se na ně podíval a pochopil, že se baví o Nozdormu.

„Ne, spojil se se mnou ten, s nímž jsem mluvila. Nemůže svého pána najít. Nekonečný je někde mimo tento svět."

Yseřiny novinky nevěstily nic dobrého. S tím, co Krasus věděl o Nozdormu, předpokládal, že důvod, proč se s ním ani jeho služebníci nebyli schopni spojit, byla ona anomálie. Jako by, jak se Krasus domníval, Nozdormu držel sám jediný všechn čas pohromadě, k čemuž potřeboval každíčkou část své existence. Několik Nozdormu současně bojovalo s časem a nezbýval žádný, který by se účastnil tohoto shromáždění.

Krasovy naděje dále uhasínaly. Nozdormu ztracen a Neltharion šílený...

„Souhlasím tedy," řekla Alexstrasza v odpověď na Yseřino prohlášení. „Budeme pokračovat, aniž by Pětka byla kompletní. Neexistuje pravidlo, že bychom nemohli alespoň projednat příběh, který bude vypovězen, přestože nemůžeme zatím nic učinit."

Korialstrasz sklonil hlavu a dovolil svému jezdcí sesednout. S kamenným výrazem vstoupil Krasus mezi shromážděné obry a snažil se nedívat na Strážce země. Alexstraszin pohled ho povzbudil natolik, že dračí mág alespoň věděl, co má udělat.

"Jsem jedním z vás," prohlásil hlasem stejně zvonivým jako kterýkoli z obrů kolem něj.

Královna života známé skutečné jméno, pro tuto chvíli jsem však jednoduše Krasus!" „Pěkně mu to duní, holátku," žertoval Malygos. Krasus se na něj obrátil. „Teď není čas na žerty, obzvláště ne od tebe, Strážce magie! V tuto chvíli je rovnováha vysoce narušena! Strašlivá chyba, narušení reality ohrožuje vše... absolutně vše!"

„To je napínavé," prohlásil Neltharion téměř nepřítomně. Krasus musel vynaložit všechny síly, aby nevyhrkl pravdu o Strážci země. Ještě ne...

„Uslyšíte můj příběh," trval na svém Krasus. „Uslyšíte jej a pochopíte... neboť na obzoru je větší nebezpečí, takové co se dotýká i nás. Uvidíte..."

Když však z Krasových úst vyšla první slova vyprávění, jako by někdo jiný ovládal jeho jazyk. Místo uceleného proslovu z něj vycházelo jen zmatené mumlání.

Většina ze shromážděných draků zvedla hlavy, zaskočena jeho podivným chováním. Krasus se rychle podíval na Alexstraszu, u které hledal pomoc, ale její výraz dával najevo stejný úžas jako u ostatních.

Čaroději se zatočila hlava. Zmocnila se ho závrať horší než kdy předtím a on nebyl schopen udržet rovnováhu. Z jeho rtů dál vycházela nesmyslná slova, ani on sám však už nevěděl, co se vlastně snažil říct.

Když se mu podlomila kolena a závrať konečně zvítězila, uslyšel v hlavě Neltharionův smrtelně chladný hlas. Varoval jsem tě...

17.

Nastala tma a svět nočních elfů se probudil. Obchodníci otevřeli krámky a věřící zamířili do chrámu. Obyčejní lidé si žili svým životem a oproti kterémukoli jinému večeru necítili rozdíl. Mohli si se světem dělat, co se jim zlíbilo, ať již si nižší rasy myslely cokoli.

Některým se však do jejich skromných životů vplížily nepříjemnosti, nepatrné odchylky od každodenní rutiny, každodenních pocitů.

* * *

Starší Měsíční strážce, se stříbrnými vlasy svázanými na temeni, nepřítomně zvedl jeden dlouhý prst s ještě delším nehtem a ukázal na nádobu s vínem na protější straně místnosti, zatímco studoval hvězdné mapy při přípravě hlavního kouzla řádu. Přestože byl jedním z nejstarších čarodějů, jeho schopnosti věkem neslábly, což byl jeden z důvodů, proč se stále držel na tak vysokém postu. Kouzlení bylo pro něj stejnou součástí života jako dýchání, jednoduché a přirozené, vykonávané, aniž by na ně myslel.

Třeskot, který ho přinutil vyskočit z plyšového křesla! a málem roztrhat pergamen na kusy, byl způsoben rychlým a nečekaným pádem láhve na podlahu. Po smaragdově oranžovém koberci, který si čaroděj teprve před nedávným koupil, se rozlilo víno smíchané se střepy.

Se zlostným zasyčením luskl čaroděj prsty směrem k místu toho malého neštěstí. Kousky skla se i s vínem najednou zvedly do vzduchu. Víno nejprve nabralo tvar láhve, která se teprve poté kolem něj začala znovu spojovat...

O vteřinu později... bylo vše znovu rozlito na koberci a způsobilo snad ještě větší škodu než prve.

Postarší čaroděj jen nevěřicně hleděl. S úšklebkem na tváři znovu luskl prsty.

Tentokrát se sklo i víno chovaly tak, jak si představoval, a na koberci po nich nezůstala ani ta nejnepatrnější stopa. I tak však bylo možné v jeho chování rozeznat jakousi nevoli. Vše jako by trvalo déle, než by velitel Měsíční stráže čekal.

Noční elf se vrátil ke svému pergamenu a pokusil se znovu soustředit na blížící se událost, jeho pohled se ovšem náhle stočil k láhvi a jejímu obsahu. Znovu na ni ukázal prstem — a pak jej zamračeně opět stáhl a odsunul židli stranou od příčiny svého rozrušení.

* * *

Na okraji každého většího sídliště hlídaly noční elfy před všemi možnými nepřáteli ozbrojené jednotky. Lord Ravencrest a jemu podobní neustále pozorovali oblasti za hlavní hranicí říše, neboť věřili, že trpaslíci a další rasy se nikdy nepřestanou pokoušet vplížit se do bohatého světa nočních elfů. Nikdy se nedívali dovnitř - neboť kdo z jejich vlastního lidu by je mohl ohrozit? - ale dovolovali každé osadě, aby si udržovala vlastní ochranu, která zvyšovala pocit obecné bezpečnosti.

V Galhaře, velkém městě poměrně vzdáleném od Zin-Azshari směrem přes Studnu, započali čarodějové noční rituál k opětovnému seřazení smaragdových krystalů, jež ležely na jeho hranici. Krystaly, umístěné ve vzájemné konjunkci, mimo jiné představovaly ochranu proti obecnému magickému ohrožení. Nikdo si nepamatoval, že by někdy bylo nutné je použít, obyvatele města však jejich přítomnost nesmírně uklidňovala.

Nehledě na to, že jich byly stovky, nebyl příliš velký problém je znovu seřadit. Všechny čerpaly moc přímo ze Studny věčnosti a čarodějové ani nemuseli využít hvězdy, aby nastavili silová pole vedoucí od jednoho k druhému. Ve skutečnosti většinou stačilo jen natočit krystal vsazený do vysoké obsidiánové tyče. Během pár minut jich tak zvládli nastavit několik.

Když už však byla nejméně polovina krystalů nastavena, začaly najednou matnět, a některé dokonce úplně zhasly. Čarodějové Galhary, přestože nebyli tak schopní jako Měsíční hlídka, znali svůj úkol natolik dobře, aby poznali, že se děje něco, co by se dít nemělo. Okamžitě začali znovu kontrolovat jednotlivá pole, neobjevili ale žádnou závadu.

„Nečerpají dostatečně ze Studny," prohlásil nakonec jeden z mladších čarodějů. „Něco se je pokouší odříznout od její moci!"

Než to však stačil dopovědět, krystaly se vrátily do normálního stavu. Jeho starší kolegové se na něj pobaveně podívali a snažili si vzpomenout, jestli, když byli stejní nováčci jako on, také dělali takové ukvapené závěry.

A život nočních elfů šel dál...

* * *

„Nevyšššlo to!" zařval Hakkar. Téměř zbičoval nejbližšího z Urozených, v poslední chvíli ale vražedný bič schoval. Očima černýma jako země pohlédl na lorda Xavia.

„Zklamali jsme..."

Pekelní psi u pánových nohou dodali jeho rozhořčení váhu děsivým vrčením.

Xavius nebyl roztrpčen o nic méně. Pohlédl na výsledek práce Hakkara a Urozených a spatřil hodiny úsilí příšle vniveč... přesto on i Psovod viděli v královnině návrhu dobrou myšlenku.

Jen prostě neměli znalosti a moc potřebné k uskutečnění něčeho podobného.

Skutečnost, že úsilí Urozených stačilo na to, aby na tento svět přibylo několik dalších pekelných strážců, je nijak neuspokojovala. Takové počty představovaly jen malý pokrok a v procesu dláždění cesty pro nejvyššího neměly význam. „Co tedy budeme dělat?" zeptal se noční elf. Úplně poprvé četl v Psovodově děsivé tváři nejistotu. Ohromný válečník obrátil zlověstný pohled k portálu, kde se ostatní Urození nadále pojkoušeli jej zvětšit a zesílit.

„Musíme sse zeptat jeho."

Kancléř nasucho polkl, než ale jeho strašlivý společník stačil udělat jediný krok, sám se vrhl vpřed a padl před portálem na koleno. Nebude své chyby skrývat, ne před svým bohem.

A než se Xavius kolenem stačil dotknout země, uslyšel v hlavě hlas.

Je už portál zesílen?

„Ne, nejvyšší... práce v tomto směru nepokračují, jak jsme doufali.“

Nočního elfa jen na zlomek okamžiku málem zasáhlo cosi nesmírně připomínajícího nával nepříčetného vzteku... ten pocit však okamžitě zmizel. Xavius, jistý si tím, že se mu to jen zdálo, očekával další boží slova. Něco hledáš... mluv.

Lord Xavius popsal svou představu o uzavření Studny pro všechny kromě čarodějů v paláci a rovněž neúspěch, který následoval. Hlavu měl neustále skloněnou na výraz pokory před mocí, před níž spojené síly všech nočních elfů nebyly hrozivější než malinký hmyz.

Už jsem o tom uvažoval... odpověděl nakonec bůh. Ten, jehož jsem poslal jako prvního, nesplnil svůj úkol...

Psovod stojící za Xaviem vydal ze sebe krátký zvuk vyjadřující rozhořčení.

Brzy bude poslán další... musíte zajistit, aby byl pro něj portál otevřen... „Další, můj pane?“

Nyní ti pošlu jednoho ze svých... jednoho z velitelů svých návštěvníků. Dohlédne na to, aby bylo vykonáno vše potřebné... a to rychle.

Hlas z Xaviovy hlavy zmizel. Ten se chvíli potácel, neboť odchod nejvyššího byl pro něj stejně omračující, jako by mu někdo usekl paži. Jeden z Urozených mu rychle pomohl se znovu postavit pevně na nohy.

Xavius pohlédl na Hakkaru, který nevypadal navzdory zprávám, jež kancléř považoval za úžasně, vůbec spokojeně. „Posílá nám jednoho ze svých velitelů! Víš kterého?“ Psovod si nervózně smotával bič. Dva pekelní psi po jeho boku vypadali vyděšeně. „Ano... vím koho, pane nočních elfů.“

„Musíme se připravit! Přijde prý okamžitě!“ Ať už Hakkaru znervózňovalo cokoli, přidal se ke Xaviovi, jenž už stál mezi Urozenými. Oba přidali své znalosti i schopnosti a znásobili, jak jen to bylo možné, množství energie držící portál neustále otevřený.

Ohnivá koule se nafoukla a náhle z ní začaly vystřelovat jiskry mnohobarevných sil. Koule pulzovala, téměř jako by dýchala. Portál se roztáhl, což bylo doprovázeno zlověstným ohlušujícím řevem.

Po Xaviově tváři i těle už stékal pot, on si toho ale nevšímal. Ušlechtilost toho, co hledal, mu dodávala sílu. Vrhł se do kouzlení ještě s větší vervou než Psovod, s cílem nejen udržet, nýbrž i zvětšit portál, jak bylo potřeba.

A když portál narostl tak, že se dotýkal stropu, vyplivl najednou ohromnou temnou postavu tak nádhernou a strašlivou, že se Xavius musel držet, aby nevykřikl z vděčnosti k nejvyššímu. Zde stál jeden z nebeských velitelů, postava, před níž se zdál být Hakkar stejně nehodný, jako se Xavius cítil před Psovodem.

„Elune, zachraň nás!“ vydechl jeden z čarodějů. Vytrhl se z kruhu a jen taktak, že drahocenný portál zcela nezničil. Xavius s vypětím všech sil nad ním na poslední chvíli převzal kontrolu a udržel ho, než se ostatní stačili vzpamatovat

Ohromná ruka se čtyřmi prsty, dostatečně velká, aby se v ní skryla celá kancléřova hlava, vystřelila vpřed a prstem zakončeným ostrým drápem ukázala na neopatrného čaroděje. Hlas, jenž byl zároveň hukotem přílivové vlny i ohlušujícím řevem vybuchujícího vulkánu, pronesl jediné nesrozumitelné slovo.

Noční elf, který opustil kruh, vykřikl a jeho tělo se zkroutilo, jako když se ždímá mokrá hadr. K řevu se přidala téměř groteskní řada praskavých zvuků. Většina z Urozených se téměř okamžitě odvrátila a Hakkarovi pekelní psi zakňučeli.

Ze zmasakrovaného těla vyšlehly černé plameny a zahalily vše, co ještě z nebohého čaroděje zůstalo. Plameny jej pojídaly stejně jako smečka vyhladovělých vlků, až z jejich oběti o pár sekund později zůstala jen hromádka popela na podlaze.

„Už nebudou žádná selhání,“ prohlásil hromový hlas. Jestli Psovod a pekelní strážci lorda Xavia dostatečně nenadchli, mohl tohoto nově příchozího svou velikostí v kancléřových očích zastínit už jen sám bůh. Děsivá postava se pohnula vpřed na čtyřech silných, svalnatých končetinách připomínajících dračí, až na to, že tyhle byly zakončeny téměř hranatými chodidly s třemi masivními prsty zakončenými drápy. Po podlaze se míhal sem a tam nádherný šupinami pokrytý ocas a jeho pohyb byl s největší pravděpodobností znamením

netrpělivosti nebeského tvora. Od temene hlavy až ke konci ocasu se táhla divoká hříva ze zelených plamenů. Ze hřbetu vyrůstala dvě velká kožnatá křídla a Xavius uvažoval, zda jsou schopna tak gigantické a mocné tělo zvednout ze země.

Jeho kůže, tam kde ji nezakrývalo černé brnění, byla temně šedozelená. Byl určitě dvakrát tak široký jako Hakkar a nejméně pět metrů vysoký, pokud to dokázal kancléř odhadnout.

Masivními kly vyrůstajícími z krajů horní čelisti téměř škrábal strop a ostatní zuby, tvarem připomínající dýky, byly dlouhé jako elfova ruka.

Z pod hustého obočí, které téměř úplně zakrývalo planoucí oči, si vyvolený prohlížel lorda kancléře... a zejména Psovoda.

„Zklamal jsi ho...“ bylo vše, co okřídlený velitel pronesl. „Já...“ Hakkar se nakonec ve svém protestu zarazil a sklopil hlavu. „Nemám pro to žádnou omluvu, Mannorothe.“

Mannoroth neznatelně pokýval hlavou a díval se na Psovoda, jako by si prohlížel nechutný zbytek jídla na svém talíři. „Ne... to skutečně nemáš.“

Pekelný pes po Hakkarově pravici najednou hlasitě zakňučel. Vyděšeného psa zahalily stejné černé plameny, které před chvílí pohltily neposlušného čaroděje. Zvíře se zoufale válelo po podlaze ve snaze zadusit plameny, jež zadusit nebylo možné. Oheň se rozšířil na celé tělo a pohlcoval je...

Když místo, kde pekelný pes prve stál, označoval jen obláček kouře, řekl znovu Mannoroth Psovodovi: „Už nebudou žádná selhání.“

Xavia zaplavil strach, ovšem byl to zázračný, velkolepý strach. Tohle byla vtělená moc, bytost, která sedávala po pravici nejvyššího. Tohle byl ten, kdo věděl, jak proměnit porážku ve vítězství.

Temný pohled se upřel pro změnu na něj. Mannoroth krátce zavětril zploštělým nosem... a přikývl. „Nejvyšší oceňuje tvou snahu, pane nočních elfů.“

Byl požehnan! Xavius se ještě více sklonil. „Mé nekonečné díky!“

„Bude se pokračovat podle plánu. Odřízneme místo síly od zbytku této říše. Pak bude skutečně možné uskutečnit příchod hostitele.“

„A nejvyšší? Ten přijde potom?“

Mannoroth se na něj široce usmál tlamou, kterou by dokázal kancléře celého pozřít. „Ó ano, lorde noční elfe! Sargerass si přeje být u toho, když bude tento svět očištěn. .. velmi, velmi si přeje zde být...“

* * *

Rhoninova ústa a nos byly plné trávy.

Alespoň předpokládal, že je to tráva. Chutnalo to jako tráva, přestože podobné věci moc často nejedl. Její vůně mu připomínala divoká pole a mnohem mírumilovnější časy... časy s Vereesou.

S námahou se zvedl. Už padla noc, a přestože měsíc jasně svítil, neodhaloval mu o mnoho více, než že leží na mírně zalesněném místě. Rhonin poslouchal, nezaslechl však žádný zvuk civilizace.

Náhle ho přepadl strach, že byl znovu vržen do jiného času, pak si však čaroděj vybavil, co se vlastně stalo. Poslalo ho sem vlastní kouzlo, jeho zoufalý pokus uniknout démonovi, který z něj vysával magii - a zároveň s ní i život.

Ale pak, kde vlastně přistál? Z nejbližšího okolí to nedokázal poznat. Mohl být několik mil daleko stejně jako na druhém konci světa.

A pokud to druhé... dokázal by se vrátit do Kalimdoru? Doufal, že Krasus stále ještě někde žije. Jen s pomocí svého bývalého mentora se čaroděj byl schopen vrátit domů, tedy alespoň si to myslel.

Rhonin se těžce zvedl na nohy a rozhodoval se, kterým směrem se vydat. Musel alespoň zjistit něco o svém okolí.

Zvuk v lese za ním ho přinutil prudce se otočit. Ruka mu vylétla připravena seslat kouzlo. Objevila se vysoká postava.

„Žádný boj, čaroději! Před tebou je Brox!“

Rhonin dal pomalu ruku dolů. Ohromný ork kráčel k němu, v ruce stále ještě sekeru, kterou mu vyrobili Malfurion a polobůh.

Při vzpomínce na nočního elfa se Rhonin rozhlédl. „Jsi sám?“

„Než jsem tě uviděl, byl jsem. Děláš strašný kralav, člověče. Pohybuješ se jako opilý nemluvně.“

Čaroděj tu posměšnou narážku ignoroval a pohlédl někam za orka. „Měl jsem na mysli Malfuriona. Taky byl poblíž, když jsem seslal to kouzlo. Jestli to sebralo tebe, mohlo i jeho.“ Brox se poškrábal na hnusné hlavě. „Žádného nočního elfa jsem neviděl. Ale ani pekelného psa.“

Člověk se otrásl.. Ze všeho nejvíc doufal, že při svém úniku s sebou nevzal i démona. „Máš ponětí, kde bychom mohli být?“

„Stromy... v lese?“

Rhonin na něj za tuhle odpověď málem vyjel, ale uvědomil si, že toho ani on neví o mnoho víc. „Měl jsem v plánu jít tamtudy,“ řekl a ukázal směrem, o kterém si myslel, že je to východ. „Máš lepší nápad?“

„Mohli bychom počkat do svítání. Je lepší něco vidět a noční elfové nemají rádi slunko.“

I když tohle dávalo smysl, Rhonin neměl z představy čekání na východ slunce dobrý pocit, což svému společníkovi řekl. Brox ho překvapil, když souhlasně přikývl.

„Raději se porozhlédneme, čaroději.“ Pokrčil rameny. „Klidně tvójím směrem, je to jedno.“

Vyrazili a Rhoninovi se na jazyk drala otázka, na kterou prostě musel znát odpověď. „Broxi... jak jsi se sem dostal? Nemyslím přímo na tohle místo - to samozřejmě vím - ale jak ses dostal do téhle říše?“

Nejprve ork zavřel pusy, pak ale čarodějovi odpověděl Rhonin mu naslouchal a dával si pozor, aby nedal znát své emoce. Veterán i jeho ubohý druh byli přímo za ním a Krasem a byli rovněž chyceni onou anomálií. „Chápeš, co nás pohltilo?“

Brox pokrčil rameny. „Kouzlo čaroděje. Zlé. Poslalo nás daleko od domova.“

„Dál, než si možná myslíš.“ Rhonin se rozhodl, že Brox má právo znát pravdu, nehledě na to, co říkal Krasus, a pověděl mu, co se stalo.

K čarodějovu překvapení přijal Brox jeho vysvětlení celkem klidně. Rhonin to pochopil, když si uvědomil, jaký osud stihl jeho lid. Orkové už jednou z jiného světa a jiného času přišli.

Kouzlo, které by jednoho z nich poslalo do minulosti, nebylo zase tak zvláštní. „Můžeme se vrátit, člověče?“ „Nevím.“

„Viděl jsi. Démoni jsou tady. Legie je tady.“ „Tohle je doba, kdy přišli na náš svět poprvé.“

Většina lidí mimo Dalaran si tuhle část historie ani nepamatuje.“ Brox pevněji sevřel sekeru.

„Budeme bojovat...“ „Ne... to nesmíme.“ Rhonin Broxovi přetlumočil Krasovy myšlenky.

Ale přestože ork všechno ostatní klidně přijal, když přišlo na nezasahování do minulosti, udělal tlustou čáru. Pro orka to bylo jednoduché. Je tu nebezpečný a zlý nepřítel připravený zabít vše, co mu stojí v cestě. Jen zbabělci a blázni dovolí, aby se takové hrůzy staly, a Brox už své řekl.

„Vměšováním bychom mohli změnit minulost,“ trval na svém čaroděj, ovšem hluboko v srdci by rád s orkem souhlasil.

Brox si odfrkl. „Bojoval jsi.“

Jeho jednoduchá věta zcela pohřbila Rhoninův jediný argument. Čaroděj už skutečně bojoval, a tak se vlastně rozhodl.

Ale rozhodl se správně? Minulost už byla změněna, ale jak moc?

Šli dál mlčky, Rhonin svádějící bitvu s démony v sobě a Brox ostražitý, zda nespátí nějakého živého. Nic jim však nenabízelo ani stopu po tom, kde vlastně skončili. V jednu chvíli Rhonin zvažoval, že by se pokusil soustředit na mýtinu a přenést se tam zpět. Pak si vzpomněl na pekelného psa a co mu málem udělal.

Stromy zde byly hustší. Nyní byli ve skutečně hlubokém lese. Rhonin tiše zaklel, neboť to vypadalo, že směr nezvolil nejlépe. Brox nedával své mínění najevo a jednoduše magickou sekerou čistil před sebou cestu i v místech, kde se projít zdálo nemožné. Sekera vším procházela s takovou lehkostí, že se čaroděj jen modlil, aby ho náhodou Brox nezasáhl. Ani silná kost by pro sekeru nebyla žádná překážka.

Měsíc zmizel. Husté listoví okolních stromů zcela zahalilo nebe. Najednou nebylo možno pokračovat dál. Po několika minutách, kdy se snažili prokletit si cestu vpřed, se oba rozhodli vrátit. Ork Rhoninovu původní volbu ale ani teď nijak nekomentoval.

Když se však otočili, našli cestu, kterou se sem prosekali, zarostlou.

Tam, kde byla stezka, stály mohutné stromy a hustý podrost pod nimi nenaznačoval, že by tudy někdy někdo prošel. Ork i člověk si stromy nedůvěřivě prohlíželi. „Přišli jsme přece tudy. Vím, že ano.“ „Souhlasím.“ Brox zvedl sekeru a přiblížil se k záhadným stromům. „A taky tudy odejdeme.“

Když ovšem máchl, uchopily zbraň za čepel ohromné ruce podobné větvím a zvedly ji do výšky.

Brox, jenž odmítal sekeru pustit, visel nyní za topůrko a máchal sebou, jak se pokoušel využít svou váhu, aby zbraň získal zpět.

Rhonin k němu okamžitě přiběhl. Zatáhl orka za nohy, ale bez úspěchu. Zadíval se na dlouhé nelidské prsty a začal odříkávat kouzlo.

Něco ho zezadu udeřilo. Čaroděj se zhroutil dopředu a narazil by do stromu, nebýt skutečnosti, že ten na poslední chvíli uhnul do strany.

Rhonin setrvačností dopadl na zem. Místo aby však dopadl na tvrdou půdu nebo na některý ze zkroucených kořenů kolem, dopadl na cosi měkkého.

Na tělo.

Rhonin zalapal po dechu, neboť předpokládal, že narazil na předchozí oběť vražedných stromů. Když se ovšem zvedl, spatřil v paprscích měsíce, kterým se podařilo prodrat přes husté koruny, tvář.

Malfurion...

Noční elf najednou zasténal. Otevřel oči a spatřil čaroděje.

„Ty...“

Nedaleko za nimi Brox cosi zakřičel. Člověk i noční elf se rychle podívali jeho směrem.

Rhonin zvedl ruku připraven k útoku, ale Malfurion ho překvapil, když ho uchopil za zápěstí.

„Ne!“ Elf se posadil a rychle zrakem přelétl okolní stromy. Jakoby sám sobě přikývl a zavolal: „Broxi! Nebojuj s nimi! Nechtějí ti ublížit!“

„Nechtějí mi ublížit?“ zavrčel ork. „Ale chtějí moji sekyru!“

„Musíš mě poslechnout! Jsou to strážci!“ Válečník odmítavě zavrčel. Rhonin se na

Malfuriona podíval, jako by žádal vysvětlení, žádného se mu ale nedostalo. Místo toho pustil noční elf čarodějovo zápěstí a vyskočil na nohy. S Rhoninem za zády klidně kráčel směrem k místu, kde bojoval Brox.

Nalezli orka obklopeného hrozivě vyhlížejícími stromy. Nad ním byla změť větví a v nich zaklíněna orkova sekeru. Brox supěl námahou, svaly napjaté k prasknutí. Hleděl střídavě na své společníky a na zbraň, jako by si stále nebyl jistý, zda pro ni nemá začít šplhat.

„Poznal jsem tvůj hlas,“ zavrčel. „Být tebou, tak doufám, že mám pravdu.“

„Mám.“

A před čarodějovými a válečnickovými zraky přistoupil Malfurion k nejvyššímu ze stromů a řekl: „Bratři lesa, strážci divočiny, máte mé díky. Vím, že jste nade mnou bděli, dokud mne mí přátelé nenašli. Nechtějí vám ublížit. Jen nechápali.“

Listy stromů se začaly o sebe třít, přestože Rhonin necítil žádný vítr.

Noční elf přikývl a pokračoval: „Už vás nebudeme obtěžovat.“

Další šumění listů... pak se větve držící Broxovu sekeru rozpojily a zbraň začala klouzat k zemi.

Zřejmě by neškodně dopadla na zem, ale ork udělal krok dopředu. Natáhl svalnatou ruku a mistrně zachytil sekeru za topůrko. Místo aby však zamával zbraní směrem ke stromům, poklekl před nimi s čepelí obrácenou k zemi.

„Prosím za odpuštění.“

Koruny stromů se znovu zatřásly. Malfurion položil orkovi ruku na široké rameno.

„Přijímají.“

„Ty s nimi skutečně umíš mluvit?“ zeptal se nakonec Rhonin.

„Do určité míry.“ „Tak se jich zeptej, kde jsme.“

„To už jsem udělal. Nejsme tak úplně daleko od místa, kde jsme byli, ovšem příliš blízko taky ne. Vlastně jsme měli i neměli štěstí." „Jakto?"

Noční elf se smutně usmál. "Jsme jen kousek od mého domova."

Tohle byla pro čaroděje skvělá zpráva, předpokládal ovšem, že pro elfa už ne. Ani Broxovi zřejmě nepřípadala moc dobrá, protože ve svém jazyce cosi zaklel. „Co se děje? Co vy dva víte?"

„Byl jsem blízko odtud zajat, čaroději," zavrčel svalnatý válečník. „Hodně blízko."

Rhonin si vybavil vlastní zajetí a chápal, proč je asi Brox našťvaný. „Tak já nás teda odtud vezmu pryč. Tentokrát už vím, co můžu čekat..."

Malfurion zvedl ruku na znamení protestu. „Jednou jsme měli štěstí, tady bys však riskoval, že tě okamžitě odhalí Měsíční hlídka. Je schopna zmocnit se tvého kouzla, vlastně klidně mohla vycítit i to tvé první." „Co navrhuješ?"

„Vzhledem k tomu, že jsme blízko mého domu, měli bychom toho využít. Znáám elfy, kteří by nám mohli pomoci. Svého bratra a Tyrande."

Brox jeho návrh podpořil. „Šamanka... pomůže." Jeho hlas potemněl. „A tvé dvojče... ano."

Rhonin si stále dělal starosti o Krasa, ovšem protože neměl tušení, jak svého bývalého mentora najít, dával elfův návrh smysl. S Malfurionem vpředu všichni tři vyrazili. Cesta lesem se nyní ukázala být neobyčejně pohodlná v porovnání s potížemi, s nimiž se člověk s orkem stejnými místy prodírali prve. Krajina jako by jim sama dělala cestu, aby se jim šlo co nejlépe. Rhonin o druidech něco věděl a poprvé mu došlo, že Malfurion bude jedním z nich.

„Ten polobůh - Cenarius - tě naučil, jak mluvit se stromy a sesílat podobná kouzla?"

„Ano. Zdá se, že jsem první, kdo je skutečně chápe. Dokonce i můj bratr dává přednost moci Studny před cestou lesa."

Při zmínce o Studni se Rhonina zmocnil pocit očekávání a hladu. Oba je zahnal. Studna, o které se jeho společník zmínil, mohla být jediné Studna věčnosti, slavná studnice moci. Byli blízko ní? Byl to důvod, proč byla i jeho vlastní kouzla silnější?

Vládnout takovou mocí... a tak snadno... „Už nejsme daleko," řekl o něco později Malfurion.

„Toho vrásčitého starce poznávám."

Ten „stařec", o kterém mluvil, byl zkroucený starý strom, jenž alespoň Rhoninovi připadal jen jako nějaký temný tvar. Čarodějovu pozornost ale upoutalo něco jiného.

„Slyším tekoucí vodu?"

Noční elf nyní vypadal daleko veseleji. „Teče velmi blízko mého domu! Ještě pár minut a..."

Než však stačil dopovědět, naplnil se les ozbrojenými postavami. Brox zavrčel a připravil si sekeru. Rhonin pro změnu kouzlo, jistý si tím, že tohle jsou stejní zákeřní útočníci, kteří prve chytili jeho a Krasa.

Co se týče Malfuriona, noční elf vypadal náhlým zjevením útočníků naprosto zmatený. Začal proti nim zvedat ruku, ale pak zaváhal.

Malfurionovo zaváhání způsobilo, že se pro změnu zarazil i Rhonin. To se ukázalo jako chyba, neboť v příštím okamžiku na ně na všechny dopadl rudý mrak energie. Rhonin cítil, jak mu tuhnou svaly a síla ho opouští. Nemohl se hýbat, nemohl vlastně dělat nic, jen se dívat. „Skvělá práce, chlapče," prohlásil velitelský hlas. „Tohle je ten hnusák, kterého hledáme - a bezpochyby i ti, co mu pomohli v útěku!"

Někdo odpověděl, ale příliš tiše, než aby Rhonin byl schopen rozumět slovům. Do kruhu vojáků vjela skupina jezdců, dva z nich držící zářící smaragdové hole. V jejich čele jel vousatý noční elf, který byl bezpochyby velitelem. Vedle něj...

Rhonin vytřeštil oči, neboť to byl jediný způsob, jak mohl v současném stavu projevit emoce. Nestačilo to ale na to, aby dal dostatečně najevo úžas z rozpoznání muže vedle velitele.

Oblečení měl jiné a vlasy na temeni stažené, ovšem nebylo pochyb, že tahle tvář byla přesnou kopií tváře Malfurionovy.

18.

Mannoroth byl potěšen... a to zase potěšilo lorda Xavia. „Takže je to dobré?" zeptal se noční elf nebeského velitele. Tolik toho záviselo na tom, že vše půjde podle plánu.

Mannoroth kývl těžkou hlavou s ohromnými kly. Spokojeně roztáhl a zase složil křídla.

„Ano... velmi dobré. Sargerás bude potěšen."

Sargerass. Nebeský velitel znovu vyslovil skutečné jméno nejvyššího. Xaviovy magické oči jasně zaplály, když ho hltal. Sargerass.

„Vytvoříme portál v okamžiku, kdy bude kouzlo na místě. Nejprve přijdou návštěvníci a pak, až bude vše hotovo, i sám můj pán...”

Vstoupil Hakkar. Nesmírně zasmušilý Psovod padl před Mannorothem na koleno.

„Odpusťte mi, že vás ruším, ale vrátil ssse jeden z mých lovců.“ „Jen jeden?“ „Zdá ssse.“

„A co jsi se od něj dozvěděl?“ Mannoroth se tyčil nad svým podřízeným, takže se Psovod zdál být čím dál menší.

„Našli dva sss pachem jinosssti, o kterých mluvil lord noční elf, pluss jednoho jeho druhu!

Na sssvém lovu ale také narazili na bytossst sss mocí... obrovssskou mocí.“

Mannoroth nyní poprvé dal najevo určitou nejistotu. Xavius si jeho reakce dobře všiml a uvažoval, co by tuto zázračnou bytost mohlo tak vyvést z klidu. „Ne...”

Hakkar rychle zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Sssnad sss náznakem jejich moci. Sssnad jen zapomenutý ssstrážce.“

Oba mluvili o čemsi podstatném, ovšem o čem, to kancléř nedokázal říci. Riskl to a skočil jim do řeči: „Existuje nějaký popis toho posledního tvora?“ „Ano.“ Hakkar zvedl ruku dlaní vzhůru. Nad dlaní se mu náhle objevil malý obrázek. Zběsile se pohyboval a často se rozostřoval, po kouskách však odhaloval toho, o kom byla řeč.

„Takhle ho viděly oči pekelného psssa. Bytossst sss parohy ssstejně velká jako pekelný ssstrážce.“

Lord Xavius se zamračil. „Takže ta legenda je pravdivá. .. lesní pán je skutečný...”

„Ty toho tvora znáš?“ zeptal se Mannoroth. „Starobylé mýty hovoří o lesním pánovi, polobohu Cenariovvi. Říká se, že je to dítě Matky Luny...”

„Pak tedy nic víc.“ Tluma s kly se zkřivila do podivného úšklebku. „Bude o něj postaráno.“

Pak rozkázal Hakkarovi: „Ukaž ostatní.“

Psovod rychle poslechl a ukázal mohutného válečníka se zelenou kůží, mladého nočního elfa a podivnou rudovlasou postavu oděnou do kápě.

„Podivná trojka,” poznamenal Xavius. Mannoroth přikývl. „Ten válečník vypadá velmi slibně... Prozkoumám jeho druh, dozvím se o jeho možnostech...”

„Takové monstrum? Určitě ne! Je legračnější než trpaslík!”

Okřídlený velitel neprotestoval a místo toho vyvolal obraz posledního z trojice. „Hubené tělo, ale s bystrými očima. Tvor s magií, alespoň myslím. Téměř jako noční elf...” Utnul Xaviovu další námitku, „...ale není.“ Mannoroth nechal Hakkarovy obrazy zmizet a na ohromných ještěřích končetinách se začal procházet po síni, zatímco uvažoval o tom, co právě viděl.

„Mohu poslat další pekelné psssy, aby je našli,” navrhl Psovod.

„Ale jediné sss pekelným ssstrážcem. Tentokrát bude cílem je chytit.“

„Chytit?“ zopakovali společně kancléř i Psovod. Nesmírně hluboké oči se ještě více zúžily.

„Musíme je studovat, jejich slabiny i silné stránky, pro případ, že by jich bylo víc...”

„A můžete sssi dovolit přijít o pekelného ssstrážce?“ „Brzy jich bude mnohem, mnohem více.“

„Lorde noční elfe, jsou tví Úrození připraveni?“

Xavius přelétl pohledem čaroděje a sklopil hlavu. „Jsou připraveni učinit vše, co bude třeba, aby se stali svědky naplnění našeho snu, očistění světa od všeho, co je...”

„Svět bude očištěn, lorde noční elfe, na to se můžeš spolehnout.“ Mannoroth pohlédl na Hakkara.

„Hon nechám na tobě, Psovode. Nezklam nás znovu.“ Hakkar v úkloně vycouval ze síně. „A nyní, lorde noční elfe...” pokračovala obrovská bytost s pohledem upřeným na místo, kde se odehrávala všechna kouzla.

„Začneme formovat budoucnost tvého lidu...”

Mannorothova křídla se roztáhla, jak se vlastně dělo pokaždé, když prohlásil něco, co jeho samotného uspokojovalo. „Budoucnost, o které ti mohu slíbit, že si ji ani nedokážeš představit...”

* * *

Deathwing kroužil nad krajinou a všude chrlil oheň. Ze všech stran kolem Krasa se ozývaly výkřiky, on však nikoho z těch, kdo ho prosili o pomoc, nemohl najít. Lapen v niterné smrtelné podobě pobíhal po spálené zemi jako polní krysa a pokoušel se nenechat se spálit a zároveň pomoci umírajícím.

Náhle celé prostranství, po kterém běžel, zakryl temný stín a hromový hlas posměšně pronesl: „Ale, ale! A co to tady máme za chuťovku?"

Kolem Krasa se do země zaryly ohromné pařáty, dvakrát tak velké jako on sám a uvěznily ho. Pak ho jeden z nich sevřel, bez sebemenší námahy zvedl do výše... a vystrčil přímo před děsivou tvář Deathwinga.

„Ééé, to je jenom kousek dračího masa! Korialstrasz! Moc dlouho se motáš kolem těch svých podřadných ras! Přenesla se na tebe jejich slabost!"

Krasus se pokusil o kouzlo, z jeho úst však místo slov vylétlo jen pár malých netopýrů.

Deathwing nasál vzduch a s ním nemilosrdně zmizeli v jeho horké otevřené tlamě i netopýři.

Černý obr polkl. „Tím mě neohrožíš! Pochybují, že jsi schopen něčeho lepšího, ale ty se o to chceš pokusit, takže bych to s tebou měl asi skoncovat!" Zvedl bezvládnou postavičku nad rozevřený chřtán. „Mimo to, stejně už nejsi pro nikoho užitečný!"

Spár Krasa pustil, a když se ten propadl do Deathwingovy tlamy, vše se najednou změnilo.

Deathwing a hořící krajina zmizeli. Krasus se náhle vznášel uprostřed zuřící písečné bouře a čím dál rychleji se točil a zmítal ve středu ohromného víru.

Uprostřed té bouře se zhmotnila dračí hlava. Nejprve si Krasus myslel, že jej černý netvor pronásledoval až sem, rozhodnutý nenechat si svou svačinku uniknout. Pak se objevila další hlava, identická s tou první, a pak ještě jedna a další, až jich před Krasem bylo nekonečně mnoho.

„Korialstraaaaszi..." úpěly všechny najednou znovu a znovu. „Korialstraaaaszi..."

Krasovi se najednou zdálo, že ty hlavy mají jiný tvar než Deathwingova a že každá z nich byla vytvořena malou písečnou bouří. Nozdormu?

„Jssme... roztažení vším!" dostal ze sebe namáhavě Nekonečný. „Vidíme vššše..."

Krasus čekal, neboť věděl, že Nozdormu mluví, jak mu to jen síly dovolily.

„Všššechny konce vedou nikam! Všššechny konce..." Nikam? Co tím myslel? Naznačoval snad, že vše, čeho se dračí mág obával, se už stalo, že budoucnost byla smazána?"

„...až najeden..."

Jeden! Krasus se pevně chytil té tenké nitky naděje. „Pověz mi to! Jaká cesta? Co mám dělat?"

Místo odpovědi se dračí hlavy změnilly. Čumáky se zploštily a hlavy prodloužily, takže se staly lidštějšími - ne! Ne lidštějšími - elfskými... Noční elf?

Byl tohle někdo, koho se měl bát, nebo koho by měl vyhledat? Zkusil se Nozdormu zeptat, ale bouře nabyla na prudkosti téměř Šílené. Vítr tváře rozmetal na všechny strany. Krasus se snažil chránit si tělo, jak se mu do něj i přes oblečení zabodávala zrnka písku. Vykřikl.

A o chvíli později se posadil, ústa dokořán otevřená v tichém výkřiku.

„Má královno, už je opět s námi." Krasova mysl se postupně vracela do reality. Noční mûra s Deathwingem v hlavní roli a následnou vizí Nozdormu mu stále ještě působila v hlavě zmatek, avšak už se byl schopen natolik soustředit, aby si uvědomil, že leží v síni s vejci, kde poprvé mluvil s Alexstraszou. Královna života si jej prohlížela se smrtelným strachem. Po jeho pravici se na něj s nemenšími obavami dívalo jeho mladší já.

„Už to kouzlo odeznělo?" zeptala se tiše Alexstrasza.

Tentokrát se rozhodl, že jí vše poví, nehledě na následky. Nozdormova děsivá slova naznačovala, že cesta do budoucnosti je téměř zavřená. Co by se tedy mohlo ještě stát, když jí poví o Neltharionově šílenství a hrůzách, které černý drak způsobí?

Když se však Krasus pokusil o Deathwingovi promluvit, znovu se ho zmocnila závrať a on téměř omdlel. Jen s vypětím všech sil zůstal při vědomí.

„Příliš brzy," radila mu Alexstrasza. „Potřebuješ ještě odpočívat."

Potřeboval daleko více. Potřeboval ze sebe dostat zlé, ale velmi účinné kouzlo, které na něj jednoznačně Strážce země seslal. Žádný z Aspektů ale v jeho stavu evidentně nerozpoznal účinky temného kouzla. Ve všech svých podobách byl odjakživa Deathwing tím nejprohnanějším ze všech možných zel.

Když nebyl Krasus schopen učinit cokoli ohledně černého draka, obrátila se jeho mysl k onomu nočnímu elfovi, jehož obličej se mu Nozdormu pokoušel ukázat. Vybavil si ty, kteří na něj a na Rhonina zaútočili, ale žádný z nich nevypadal jako tato nová postava.

"Jak daleko jsme od země nočních elfů?" zeptal se Krasus... pak se dotkl úst překvapen, když skutečně uslyšel sám sebe bez potíží mluvit. Neltharionova práce se očividně vztahovala jen na něj samotného a cokoli ostatního a nedůležitého z ní bylo vyňato.

„Brzy tě tam můžeme vzít," odpověděla jeho družka. „Ale co s tou záležitostí, o které jsi mluvil?"

„Tohle... tohle se jí rovněž týká, můj cíl se však změnil. Mám za to... mám za to, že jsem byl právě kontaktován Nekonečným, a ten se mi pokusil něco sdělit."

Na jeho mladší já to bylo trochu příliš. „Měl jsi noční můry, halucinace! Slyšeli jsme tě několikrát naříkat. Pochybuji, že by se Aspekt času spojil právě s tebou. Snad s Alexstraszou, ale ne s tebou."

„Ne," opravila ho rudá královna. „Myslím, že by mohl mít pravdu, Korialstraszi. Jestli říká, že se Nozdormu dotkl jeho myšlenek, věřím, že mluví pravdu." „Klaním se tvé moudrosti, má lásko." „Musím se dostat k nočním elfům," trval na svém Krasus. S Korialstraszem vedle sebe, a když zrovna neměl v úmyslu hovořit o Neltharionově dvojí tváři, se jeho stav ztlačil zlepšil. „Hledám jednoho z nich. Doufám, že už není příliš pozdě."

Dračice naklonila hlavu na stranu a její oči se zahledly do Krasových. "Je vše, co jsi mi řekl prve, stále pravda? Všechno?"

"Je... ale obávám se, že je toho víc. Draky... všechny draky... bude svět potřebovat v boji."

„Když tu ale není Nozdormu, nemůžeme vynést platné rozhodnutí. Ostatní na nic nepřistoupí!"

„Musíš je přesvědčit, aby šli proti tradicím!" Vstal. „Mohou také být tím jediným, co stojí mezi světem a naprostou zkázou!"

A pak pověděl oběma vše, na co si dokázal vzpomenout ohledně Plamenné legie.

Bedlivě naslouchali jeho příběhu plnému krve, zkázy a nekonečného zla. Přestože byli draci, i oni se zachvěli, když jim líčil všechna spáchaná zvěrstva. V okamžiku, kdy skončil, věděli toho tolik, aby pochopili jeho strach.

I pak však Alexstrasza řekla: „Ani teď by se nemuseli rozhodnout. Sledujeme svět, ale necháváme jeho osud v rukou mladších ras. Dokonce i Neltharion, který je sám Strážcem země, dává tomuto přístupu přednost."

Tolik jí chtěl o Neltharionovi povědět, ale i při sebemenším pomyšlení na něj se mu zatočila hlava. Se zdráhavým přikývnutím Krasus řekl: „Vím, že uděláš, co bude třeba."

„A ty musíš pro změnu učinit, co chceš. Jdi k nočním elfům a hledej svou odpověď, pokud si myslíš, že to v této situaci pomůže." Obrátila se ke svému druhu. Po chvilce váhání pak královna dodala: „Žádám tě, abys šel s ním, Korialstraszi. Uděláš to?"

Samec uctivě sklonil hlavu. „Pokud to žádáš, jsem jen šťasten, že mohu poslechnout."

„A rovněž tě žádám, abys ho poslouchal, můj druhu. Věř mi, když říkám, že má vědomosti, které ti mohou být ku prospěchu."

Z ještěřihlo obličej nebylo jasné, zda Korialstrasz jejím posledním slovům věří, ale i teď přikývl.

„Padla noc," oznámila Alexstrasza. „Počkáš do svítání?"

Dračí mág zavrtěl hlavou. „Už tak jsem čekal příliš dlouho."

* * *

První z těch, kdo nosili znak klanu Ravencrest, se podíval na ohromný žulový útvar na vysoké a nebezpečně vyhlížející skále. Ke svému společníkovi poznamenal, že mu tahle kamenná stavba připomíná šachovou figurku, černou věž. To, že kolem stavby neustále kroužili obrovští temní ptáci a nikdy se na ní neusadili, bylo považováno za znamení, že je to nějaké zvláštní místo, místo naplněné mocí.

Více než generaci - a generace u nočních elfů znamenala delší časový úsek než u jiných ras - služebníci Ravenerestů nepřetržitě vytesávali pevnost klanu a z holé skály vytvářeli tvrz, jakou nikdo z nich nikdy nespátřil. Pevnost Black Rook, jak se jí rychle začalo říkat, byla děsivé bezbarvé místo, z něhož se šířil vliv do většiny elfské říše, až se stala po paláci druhým nejdůležitějším místem v zemi. Když mezi nočními elfy a trpaslíky došlo ke konfliktu, byla to moc pevnosti Black Rook, jež rozhodla. Členové klanu Ravencrest se stali ctěnými i

samotnými vládci. Jestli Urození, kteří sloužili Azshaře, na někoho žárlili, byli to ti, kdo obývali ebenově černou pevnost.

Okna byla vytesána až v nejvyšších patrech a jedinou cestou dovnitř byla dvojitá železná brána umístěná ne v základech stavby, nýbrž u paty kopce. Masivní křídla byla zavřená a dobře strážena. Jen blázen by mohl zkusit vstoupit bez svolení.

Ale pro současného lorda Ravencresta se brána okamžitě otevřela. Otevřela se rovněž pro tři zajatce, z nichž jeden znal zvěsti o pevnosti Black Rook a jeho obavy rostly.

Malfurion by nikdy nenapadlo, že se do temné tvrze dostane, a už vůbec ne za podobných podmínek. Co huř, nikdy by si nedokázal představit, že by se hlavním důvodem pro to, aby se tam dostal, stalo jeho dvojče. Během cesty se dozvěděl, že to byl Illidan, který se nějak sblížil s lordem Ravencrestem, kdo odhalil Rhoninovo kouzlo. Velitel nočních elfů s pomocí Malfurionova bratra pak vyjel v plné síle rozhodnutý vetřelce zajmout.

Byl velmi potěšen, když spatřil Broxe... a naprosto zmatený, když uviděl Illidanovo dvojče. V síni osvětlené zářícími smaragdovými krystaly umístěnými v každém z pěti rohů si lord Ravencrest prohlížel svůj úlovek. Velitel seděl na křesle vytesaném ze stejného kamene jako tvrz. Křeslo stálo na podstavci, rovněž kamenném, takže lord Ravencrest mohl na ostatní shlížet, přestože seděl.

Stěny síně lemovali ozbrojení vojáci a další obklíčili Malfuriona a jeho druhy. Sám Ravencrest byl obklopen staršími důstojníky stojícími s helmicí pod paží. Přímo po lordově pravici čekal Illidan.

Přítomni byli rovněž dva vysoce postavení členové Měsíční hlídky. Ti se přidali k procesí až jako poslední, neboť dorazili do pevnosti Black Rook právě v okamžiku, kdy velitel se zajatci přijížděl k bráně. I Měsíční hlídka zaznamenala Rhoninovo kouzlo, ovšem jejich špióni je informovali o Ravencrestově výpravě dříve, než sami stačili poslat svou pátrací skupinu.

Nejen že čarodějové neměli vůbec radost z posledních šlechticových činů, navíc je značně zlobila Illidanova přítomnost, protože v jejich očích to byl jen oficiálně neschválený čaroděj. „Můj pane Ravencreste,“ začal hubený a starší z obou členů Měsíční hlídky, úřednický typ jménem Latosius. „Musím trvat na tom, aby nám byli tito vetřelci vydáni k řádnému výslechu.“

„Toho zvířecího muže už jste měli a přišli jste o něj. Stejně se měl dostat ke mně. Tohle jen celou proceduru zkrátilo.“ Šlechtic se znovu zadíval na své tři zajatce. „Máme tu však daleko více, než jak se to jeví na povrchu. Illidane, čekám, co řekneš.“

Malfurionův bratr se zdál být lehce vyveden z míry, odpověděl však pevným hlasem: „Ano, pane, je to můj bratr.“

„To je nad slunce jasné.“ Chvilí si zajaté dvojče prohlížel. „Něco o tobě vím, chlapče, stejně jako jsem cosi věděl o tvém bratrovi. Jmenuješ se Malfurion, že?“ „Ano, můj pane.“ „Ty jsi osvobodil tohoto tvora?“ „Ano.“

Velitel se nahnul dopředu. „A máš pro to hodně dobrý důvod? Takový, který by tvůj proradný čin vysvětlil?“ „Pochybují, že byste mi věřil, můj pane.“ „Ale já dokážu uvěřit mnoha věcem, mladíku,“ odpověděl lord Ravencrest klidně a jemně se zatahal za vousy. „Pokud jsou vyřčeny se ctí. Dokážeš to?“

„Já...“ Jakou měl Malfurion jinou možnost? Dříve či později, po dobrém nebo po zlém, z něj stejně pravdu dostanou. „Zkusím to.“

A tak jim pověděl o svých studiích u Cenaria, na což ihned reagovali pochybovačným zdvižením obočí. Popsal jim své vracející se sny a vysvětlil, jak ho polobůh naučil kráčet ve světě podvědomí. Nejpodrobněji Malfurion popsal disharmonické síly, které ho ze všeho nejvíce přitahovaly do Zin-Azshari a do paláce milované královny nočních elfů.

Naslouchali mu, i když vyprávěl o samotné Studni a turbulenci, kterou čarodějové v paláci vyvolali. Malfurion vylíčil Ravencrestovi, Měsíční hlídce i ostatním vizi věže i co cítil, že se odehrává uvnitř.

Jediná věc, o které se nezmínil, protože předpokládal, že je z celého příběhu jasná, byla jeho obava, že je královna Azshara do všeho zasvěcená.

Ravencrest se k jeho slovům nevyjadřoval, místo toho se obrátil na Měsíční hlídku.

„Zaznamenal váš řád podobné potíže?“

Starší čaroděj odpověděl: „Studna je více rozbouřená než obvykle a mohlo by to být následkem zneužití. V Zin-Azshari jsme žádnou aktivitu nezaznamenali, ale takováhle neuvěřitelná fikce...”

„Ano, je neuvěřitelná." Vousatý velitel obrátil pohled k Illidanovi. „Co mi řekneš o svém bratrovi?"

„Nikdy nebyl z těch, kdo by si vymýšleli, můj pane." Illidan se ale na Malfuriona nepodíval. „Pokud vás zajímá, jestli mluví pravdu..."

„Ano. Ale stejně bych klidně řekl, že Xavius a Urození by dokázali kout nějakou čertovinu bez jejího vědomí. Chovají se, jako by královna byla jejich cenný majetek a nikdo jiný na ni neměl právo."

Na tohle pokývali hlavami i členové Měsíční hlídky. Arogance lorda kancléře a elfu kolem královny Azshary byla velmi dobře známá.

„Pokud mohu," vložil se do hovoru Latosius. „Jakmile to zde vyřešíme, zmíním se nejvyšším našeho řádu. Ti začnou Urozené a jejich aktivity bedlivěji sledovat."

„To by mne nesmírně zajímalo. Mladý Malfurione, tvůj příběh - za předpokladu, že je z větší části pravdivý - vysvětluje některé tvé činy, ovšem jak se slučuje s tím, že jsi osvobodil zajatce vlastního lidu, což je ten nejtěžší zločin?"

„To zřejmě dokáží vysvětlit lépe já," řekl náhle Rhonin. Malfurion si nebyl jistý, jestli je dobré, aby člověk promluvil. Noční elfové nebyli příliš tolerantní rasa, a přestože Rhonin měl o jejich povaze jakési povědomí, mohl celé věci pomoci zhruba stejně, jako kdyby byl nějaký trol.

Ale Ravencrest se zdál být ochoten naslouchat, když už nic jiného. Mávl blahosklonně rukou směrem k čaroději.

„V mé zemi... zemi ležící nedaleko té jeho," vysvětloval Rhonin a kývl hlavou směrem k Broxovi, „se objevila zvláštní anomálie. Můj lid poslal mne a Broxův zase jej. Objevili jsme ji každý zvlášť... a vtáhla nás do sebe. On dopadl na jedno místo, já na jiné."

„A jak se to týká mladého Malfuriona?" „On věří... stejně jako já... že tato anomálie je způsobena kouzly, o kterých mluvil."

„To by byl důvod k znepokojení," prohlásil starší z Měsíční hlídky temně. „Ta zelená obluda ale nevypadá jako někdo, koho bych poslal, aby prozkoumal magický výtvar."

„Můj náčelník rozkázal, abych šel," odsekl Brox s pohrdlivým odfrknutím. "Já šel."

„Nemohu mluvit za orky," odpověděl Rhonin. "Ale já jsem v tomto učení dost sběhlý."

Očima, tolik jinýma od očí nočních elfu, vyzval Měsíční hlídku, aby mu dokázala opak. Po krátké pauze oba čarodějové souhlasně přikývli. Malfurion si uvědomil, že čarodějové neví přesně, co je Rhonin zač, rozpoznali v něm však schopného v práci s magií. Ve skutečnosti byl tohle zřejmě důvod, proč mu vůbec bylo dovoleno mluvit.

„Snad už stárnu, ale mám tendence tomu všemu věřit." Tahle slova lorda Ravencresta přilákala pohledy několika důstojníků a způsobila, že Malfurion pocítil ohromnou úlevu. Pokud si velitel bere jejich slova k srdci...

„My zůstáváme nerozhodní," prohlásil Latosius. „Takovým informacím nelze věřit hned. Je třeba provést vnitřní výslech."

Šlechtic zvedl obočí. „A řekl jsem snad, že ne?"

Luskl prsty a straže uchopily Malfuriona pevně za paže a táhly ho ke stupínku s křeslem.

„Teď bych si chtěl ověřit, zda má důvěra v nového čaroděje je opodstatněná. Illidane, musíme se přesvědčit o naprosté pravdě, jakkoli se ti to může zdát nechutné. Věřím, že se na tebe mohu spolehnout, že nám všem dokážeš pravdivost slov svého bratra."

Noční elf polkl a podíval se na Malfuriona. „Slovům svého bratra věřím, o tom stvoření v hábitu však nemohu říct to samé, můj pane."

Illidan se snažil vyhnout tomu, aby musel svou moc použít na bratrovi, a místo toho se soustředil na cizince. Přestože Malfurion starost o svou osobu oceňoval, vůbec se mu nelíbila představa, že by místo něj trpěl Rhonin nebo Brox.

„Pane veliteli, to je absurdní!" Starší čaroděj přistoupil ke stupínku a opovržlivě pohlédl na Illidana. „Neschválený čaroděj, který je navíc bratrem jednoho ze zajatců? Jakýkoli výslech bude podezřelý!" Obrátil se k Malfuri-onovi, stříbrné oči hrozivě přimhouřené. „V souladu se

zákony platnými od samého počátku naší civilizace leží ve věcech magických veškerá zodpovědnost a právo vyslyšet na straně Měsíční hlídky!"

Přistoupil na délku paží k zajatci. Malfurion se snažil nedat na sobě znát strach. Doufal, že mu druidský výcvik pomůže přežít fyzické strádání v pevnosti Black Rook, ale nechat si do mysli proniknout čaroděje byla daleko větší hrozba. Po podobném výsledku možná jeho tělo zůstane nepoškozeno, ale mozek by mohl být nenávratně zničen.

Illidan seskočil ze stupínku. „Můj pane, já svého bratra vyslechnu.“

Malfurion předpokládal, že ať již s ním jeho dvojče udělá cokoli, bude rozhodně daleko opatrnější než Měsíční hlídka, kterou zajímaly jen odpovědi. Malfurion se obrátil na lorda Ravencresta a doufal, že šlechtic Illidanovu nabídku přijme.

Ale pán pevnosti Black Rook se jen pohodlně opřel o opěradlo křesla a prohlásil: „Zákony by se měly ctít. Je váš, Měsíční hlídko... ale jen v případě, že ho vyslechnete tady a teď.“

„S tím můžeme souhlasit.“

„A při své práci myslíte na to, že by mohl mluvit pravdu.“

Malfurion hádal, že tohle bylo maximum, které hodlal lord Ravencrest udělat pro to, aby Illidanovo dvojče nepřišlo k příliš velké úhoně. Voustatý velitel byl ze všeho nejvíc ochránce říše. Pokud to znamenalo obětovat život nebo mysl jednoho nočního elfa, pak byl takovou obětí připraven učinit.

„Pravda bude vyjevena," byla jediná čarodějova odpo-věď. Pak rozkázal strážím: "Držte mu hlavu rovně.“

Jeden z ozbrojených mužů nastavil Malfuriona směrem k členovi Měsíční hlídky. Ten vztáhl ruce a dotkl se zajatce, který se pokoušel marně vzdorovat, ukazovácíky na spáncích.

Malfurionem proletěl šok a on si byl jistý, že musel řvát Jeho myšlenky se proměnily v ohromný vír a na povrch samy od sebe vypluly staré vzpomínky. Každá z nich však byla rychle znovu vržena zpět do hlubin a do elfovy mysli se hlouběji a hlouběji nořilo cosi jako ruka s ostrými drápy...

Nebraň se! rozkázal drsný hlas, který musel patřit Lato-siovi. Vydej svá tajemství, bude to pro tebe lepší!

Malfurion chtěl, ale nevěděl jak. Myslel na to, co již shromáždění řekl, a snažil se tu myšlenku vystrčit dopředu. Avšak zároveň se stále bránil vyjavit přesvědčení o Azshařině pokrytectví. Pokud by se jeho podezření dostalo ven, snížilo by to jeho šance na to, že mu uvěří...

A pak, stejně náhle, jako se ta cizí ruka ponořila do jeho myšlenek... zase zmizela. Nikdo ji nevytáhl, nerozplynula se. Prostě zmizela.

Malfurionovi se podlomila kolena. Kdyby ho nedržely stráže, spadl by.

Postupně si začal uvědomovat výkřiky, některé nevěřičné, jiné zcela konsternované. Jeden z hlasů, ten nejpronikavější, musel patřit staršímu z Měsíční hlídky.

„To je neslychané!" vykřikl někdo jiný. „Královna určitě ne!" „Nikdy!"

Podlehl strachu. Malfurion nadával své křehké a slabé mysli. Výslech ještě ani málem nezačal a on už sám sebe zklamal, zklamal Cenariovo učení...

„Můžou za to Urození! Určitě! To všechno dělá Xavius!" prolašoval další hlas.

„Provinil se proti vlastnímu lidu!" souhlasil první. O čem to mluvili? Přestože se Malfurionova hlava odmítala vyčistit, stále si byl jistý, že na téhle vzrušené konverzaci něco není v pořádku. Všichni byli příliš vzrušení a na to, čemu on věřil, reagovali příliš zarputile. Byl jen obyčejný noční elfa vůbec ne vysoce postavený. Proč by v nich jeho podezření mělo vyvolat takovou paniku?

„Nechte mě se na něj podívat," řekl hlas. Malfurion cítil, jak ho stráže předaly někomu jinému, kdo ho jemně položil na podlahu.

Jeho tváří se dotkly ruce a zvedly ji. Zamlženými očima spatřil Malfurion svého bratra.

„Proč jsi to nevzdal hned?" zašeptal Illidan. „Dvě hodiny! Zůstal ti ještě nějaký rozum?"

„Dvě... hodiny?"

Illidan přikývl v odpověď a trochu se uklidnil. „Sláva Elune! Po tom, co jsi vybreptl ten nesmysl o královně, se. ten starý blázen rozhodl dostat ti z hlavy úplně všechno za každou

cenu! Kdyby jeho kouzlo najednou neselhalo, asi by z tebe zbyla jen suchá slupka! Ještě nezapomněli na ztrátu svých bratří a viní z ní tebe!"

„J... jeho kouzlo selhalo?" To nedávalo smysl. Čaroděj, který Malfuriona vyslyšel, byl ten nejvyšší.

„Všechna jejich kouzla selhala!" opravil ho Illidan. „Potom, co ztratil kontrolu nad tím prvním, zkusil další, a když ani to nefungovalo, zkusil ten jeho parták třetí... a bez úspěchu!" Malfurion tomu pořád nerozuměl. To, co jeho bratr říkal, znělo, jako kdyby oba čarodějové přišli o veškerou moc. „Oni nemůžou čarovat?"

„Ne... a i mé síly jsou velmi utlumené..." Sklonil se blízko k Malfurionovu uchu. „Myslím, že mi nějaké zbyly... ale moc ne. Je to, jako by nás někdo odřízl od Studny!"

Zmatek narůstal. Malfurion slyšel, jak se Ravencrest ptá, zda Měsíční hlídka stále ještě má kontakt se svými bratry, na což jeden z čarodějů odpověděl, že jejich jinak nepřetržité spojení bylo přerušeno. Šlechtic se pak zeptal všech svých služebníků, jestli alespoň někomu z nich zůstala nějaká magická síla, byť třeba jen slabá.

Nikdo však nedokázal říci ano.

„Začalo to..." zašeptal Malfurion bezmyšlenkovitě.

„Hmmm?" zamračilo se jeho dvojče. "A co? Co začalo?"

Pohlédl za Illidana a vzpomněl si na zběsilé síly vyvolané těmi ve věži. Znovu spatřil nedostatek ohledu k tomu, co to může způsobit ostatním za zdmi paláce.

„Nevím..." řekl nakonec Malfurion bratrovi. „Přeji si, u Matky Luny si přeji, abych to věděl... ale nevím." Za Illidanem spatřil znepokojené obličejy Broxe a Rhonina. Ať již chápali stejně jako on, či ne, oba vypadali, jako by sdíleli jeho rostoucí obavy. „Vím jenom, že ať už je to cokoli... začalo to."

* * *

Po celé říši nočních elfů, po celém kontinentu Kalimdor pocítily stejnou ztrátu tisíce dalších. Byl jim odříznut přístup ke Studni. Moc, se kterou tak lehkovážně zacházeli... byla pryč. Pocit zděšení rychle rostl, neboť to bylo, jako by někdo zvedl ruku a ukradl měsíc.

Ti, kdo žili nejbližší paláci, se přirozeně obrátili na královnu a dožadovali se Azshařiny pomoci. Čekali před zatarasenými branami a bylo jich čím dál víc. Seshora je s nehybnými tvářemi pozorovaly strážce. Ani neotevřely brány ani nezavolaly, aby rostoucí dav uklidnily. Teprve když přešla více než polovina noci, většina města se vyprázdnila a noční elfové téměř obklíčili palác, brány se otevřely. Všichni se s úlevou hrnuli dovnitř. Byli si jisti, že královna Azshara konečně vyjde ven a vyslyší jejich prosby.

To, co se však vynořilo z paláce, nebyla královna. Nebylo to ani nic, co by si kdy ve světě elfů dokázali představit.

A tak padli první noční elfové za oběť Plamenné legii.

19.

Krasa se zmocnila závrat' a její útok byl tak neočekávaný, že ho málem stál život Jen okamžik před tím se cítil téměř stejně jako své staré já, z větší části díky maximální blízkosti Korialstrasze. Drak ho nyní rychle nesl směrem k Cenariově mýtině, přestože nehodlali přistát tak blízko, aby si jich polobůh všiml Dračího mága pohánělo odhodlání nalézt nočního elfa, kterého mu ukázal Nozdormu - a proto ho náhlá závrat' zastihla tak nepřipraveného, že málem spadl z drakova krku.

Korialstrasze se na poslední chvíli pohnul tak, že čaroděj nespadol, ale Krasovo mladší já se rovněž zdálo být velmi dezorientované.

„Cítíš se lépe?" zařval na něj drak.

„Dávám se... dohromady." Krasus se zahleděl na noční oblohu a snažil se najít smysl v tom, co se právě stalo. Prohledával svou proděravělou paměť, až narazil na možnou odpověď.

„Můj příteli, znáš hlavní město nočních elfů?"

„Zin-Azshari? Něco málo o něm vím."

„Zahni k němu."

„Ale tvůj úkol..."

Krasus byl neoblomný. „Udělej to. Jsem přesvědčený, že je nezbytně nutné, abychom tam letěli."

Jeho mladší já si něco zamručelo, ale stočilo se směrem k Zin-Azshari. Krasus se naklonil, hleděl před sebe a dychtivě očekával první náznak legendárního města. Jestli mu paměť tentokrát sloužila dobře - a on si tím nemohl být jistý - Zin-Azshari bylo středem civilizace nočních elfů, ohromná, rozlehlá metropole, jakou už svět nikdy nespátří. Krásy starobylého města ho však nyní nezajímaly. Krasa znepokojovala poloha Zin-Azshari blízko slavné Studny věčnosti.

A jeho nyní přitahovala právě Studna. Přestože pro něj bylo místo prvního příchodu Plamenné legie ztraceno v děravé paměti, byla Krasova mysl stále dostatečně bystrá na to, aby dokázal činit poměrně přesné závěry. V tomto čase Studna znamenala moc. A moc byla nejen to, co démoni hledali, ale zároveň to, co jim umožňovalo vstupovat do světů, které pak zničili. A kde jinde hledat portál, jímž Plamenná legie bude muset projít, než v blízkosti největšího zdroje magické energie, jaký kdy byl znám?

Letěli noční oblohou a Korialstrasz překonával míli za mílí během pouhých minut. I tak však uběhly hodiny, drahocenné hodiny, které si podle Krasa svět nemohl dovolit ztratit.

Konečně na něj drak zařval: „Brzy budeme na dohled Zin-Azshari! Co doufáš, že uvidíš?“

Bylo to spíš o tom, co doufal, že neuvidí, ale to Krasus svému společníkovi nemohl vysvětlovat. „Nevím.“

Před nimi se objevila světla, nesčetná světla. Zamračil se. Jistěže, noční elfové musí mít pro své aktivity osvětlení, na svět plný nočních tvorů jich však bylo až příliš. Dokonce ani město velikosti Zin-Azshari by nemělo být tak jasné.

Když se však oba přiblížili, uviděli, že světlo nevydávají louče nebo krystaly, nýbrž nesčetné požáry spalující hlavní město nočních elfů.

„Město je v plamenech!“ zařval Korialstrasz. „Co takový požár mohlo způsobit?“

„Musíme níž,“ byla jediná Krasova odpověď.

Rudý drak se propadl o dobrých sto metrů níže. Nyní viděli i detaily. Bohatě zdobené pestrobarevné budovy byly v plamenech a některé z nich už se dokonce zhroutily. Ze zahrad plných soch a ohromných stromových domů se staly hořící hranice.

Na ulicích ležela roztroušená těla mrtvých.

Byli brutálně zmasakrováni Ani staří, nemohoucí nebo děti nezůstali ušetřeni. Mnoho jich leželo ve skupinách, zatímco jiní byli evidentně uštíváni jeden po druhém. Kromě obyvatel Zin-Azshari zde ležela mrtvá různá zvířata, včetně ohromných nočních panterů, a ani jejich těla nebyla o nic méně zohavena.

„Byla zde válka!“ zavrčel okřídlený obr. „Ne... ne válka! Tohle je genocida!“

„Tohle je práce Plamenné legie,“ zašeptal Krasus sám pro sebe.

Korialstrasz zatočil do středu města. Bylo zvláštní, že čím více se blížili k tomu, co vypadalo jako palác, tím menší byly škody. Ve skutečnosti se některé části v jeho blízkosti zdály být zcela nedotčeny.

„Co víš o těchhle čtvrtích?“ zeptal se Krasus draka.

„Mnoho ne, ale myslím, že zdi spojené s královským palácem patří těm, kterým se říká Urození. Jsou považováni za nejvyvolenější z nočních elfů a všichni se nějak podílejí na službě Její Výsosti, Azshary.“

„Obleť je ještě jednou.“

Korialstrasz poslechl. Když Krasus prozkoumal okolí, jeho podezření se potvrdilo. Žádná ze čtvrtí, ve kterých bydleli královští Urození, nebyla ani v nejmenším zasažena jinak všudypřítomnou zkázou.

„Krase! Na severozápadě se něco hýbe!“

„Leť tam! Rychle!“

Nemusel svého druha pobízet, neboť Korialstrasze zajímala odpověď stejně jako jeho. Nebylo se čemu divit, vzhledem k tomu, že byli vlastně jedním.

Krasus nyní spatřil to, co drakův lepší zrak zaznamenal o něco dříve. Vlna pohybu, téměř jako kobylky, se valila městem. Korialstrasz dále klesal a oba nyní dokázali rozeznat jednotlivce.

Pro Krasa to znamenalo návrat zla. Městem Zin-Azshari nezadržitelně kráčela Plamenná legie a neexistovalo nic, co by nechala nedotčené. Pod její silou padaly budovy. Byli tam vysocí, brutální pekelní strážci s ohromnými palcáty a štíty. Tupí pekelníci probíjející si cestu

kamennými zdi nebo jakoukoli jinou fyzickou překážkou. V jejich blízkosti se vznášeli obrovští okřídlení tvorové s planoucími zelenými meči, v rozžhaveném brnění a nohama s ostrými drápy... strážní záhuby*. (Doom Guard (pozn. překl.).

Jak se drak přiblížil čelu celé masy, Krasus rozeznal pekelné psy, kteří vždy tvořili předvoj Legie. Tihle se zdáli být obzvláště aktivní. Nejenže měli čenichy vysoko zdvižené a větřili, ale jejich zlověstná chapadla, kterými vstřebávali magii, se dychtivě sápala dopředu. A pak dračí mág spatřil, co Legie pronásledovala. Ze středu města se vyrojili přehající. Celé rodiny i jednotlivci tvořící proud těl zoufale se valící úzkými uličkami. Úplně vzadu se demony snažila poněkud zdržet malá družina ozbrojených vojáků a několik postav v hábitech, v nichž Krasus poznal legendární Měsíční hlídku.

Právě když se k nim přiblížili, pokusil se jeden z čarodějů seslat kouzlo. Tím, že se však nekrytý zastavil, jen rozšířil řady obětí. Jeden z pekelných psů skočil a dopadl přímo před ním. S úžasnou rychlostí pak vymrštil hladová chapadla.

Ty se zabořily do čarodějovy hrudi a doslova ho zvedly do vzduchu. Než mu kdokoli - včetně Krasa a Korialstrasze - mohl přispěchat na pomoc, byl třesoucí se člen Měsíční hlídky kompletně vysátý... a na zemi po něm zůstala ležet jen suchá slupka.

Rudý drak zařval. Ani kdyby chtěl, nedokázal by Krasus zastavit své mladší já a zabránit mu pomstít se. Jeho vlastní vzpomínky na podobné hrůzy způsobily, že jen tiše přihlížel. Tolik životů bylo Legií zmařeno, že navzdory skutečnosti, že Korialstrasz se sem dostal jen Krasovým zapříčiněním, dračí mág neprotestoval. Celou dobu se snažil zabránit tomu, aby v časové linii vznikl ještě větší zmatek, ale co bylo moc, to bylo příliš.

Byl čas na odplatu.

Když Korialstrasz přeletěl přes přední řady démonických návštěvníků, vychrlil oheň. Plamen sežehl nejen pekelného psa, jenž zavraždil onoho čaroděje, ale mnoho dalších z jeho smečky. Těch několik, co přežilo, se s kňučením stáhlo, někteří těžce popáleni.

Korialstrasz se nezastavoval. Nyní se otočil proti hlavní mase démonů a druhá vlna plamenů první z nich zcela pohltila.

Většina okamžitě zahynula. Několik dalších odolnějších pekelných strážců se prodralo plameny, jen aby se o pár kroků později zhroutili a podleli následkům strašlivých popálenin. Jeden hořící pekelník chtěl dračí oheň uhasit, a když se mu to nepodařilo, vrazil čelem přímo do jedné z budov, snad v šílené naději, že tak plameny udusí. O sekundu později se i on zhroutil.

Ani Plamenná legie nedokázala čelit čisté síle draka, to však neznamenal, že je proti ní bezbranná. Z jejich řad náhle vylétli strážní záhuby. Krasus si jich všiml první, a přestože si byl dobře vědom rizika, seslal rychlé kouzlo.

První z démonů smetl vítr a odhodil je na ostatní. Strážní se zapletli jeden do druhého.

Korialstrasz znovu vychrlil oheň.

Pět z okřídlených zrůd se zřítilo na zem v podobě ohnivých střel, které způsobily další škody mezi pěšáky dole.

Zbytek strážných záhuby se znovu seskupil. K nim směrem k nebi vyrazili další a zdvojnásobili jejich počet. Korialstrasz měl zjevně v úmyslu se s nimi střetnout, ale Krasus náhle pocítil varující známky slabosti. Přesně jak říkala Alexstrasza, společně byli oba téměř kompletní - ale ne zcela. Další použití společných sil oba vyčerpalo rychleji než obvykle. Drak už nyní letěl pomaleji a méně plynule, přestože si to zatím neuvědomoval. „Musíme pryč!“ naléhal Krasus. „Odletět z boje? Nikdy!“

„Uprchlíci jsou už díky nám daleko!“ Zdržení Legie stačilo na to, aby se noční elfové rozptýlili. Krasus věřil, že v tuto chvíli si již náskok před Plamennou legií udrží. „Musíme to jít říct těm, kdo dokáží udělat víc! Musíme pokračovat v našem původním směru!“

Krasa jeho vlastní slova bolela, neboť hluboko v srdci by nejraději spálil každého démona v dohledu na prach, ale i nyní jich k obloze vzlétalo stále víc, aby se utkali s osamocným drakem.

Korialstrasz zařval vztekem a posledním ohnivým dechem zničil tři strážné záhuby a další přinutil se rychle stáhnout. Pak se rudý obr otočil a zamířil pryč. Navzdory vyčerpání snadno brzy zmizel démonům z dohledu.

Když znovu prolétali kolem paláce, Krasus s hrůzou spatřil, že z jeho bran proudí další démoni. Nejvíce znepokojivý fakt však byl ten, že hlídky nočních elfu stále stály na strážích na hradbách, jakoby slepé k zoufalé situaci, ve které se nacházeli jejich druhové ve městě. Krasus už viděl podobný nezúčastněný výraz ve tvářích těch, kdo sledovali podobné hrůzy. I během druhé války se našli tací, kdo se chovali podobně lhostejně. Jsou uchvázeni rostoucím vlivem démonů! Jestli sami páni démonů ještě nevčkročili na tento svět, nemůže už to dlouho trvat!

A obával se, že až se tak stane, pro svět už nebude existovat žádná budoucnost... a v tomto případě ani minulost.

* * *

Její odpočinek vyrušily děsivé zvuky. Azshara nařídila, aby začala hrát hudba, ve víře, že se v ní hluk ztratí, ale lry i flétny tentokrát zklamaly. Nakonec vstala a s novými osobními strážci kolem sebe se důstojně vydala napříč palácem.

Nebylo to lord Xavius, nýbrž kapitán Varo'then, koho potkala jako prvního. Kapitán padl na koleno a udeřil se pěstí do srdce.

„Vaše nádherná Výsosti...”

„Drahý kapitáne, co je příčinou toho strašlivého rámusu?”

Zjizvený noční elf k ní zvedl hlavu a snažil se zamaskovat své pocity. „Snad by bylo snadnější, kdybych vám to ukázal.”

„Dobrá tedy.”

Zavedl ji k balkónu, z něhož byl pohled na hlavní části města. Azshara k tomuto balkónu chodívala jen zřídka, vyjma okamžiků, kdy činila veřejná prohlášení, neboť dávala přednost výhledu ze svých komnat do extravagantních zahrad nebo pohledům na Studnu věčnosti, které se jí nabízely při návštěvě věže.

Pohled, jenž se nyní před královnou otevřel, ale nebyl ten, na který byla za všechny ty roky zvyklá. Azshařiny zlaté oči hleděly na obraz jejího města, zbořené domy, nekonečné požáry a mrtvá těla rozestá po ulicích. Pohlédla napravo, kde v míru dál stála opevněná čtvrť Urozených.

„Vysvětlíte mi to, kapitáne Varo'thene.”

„Bylo mi řečeno lordem kancléřem, že tito se ukázali být nehodnými. Aby mohl být svět připraven na dokonalost, musí být nejprve vše nedokonalé smeteno.”

„A ti dole byli podle úsudku lorda Xavia prostě nedokonalí?”

„Podle doporučení nejdůvěryhodnějšího ze sloužících nejvyššího, nebeského velitele Mannorotha.”

Azshara se s impozantním Mannorothem setkala jen krátce, a stejně jako její kancléř, byla služebníkem nejvyššího uchváca.

Královna přikývla. „Jestli Mannoroth tvrdí, že není jiné cesty, musí to tak být. Ve jménu velkých činů musí vždy padnout nějaké oběti. To si myslím odjakživa.”

Varo'then sklonil hlavu. „Vaše moudrost je nekonečná.”

Královna přijala kompliment s královskou sebejistotou, se kterou brala na vědomí mnoho komplimentů, kterých se jí dostávalo každý den. S pohledem stále upřeným na masakr dole ve městě se Azshara zeptala: „A bude to trvat dlouho? Přijde brzy i sám nejvyšší?”

„Přijde, má královno... a říká se, že Mannoroth ho nazývá jménem Sargeras.”

„Sargeras...” Královna Azshara to jméno nechala převalovat na jazyku a pak ho vypustila přes rty. „Sargeras... skutečně příhodné jméno pro boha!” Položila si ruku na prsa. „Věřím, že budu s dostatečným předstihem upozorněna, když se rozhodne přijít. Byla bych hluboce zklamána, kdybych ho nemohla přivítat osobně.”

„Dohlédnu na to, aby bylo učiněno vše potřebné,” řekl Varo'then a uklonil se. „Odpusťte mi, má královno, ale volají mne povinnosti.”

Nedbale mávla rukou, stále fascinována jak scénou dole, tak božím jménem. Kapitán ji nechal o samotě s osobními strážci.

Azshara si v duchu začala představovat svět, jenž nahradí vše, co bylo nyní ničeno. Daleko velkolepější město, skutečný pomník její slávy. Už se mu nebude říkat Zin-Az-shari, jak jej její lid s úctou pojmenoval. Ne, příště se mu jednoduše bude říkat jen Azshara. Jak

příhodnější název pro domov královny. Azshara. Vyslovila to ještě dvakrát a obdivovala zvuk toho slova. Měla na téhle změně trvat už dávno, nyní už to však bylo jedno.

A pak se jí do mysli vkradla další, ještě více fascinující myšlenka. Ve skutečnosti byla tou nejdokonalejší ze svého národa, ikona svého lidu, existoval ale ještě někdo daleko úžasnější, velkolepější... a ten brzy přijde.

Jmenoval se Sargerass.

„Sargerass...” zašeptala. „Bůh Sargerass...” Na tváři se jí rozprostřel téměř dětský úsměv, „...a jeho družka Azshara...”

* * *

Do pevnosti Black Rook přijížděli poslové, v průměru jeden každých několik minut. Všichni se dožadovali okamžitého přijetí u pána pevnosti, neboť všichni přinášeli nesmírně důležité zprávy.

A každý z těchto poslů předal lordu Ravencrestovi stejně děsivé novinky.

Magie byla nočním elfům uloupena. Ani ti nejschopnější nedokázali téměř nic. Navíc selhávala i další kouzla, která byla závislá na moci čerpané ze Studny, a na jednom či dvou místech to mělo katastrofální následky. Všude se šířila panika a místní úředníci měli plné ruce práce, aby v zemi nevypukl naprostý chaos.

Z nejdůležitějšího místa vůbec, z oblasti kolem Zin-Azshari... však žádná zpráva nepřicházela.

Až nyní.

Posel, kterého přivedly stráže, nedokázal sám ani stát. Zbroj měl částečně servanou z těla na několika místech krvácel z hlubokých ran. Před lordem Ravencrestem zavrával a padl na koleno.

„Dostal jídlo a vodu?” zeptal se šlechtic. Když mu nikdo neodpověděl, zavrčel rozkaz jednomu z vojáků stojících u vchodu. Během několika sekund byl nově příchozí napojen a nasycen.

Mezi těmi, kdo netrpělivě čekali na jeho zprávu, byl i Rhonin a ostatní. Už nebyli zajatci, ale jejich status byl jen těžko pojmenovatelný. Ani spojenci, ani vetřelci. Čaroděj raději mlčel a stál v odlehlém koutě místnosti, aby se jeho těžce nabytá pozice znovu neproměnila v pozici obyčejného vězně.

„Už můžeš mluvit?” zahřměl Ravencrest na posla, když ten snědl několik kusů ovoce a vypil nejméně půl měchu vody.

„Ano... odpusťte mi, můj pane... že jsem toho nebyl schopen dřív.”

„Soudě podle tvého stavu se mi těžko věří i tomu, že jsi se sem vůbec dostal...”

Noční elf stále klečící před ním se rozhlédl po ostatních shromážděných kolem. Rhonin si všiml, jak jsou jeho oči prázdné. „Samotnému se mi těžko věří, že jsem zde... můj pane.”

Několikrát zakašlal. „Můj pane... přicházím vám říct... že si myslím... že nadešel konec světa.”

Plochý tón, se kterým poslední slova pronesl, jen zesílila jejich strašlivý účinek. Síň naplnilo mrtvolné ticho. Rhonin si vzpomněl na to, co Malfurion prve říkal. Začalo to. Ani Malfurion nechápal, co tím vlastně myslel, věděl jen, že se děje něco strašlivého.

„Co tím myslíš?” otázal se Ravencrest a nahnul se blíž. „Dostal jsi nějakou hroznou zprávu ze Zin-Azshari? To oni tě poslali, abys nám předal takovou děsivou zprávu?” „Můj pane... Jdu přímo ze Zin-Azshari.” „To není možné!” skočil mu do řeči Latosius. „I při využití těch nejrychlejších fyzických forem dopravy by to trvalo tři až pět nocí a magie nefunguje...”

„Vím, co funguje, lépe než vy!” obořil se na něj voják nehledě na vysokou hodnotu člena Měsíční hlídky. Lordu Ravencrestovi pak řekl: „Byl jsem vyslán, abych prosil o pomoc! Ti, kdo mohli, dali dohromady všechnu sílu, která jim zbyla, aby mne sem poslali! Už jsou možná mrtví. ...” Nasucho polkl. „Možná jsem jediný, kdo přežil...” „Město, chlapče! Co je s městem?” „Můj pane... Zin-Azshari je v troskách, zničeno krvežíznivými netvory, zrůdami z těch nejhorších nočních můr!”

Poslovo vyprávění připomínalo rány, jež se nikdy nezahojí. Stejně jako všichni ostatní noční elfové byli i obyvatelé hlavního města zaskočeni náhlou a nevysvětlitelnou ztrátou téměř

veškeré své síly. Mnoho se jich vydalo do paláce, aby vyhledalo odpovědi. Nakonec jich byly stovky.

A pak se z paláce vyřítily nesčetné zástupy obludných válečníků, někteří s rohy, někteří okřídlení, všichni po zuby ozbrojení a dychtiví zabít vše, co jim stálo v cestě. Během několika sekund umírali lidé po desítkách, nikdo nebyl ušetřen. Propukla panika a další byli ušlapáni těmi, kdo se snažili uprchnout.

„Běželi jsme, můj pane, všichni. Mohu mluvit jen za ty, kdo prchali stejným směrem jako já, ale ani nejjudatnější válečníci nevydrželi dlouho.“

Armáda démonů je však pronásledovala a ty, kdo nevydrželi tempo, likvidovala. Několika rozptýleným skupinám se podařilo uprchnout z města, ani tam je však ti netvoři nepřestali pronásledovat.

Nikdo ho nepřerušoval. Nikdo nenamítl, že musel mít halucinace. Všichni četli z jeho očí a hlasu pravdu.

Posel pak popsal, jak se dostal až sem. Skupina členů Měsíční hlídky a důstojníků dala hlavy dohromady a snažila se přijít s nějakým způsobem obrany nebo jinou akcí. Bylo rozhodnuto, že musí být informována pevnost Black Rook a ten úkol padl na zde přítomného vojáka.

„Varovali mne, že kouzlo nemusí fungovat, jak by chtěli, že mne také mohou poslat na dno Studny, nebo dokonce zpátky d... do města. Otřásl se. „Ale já jsem neviděl jinou možnost...“

Se šíleným vypětím čarodějové započali s kouzlem. Stál v jejich středu, zatímco oni sbírali veškerou energii, jakou mohli. Svět kolem něj se začal rozplývat...

A v okamžiku, kdy zmizel, spatřil, jak se na čaroděje vrhli obludní psi.

„Přistál jsem kus odtud směrem na sever, můj pane, zraněný, ale živý. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem se dostal k malé vojenské základně, kde jsem dostal nočního pantera... a pak jsem zamířil sem, j... jak nejrychleji jsem dokázal.“

Naprosto zaražený Ravencrest se opřel v křesle. „A palác? I palác je v troskách? Všichni povraždění?“

Posel zaváhal a pak řekl: „Můj pane, na hradbách stály stráže. Dívaly se na nás, než se brány otevřely... a pak se dívaly, jak nás ta monstra masakrovala!“

„To by královna nikdy nedovolila!“ vykřikl jeden ze šlechticových důstojníků. Ostatní souhlasně přikyvovali, ale našli se i tací, kteří si nechávali svůj názor pro sebe.

Jejich velitel měl vlastní představu o tom, co tato zpráva znamená. S tváří zkroucenou do napjaté grimasy zašeptal: „Takže je to, jak jsme se domnívali. Tohle musí být práce Urozených.“

„Ani oni by přece nemohli být tak šílení!“ oponoval mu Latosius. „Ano, jejich čarodějové si myslí, že jsou lepší dokonce i než Měsíční hlídka, ale jsou to noční elfové jako my!“

„To jsme si mysleli, ale jejich arogance nezná hranic!“ Ravencrest udeřil pěstí do opěradla kamenného křesla. „A nezapomínejme, že Urození podléhají příkazům lorda kancléře... Xavia!“

Rhonin už to jméno slyšel dříve, ale nyní ho zarazila zloba, se kterou bylo znovu vysloveno. Naklonil se k Malfurionovi a zeptal se: „Kdo je ten Xavius?“

Malfurion už se dal celkem dohromady, částečně i díky pomoci svého dvojčete. S nepatrnou Broxovou pomocí stál nyní vzpřímeně vedle ostatních. „Ten, kdo našeptává královně. Její nejbližší rádce a rival lorda Ravencresta. Taky nepochybují, že je v tom Xavius namočený, ale bez Azshařina přispění by toho nebyl schopen! I Urození se jí klaní!“ „Tomu nikdy neuvěří,“ poznamenal Illidan. „Teď na to zapomeň! Ať si myslí, že je to kancléř! Tak či tak, rozhodnou se stejně!“

Přestože Rhonin Illidanovi úplně nevěřil, v této věci s ním musel souhlasit.

A zdálo se, že již stejně bylo rozhodnuto. Ravencrest se postavil a zavelel pozor. Jeho důstojníci si nasadili helmice, jako by se připravovali okamžitě vyrazit k hlavnímu městu.

„Všichni Členové Měsíční hlídky, všichni čarodějové přiměřených schopností ať jsou okamžitě svoláni! Garo'thale! Pošli posly do každé vojenské základny a ke každému veliteli! Musíme zorganizovat odpor! Musíme se z téhle situace nějak dostat!“

* * *

Latosius šlechtici oponoval: „Musíme udělat něco, abychom znovu získali vládu nad Studnou! Samotná vojenská síla proti takovým monstrům nic nezmuže! Slyšel jste toho posla!"

Vousatý velitel se postavil s obličejem nepříjemně blízko Čarodějovu. „Doufám, že nějakou magii mít k dispozici budu, obzvláště od vašeho slavného řádu, ale jinak toho o mnoho víc než sílu zbraní nemáme, není to tak?"

Illidan náhle nechal svého bratra i ostatní stát a přistoupil ke šlechtici: „Můj pane, cítím, že bych vám mohl trochu pomoci! Pořád mi ještě zůstala trocha síly, abych byl schopen nějakých kouzel!"

„Úchvatné! Budeme je potřebovat! Zin-Azshari musí být pomstěno a královna vysvobozena z rukou Urozených!"

Rhonin už nedokázal mlčet. Viděl, co Plamenná legie dokáže, a přestože tohle byla stále minulost, nemohl prostě mlčet, jak mu Krasus přikázal. I on v sobě cítil sílu soustředit dostatek magie a využít ji dle libosti. „Můj lorde Ravencreste!"

Šlechtic jej sjel pohledem, evidentně si ne zcela jistý, co si má o něm myslet. „Co chceš?"

„Potřebujete někoho, kdo je schopen čarovat. Nabízím se."

Ravencrest se zatvářil pochybovačně.

Jako odpověď čaroděj vytvořil nad svou levou dlaní kouli modrého světla. Stálo ho to víc sil než obvykle, ale ne tolik, aby to na něm bylo znát.

Velitelovy pochyby se rozplynuly. „Vítej v našich řadách..." Koutkem oka si musel všimnout Latosia, který už chtěl něco namítnout. „Hlavně když nám toho nikdo o mnoho víc nenabídl."

„Jestli nás od moci Studny odřízlo jakékoli kouzlo, můžeme ho zase odstranit..."

„Což by ze všeho nejdřív vyžadovalo určité množství magie... a kdybyste ji měli, Měsíční hlídka, neměli bychom žádný problém!"

* * *

Zatímco Malfurion naslouchal, jak se ostatní dohadují, byla v něm čím dál menší dušička. Takové hašteření k ničemu nebylo. Situace volala po akci, ovšem vzhledem k tomu málu zbylé magie, která by mohla podpořit Ravencrestovy vojenské síly, zdála se být budoucnost skutečně temná. „Kdyby tak..."

Jeho oči se otevřely dokořán. Snad by mohl něco udělat. Stejně jako to před ním udělali jeho bratr a Rhonin, i Malfurion nyní předstoupil před šlechtice. Ravencrest na něj udiveně pohlédl.

„A teď i ty? Máš v úmyslu nabídnout nám stejné magické schopnosti, o kterých Illidan tvrdí, že je ještě má? Uvítal bych, kdyby tomu tak bylo, nehledě na tvé předešlé zločiny."

„Nenabízím klasickou magii, lorde Ravencreste, ale její jiný druh. Nabízím, co jsem se naučil od svého shan'do Cenaria."

Latosius se posměšně uchechtl. „Tak tohle byl zatím nejhorší vtip ze všech! Učení mýtického poloboha!"

Ale Ravencrest Malfuriona nezatracoval. „Ty opravdu věříš, že bys nám mohl pomoci?"

Mladý noční elf chvíli váhal a pak řekl: „Ano, ale ne odtud. Musím se dostat jinam... kde bude větší klid."

Šlechtic srahl obočí. „Větší klid?"

Malfurion přikývl. „Musím se dostat do chrámu Elune."

„Do chrámu Matky Luny? Ti mě ani nenapadli. Jejich podporu bychom v téhle krizi určitě potřebovali - ale čeho tam chceš dosáhnout ty?"

Malfurion Stormrage se pokusil zakrýt nejistotu a odpověděl: „Samozřejmě odstranění kouzla, které brání našim čarodějům dostat se k moci Studny věčnosti."

20.

Vše na světě bylo v pořádku... tedy alespoň pro lorda Xavia. Jeho sny, jeho cíle, vše bylo na dosah. A co víc, nejvyšší z něj měl radost. Štítové kouzlo, které společně s Mannorothem seslali, nejenže zapečetilo Studnu před všemi kromě Urozených, zároveň jím tím umožnilo zvětšit a zesílit i portál. Během několika posledních hodin jím na tento svět proudily stovky nebeských návštěvníků.

Mannoroth nad nimi okamžitě převzal velení a vyslal je očistit svět od nehodných. Ze začátku snad připadaly Xaviovi podobné myšlenky strašlivé, nyní byl však zcela uchvácen Sargerasovými metodami. Bůh přeci musel dokonale vědět, jak nastolit dokonalý ráj, po kterém kancléř toužil. Cožpak nebyla čtvrt' vyhrazená pro příbytky Urozených ušetřena? Z těch, kdo sloužili paláci, vyroste zlatá generace nočních elfů, věk, jenž zastíní kterýkoli předchozí.

Lordu Xaviovi byla dána čest dohlížet nad pracemi, jež tohle vše zabezpečovaly. Neustále udržoval v jemné rovnováze kouzlo nepřetržitě posilující štít. Úsilí, které tato práce vyžadovala, bylo větší, než si původně Mannoroth myslel, a kdyby nyní kouzlo selhalo, bylo by téměř nemožné je zopakovat, aniž by nejprve zavřeli portál a spojili síly všech čarodějů Urozených.

Xavius však nehodlal dopustit, aby se drahocennému štítu stala jakákoli nehoda. Ne že by očekával nějaké potíže. Co by se mohlo uprostřed paláce stát?

Do síně vstoupila sklíčená postava a netrpělivě se rozhlížela kolem sebe.

„Kam sse poděl Mannoroth?“ zasyčel Psovod. „Velí návštěvníkům, samozřejmě,“ odpověděl noční elf. „Vydal se očistit Zin-Azshari od nehodných.“

Něco v Hakkarově výrazu Xavia na chvíli znepokojilo. Téměř to vypadalo, jako by kancléř řekl něco, co Psovoda pobavilo. Co to ale mohlo být, to noční elf nedokázal říci. Portálem prošli další čtyři pekelní strážci. Jeden z ještě strašlivějších strážných záhuby stál opodál. Vyštěkl na nově příchozí cosi v nesrozumitelném jazyce a ti okamžitě vyšli ze síně.

Nebeští návštěvníci se pohybovali s pozoruhodnou vojenskou přesností, okamžitě poslouchali rozkazy a nepřetržitě dbali na své povinnosti. Dokonce i elitní jednotky kapitána Varo'thena ve srovnání s nimi nebyly nic, alespoň v očích lorda Xavia.

„Jak pokračují přípravy honu?“ zeptal se kancléř Hakkara.

Ve výrazu vysoké postavy byly znát stopy posměchu. „Pokračují dobře, lorde noční elfe. Mí psssi a pekelní ssstrážci, kteří jdou ssss nimi, mají ssssvé rozkazy. Ti, které chce Mannoroth chytit, budou chyceni.“

Otočil se, vyšel ze síně a nechal podivně spokojeného lorda Xavia zaraženě stát. Přestože nesmírně ctil postavení Psovoda, viděl noční elf před nejvyšším sám sebe jako kohosi s vyšší hodností.

Kancléř se znovu podíval na kouzlo, jehož byl nedílnou součástí. Jen pár metrů od portálu byl fyzickou podobou kouzla shluk modrých blýskajících uzlů nad diagramem který nakreslil Mannoroth. Xavius však svými magickými očima dokázal rozeznat ještě další vířící obrazce oranžové, žluté, zelené i jiných barev. Mocná zásobárna magických sil, které měl nyní ve svých rukou.

Stejně jako měl ve svých rukou osud nejen vlastního lidu... ale i celého světa.

* * *

Církev Elune nemusel před katastrofou, jež dopadla na říši nočních elfů, nikdo varovat.

Osobně se jich ztráta Studny nedotkla, i tak ale cítili náhlou prázdnotu. Když k jednotlivým chrámům začaly přicházet davy s prosbou o radu, kněžky po celém království se mezi sebou začaly dorozumívat metodami známými od dob, kdy se Matka Luna poprvé dotkla srdce prvního z věncích, a rozebíraly, co se to vlastně stalo. Rozhodly se pozvat elfy na společnou modlitbu a nechat Elune, aby je uklidnila. Rovněž svými schopnostmi hledaly moc Studny... ale stejně jako Měsíční hlídka, ani ony nedokázaly přijít na to, co se stalo.

Ani přesto, že jim zůstaly všechny dary dané velkou bohyní, neznamenalo to, že by byly kněžky v bezpečí před hrůzami, jež se krátce nato rozpoutaly. Když se Legie přehnala přes chrámy v hlavním městě, i ty daleko v Suramaru cítily smrt svých sester, cítily agónii těch, které démoni nemilosrdně zmasakrovali.

„Sestro,“ zavolala jedna z knězek na Tyrande, která nalévala vodu věřícím. „U hlavního vchodu čeká někdo, kdo si žádá tě vidět.“

„Děkuji ti, sestro.“ Tyrande podala džbánec jiné kněžce a odběhla. Mohla jen hádat, že se na ni přišel znovu podívat Illidan. Tyrande se rozhovoru s ním obávala, neboť si nebyla jistá, co by řekla, kdyby došlo na otázku, zda se stane jeho družkou.

Nebyl to ovšem Illidan, nýbrž někdo jiný, o kom si myslela, že jej dlouho, velmi dlouho neuvidí.

„Malfurione!“ Aniž by si uvědomila, co vlastně dělá, skočila mu Tyrande kolem krku a pevně ho objala.

S tmavými tvářemi zašeptal: „Rád tě vidím, Tyrande.“

Pustila ho. „Kde ses tady vzal?“ Náhle ji zaplavila vlna strachu. „Broxigar? Co s ním udělali?“

„Je se mnou.“ Malfurion ukázal za sebe, kde Tyrande spatřila orka Čekat v tmavém koutě u vchodu. Obludný válečník se při pohledu na davy nočních elfů kolem tvářil nejistě.

Rozhlédla se, ale neviděla před vchodem do chrámu jiné stráže než ty, co tam patřily.

„Malfurione! Zbláznili jste se? Vy jste se vplížili zpátky do města, abyste přišli za mnou?“

„Ne... chytili nás.“

„Ale jestli...“

Jemně jí položil prst na rty a utiřil jí. „To musí počkat Víš o hrůzách v Zin-Azshari?“

„Jen něco... a i to je až příliš! Malfurione, ta hrůza, kterou jsme cítili v duši a v mysli našich sester tam! Něco příšerného...“

„Poslouchej mě! Každým okamžikem se to šíří dál. A co je horší, Měsíční hlídka je proti tomu bezmocná! Nějaké kouzlo je dočista odřízlo od moci Studny!“

Přikývla. „Předpokládali jsme to... ale co to má společného s tím, že jste tady?“

„Používá teď někdo Síň měsíce?“

Zamyslela se. „Před chvílí ano, ale chodí sem teď tolik elfů prosit o pomoc, že nejvyšší kněžka nechala místo ní otevřít hlavní modlitebnu. Síň měsíce by teď mohla být prázdná.“

„Dobře. Musíme tam jít.“ Kývl na Broxe, který rychle přispěchal. K Tyrandinu úžasu měl u sebe ork dokonce i sekeru.

„Chytili vás...“ připomněla Malfurionovi. „Lord Ravencrest neviděl další důvod nás držet v zajetí pokud bude Brox se mnou.“

„Oběma vám moc dlužím,“ připomněl se svalnatý válečník. „Vděčím vám za život.“

„Nedlužíš nám nic,“ opáčil Illidanův bratr. Tyrande pak řekl: „Vezmi nás, prosím tě, do Síně.“

S Tyrande v čele vstoupili do chrámu. Bez ohledu na to, že se Brox snažil zůstat co možná nejbližší svým společníkům, nedokázal nijak skrýt svůj vzhled před nočními elfy shromážděnými uvnitř. Spousta se jich na něj dívala s hrůzou v očích, a někteří dokonce vykřikli a na orka ukazovali, jako by on byl příčinou jejich potíží.

Právě v okamžiku, kdy se dostali k Síni měsíce, je dohonily stráže. Úplně vpředu běžela ta, jež prve mluvila s Tyrande o Illidanovi.

„Sestro... je zvykem dovolit vstup do chrámu Matky Luny komukoli, ale to stvoření...“

„Elune říká, že nemá stejná práva jako kterýkoli jiný věřící?“

Strážkyně se na sebe nejistě podívaly a ta první nakonec odpověděla: „Neříká v tom smyslu nic o jiných rasách, ale...“

„Ale nejsou všichni dětmi Elune? Nemá právo sem přijít a žádat pomoc, využít všech možností chrámu?“

Na to už se neozvala žádná odpověď. Velitelka stráží nakonec mávla rukou. „Jen jej, prosím, měj na očích, jak jen to půjde. Už takhle je všude dost paniky.“ Tyrande vděčně přikývla.

„Chápu.“ Když vstoupili, našli tu stát v pozoru jen dvě jiné sestry. Tyrande okamžitě k oběma přistoupila a vysvětlila jim, že potřebují soukromí. Záměrně při tom ukázala na Broxe.

Orkova přítomnost ve skutečnosti stačila na to, aby obě sestry rychle zmizely.

Tyrande se pak vrátila k Malfurionovi a zeptala se: „Co doufáš, že se ti tu povede?“

„Mám v úmyslu vejít znovu do Smaragdového snu, Tyrande.“

To se jí vůbec nelíbilo. „Ty se chceš vydat do Zin-Azshari!“

„Ano. Doufám, že se tam dozvím pravdu o tom, co kdo udělal se Studnou.“

Tyrande ho však znala příliš dobře. „Tobě nejde jen o to zjistit pravdu, Malfurione. Myslím, že máš v úmyslu s tím vším i něco udělat...“

Namísto odpovědi si prohlížel střed síně. „Vypadá to tu jako dokonale klidné místo.“

„Malfurione...“

„Musím si pospíšet, Tyrande. Odpusť mi.“

S Broxem v patách pak přešel na místo, jež si vybral, a posadil se na zem do tureckého sedu. Pak zvedl hlavu k hvězdami poseté obloze.

Ork se posadil přímo naproti nočnímu elfovi, ale hned udělal místo, když se k nim přidala Tyrande. Malfurion se na ni tázavě podíval. „Nemusíš tu být.“

„Jestli mi jakýmkoli způsobem může Matka Luna pomoci tě vést a uchránit od zranění, udělám to.“

Malfurion se na ni vděčně usmál a pak se znovu zachmuřil. „Musím už začít.“

Z jakéhosi jí neznámého důvodu ho uchopila za ruku. Nepohlédl na ni, neboť již měl zavřené oči, na jeho tvář se však na chvíli vrátil úsměv.

Pak najednou Tyrande ucítila, že se jí vzdaluje.

* * *

Byl to narychlo sestavený zoufalý plán, od kterého, jak Malfurion pochopil, lord Ravencrest nečekal žádný úspěch. S Měsíční hlídkou prakticky bezmocnou však neviděl důvod, proč nočnímu elfovi bránit se o to alespoň pokusit.

A Malfurion nyní mohl jen doufat, že bude moci svůj slib dodržet.

Ukázalo se, že Tyrandina ruka položená na jeho byla nakonec nezbytná, aby se dostal do spánku podobného transu. Její dotyk Malfuriona uklidnil, utišil to strašlivé napětí způsobené hroznými událostmi posledních dnů.

Takto utišen vztáhl ruce ke světu kolem sebe, ke stromům, řece, kamenům a dalším, jak to dělal, když byl u Cenaria.

Tentokrát jej však nepřivítaly pokojné přírodní živly - nýbrž živly rozbouřené.

Svět již nebyl v rovnováze. Les to věděl, věděly to i kopce, dokonce i nebesa cítila tu špatnost. Na cokoli se Malfurion zaměřil, cítil jen disharmonii. Zasáhla jej s takovou silou, že se v ní noční elf na chvíli málem utopil.

Místo toho se znovu zaměřil na Tyrandin jemný dotyk a načerpal z její blízkosti klidnou sílu. Konflikt byl nyní slabší. Byl stále přítomen, ale už neměl sílu ho pohltnout.

V okamžiku, kdy byl Malfurion opět klidný a vyrovnaný, vztáhl ruce k duchům přírody, dotkl se každého z nich a nechal je pocítit svůj klid. Chápal jejich zmatek a slíbil jim, že bude konat v jejich jménu. Noční elf je na opláť ku požádal, aby byli připraveni, kdyby potřeboval jejich pomoc, a připomněl duchům, že on i oni si přejí navrátit rovnováhu.

Pocit zmatku se ještě více vytratil. Dokud si budou Urození zahrávat se Studnou, nikdy úplně nezmizí, ale Malfurion alespoň znovu vytvořil jakési povědomí o rovnováze.

Teprve nyní byl schopen bezpečně vstoupit do snové nše.

Oproštěn od pozemských pout zastavil se, aby pohlédl na své přátele, obzvláště na Tyrande.

Tentokrát bylo snazší vybavit si jejich obraz a přenést realitu do idylické krajiny. Brox i

Tyrande se okamžitě zhmotnili... stejně jako jeho vlastní tělo.

Ke svému překvapení si všiml, že Tyrande stéká po tváři slza. Malfurion instinktivně natáhl ruku, aby ji setřel, ale jeho prsty prošly skrz. Mladá kněžka však zvedla k tváři volnou ruku, jako by cítila jeho blízkost, a jakmile si slzu setřela, dotkla se znovu místa, kde byly jeho prsty.

Malfurion se přinutil otočit k hvězdné obloze. Soustředil se na směr k Zin-Azshari a vykročil.

Vše prostupoval známý zelený nádech. Malfurion se soustředil a znovu prolnul snový svět s prvky reality. Pohybem, který připomínal napůl chůzi a napůl let, se vznášel nad snovou krajinou a cítil myriády aspektů podvědomého i skutečného světa zároveň.

Na cestě však jeho pozornost upoutala neočekávaná přítomnost. Nejprve nevěřil svým smyslům, ale rychlé prohledání jeho potvrzení potvrdilo. Shan 'do? zavolal.

Malfurion ucítil, jak se učitel dotkl jeho myšlenek, ovšem jen velmi nejasně. Ten dotyk však stačil, aby mu Cenarius předal zprávu. O posledního z pekelných psů bylo postaráno, ale pozornost poloboha nyní vyžadovalo cosi jiného. Malfurion si uvědomil, že lesní pán vycítil jeho přítomnost ve Smaragdovém snu a rychle se s ním spojil, aby mu dal vědět, že ještě není vše ztraceno.

Uklidněn Cenariovou nevyslovenou zprávou pokračoval Malfurion dál. Zelená záře slábla a on nyní viděl svět téměř takový, jako by byl nějaký skutečný pták. Pod ním rychle ubíhaly kopce a řeky a on stále mířil k cíli.

Když se Malfurion k hlavnímu městu konečně přiblížil, spatřil poprvé všechnu tu hrůzu. Přestože byla poslova zpráva děsivá, nedokázala dostatečně vylicit strašlivou zkázu, která slavné město postihla. Většina Zin-Azshari byla srovnána se zemí, jako by se přes něj několikrát tam a zpátky převalil obrovský kámen. Ani jedna z budov na předměstí nezůstala stát. Všude hořel oheň, nebyly to však jen obyčejné rudé plameny, které Malfurion znal. Hlavní město se rovněž koupalo v ohavném zeleném a černém ohni, zjevně původem z jiného světa. Když nad ním Malfurion přelétal, cítil navzdory přítomnosti ve snovém světě jeho zlo. Pak poprvé spatřil démony.

Pekelní psi byli sami o sobě dost obludní, avšak z netvorů, jež je následovali, mu znovu běhal mráz po zádech. Ten pocit byl o to silnější, neboť věděl, že tihle jsou navíc inteligentní. Nehledě na ohromné rohy, ďábelské tváře a obludná těla se ladně pohybovali s jediným strašlivým cílem. Tohle nebyla zvířecí smečka, ale armáda zcela oddána zlu.

A z bran paláce každým okamžikem proudili další a další.

Nebyl překvapen, když spatřil ohromnou a nádhernou stavbu zcela nedotčenou. Přesně jak říkal posel, na hradbách stále stáli strážníci. Malfurion kolem několika proletěl a v jejich očích spatřil strašlivé potěšení z děsivého výjevu dole. Jejich stříbrné oči byly protkány rudou a někteří vypadali, že by se rádi k démonům přidali.

Malfurion se od nich znechuceně odvrátil. Podíval se vedle paláce a všiml si, že rovněž domy Urozených byly ušetřeny. Někteří z královniých služebníků dokonce přecházeli z jedné budovy do druhé, jako by se kolem nich nic zvláštního nedělo.

S rostoucím znechucením se noční elf blížil k věži. Stejně jako prve cítil Malfurion, jak jsou ze Studny bezstarostně odčerpávány neuvěřitelné síly. Urození jistě nejméně zdvojnásobili své úsilí. Nad Studnou zuřila ničivá bouře, která nyní sahala až za městské hradby.

Když se naposledy pokusil dostat do věže, bylo to v místě, odkud cítil kouzlo. Protentokrát se tedy Malfurion rozhodl klesnout níže, kde těsně nad vchodem našel balkón. Noční elf pohybem podobným, jako by skutečně fyzicky vcházel, vplul nad balkón a pak do otevřených dveří.

Ke svému překvapení zjistil, že jeho pokus vyšel. Téměř se zasmál. Nikoho nenapadlo tenhle vchod chránit. Přílišné sebevědomí Urozených mu tedy umožnilo dostat se celkem snadno do paláce.

Malfurion pomalu proplouval chodbou a hledal cestu vzhůru. Na konci chodby našel schodiště - a na něm více než tucet ohromných rohatých válečníků, jaké už viděl venku.

Malfurionův instinkt nejprve zavelel rychle se skrýt, aby ho neviděli. Bohužel nebylo kam. Připravil se na jejich útok... a pak sám sobě vynadal do hlupáků, když jím první z démonů bez povšimnutí prošel.

Neviděli jeho snové já. Oddechl si úlevou a díval se, jak démoni jeden po druhém mizí na druhé straně chodby. Když bylo jasné, že další již nepřijdou, vydal se Malfurion po schodech nahoru.

Po cestě prošel několika síněmi, v žádné z nich se ale nezastavoval. To, co Malfurion hledal, bylo úplně na vrcholku vysoké věže a čím dříve tam dorazí, tím dříve bude schopen vymyslet nějaký další plán.

Ovšem mladý elf vlastně ani sám netušil, co chce udělat. I když se přiklonil k druidismu, byl Malfurion téměř stejně sběhlý v klasické magii jako jeho bratr a věřil, že i v tomto stavu by byl schopen nějakého kouzla.

O něco výše Malfurion náhle narazil na bariéru. Zvedl ruku a ohmatával vzduch. Cestu mu přehrazovala neviditelná síla, zřejmě stejná jako ta, která mu zabránila ve vstupu při první návštěvě. Možná Urození nebyli nakonec tak neopatrní.

Stále pevně rozhodnutý dostat se dovnitř se Malfurion vši silou vrhl proti bariéře. Cítil, jak se zatáhla a zpevnila, takže připomínala skutečnou zeď. Ale čím více tlačil, tím více ta zeď měkla, téměř jako kdyby měla... Malfurion propadl skrz.

Bylo to tak náhlé, že doslova vletěl na druhou stranu, aniž by si byl zcela jistý, že bariérou skutečně prošel. Otočil se a zkusil se bariéry dotknout, ale cítil jen velmi slabou sílu. Buď jeho přítomnost bariéru narušila, nebo byla určena jen k tomu, aby zabránila vstupu, nikoli odchodu. O něco výše narazil na dvě stráže a silné dveře, které

musely vést na místo, kde pracovali Urození. Spokojen že ani tyhle strážce ho nevidí, položil Malfurion ruku na dveře a zkusil je.

Prsty jimi prošly, jako by tam nebyly. Mladý noční elf prošel skrz celý.

Jeho první pocit byla naprostá dezorientace, neboť síň, kde Urození prováděli svou špinavou práci, byla rozlehlejší, než by se zvenku zdálo. I celý Malfurionův dům byl v porovnání s touhle místností malinký.

A Urození celé tohle místo potřebovali, neboť měli co dělat, aby udělali místo davům obludných válečníků, kteří se drali ke dveřím, jimiž právě Malfurion prošel. Daleko víc jím otrásl pohled do ohavných tváří. Nebylo v nich žádné slitování, žádný soucit...

Zahnal podobné myšlenky a připlul k místu, kde pracovali Urození. Fascinován a znechucen zároveň pozoroval jejich snažení. Urození se zdáli být nepřičetní. Většina měla ve tvářích hladový výraz. Bohatě zdobená roucha visela na vychrtlých tělech a několika z nich dělalo očividné problémy udržet se na nohou. Všichni však dychtivě zírali na produkt svého úsilí, na ohnivou pulzující díru v realitě. Malfurion se zadíval do středu té díry, ale hned odvrátil tvář. Ten krátký pohled mu stačil, aby vycítil strašlivou zlobu uvnitř. Žasl nad tím, že Urození neviděli, s čím si zahrávají.

Pokusil se zapomenout na strach, který ho málem zcela ovládl, a otočil se - aby pohlédl do tváře muže, který nemohl být nikým jiným než královniným kancléřem, lordem Xaviem.

Malfurion se vznášel jen centimetry od Xaviových děsuplných očí. Už o kancléřově umělém zraku slyšel. Xavius záměrně nahradil své oči umělými. Přes ebenové zorničky, téměř stejně černé jako síla, kterou Malfurion cítil z magické trhliny, vedly rubínové žilky.

Kancléř tam stál s tak upřeným pohledem, že si mladý elf nejprve myslel, že byl spatřen, to však byl jen klamný pocit Xavius po chvíli udělal několik kroků dopředu, prošel Malfurionem a zamířil k místu, kde Urození dál neúnavně pokračovali ve svém snažení.

Malfurionovi ještě chvíli trvalo, než se úplně vzpamatoval z neočekávaného setkání. Lord Xavius byl více než kdokoli jiný obviňován Měsíční hlídkou i lordem Raven-crestem z hrůz odehrávajících se venku. Když ho nyní Malfurion viděl, dokázal tomu uvěřit. Stále věřil, že i královna věděla, co se v paláci dělo, to však byla skutečnost, kterou si mohl ověřit později. Malfurion odhodlaně zamířil k místu, odkud se zřejmě ovládal štít. Kolem obrazce stáli tři čarodějové, ovšem zdálo se, že jen kouzlo kontrolují, místo aby ho dotvářeli. Proletěl kolem nich, aby prozkoumal detaily.

Byl to mistrně vytvořený obrazec, jehož některé části byly náročnější než cokoli, co Malfurion dokázal vyčarovat. Přesto mu netrvalo dlouho, než zjistil, jak by ho mohl ovlivnit, nebo dokonce zrušit.

Samozřejmě za předpokladu, že bude Malfurion schopen ve snové podobě dělat cokoli.

Aby si ověřil své možnosti, zašeptal ke vzduchu a poprosil ho o malinkou službu. V okamžiku, kdy prosba opustila jeho rty, zvedl jednomu z čarodějů nepatrně vlasy na zátylku téměř neznatelný závan větru.

Tenhle úspěch Malfuriona nadchl. Jestli dokáže tohle, dokáže jistě i narušit kouzlo držící štít. To by Měsíční hlídce mělo stačit.

Hleděl do srdce magického obrazce a soustředil se na ta nejslabší spojení...

„To je hloupá, velmi hloupá věc," prohlásil ledový hlas. Malfurion se instinktivně ohlédl přes rameno. Zezadu na něj hleděl lord Xavius. Na něj.

Kancléř zvedl úzký bílý krystal. Jeho oči - oči, kterými evidentně viděl i jeho snové já - zaplály.

Malfuriona náhle strašlivá síla táhla směrem ke krystalu. Snažil se vzepřít, ale veškerá snaha byla zbytečná.

Krystal už naplnil celý jeho obzor... a pak se stal jeho světem.

Z toho malého, neskutečného vězení viděl ohromnou rozveselenou tvář staršího nočního elfa.

„Napadla mě zajímavá věc," prohlásil lord Xavius téměř cynicky. „Jak dlouho myslíš, že bude tvému tělu trvat, než bez duše uvnitř zahyne?" Když Malfurion neodpovídal, kancléř jen pokrčil rameny. „No, asi to budeme muset zjistit, co?"

S těmito slovy schoval krystal do kapsy a Malfuriona obklopila temnota.

* * *

Už byli na okraji oblasti, kde Krasus doufal nalézt zatím neznámého elfa. Nechápal, jak věděl, že ten, koho hledá, žije právě zde, ale předpokládal, že mu Nozdormu vložil tuto informaci do mysli během oné vize. Krasus Aspektovi tiše poděkoval, že myslel i na jeho možné problémy při takovém hledání. Rovněž mu to dodávalo naději, že celá katastrofa bude nakonec napravena a že se on i Rhonin vrátí domů. Tedy za předpokladu, že Rhonina najde. Jeho pocit viny z toho, že se okamžitě nevydal za svým bývalým žákem, byl jen částečně smazán skutečností, že ten, koho nyní hledal, byl označen jednou z pěti elementárních sil jako zcela nezbytný pro minulost i budoucnost. V okamžiku, kdy onoho záhadného nočního elfa najde, měl dračí mág v úmyslu ihned začít hledat Rhonina, jemuž vděčil za mnohem více, než ten člověk vůbec tušil.

Korialstrasz náhle zpomalil a klesl mezi stromy. „Blíže tě přinést nemohu.“

„Chápu.“ Ještě kousek blíže k osadě nočních elfů a její obyvatelé by si jich určitě všimli.

Rudý drak přistál a položil hlavu na zem, aby mohl Krasus sesednout. Jakmile tak učinil, rudý drak začal zkoumat okolí.

„Nejsme daleko. Ne více než hodinu nebo dvě.“

Krasus se nezmínil o tom, jak těžké dvě hodiny to budou, jakmile opustí společnost svého mladšího já. „Udělal jsi více, než kolik bych mohl žádat.“

„Nemám v úmyslu tě nyní opustit,“ odpověděl Korialstrasz a složil křídla. „Asi jsi díky podobě, v jaké se právě nacházíš, možná zapomněl, že my draci umíme takovou podobu na sebe i vzít. Přeměním se v cosi bližšího těm, mezi které se musíme dostat.“

Drakovo ohromné tělo se náhle otřásl. Korialstrasz se začal scvrkávat a jeho podoba nabývala lidských rysů.

O sekundu později se mu však vrátily jeho původní tvary, jen oči měl skleněné a přerývané dýchal.

„Co se děje?“ Krasus se bezmocně díval na své mladší já.

„Já... já se nemohu přeměnit! I jen pokus o to mi způsobuje strašlivou bolest!“

Čaroděj si vybavil svou vlastní reakci, když se poprvé pokusil znovu stát drakem poté, co se ocitl v tomto čase. Nepřekvapovalo ho, že Korialstrasz narazil na stejné obtíže. „Už to nezkoušej. Budu muset jít dál sám.“

„Jsi si jistý? Všiml jsem si, že když jsme spolu, oba trpíme méně, ať již nás sužuje cokoli...“

Krasus pocítil směs obav a pýchy. Bylo jasné, že i mladší verze jeho já cítí pravdu. Ale věděl Korialstrasz proč?

Pokud ano, neřekl to. Místo toho Korialstrasz dodal: „Ne... vím, že musíš jít dál.“

„Ty budeš čekat zde?“

„Tak dlouho, jak jen to půjde. Nezdá se, že by se noční elfové vydávali až sem, a tyhle vysoké stromy mne dobře ukryjí. Ale pokud bys mne potřeboval, na tvé zavolání přiletím.“

„Vím, že ano,“ odpověděl Krasus, neboť sám sebe dobře znal.

Čaroděj dal drakovi sbohem a vydal se na strastiplnou cestu k osadě elfů. Těsně před tím, než zmizel Korialstraszovi z očí, na něj však drak tiše zavolal.

„Myslíš, že najdeš toho, koho hledáš?“ „Mohu jen doufat...“ Už nedodal, že kdyby se mu to nepodařilo, pocítili by následky úplně všichni. Korialstrasz přikývl.

Čím blíže byl Krasus městu - a čím více se vzdaloval od draka - tím hůře a unaveněji se cítil. Nehledě na rostoucí slabost však vyzábělý čaroděj pokračoval dál. Tam někde byl noční elf, kterého hledal. Krasus ještě ani nevěděl, co udělá, až ho najde. Doufal jen, že třeba Nozdormu nechal v jeho podvědomí i tuto informaci, ukrytou a připravenou pro okamžik, kdy ji bude potřebovat.

Pokud ne, bude rozhodnutí jen na Krasově úsudku. Zdálo se to jako věčnost, ale konečně spatřil první známky civilizace. Louče v dálce byly pravděpodobně připevněny na zdi, kterou bylo město obeháno, nebo přímo na vstupní bráně.

Teď přijde to nejobtížnější. I když v téhle podobě Krasus vzdáleně připomínal nočního elfa, musí všichni poznat, že jím není. Snad kdyby si stáhl kápi přes obličej a trochu se přihrbil...

Krasus si náhle uvědomil, že již v lese není sám. Přišli ze všech stran, noční elfové odění do stejné zbroje jako ti, kteří jej prve zajali. Na vetřelce hrozivě mířily zbraně připomínající kopí a meče.

Z nočního pantera sesedl vážný mladý důstojník a přistoupil k němu. „Jsem kapitán Jarod Shadowsong!* (V překladu Píseň stínu (pozn. překl).

A ty jsi zajatcem suramarské stráže! Vzdej se a bude s tebou dobře zacházeno!"

Krasus neměl jinou možnost, takže zvedl ruce, aby jej mohli spoutat. Hluboko uvnitř cítil nad svým zajetím uspokojení. Už ví, jak se dostane do města.

A jakmile tam bude, stačí jen pokusit se o útěk...

21.

Noční panter zapískal, když na něj Rhonin zkoušel nasednout. Uchopil pevně otěže a doufal, že zvíře pochopí, že má zůstat tam, kde je.

„Sedíš?" zeptal se ho Illidan.

Malfurionův bratr se stal čarodějovým neoficiálním dozorcem, což Illidanovi očividně nevadilo. Neustále Rhonina pozoroval, jako by se z každého jeho pohybu chtěl cosi naučit. Kdykoli se člověk pokusil o cokoli jen vzdáleně magického, noční elf maximálně zbystřil pozornost

Rhoninovi netrvalo dlouho, aby se dověděl proč. Ze všech přítomných představoval nejmocnější zdroj magické moci. Přes veškerou svou nadutost noční elfové zjevně jen omezeně chápali síly, kterými vládli. Ano, i pro Rhonina bylo obtížnější čerpat pro kouzla dostatek magie, ne však natolik, aby byl stejně bezmocný jako většina z nich. Jen mladý Illidan se vzdáleně blížil Rhoninoyýrri schopnostem.

Můžu mu pomoci, rozhodl se Čaroděj. Jestli se chce učit, pomohu mu. Ať již byl jeho osobní názor na Malfurionovo dvojče jakýkoli, nemohl přehlédnout jeho potenciál.

Jen doufal, že něco z toho potenciálu jim bude k dispozici, jakmile se střetnou s Plamennou legií.

* * *

Vyjeli ze Suramaru a zamířili nejrychlejším tempem, jakého byli panteri schopni, do Zin-Azshari. Rhonin cítil z odchodu jistou úzkost, neboť znovu zvětšoval vzdálenost mezi sebou a Krasem. Čaroděj si byl čím dál jistější, že mu je souzeno nikdy se nevrátit zpět do budoucnosti. Mohl jen doufat, že ať již měla Vereesa pro sebe a jejich děti k dispozici jakkoli dlouhý čas, bude jeho život za něj stát.

Tedy vše za předpokladu, že nějaká budoucnost vůbec bude.

Lord Ravencrest nechal své jednotky jet celý zbytek noci i kus následujícího dne. Teprve až když bylo jasné, že zvířata nemohou dále, velmi neochotně zavelel stát.

Jejich řady se rozrostly, neboť po cestě se k nim díky jezdcům vyslaným napřed přidali další. Jejich počet nyní dosahoval tisíce a stále se zvyšoval. Lord Ravencrest chtěl posbírat tak silnou armádu, jak jen to bude možné, ještě než se střetnou s nepřítelem. Rhonin jeho záměr a touhu sdílel, protože sám znal sílu démonů.

Když se čaroděj vyrovnal s vlastními záležitostmi, přijel konečně k lordu Ravencrestovi a nabídl mu veškeré informace, které si o potenciálních nepřítelích dokázal vybavit. Jako jistý způsob vysvětlení použil historiku, že Plamenná legie jednou vtrhla i do „jeho vzdálené země" a vše srovnala se zemí. Alespoň poslední Část byla rozhodně pravda. Rhonin šlechtici rovněž popsal průběh strašlivé války i kolik zkázy přinesla, než se obráncům podařilo demony odrazit.

Přestože nebylo jasné, nakolik mu lord Ravencrest věřil, vzal si alespoň k srdci Rhoninův popis démonu a rozkázal vojákům přizpůsobit taktiku na základě toho, co se dozvěděl o jejich slabínách. Latosius a Měsíční hlídka se při představě střetu obzvláště s pekelnými psy netvářili příliš nadšeně, ale Ravencrest je ujistil, že budou neustále obklopeni jeho nejlepšími muži. Rozkázal také, aby zmínění vojáci útočili nejprve na chapadla, pokud to tedy bude možné, aby tak odstranili největší nebezpečí hrozící čarodějům.

Velitel nočních elfů zjevně rozpoznal, že Rhonin mnoho informací vynechal, nijak však na něj netlačil, neboť i tak získal hodně cenných rad. Rovněž správně předpokládal, že Rhonin si

váží vlastního života dost na to, aby všemi prostředky zabránil porážce.

Nehledě na svůj rychle rostoucí počet ani na chvíli nezpomalili. Z jedné noci se staly dvě a pak tři. S pomocí jednoduchého kouzla, jež mu pomáhalo vidět ve tmě stejně dobře jako noční elfové, si Rhonin na noční život rychle zvykl. Stále si však byl dobře vědom toho, že démony nezajímalo, jestli pálí slunce nebo svítí měsíc, a také to šlechtici řekl. Strašliví válečníci Plamenné legie budou bojovat, dokud budou moci. Obránci se museli připravit i na střetnutí ve dne.

Když se noční elfové přiblížili k Zin-Azshari, všimli si podivného zeleného světla ozařujícího prostor před nimi. Světla, které zřejmě nevycházelo ze zatažené oblohy, nýbrž ze samotného města.

„U Elune!“ zašeptal jeden z vojáků.

„Pozor,“ rozkázal lord Ravencrest. Napřímil se a zahleděl před sebe. „Něco se blíží... a rychle.“

Rhonin se nemusel ptát co. „To jsou oni. Věděli, že přicházíme, a rozhodli se s námi střetnout co nejdříve. Nikdy nemarní čas. Legie žije jen pro boj.“

Velitel přikývl. „Dal bych přednost možnosti prozkoumat okolí a odhadnout sílu nepřítele. Ale jestli se chtějí utkat hned, pak je v žádném případě nezklameme. Zatrubte!“

Rozezněly se rohy a řady nočních elfů se roztáhly do bitevní formace. Nyní již v počtu několika tisíc představovali jezdcí v brnění i pěšáci ohromnou podívanou. Rhonin si vybavil sílu Aliance i jak jej poprvé ohromila před tím, než se utkala se spojenci démonů, s Pohromou.

Rovněž si vybavil, jak byly jejich řady toho dne rozdrceny strašlivým běsněním vetřelců. Už se to nestane! Pohlédl na Illidana, který se nyní tváří v tvář realitě zdál být poněkud méně sebevědomý.

„Nepoddávej se strachu,“ pronesl čaroděj, neboť už viděl, kam něco takového může vést.

„Máš dar, Illidane. Už jsem tě naučil, jak lépe čerpat sílu. Možná jsme odříznuti od Studny, ale její podstata je v zemi, v obloze i ve všem ostatním. Když zjistíš, jak ji vycítit, budeš moci dělat cokoli jako předtím, než se objevil ten štít.“

„Řídím se tvou moudrostí, shan'do,“ odpověděl mladý noční elf zasmušile.

Rhonin už tohle slovo slyšel dříve, hlavně když Mal-furion hovořil o svém učiteli, polobohu Cenariovi. Uvažoval, kde může být lesní pán teď. Podobné bytosti byly v časech jako tyto nesmírně potřebné.

A pak se jim před zraky objevily první strašlivé zrůdy a Rhoninovy myšlenky se soustředily jen na přežití. Na přežití... a Vereesu.

* * *

Plamenná legie přinesla zkázu všemu, s čím se do této chvíle setkala, a přesto toužila po dalším ničení, dalším chaosu. Pekelní psi vyli a jednotky démonů za nimi řvaly radostí z očekávání, když před sebou spatřili řady postav. Další jehňátka, další krev.

S jediným strašlivým bojovým výkřikem zaútočili

Lord Ravencrest kývl hlavou.

„Lučištníci připravit!“ zařval důstojník.

Více než tisíc napjatých luků zamířilo k obloze.

Šlechtic zvedl paži vysoko nad hlavu, pohled stále upřený před sebe. Démonická armáda se blížila... blížila...

Ruka mávla.

Jako letka kvílících sirén směrem k nepříteli letěl déšť šípů. Ani s vědomím, že k nim letí smrt, Plamenná legie nezpomalila. Viděli jen ty, kteří musí zemřít.

Šípy začaly padat z nebe.

Třebas to byli démoni, ale démoni se smrtelnými těly. První řada padla téměř do posledního válečníka a někteří měli v těle tolik šípů, že jejich těla nemohla ani rovně ležet na zemi.

Všude leželi pekelní psi. Z nebe spadl jeden nebo dva strážní záhuby.

Ale Plamenná legie se přehnala přes své mrtvé, jako by je ani neviděla. Pekelní psi ignorovali mrtvé bratry a s děsivým vytím se hnali k předním liniím nočních elfů.

„Sakra!“ zabručel Ravencrest. „Ještě jednu salvu! Rychle!“

Lučištníci se neuvěřitelně ladně a rychle znovu připravili ke střelbě. Vousatý šlechtic neztrácel čas a zavelel střílet.

Na demony se znovu sesypala smrt, tentokrát však s daleko menším účinkem. Legie nyní zvedla štíty a lépe seskupila řady.

„Tohle nejsou obyčejná zvířata,“ prohlásil důstojník stojící vedle Rhonina. „Učí se strašně rychle!“

Lord Ravencrest si ho nevšímal. „Všichni lučištníci dozadu! Seřadit a připravit se ke střelbě do středu! Kopiníci! Připravte se k výpadu!“

„Můj pane!“ zavolal Rhonin. „Smím?“

„V tuhle chvíli, čaroději, je ti dovoleno cokoli! Dělej!“

Rhonin se zadíval na místo před řadami blížících se démonů. Soustředil se a načerpal sílu. Stálo ho to více úsilí než obvykle, ale ne tolik, aby se mu kouzlo nepodařilo.

Přimhouřil oči.

Země před Plamennou legií vybuchla v explozi hlíny a kamení, které zasáhly obludné válečníky jako střely z ohromného katapultu. Mnoho pekelných strážců vylétlo do vzduchu, zatímco jiní zůstali pohřbeni pod tunami hlíny. Na jednoho pekelného psa dopadl obrovský balvan a přerazil mu páteř jako větvičku. Valící se masa se zastavila, neboť jednotlivci naráželi jeden do druhého.

Toho využili lučištníci, kteří okamžitě poslali do shluku démonů salvu šípů. Spousta netvorů padla, a to jen přidalo na všeobecném zmatku.

Vojáci propukli v jásot Měsíční hlídka se naopak na Rhonina jen závistivě dívala. Latosius zavřel na své kolegy čaroděje a nutil je, aby něco dělali.

Výsledek úsilí čarodějů nočních elfů však byl daleko méně působivý než Rhoninovo kouzlo. Válečníky Plamenné legie zasáhly kruhy energie, které však se často bez jakéhokoli efektu rozplynuly. Padla hrstka démonů, i z těch se však někteří znovu vzpamatovali. „Jsou k ničemu!“ vyštěkl Illidan. „Snaží se,“ opravil ho čaroděj. Mladý elf se nehádal a místo toho náhle ukázal prstem na demony a zašeptal.

Kolem krků několika tuctů netvorů v první linii se omotala chapadla černé energie. Démoni odhodili zbraně i štíty a pokoušeli se chapadel zbavit, než se jim to však podařilo, propálila jim chapadla krky a bez problémů prošla masem i kostí... takže doslova všechny oběti připravila o hlavu.

Rhonin jen s velkým sebezapřením skryl znechucení. Něco na způsobu, který noční elf pro útok zvolil, mu nesedělo, když si však Illidan pohledem vyžádal ocenění, čaroděj přikývl. Nemohl brát odvalu jediné osobě, které ještě zbývaly nějaké schopnosti. Jestli přežijí, může Rhonin naučit Illidana jiné a lepší způsoby, jak se vypořádat s nepřítelem. A jestli nepřežijí... Plamenná legie se znovu dala do pohybu. Pod nohama jim praskaly kosti jejich druhů. Když se přiblížili, zařvali a zvedli do výše palcáty a jiné strašlivé zbraně.

„Teď už se s nimi musíme střetnout,“ rozhodl Ravencrest. „Vy dva zůstaňte vzadu a dále dělejte, co je ve vašich silách! Jste prozatím naší nejlepší zbraní... a asi ji i zůstanete!“

Illidan před šlechticem sklopil hlavu, „Děkuji vám, můj pane.“

„Je to pravda, mladíku... hrozná pravda,“

S těmito slovy velitel elfů pobídl své zvíře a přidal se k vojákům. Lord Ravencrest tasil zbraň a zvedl ji vysoko nad hlavu.

Kopiníci ztuhli. Pěšáci za nimi stáli připraveni vyrazit. Úplně vzadu čekali na další možnost vystřelit lučištníci.

Ravencrest prudce máchl mečem.

Rozezněly se rohy. Lučištníci vystřelili.

Veškerá síla nočních elfů vyrazila vstříc nepříteli a jejich noční panteri na blížící se demony zuřivě vrčeli.

Právě v okamžiku, kdy se kopiníci téměř dostali na dosah prvním nepřítelům, dopadly do jejich řad i šípy. Démoni vpředu, soustředěni na útok ze země, nestačili zvednout štítů. V přední linii se na chvíli rozpoutal zmatek, přesně jak měl lord Ravenscrest v úmyslu. Díky rychlosti nočních panterů se kopí zabodla hluboko. I přes svou velikost vylétlo několik pekelných strážců do vzduchu, neboť kopí elfů pronikla nejen zbrojí, ale i vším pod ní. Hrubá síla útoku ve skutečnosti celou Plamennou legii na okamžik zatlačila zpět. Další škody napáchali sami noční panteréři, kteří kousali a trhali všechny, kteří se nyní ocitli v tlačenici před nimi. Zezadu se k nim přidali pěšáci a sekali po všem, co nebylo někým z nich. Kopí již byla zbytečná a jezdci tasili meče. Daleko za nimi Posílali lučištníci do zadních řad nepřátel jednu salvu za druhou. Další řada jezdců, mezi kterými byl i lord Ravenscrest, zatím čekala. Šlechtic šlehal pohledem ze strany na stranu, sledoval každou jednotlivou bitvu a hledal slabá místa. Ani Rhonin s Illidanem pouze nečinně nepřihlíželi. Čaroděj seslal kouzlo, jež zhmotnilo vzduch nad jedním kří-dlem démonů, a na ty v příštím okamžiku doslova spadlo nebe. Illidan mezitím zopakoval své hadí kouzlo*(*Serpentine spell (pozn.překl..), kterým znovu připravil několik démonů najednou o hlavu. Měsíční hlídka dělala, co mohla, a navzdory své indispozici i ona představovala jistou malou pomoc. Přes svou snahu nedokázala však překonat absenci přímého kontaktu se Studnou věčností, což se čím dál silněji zrcadlilo v zoufalých pohledech čarodějů. Pak jeden z nich vykřikl a zhroutil se. Kůže z něj rychle stékala jako voda. V okamžiku, kdy dopadl na zem, z něj nezbyvalo víc než kostra v kaluži toho, co před okamžikem bylo jeho tělem. Ostatní členové Měsíční hlídky na něj konsternováni hleděli a jen Latosiův pronikavý hlas je přiměl vrátit se ke svým úkolům. Rhonin rychle přelétl Legii pohledem a hledal původce onoho kouzla. Netrvalo mu dlouho objevit zlověstnou postavu skrytou hluboko v zadních řadách nepřítele. Čaroděj připomínal jednoho z pekelných strážců, ovšem s dlouhým ještěřím ocasem a daleko více zdobenou zbrojí. Přes zbroj měl přehozené černé a krvavě rudé roucho a oči, kterými zkoumal bojiště, dávaly tušit inteligenci daleko vyšší než u těch v předních řadách. Čaroděj se nikdy s žádným osobně nestřetl, ale podle popisu okamžitě poznal, že jde o eredarského černokněžníka*(* Eredar warlock (pozn. překl).. Ti byli nejen čaroději Plamenné legie, ale zároveň plnili roh důstojníků a stratégů. Ale černokněžník udělal chybu, když se domníval, že původcem nejničivějších kouzel byl někdo z Měsíční hlídky. To dalo Rhoninovi příležitost, kterou potřeboval. Viděl, jak se černokněžník připravuje k dalšímu kouzlu, ale když je vypustil, Rhonin si ho přivlastnil a obrátil proti jeho stvořiteli. Démon zalapal po dechu, když mu z těla sklouzla kůže. Ústa plná ostrých zubů se otevřela v nelidském řevu a jeho pohled se obrátil na čaroděje. To bylo poslední, co černokněžník udělal. Démonova ústa se dál rozevírala, ovšem jen proto, že dolní čelist již nic nedrželo. Jen na kratičký okamžik zůstalo tělo bez masa ještě stát... a pak se kostěné ostatky sesypaly na hromádku, která ihned zmizela pod nohama nekonečných zástupů pekelných strážců. Bez jakéhokoli vůdce bylo nyní tohle křídlo Plamenné legie zcela dezorientováno. Noční elfové na ně zatlačili a přední linie démonů ustoupily... „Porážíme je!“ vykřikl jeden z mladších důstojníků stojící vedle Ravenscresta. Stejně rychle však, jako démoni ustoupili, se nyní s ještě větším odhodláním znovu tlačili vpřed. Zezadu se vynořil strážný záhuby, který je poháněl bičem. Další pekelní psi se zoufale snažili prodrat se obránci k čarodějům. Noční elfové vykřikli, když se dva pekelníci* (* Infernals (pozn. překl). prodrali k jezdcům a kosili je i jejich zvířata. V obranné linii se objevila díra a démoni se hrnuli dovnitř. „Útok!“ zařval Ravenscrest na svůj oddíl. „Nenechte je prorazit linii!“ On i ostatní jezdci zaútočili na obludné válečníky, kteří pronikli skrz. Sám Ravenscrest usekl chapadla jednomu z pekelných psů a pak mu zabořil čepel do hlavy. Na jednoho z démonických vojáků skočil noční panter a zuby i drápy jej roztrhal na kusy. Mezera se zúžila... a pak se zacelila. Řady nočních elfů se znovu zformovaly.

Ale přestože nyní znovu drželi pevnou řadu, byli obránci tlačeni vzad. Navzdory počtu ozbrojených monster, která noční elfové zabili, zdálo se, že jejich řady doplnilo dvakrát tolik dalších.

Rhonin zaklel, když seslal další kouzlo, kterým zasáhl Plamennou legii v podobě smrtících blesků. Jeho síla byla od doby, kdy se objevili v tomto čase, o poznání větší a on věděl, že kdyby se znovu otevřel přístup ke Studni, dokázal by ještě více. On i Illidan stále poskytovali nočním elfům ohromnou magickou podporu, ale nemohli být všude. Illidan se rychle unavoval dychtivostí, se kterou se snažil zasáhnout demony kterýmkoli smrtícím kouzlem, a Rhonin na tom nebyl o mnoho lépe. Kdyby mohli využít moc Studny, mohli by oba čarovat méně, ovšem se stejným uspokojujícím účinkem.

Jak byli noční elfové stále víc zatlačováni, ozývaly se další a další smrtelné výkřiky. Pekelní strážci bušili do hlav chabě chráněných helmicemi. Pekelní psi trhali pěšáky. Strážní záhuby vylétali nad všechn ten zmatek, aby se následně vrhli doprostřed elfských řad a rozprášili je. Všude se najednou začali objevovat pekelníci, kteří doslova přšeli na noční elfy stejně jako prve elfské šípy na ně.

Další člen Měsíční hlídky vykřikl, tentokrát však proto, že se k němu dostal pekelný pes. Čtyřem vojákům se podařilo useknout mu chapadla a pak mu zabodnout meče do hrudi, to už ale bylo pro čaroděje příliš pozdě.

Z řad lučištníků vylétla další salva... která se ovšem ve vzduchu otočila zpět na ně. Přestože mnoho z nich napadlo utéct, několik z nich nebylo ohromením schopno pohnout se z místa. Ti pak rychle zahynuli s vlastními šípy v hrudích a hrdlech.

Rhonin hledal, nemohl však objevit žádného eredarského černokněžníka. Znovu zaklel, že nemůže být na více než jednom místě a že vše, co dělal, nebylo tolik, kolik by chtěl.

Prohráváme! Přes veškeré odhodlání potřebovali vojáci proti démonům Měsíční hlídku... a Měsíční hlídka potřebovala Studnu. V pevnosti Black Rook říkal Malfurion, že by se mohl vypořádat se štítem, kterým Studnu Urození zakryli, to však již bylo před několika dny.

Rhonin se mohl jen domnívat, že kouzlo mladého nočního elfa selhalo... nebo že Malfurion při svém pokusu zahynul. „Linie se zase bortí!“ zavolal někdo. Rhonin zapomněl na Malfuriona. Teď existovala jen bitva... bitva a Vereesa. S tím, co snad mohlo být posledním tichým sbohem, se znovu soustředil na nekonečné řady démonů a pokoušel se seslat další ničivé kouzlo. Ovšem zároveň věděl, že to samo o sobě nebude stačit.

Ale existovalo ještě cokoli, co mohl někdo udělat a co by stačilo?

„Šamanko, nějaká změna?“

Tyrande zavrtěla hlavou. „Nic. Tělo dýchá, ale duch v něm není.“

Ork se zamračil. „Zemře?“

„Nevím.“ Bylo by lepší, kdyby ano? Neměla ponětí. Déle než tři noci bděla Tyrande nad Malfurionovým tělem. Nejprve v Síni měsíce, pak v neobydleném pokoji hlouběji v chrámu. Nejvyšší kněžka byla velmi laskavá, všichni však byli očividně přesvědčeni, že pro svého přítele už nemůže Tyrande nic udělat.

„Mohl by spát navždy,“ řekl jí někdo. „Nebo jeho tělo seschne a on zahyne žízní a hladem.“

Tyrande se pokoušela Malfuriona krmit, ale tělo bylo ztuhlé a neodpovídalo. Neodvažovala se vpravit mu do krku vodu, neboť měla strach, že by ho mohla udusit

Minulou noc Brox opatrně navrhl, že když už není žádná naděje, bylo by snad lepší ukončit Malfurionovo trápení. Dokonce se nabídl, že to sám udělá. Jakkoli strašlivé se to mohlo v první chvíli zdát, kněžka-novicka věděla, že jí ork nabídl to, co by nabídl svému nejlepšímu příteli. Malfurionův osud mu nebyl lhostejný.

Neměli ponětí, co se jeho snové podobě stalo. Mysleli si, že se vznáší kolem nich, neschopná vrátit se z nějakého důvodu do těla. Tyrande o tom ale pochybovala a předpokládala, že se mu spíš něco stalo, když se pokoušel zničit magický štít. Snad byla jeho duše při tom pokusu zničena. Myšlenka, na to, že by mohla o Malfuriona přijít, ji trápila více, než by si kdy byla ochotna připustit. Ani Illidanova nebezpečná mise jí tolik nevyvedla z míry. Ano i o druhé z dvojčat si dělala starosti, ale úplně jiným způsobem než o majitele těla, jež nyní leželo před ní.

Položila mu ruku na tvář a už poněkolkáté si pomyslela: Malfurione... vrať se mi. Ani tentokrát se nevrátil.

Její paže se něžně dotkly tlusté zelené prsty. Tyrande pohlédla do orkových ustaraných očí. Vůbec se jí už nezdál tak odporný jako poprvé. Byla to jednoduše spřízněná duše v tomto smutném okamžiku.

„Šamanko, nespala jsi, jsi pořád tady. Není dobré. Jdi ven. Dýchej noční vzduch.“ „Nemohu ho opustit...“

Nehodlal vzít její protesty na vědomí. „A co uděláš? Nic. Leží tady. Bude v pořádku. Chtěl by to tak.“

Ostatní viděli v orkovi barbarské stvoření, ale Tyrande si čím dál víc uvědomovala, že ten obr se jednoduše jen narodil v poněkud jednodušší společnosti. Chápal potřeby živých tvorů a chápal i nebezpečí, které představovalo jejich zanedbání.

Jestli zeslábně nebo onemocní, Malfurionovi nepomůže. Přestože to pro ni bylo nesmírně těžké, musela na chvíli vyjít ven.

„Dobře... ale jen na pár minut.“ Brox jí pomohl na nohy. Mladá kněžka zjistila, že má nohy úplně ztuhlé a téměř se na ně nedokáže postavit. Její druh měl pravdu. Opravdu musela načerpat síly, jestli chtěla Malfurionovi nějak pomoci.

S orkem po boku se Tyrande vydala chrámem k východu. Stejně jako předtím byly jeho venkovní zdi obklopeny vyděšenými a zmatenými občany, kteří toužili po útěše Matky Luny. Obávala se, že si budou muset cestu ven prorazit násilím, ale dav se před Broxem rychle rozestoupil. Bral jejich přetrvávající odpor jako samozřejmost, ale Tyrande se cítila trapně. Elune vždy kázala úctu ke všem živým tvorům, jen velmi málo nočních elfů však ostatní rasy zajímaly.

Oba vyšli na náměstí. Mladé kněžky se dotkl chladný vánek a připomněl jí dětství. Odjakživa milovala vítr, a kdyby to nevypadalo nevhodně, rozpažila by a pokusila by se ho chytit, jako když byla malá.

Několik minut tam Tyrande i Brox jen tak stáli. Pak se kněžky znovu zmocnil pocit viny, neboť do vzpomínek z dětství se vloudil i Malfurion. Nakonec se orkovi omluvila a trvala na tom, aby se vrátili. Brox chápavě přikývl a vydal se za ní.

Ještě však ani nedošli ke schodům do chrámu, když na ni zavolal člen suramarské stráže.

Tyrande zaváhala, neboť si nebyla jistá, zda se na ni voják neobrátí jen kvůli Broxovi.

Důstojník ale měl na mysli něco úplně jiného. „Sestro, odpusťte mi. Jsem kapitán Jarod Shadowsong.“

Znala jeho tvář, nikoli jméno. Byl jen nepatrně starší než ona a na elfa měl docela plné rysy. I jeho oči byly šikmější, než bylo obvyklé, a dodávaly mu přísný výraz, i když se snažil zrovna být přátelský a zdvořilý jako teď.

„Žádáte si ode mne něco, kapitáne?“

„Trochu vašeho času, jestli se mohu opovážit. Mám zajatce, který potřebuje pomoc.“

Tyrande nejprve chtěla odmítnout, neboť v hlavě měla myšlenky jen na návrat k Malfurionovi, ale pak zvítězil smysl pro povinnost. Jak by mohla odmítnout pomoc nějakému nebožákovi, který potřebuje její schopnosti? „Dobrá.“

Když ork vykročil za ní, kapitán Shadowsong se zatvářil překvapeně. „A tohle jde s námi?“

„Chtěl byste ho raději nechat samotného uprostřed náměstí, obzvláště v těchto těžkých časech?“

Důstojník zamítavě zavrtěl hlavou, čímž celou záležitost ukončil. Otočil se a rychle kráčet následován oběma.

Suramar měl pro vězně jen malé omezené prostory, neboť většina jich končila přímo v pevnosti Black Rook. Stavba, ke které je kapitán Shadowsong vedl, byla tvořena dutým kmenem dlouho mrtvého stromu. Kostru budovy tvořily kořeny a zbytek dotvořili dělníci z kamene. Kromě pevnosti lorda Ravencresta nebylo bytelnější stavby a suramarská stráž byla na ni patřičně pyšná.

Tyrande si poněkud fádni stavbu nervózně prohlížela, neboť z jejího obyčejného zevnějšku soudila, že může skrývat jen ty nejhorší padouchy. Ovšem ovládla se a nedala na sobě znát žádné obavy, ani když ji kapitán vybídl, aby vstoupila.

Vnější místnosti byly prosty jakéhokoli nábytku, až na obyčejný dřevěný stůl, za kterým bezpochyby pracoval důstojník, který měl zrovna službu. Vzhledem k tomu, že většina ozbrojené posádky Suramaru byla pryč, snažil se zbytek druhů kapitána Shadowsonga bezpochyby zbytečně udržet zde pořádek.

„Našli jsme ho v lese ten večer, kdy odjela výprava lorda Ravencresta. Mnoho našich detekčních kouzel selhalo, sestro, ale některá z nich fungují sama o sobě. Jedno z nich nás upozornilo na vetřelce. Vzhledem k některým nedávným útěkům..." s těmi slovy střelil pohledem po orkovi. Kapitán Shadowsong evidentně znal Broxův současný status, jinak by se ho okamžitě pokusil zatknout. „... jsme nic neriskovali a okamžitě jsme se vydali to přezkoumat." „A jak se to týká mě?"

„Ten... zajatec... kterého jsme našli, byl nesmírně vyčerpaný. Poté, co jsme se přesvědčili, že nejde o lest, jsme ho přivedli sem. Od té doby se to ale nelepší. Protože je poněkud podivný, chci ho udržet naživu, než se lord Ravencrest vrátí. Proto jsem nakonec vyhledal vás." „Pokud je to tak, veďte mě."

V zadní místnosti byl jen tucet cel, přestože důstojník hned Tyrande ujistil, že dole jich je ještě více. Slušně přikývla, nyní poněkud více zvědavá, co za bytost leží v té, kam mířili oni. Poté, co se setkala s Broxem, téměř čekala, že to bude další ork, ale reakce kapitána Shadowsonga na Broxe její předpoklad vyvrátila.

„Tady je."

Kněžka čekala něco velkého a nebezpečného, ale postava uvnitř nebyla vyšší než průměrný noční elf. Zároveň byla hubenější než většina z její rasy. Pod kápí relativně obyčejného roucha si všimla vyzáblé tváře rovněž ne nepodobné elfi, ovšem velmi bledé, téměř mrtvolně, a s méně výraznými očima. Soudě podle tvaru kápě měl i menší uši.

„Vypadá jako jeden z nás... ale není," poznamenala.

„Jako duch jednoho z nás," opravil ji kapitán.

Avšak Brox téměř hypnotizován postavou v cele přistoupil blíže. „Elf?"

„Snad..." pronesl vězeň hlasem hlubším a daleko víc velitelským, než by bylo možno soudit podle vzhledu. I jeho ork nesmírně zaujal. „A co tady dělá ork?"

Věděl, co je její společník zač. Tyrande to považovala za neobyčejně zajímavé, obzvláště vzhledem ke stále rostoucímu počtu podivných návštěvníků.

Pak se zajatec ošklivě rozkašlal a u Tyrande zvítězila starost o něj. Trvala na tom, aby jí kapitán Shadowsong otevřel dveře.

Když se přiblížila k pryčně, na které ležel, musela mu mladá kněžka znovu pohlédnout do tváře. Bylo v něm víc, než se na první pohled zdálo. Cítila hlubokou moudrost a zkušenost, které jí doslova otřásly. Tyrande nějakým způsobem poznala, že je to téměř starobylá bytost, jejíž současný stav však nemá nic společného se stářím.

„Jsi obdařená," zašeptal. „Doufal jsem, že budeš."

„C... co vás trápí?"

Unaveně se na ni usmál. „Nic, co by dokonce i tvé schopnosti dokázaly vyléčit. Přesvědčil jsem kapitána, aby našel někoho, jako jsi ty, neboť nám dochází čas."

„Nikdy jsi mi nic takového neřekl!" protestoval Jarod Shadowsong. „Šel jsem sám o sobě."

„Jak říkáš..." věžňovy oči však Tyrande říkaly něco jiného. Pak znovu pohlédl na Broxe. „A ty jsi něco, s čím jsem nepočítal, a to mne trápí. Neměl bys tu být." Ork zavrčel: „To říkali i jiní." „Jiní? Jací jiní?"

Ten s plameny místo vlasů, ten, který říkal..." tady se Brox zarazil a s tajemným pohledem směrem ke kapitánovi strážce zašeptal: „Ten, který mluvil o minulosti."

K Tyrandinu úžasu se vězeň posadil. Kapitán Shadow-song vyrazil k cele s tasenou zbraní, ale kněžka ho mávnutím ruky zastavila.

„Ty jsi viděl Rhonina?" „Vy ho znáte?" zeptala se Tyrande. „Přišli jsme sem spolu... myslím, že je zajatý... někde jinde."

„Na Cenariově mýtině," dodala. Zasmál se. „Ať již tahá za nitky náhoda, osud nebo Nozdormu, sláva jim! To místo, ale... jak o něm víš?" „Byla jsem tam... se svými přáteli."

„Skutečně?" Vyzáblá tvář se přiblížila k její. „S přáteli?" Tyrande si nebyla jistá, co si o něm

má myslet. Znal mnoho věcí, o kterých obyčejní elfové neměli ponětí, tím si byla jistá. „Než budeme pokračovat... ráda bych znala vaše jméno.“

„Omluv mé způsoby! Říkej mi... Krasus.“ Nyní se ozval Brox. „Krasus! Rhonin o tobě mluvil!“ Ork poklekl. „Starší... já jsem Broxigar... a tohle je šamanka, Tyrande.“

Krasus se zamračil. „Zdá se, že Rhonin toho řekl až příliš... a zřejmě i zasahoval do současnosti.“

Reakce jejího společníka pro kněžku-novicku znamenala jednu věc. Vstala a obrátila se ke kapitánovi. „Ráda bych ho vzala s sebou do chrámu. Mám za to, že by se tam o něj dokázali lépe postarat.“

„To nepřipadá v úvahu! Pokud uteče...“

„Máte můj slib, že neuteče. Mimo to, i vy sám jste říkal, že je nezbytné, aby byl v pořádku. Koneckonců, pokud má předstoupit před lorda Ravenscresta...“

Strážný se zamračil. Tyrande se na něj usmála. „Dobře... ale osobně vás tam doprovodím.“

„Samozřejmě.“

Otočila se, aby Krasovi pomohla vstát, a Brox přispěchal z druhé strany. Když Tyrande Krasa uchopila, všimla si jeho spokojeného úsměvu. „Něco vás potěšilo?“

„Ano, poprvé od mého nešťastného příchodu sem. Nakonec ještě je nějaká naděje.“

Nijak to neobjasnil a ona jej o to nežádala. S jejich pomocí vyšli z vězení. Tyrande si uvědomila, že v jednom ohledu Krasus nic nepředstírá. Byl skutečně nesmírně slabý. I tak z něj cítila ohromnou autoritu.

S Jarodem Shadowsongem v patách se vrátili do chrámu. I nyní stačila pouhá orkova přítomnost, aby hladce prošli davem dovnitř.

Tyrande se obávala, že dalším problémem budou strážce a starší kněžky, ale ty stejně jako ona okamžitě vycítily Krasovu výjimečnost. Starší kněžky se mu dokonce poklonily, přestože zřejmě samy nevěděly proč.

„Elune si zvolila dobře,“ poznamenal Krasus, když se přiblížili obytné části. „Ale to už jsem věděl v okamžiku, kdy jsem tě spatřil.“

Při jeho poznámce jí ztmavly tváře, nikoli však nějakou přitažlivostí k němu. Tyrande se spíše cítila, jako by jí složila kompliment sama nejvyšší kněžka.

Měla v úmyslu zavést ho do samostatné místnosti, ale místo toho bezmyšlenkovitě vešla tam, kde ležel Malfurion. Až v poslední chvíli se Tyrande pokusila zastavit. „Máte nějaký problém?“ zeptal se Krasus. „Ne... jen že v tomhle pokoji leží můj zraněný přítel...“

Než se však stačila dostat dál, prodral se vyzábělý čaroděj kolem ní a kráčel k Malfurionovu nehybnému tělu.

„Opravdu náhoda, osud nebo Nozdormu!“ vydechl. „Co mu schází? Rychle!“

„J... já...“ Jak to jen vysvětlit?

„Vešel do Smaragdového snu,“ odpověděl Brox. „Už se nevrátí, starší.“

„Nevrátí... kam chtěl jít?“

Ork mu to řekl. Tyrande si myslela, že Krasova tvář je už maximálně bledá, ta však nyní doslova zbělela. Kdybych to jen věděl, než jsem odešel!“

„Vy jste byl v Zin-Azshari?“ vydechla Tyrande.

„Byl jsem v tom, co z města zůstalo, ale přišel jsem sem hledat tvého přítele.“ Prohlížel si nehybné tělo. „A jestli, jak říkáte, už takhle leží několik posledních nocí, přišel jsem možná příliš, příliš pozdě... pozdě pro nás pro všechny.“

22.

Noční elf vykřikl. Jeho kyrys a hrud' rozsekla čepel démona. Druhý vedle něj neměl ani příležitost nějaký zvuk vydat, neboť mu pekelný strážce jedinou ranou rozdrtil lebku. Všude kolem Rhonina obránci umírali a nic z toho, co čaroděj zatím udělal, nestačilo na to, aby se na té strašlivé skutečnosti něco změnilo. Nehledě na odhodlanou postavu lorda Ravenscresta v popředí, byli noční elfové pomalu vyvražďováni. Plamenná legie jim nedala vydechnout a vytrvale bušila do jejich řad. I přes vědomí, že on i ostatní zemřou, bojoval čaroděj dál.

Neměl jinou možnost.

* * *

Zpráva o příchodu armády lorda Xavia poněkud překvapila, nijak mu však neubrala na sebevědomí, co se týkalo konečného výsledku. Viděl, kolik nebeských návštěvníků nejvyššího proudí portálem, a cítil se jistý, že žádná armáda, která by se jim postavila, nemůže odolávat dlouho. Již brzy bude svět očištěn od všech nehodných.

Mannoroth vedl Legii proti těm bláznům a Hakkar byl na lovu. Oba nechali vše ve zkušených rukou lorda kancléře. Krátce se zahleděl směrem k malému přístěnku u vchodu, kam umístil svou nejcennější trofej. Poté co dorazí zprávy, že jednotky obránců byly rozprášeny, bude mít Xavius dostatek času, aby si popovídal se svým „hostem“. V tuto chvíli měl na práci daleko důležitější věci.

Upřel pozornost zpět k portálu, kde se zhmotnila další skupina pekelných strážců. Od vysokého strážného záhuby, kterého zde zanechal Mannoroth, obdrželi instrukce a odkráčeli přidat se ke svým krvežíznivým bratrům. V posledních několika minutách se tato scéna opakovala několikrát s jediným rozdílem. S každým dalším úspěšným příchodem démonů byla další skupina vždy početnější než předchozí. Nyní už zabírali téměř celou síň.

Když prošla poslední četa pekelných strážců, uslyšel lord Xavius v hlavě Sargerasův monumentální hlas. Tempo se zvyšuje... Jsem potěšen. Noční elf poklekl. „Je mi ctí.“ Ale už se objevil odpor.

„Jen několik nehodných, jež oddalují nevyhnutelné.“ Portál musí být chráněn... nejenže musí zůstat otevřený, ale musí být posílen. Brzy... velmi brzy... jím sám projdu...

Kancléřovi se rozbušilo srdce. Významný okamžik se přiblížil!

Vstal a řekl: „Dohlédnu na to, aby bylo učiněno vše potřebné pro přípravu vaší cesty! Přísahám!“

Pocítil vlnu uspokojení... pak Sargeras zmizel z jeho mysli.

Lord Xavius se okamžitě otočil ke shluku čarodějů, kteří udržovali štít. Po tom pokusu vetřelce jej zničit ho prohlédl a zjistil, že je nedotčen. Nechtěl však riskovat.

Ano, byl stále v dokonalém pořádku. Když už si Xavius vzpomněl na svého „hosta“, chvíli se opájel myšlenkami na to, co udělá, až Sargeras konečně vykročí z portálu.

Určitě u toho bude muset být královna a musí sem postavit čestnou stráž. O to se postará kapitán Varo'then. Sám kancléř měl v úmyslu být prvním, kdo nebeského pána přivítá. Xavius se rozhodl, že vhodným dárkem by pro Saregrase mohl být krystal s novým obsahem.

koneckon-ců, uvnitř byl jeden z těch tří, které Mannoroth považoval za natolik podstatné, že po zbývajících dvou znovu poslal

pátrat Psovoda. Jak se asi bude Hakkar tvářit, až se vrátí a zjistí, že sám kancléř snadno jednoho zajal.

Lord Xavius se nemohl dočkat, až svého vězně velké-mu Sargerasovi předvede. Bude obzvláště zajímavé sledovat, co s tím mladým bláznem bůh provede...

* * *

Jeho noční můra pokračovala.

Malfurion se vznášel uvnitř krystalu a hleděl ven nato málo, co viděl ze síně. Kancléř ho položil do kouta malého přístěnku tak, že krystal byl našikmo opřený o stěnu. Viděl kousek těsně u dveří, což znamenalo, že měl možnost sledovat nepřetržitý proud démonických válečníků vycházejících ven. Z očí jim četl smrt. To mu ovšem ještě více svíralo srdce, neboť mu bylo jasné, že se vydávají zabít každého elfa, na kterého narazí... a vše jen proto, že on selhal a nezničil štít.

Přestože z toho, co viděl, nedokázal odhadnout ubíhající čas, byl si Malfurion jistý, že musely uběhnout nejméně dvě noci od chvíle, kdy byl chycen. Ve své snové podobě nespál a to ty dvě, nebo snad více nocí činilo ještě delšími.

Byl tak hloupý! Malfurion už slyšel vyprávět o Xaviových očích, jak lidé říkali, že vidí stíny stínů, on je však měl jen za obyčejné povídačky. Vůbec nepředpokládal, že stejné zorničky, kterými kancléř viděl přírodní magické síly, mu rovněž umožní spatřit jeho duši. Jak se jen lord Xavius smál!

Malfurion hned zpočátku několikrát vyzkoušel svou krystalickou klec a zjistil, že je příliš pevná. Snad kdyby byl zkušenější, dokázal by objevit nějaký kaz, to ale teď bylo jedno. Selhal. Zradil sebe, přátele i svou rasu... celý svět

Nyní už zřejmě nestojí démonům v cestě nic kromě Ravenscrestovy armády. Musel něco udělat.

Malfurion se sebral a znovu se pokusil využít všeho, co ho Cenarius naučil. Krystal byl součástí přírody. Podléhal jeho kouzlům. Přejel prsty po hranách a hledal slabinu v matici, jež je držela pohromadě. Nakonec nestvořil docela druidské kouzlo, ale podobné. Ale ani teď nenašel nic.

Malfurion zařval vztekem. Kvůli jeho selhání zahynou tisíce. Illidan zemře. Brox zemře. Tyrande... Tyrande zemře.

Dokázal si vybavit její tvář, zhmotnit ji před sebou lépe než kohokoli jiného. Malfurion si představil, jakou ona o něj musí mít starost. Věděl, že pravděpodobně sedí u jeho těla a pokouší se ho přivolat zpět. Uvězněný noční elf téměř slyšel, jak jej volá. Malfurione...

Noční elf se oťrásl. Už určitě začíná ztrácet rozum. Malfuriona udivilo, že celý proces začal tak rychle, ale jestli tomu tak bylo, byla jeho situace strašlivá. Malfurione... slyšíš mě?

Znovu měl pocit, jako by se mu v hlavě ozýval Tyrandin hlas. Vyhlédl ven ze svého vězení a snažil se zahlédnout, jestli ho třeba lord Xavius nějak duševně nemučí, po kancléřovi však nebylo ani stopy.

S jistou úzkostí si naposled pomyslel: Tyrande? Malfurione! Ani jsem nedoufala! Sám tomu málem nevěřil. Ano, byla to kněžka Elune, ale i tak to mělo být mimo její schopnosti.

Tyrande... jak jsi mě našla?

Díky někomu jinému... říká, že tě hledá.

Jediní, kteří Malfuriona napadli, byli Brox a Rhonin.

Tyrande se s orkem ale už setkala, a přestože to byl velmi odvážný bojovník, chyběly mu jakékoli magické schopnosti. Mohl to tedy být Rhonin? Ani to nedávalo příliš smysl, protože čaroděj měl odjet s lordem Ravenscrestem.

Kdo? zeptal se nakonec. Kdo?

Jmenuji se Krasus.

Ta náhlá změna Malfuriona znepokojila. Ten hlas nezněl jako žádný z těch, které kdy slyšel, přestože jistým způsobem připomínal Cenaria. Ať již byl Krasus kdokoli, nebyl to jen nějaký noční elf. Byl daleko, daleko víc.

Vnímáš nás ještě? zeptal se ten nový hlas.

Slyším... Krase.

Ukázal jsem Tyrande, jak se skrz pouta, jež ji k tobě váží, můžeme dostat ke tvému snovému já. Je to obtížný kousek, ale doufáme, že se nám podaří udržet ho dostatečně dlouho, abychom tě osvobodili.

Osvobodili mě? Malfurion se znovu rozhlédl po svém vězení a zapochyboval, že je něco takového možné.

Důmyslná past, to ano, pokračoval Krasus, čímž nočního elfa překvapil. Díky navázanému spojení evidentně viděli, kam ho lord Xavius uvěznil. Ale už jsem si v minulosti s podobnými poradil.

To Malfurionovi vlilo novou naději do žil. Co musíme udělat?

Ted', když jsme přenesli tvé tělo...

Cože jste udělali? Přenesli jeho tělo? To riziko...

Jsem si naprosto vědom veškerých rizik Když Malfurion dál neprotestoval, Krasus pokračoval: Bylo nutné přenést ho... blíže jednomu z členů naší družiny. Ted' musíš poslouchat, neboť musíme konat rychle.

Noční elf napjatě čekal. Jestli ho dokáží dostat z krystalu, udělá vše, co řeknou.

Potřebuji ten krystal vidět, prohlédnout každou část jeho podstaty. Jsi druid. Dokážeš mi to ukázat.

Malfurion dal najevo, že chápe, a přehlédl očima celý vnitřek své magické cely. Podíval se do každého rohu, do každého koutu a ukázal veškeré silné i slabé stránky krystalu. Nic z toho, co viděl, ho nijak nepovzbudilo, ale předpokládal, že Krasus daleko lépe než on ví, co má hledat. Tam! Hlas ho přiměl zastavit se u jedné z hran. Malfurion už ji dříve zkoumal a všiml si na ní malého kazu, nedokázal ho však nijak využít.

Tohle je klíč ke tvému útěku. Dotkni se ho myslí. Vidíš, jak ten kaz pracuje?

Poprvé to skutečně viděl. Ten kaz byl nepatrný, ale i přesto zřetelný. Jak jej mohl předtím nevidět?

Říká se, že se zkušenostmi přichází moudrost, odpověděl mu najednou Krasus. Nicméně stále to ještě musím dokazovat.

Nařídil Malfurionovi, aby využil schopností, jež mu předal pán lesa, a vycítil plnou šířku i délku kazu a pochopil jeho podstatu. Musel ho poznat stejně dobře, jako znal sebe.

Měl by sis všimnout jeho nejzranitelnějšího místa, jeho klíče.

Já ne... Ano! Viděli Malfurion to místo cítil. Zatlačil na ně dychtivý volnosti... ono však nepovolilo.

Jsi silný, ale ještě ne plně vycvičený. Otevři nám víc své myšlenky. Pusť nás dovnitř, nehleď na to, kolik nás v nich bude. Budeme tvou další silou i věděním.

Malfurion si vyčistil mysl, jak nejlépe dovedl, a otevřel se Tyrande i záhadnému . Okamžitě ucítil rozdíl mezi oběma. Tyrandiny myšlenky byly starostlivé, ale pevné, Krasovy moudré, ale plné vzteku. Ten vztek však očividně neměl nic společného s Malfurionovou situací. A teď... to zkus znovu.

Uvězněný noční elf si představil svou snovou formu jako skutečné tělo. Doslova na kaz zatlačil, jako by to byla nějaká slabá bariéra. Pokud zatlačí silně, musí povolit...

Náhle měl pocit, jako by s ním tlačili další dva. Malfurion téměř viděl Tyrande i jejího pomocníka na druhé straně, jak napínají svaly.

Kaz začal povolovat. Objevila se nepatrná prasklina...

Jak se kaz dále rozvíral, objevila se téměř neviditelná skulinka.

To je tvá cesta ven! pobízel ho Krasus. Projdi jí!

A Malfurionova snová podoba protekla úzkou prasklinou.

V okamžiku, kdy opustil kancléřovo vězení, vyrostl, až stál ve své původní velikosti. Ta změna byla z jeho pohledu jen změnou docela malou, ale určitě dával této podobě přednost před velikostí hmyzu, ve které byl nějakou dobu uvězněn.

A teď... než si tě všimne... se vrať k nám!

S tím však Malfurion nesouhlasil. Dostal se až takhle daleko, aby udělal vše nezbytné pro záchranu svého lidu, svého světa. Magický Štít musel být zničen.

Malfurione! prosila Tyrande. Ne!

Mladý elf je oba ignoroval, obeplul roh... a zastavil se. Na druhém konci síně stál lord Xavius, pozornost upřenou na temný portál, kterým neustále proudili démoni. Zdálo se, že kancléř téměř komunikuje s tím, co se zřejmě skrývalo hluboko uvnitř. Malfurion se oťrásl, když si vybavil vtělené zlo té bytosti.

Ovšem současná situace mu nahrávala. Jestli Xavius ještě chvíli vydrží zírat do portálu, Malfurionovi by se mohlo podařit dokončit svůj úkol a dostat se pryč.

Připlul blíže ke shluku čarodějů, v hlavě plán, jak kouzlo zničit. Bude stačit několik obyčejných změn.

Tyrande i Krasus se odmlčeli, což buď znamenalo, že měli v úmyslu nechat ho dokončit práci... nebo bylo spojení mezi nimi náhle přerušeno. Tak či tak už nyní nemohl couvnout.

S posledním pohledem k lordu kancléři uchopil Malfurion svou moc. Nejprve změnil jeden z vnějších komponentů kouzla a zajistil jeho nestabilitu nehledě na to, co udělá pak.

Nyní Malfurion zavolal na pomoc sílu světa a přírody.

Použil ji, aby změnil kombinaci shluku tvořícího kouzlo do podoby, která obrátí jeho účel a způsobí, že se zcela rozplyne.

Magický štít zeslábl...

* * *

Lord Xavius okamžitě vycítil špatnost. Magickému šítu se stalo něco hrozného.

I Sargeras v portálu ucítil, že něco není v pořádku.

Hledej! rozkázal své loutce.

Kancléř se prudce otočil. Temné magické oči se soustředily na drahocenný shluk kouzel - a na snového návštěvníka, kterého už předtím jednou chytil.

Ten imbecil si hrál s jeho kouzlem!

„Zastavte ho!“ zařval lord Xavius

* * *

Ten řev málem zastavil vše, co Malfurion dal do pohybu. Podařilo se mu znovu získat kontrolu a pak se podíval směrem, odkud na něj Xavius zuřivě ukazoval a křičel na Urozené a démony, aby ho chytili. Nikdo však nemohl jeho příkaz poslechnout, neboť na rozdíl od kancléře Malfurionovu snovou podobu neviděli, natož aby se jí dotkli. Ovšem lord Xavius mohl obojí. Když začalo být jasné, že ostatní jsou mu k ničemu, vrhl se královnin rádce k Malfurionovi sám. Z jeho umělých očí vyzařovala temná energie a Malfurion vycítil blížící se útok. Instinktivně zvedl ruku a požádal o pomoc vítr a vzduch.

Vystřelily k němu rudé blesky, a kdyby se dostaly až k tělu, jistě by ho vymazaly ze světa. Jen několik centimetrů od Malfuriona však narazily na nějakou neviditelnou bariéru - snad na zhmotněný vzduch - a následně byly vráceny zpět větrem, který přízračný mladík přivolal. Se smrtonosnou přesností zasáhly blesky ohromné válečníky poblíž portálu.

Démoni byli zvednuti do vzduchu jako listy v bouři. Několik z nich narazilo do zdi, zatímco další dva porazili čaroděje pracující na portálu. To mezi nimi způsobilo chaos. Portál se zavlnil, jako by přerývaně dýchal, a zuřivě se otevíral a znovu zavíral.

Urození čarodějové se všemi silami snažili dostat ho pod kontrolu. Několik démonů připravených projít skrz najednou zmizelo v hluboké temnotě.

Směrem k Malfurionovi najednou vyrazilo jedno z ohromných okřídlených monster stojících u portálu. Ohromný démon evidentně nočního elfa neviděl, ale máchal zbraní v naději, že něco zasáhne. Malfurion se snažil zbrani vyhnout, neboť si nebyl zcela jistý, že je vůči ní imunní.

Lord Xavius před svým obráceným kouzlem uhnul, ale nyní již znovu stál připraven. Z váčku u pasu vyňal další krystal.

„Z tohoto už neutečeš...“ Magické oči zaplály.

Malfurion se rychle přemístil tak, že mezi ním a kancléřem stál démon. Kancléř pak místo zamýšlené oběti nasál dovnitř vyděšeného démona. Obludný netvor zařval vztekem nad elfovým úskokem a naprázdno máchl rukama směrem, ve kterém tušil Malfuriona.

Xavius zaklel a odhodil krystal, zcela lhostejný k tomu, co se stane s obsahem. Veškerá jeho pozornost byla nyní upřena na přízračné tělo, jež viděl jen on sám.

„Můj pane!“ vykřikl jeden z čarodějů. „Máme...“ „Nic! Dělejte svůj úkol! Portál musí zůstat otevřený a štítu se nesmí nic stát! Já se o toho neviditelného vetřelce postarám!“

S těmi slovy se lord Xavius připravil k dalšímu kouzlu. Malfurion však neměl v úmyslu na ně čekat. Otočil se a vyrazil ze síně. Aniž by si ho jinak ostražitě hlídky všimly, prolétl dveřmi ven.

Rozzuřený kancléř okamžitě vyrazil za ním. „Otevřete ty dveře!“

Stráže poslechly. Xavius vyletěl ze síně a běžel dolů po schodech za svým protivníkem.

Ale Malfurion nezamířil dolů. Místo toho se nyní vznášel uvnitř jedné ze stěn věže. Tam, neviděn lordem kancléřem, počkal, až si byl jistý, že nebezpečí pominulo.

Malfurion se vrátil do síně a okamžitě se přesunul ke shluku kouzel. Musel je rychle zničit, než budou mít Urození příležitost je znovu obnovit.

Když po něm vztáhl ruku, znovu ucítil známou hrůzu. Malfurion se zachvěl, a přestože nechtěl, pohlédl směrem k portálu.

Toho štítu se nedotkneš... pronesla v jeho mysli strašlivá existence hluboko uvnitř. Nechceš to udělat. Chceš mi jen sloužit... uctívát mne...

Malfurion bojoval s nutkáním poddat se tomu hlasu. Věděl, co by se se všemi stalo, kdyby ten, který hovořil, dostal příležitost vstoupit na tento svět. Všechno zlo v podobě démonů nebylo nic proti tomu, kdo jim velel.

Ze mě... svoji loutku... neuděláš! Malfurion téměř zařval námahou a odtrhl pohled od portálu. Úplně cítil vztek děsivého stvoření, zatímco se snažil vzpamatovat. Zlo v trhlíně jej nemohlo ovlivnit jinak než tím, že si pohraje s jeho myšlenkami. Malfurion ho musel ignorovat a myslet jen na své milované a na to, co by se s nimi stalo v případě jeho selhání. Jen o několik sekund později... ..se jeho snová podoba zkroutila sužována strašlivou bolestí. Prudce se otočil a klesl na kolena.

„Už žádné hry..." zašeptal lord Xavius stojící u dveří. Vedle něj několik zmatených strážných hledalo nepřitele, se kterým mluvil. „Už žádné katastrofy! Roztrhám to tvé snové já na kousky a rozházím tvou podstatu po celém světě... a teprve pak tě předám nejvyššímu, aby si s tebou udělal, co bude chtít..."

Pak namířil na Malfuriona prst.

* * *

Plamenná legie stále více drtila řady nočních elfů. Lordu Ravencrestovi se dařilo bránit tomu, aby byli úplně rozprášeni, nicméně stále ustupovali.

Do řad démonů vletělo ohnivé beranidlo, jež vytvořil Rhonin, několik jich odhodilo stranou a zabořilo se hluboko do démonické armády. V tom jednom místě je zpomalilo, všude jinde ale Legie postupovala dál.

Rhonin odkudsi slyšel lorda Ravencresta křičet rozkazy: „Posilte to pravé křídlo! Lučištníci! Sundejte ty okřídlené mrchy! Latosie, stáhni Měsíční hlídku!"

Bylo těžké říct, jestli starší čaroděj slyšel šlechticův rozkaz, ale tak či tak, Měsíční hlídka zůstala tam, kde byla. Latosius stál v čele čarodějů a přikazoval jednotlivcům, aby řešili tu či onu situaci. Rhonin se zašklebil. Starší noční elf neměl vůbec ponětí o taktice. Plýtvat tím málem, co jeho družině ještě zbylo, na několik bezvýznamných útoků, než aby vše soustředil na jeden velký.

I Illidan to viděl. „Ten zatracený starý idiot je vůbec nevyužívá! Ukážu jim, jak na to!"

„Zapomeň na ně a soustřeď se na vlastní kouzla..."

Ale v okamžiku, kdy to čaroděj dořekl, Latosius náhle zavrával. Chytil se za krk a zhroutil se. Z úst mu vytékala krev. Jeho kůže zčernala. Evidentně byl mrtev.

„Ne!" Rhonin přeletěl očima Legii, našel čemokněžníka a namířil.

Rhonin použil trik, který dost možná předtím použil démon, uchopil několik šípů v letu a poslal je na černokněžníka. Démon v kápi vzhlédl vzhůru, spatřil šípy a jednoduše se zasmál. Udělal rukou gesto, kterým, jak se Rhonin domníval, zřejmě kolem sebe vytvořil štít.

Eredar se přestal smát, když každický šíp nejen prošel štítem, ale prošel jeho tělem naskrz.

„Nebyls tak silný, jak sis myslel, co?" zabručel čaroděj spokojeně.

Rhonin se obrátil k Illidanovi - jen aby zjistil, že je pryč. Rozhlédl se kolem sebe a objevil odhodlaného mladého nočního elfa jedoucího k Měsíční hlídce, která se zdála bez svého velitele být v naprostém chaosu.

„Co to...?" Ale Rhonin neměl čas starat se o svého rádoby chráněnce, neboť ho obklopil neuvěřitelný žár. Měl pocit, jako by se mu měla roztavit kůže.

Eredarští černokněžníci v něm konečně poznali největší hrozbu. Musel na něj útočit určitě více než jeden. Podařilo se mu posbírat dostatek sil, aby na chvíli zrnínil ten strašlivý žár, na víc mu však již nezbyly. Pomalu ho pekli zaživa.

Takže to by bylo. Zemře zde a nikdy se nedozví, zda jeho účast v této bitvě ponechá historii víceméně bez následků, nebo zda ji naprosto zničí.

A pak... nesnesitelný tlak téměř zcela ustoupil. Rhonin instinktivně zareagoval a použil svou magii, aby eliminoval i zbývající nebezpečí. Zrak se mu vyčistil a on se konečně byl schopen zaměřit na klíčového černokněžníka. „Ty máš rád oheň? Já dávám přednost spíš chládku." Čaroděj obrátil kouzlo seslané na něj a poslal vstříc jeho tvůrci vlnu mrazu.

Rhonin cítil, jak černokněžníka obklopil pronikavý chlad. Eredar znehybněl a zbledl. I jeho rysy ztuhly, zmrzlé ve výrazu strašlivé bolesti.

Do černokněžníka vrazil jeden z pekelných strážců. Zmrzlá postava se zakymácela a pak dopadla na zem, kde se s hlasitým třeskotem rozlétla na tisíc kousků.

Rhonin lapal po dechu a zároveň pohlédl směrem k Měsíční hlídce, odkud cítil, že přišla pomoc. Vytréštil oči, když v jejím čele spatřil Illidana.

Mladý noční elf se na něj usmál a pak se obrátil zpět k bitvě. Řídil ostřílené černokněžníky, jako by se pro to narodil. Illidan je nechal seskupit do hloučků, které skrze něj zesilovaly to málo, co z jejich sil ještě zbylo. Naopak on následně čerpal jejich shromážděnou sílu, čímž zvyšoval intenzitu vlastních kouzel.

Výbuch uprostřed Plamenné legie zničil ohromné množství démonů. Illidan propukl ve vítězoslavný jásot, nehledě na vyčerpání zračící se nyní ve tvářích ostatních čarodějů. Použil

jejich sílu velmi účelně, ovšem jestli to tak bude opakovat příliš často, Měsíční hlídka jeden po druhém doslova vyhoří.

Avšak Rhonin tohle nemohl žádným způsobem dát Illidanovi vědět, a popravdě si nebyl ani zcela jistý, zda by se o to měl pokoušet. Jestli zde obránci padnou, kdo ještě zbývá?

Kéž by býval Malfurion neselhal...

* * *

Mannoroth pohlédl na bitevní pole a byl potěšen. Jeho návštěvníci se rozlézali po celé zemi - a nejen tam, kde se nesetkávali s odporem, ale dokonce i tam, kde se ubozí obyvatelé tohoto světa rozhodli postavit se Legii v bitvě.

Dokázal ocenit její snahu ukončit celý konflikt co možná nejdříve. Znamenalo to, že cesta pro jeho pána, Sargerase, bude připravena o to dříve. Sargeras bude potěšen vším, čeho bylo dosaženo v jeho jménu. Bohatě Mannorotha odmění, neboť démon svůj úkol zvládl, aniž by se musel dožadovat pomoci Archimonda.

Ano, Mannoroth bude bohatě odměněn. Dostane se mu více přízně a více moci.

A co se týče nočních elfů, kteří zatím obětavě pomáhali démonům zmocnit se tohoto světa, dostane se jim jediné odměny, kterou takovým Sargeras dával...

Totálního vyhlazení.

23.

Malfurion si myslel, že lorda Xavia převezl, ale znovu to byl mladý noční elf, kdo byl nakonec za hlupáka. Jak si jen mohl myslet, že se za ním kancléř bude hnát po schodech a chodbami, když bylo nad slunce jasné, že se Malfurion chce vrátit a dokončit úkol? Bude to jeho poslední chyba. Lord Xavius byl nadaný čaroděj a měl k dispozici veškerou moc Studny. Malfurion se od svého shan'do naučil hodně, ale zdálo se, že ne dost, aby se postavil takovému smrtonosnému protivníkovi. A lord Xavius si toho byl bezpochyby rovněž vědom. Ovšem v Malfurionově hlavě se nečekaně ozval hlas... ne hlas z hlubin portálu, ale spíše záhadný Krasus, o kterém se Malfurion domníval, že ho již opustil.

Malfurione... naše síla je tvá síla... stejně jako v krystalu, načerpej ji z lásky a přátelství těch, kdo tě znají... čerpej i z odhodlání takových, jako jsem já, kteří stojí s nimi po tvém boku. Ne všechno, co říkal, dávalo nočnímu elfovi úplně smysl, ale podstata tohoto sdělení byla jasná. Necítil jen Tyrande a Krasa, nýbrž rovněž Broxe. Všichni tři otevřeli Malfurionovi své mysli i duše a dali mu veškerou sílu, kterou potřeboval.

Jsi druid, Malfurione, snad první svého druhu. Čerpáš sílu ze světa, z přírody... a nejsme všichni součástí obou? Čerpej i z nás...

Malfurion poslechl... a bylo právě načase.

Lord Xavius dokončil kouzlo.

Po Malfurionově snovém já toho nemělo mnoho zůstat. Mladý noční elf zvedl ruku, aby ten nečistý útok odrazil, ani nyní však nečekal, že na to budou jeho síly stačit Kancléřův první útok ho značně oslabil.

Ale kouzlo ho nezasáhlo. Malfurion útok odrazil stejně snadno, jako by od tváře odehnal komára.

Vstaň! zavolal naléhavě Krasus. Vstaň a udělej, co musíš!

Neměl na mysli to, aby se Malfurion utkal s kancléřem. To by byla ztráta drahocenného času. Noční elf musel dokončit, co již dříve začal.

Malfurion udeřil na magický štít.

Shluk kouzel se vychýlil. Dva z Urozených jej okamžitě přispěchali opravit, ale podlaha pod nohama se jim najednou propadla, jak kameny vyslyšely Malfurionovu tichou prosbu, aby na chvíli pozbyly svou přirozenou vlastnost být pevné a držet pohromadě. S rychle odeznívajícím výkřikem oba zmizeli.

Lord Xavius vztekla na Malfuriona znovu zaútočil a zahalil ho párou, která se přilepila na mladíkovu snovou podobu a pokoušela se ji rozpustit. Malfurion se nejprve málem neubráníl, ale spojené síly Tyrande, Broxe a Krasa jej znovu zachránily. Rychle přivolal vítr, který páru rozfoukal.

Zatímco se však Malfurion snažil vypořádat s párou, využil Xavius příležitost, aby do jisté míry znovu obnovil magický štít. Pak se obrátil ke svému protivníkovi s jasným úmyslem. Malfurion začínal být zoufalý. Takhle to nemohlo jít donekonečna. Nakonec buď prohraje, nebo bude muset uprchnout. Něco se muselo změnit... a rychle.

Prudce se otočil, avšak ani ke shluku kouzel, ani k lordu Xaviovi.

Místo toho nyní Malfurion stál čelem k portálu. Znovu zavolal na pomoc vítr, tentokrát jej požádal, aby mu ukázal, že dokáže rozfoukat i něco víc než jen obyčejnou páru. Malfurion se zahleděl na Urozené a vyzval vítr, aby předvedl, co umí.

A čarodějové se náhle v uzavřené místnosti ocitli uprostřed vichřice. Tři z nich to okamžitě hodilo na opačnou stranu síně, kde tvrdě narazili do stěny. Mezitím od obrazce odvrával další, který následně zakopl o jedno z ležících těl.

Ostatní se přikrčili a snažili se skrýt před hněvem větru. I když již žádný z nich nepadl, bylo jasné, že ztráty, které jim vítr způsobil, dokáží zbývající čarodějové jen stěží nahradit. Portál se chvěl a nebezpečně kroutil. Pocit zla, který Malfurion cítil, nyní zeslábl.

Náhle ho zezadu za krk uchopily ohnivé ruce a začaly ho škrtit. Vpalovaly se do Malfurionovy snové podoby, jako by to bylo jeho vlastní tělo, a způsobily, že vydal výkřik, jež bez ohledu na jeho hlasitost slyšel jen útočník.

„Moc nejvyššího je se mnou!“ zařval královnin rádce s uspokojením. „Ty nejsi soupeř ani pro jednoho z nás!“

A Malfurion skutečně ucítil, jak ze zmítajícího se portálu znovu vystupuje zlo. Přestože ještě nebylo tak mocné, jako když se ho pokoušelo zlákat na stranu Urozených, přidávalo kancléřovi na už tak dost děsivé síle. Proti tomu byla málo i síla, kterou Malfurionovi dávali jeho tři přátelé.

Tyrande... Nesnažil se kněžku přivolat, jen se hluboko uvnitř bál, že už ji nikdy neuvidí, nikdy jí nebude nablízku. Náhle mu hlavu znovu naplnil Krasův hlas. Odvahu, druide... ještě je tu jeden, který čekal právě na tento okamžik.

Objevila se čtvrtá existence a okamžitě se přidala k těm, kdo dávali Malfurionovi sílu. Stejně jako Krasus to byla bytost evidentně nadřazená normálnímu nočnímu elfovi. Cítil z ní jistou slabost, ale v porovnání s kýmkoli z Malfurionova lidu byla taková slabost směšná. Bylo zvláštní, že měl téměř pocit, jako by ta bytost byla Krasovým dvojčetem, neboť si byli tak podobní, že měl zpočátku problém oba od sebe vůbec odlišit.

I nový hlas v hlavě mu Krasa velmi připomínal. Jsem Korialstrasz... a ochotně ti poskytnu vše, co mám.

Jejich dary byly z těch, které naplňovaly samotný život a přírodu. Korialstraszova přítomnost znásobila Malfurionovu vůli stonásobně a dodala mu naději, jakou nikdy nepocítil.

Jsi druid... připomněl mu znovu Krasus. Svět je tvá síla.

Malfurion se cítil velmi osvěžený. Nyní nevnímal jen své vzdálené společníky, ale i kameny, vítr, mraky, zemi, stromy... všechno. Malfuriona málem omráčil vztek, jenž z celého světa nyní vyzařoval. Zlo šířené Urozenými a demony urazilo elementy jako ještě nic předtím.

Slíbil jsem, že udělám, co budu moci, řekl jim. Dejte mi i vy svou sílu a vše skončí!

Malfurionovi připadalo, že to trvalo celou věčnost, ale když konečně zase pohlédl do tváře lorda Xavia, viděl, že uběhla maximálně sekunda. Kancléř stál téměř jako zmrzlý a jeho výraz dával najevo, že se podporován silou svého pána chystá konečně přízračného protivníka zničit.

Malfurion se nad tou pošetilostí staršího nočního elfa usmál. Zvedl ruce k zatažené obloze a zavolal na pomoc její sílu.

Venku zahřmělo. Urození kolem portálu i kolem magického štítu znovu zakolísali, vědomi si toho, že tohle nebyl výsledek jejich práce. Dokonce i lord Xavius se zamračil.

Pak se náhle celá věž zachvěla — a vybuchla.

* * *

Kapitán Varo'then klečel před Azsharou, helmici skrytou v podpaží. „Volala jste mne, vznešená královno?“

Dvě Azshařiny služebné jí česaly bohaté vlasy, což byla jejich práce několikrát za den, aby zůstaly stále bohaté a dokonalé. Zatímco služebné neustávaly v plnění svého úkolu, královna se bavila tím, že čichala k exotickým vůním, jež přivezli obchodníci.

„Ano, kapitáne. Říkala jsem si, co za zvuky se to ozývá shora. Znělo to jako z věže. Děje se snad něco, o čem jsem dosud nebyla informována?“

Noční elf pokrčil rameny. „Nic, o čem bych věděl, Světlo tisíců měsíců. Snad je to předehra k velkolepému Sargerasově příchodu.“

„Myslíte?“ Zvedla oči ke stropu. „To je skvělé!“ Mávnutím ruky ho poslala pryč. „V tom případě bych se měla připravit! Jistě nás čeká nádherný zážitek!“

„Jak říkáte, Slávo našeho lidu. Jak říkáte.“ Kapitán vstal a nasadil si helmu. Pak zaváhal.

„Přejete si, abych to prověřil, jen pro jistotu?“

„Ne, jsem si jistá, že máte pravdu! Za žádnou cenu neobtěžujte lorda Xavia!“ Azshara přičichla k dalšímu flakónu. Jeho vůně jí rozproudila krev v žilách tak, jak to měla ráda. Třeba by se jí mohla navonět, než se setká s bohem. Koneckonců, jsem si jistá, že náš milý kancléř má vše pod kontrolou.“

* * *

Horní polovina hořejší síně ve věži byla zcela pryč. Blesky seslané dolů nebesy ji doslova rozervalo a poslaly střechu i kusy zdiva do temných vod Studny.

Do místnosti se svalilo několik ohromných kusů kamene, zabily dva Urozené a zbytek přinutily se rozprchnout. Shluk kouzel tvořících štít i portál se stále držel... vše však bylo značně oslabené.

Všechny uvnitř bičoval kvílející vítr. Jeden z čarodějů, které blesk odhodil k okraji, udělal tu chybu, že vstal. Vítr se opřel do jeho roucha a smetl ho dolů.

S patetickým výkřikem se i on poroučel dolů do hlubin

Studny.

Na ty, co přežili, se snesla průtrž mračen. Urození ve snaze udržet kouzla funkční padli na kolena. Ani to jim však nepomohlo. Tak prudká ta bouře byla.

Jediné dvě postavy zůstaly řáděním živlů nedotčeny. Jednou z nich byl Malfurion, jehož snovou podobou vítr i dešť jen neškodně procházely. Druhou byl lord Xavius, kterého chránila nejen moc čerpaná ze Studny, ale i zlo, jemuž se stále dařilo vyvěrat ven z temné trhliny portálu.

„Působivé!“ zakřičel kancléř. „Ovšem nakonec přeci jen zbytečné, můj mladý příteli! Ty nemáš ani moc Studny, ze které bys čerpal... zatímco já mám navíc na své straně moc samotného boha!“

Malfurion se při jeho poznámce jen pousmál. Lord kancléř si neuvědomoval, s čím bojuje. Předpokládal, že má před sebou obyčejného čaroděje.

„Ne, můj pane,“ zavolal mladý noční elf v odpověď. „Máte to popletené! To vy máte jen Studnu a rádoby moc démona, který tvrdí, že je dobrotivý! Mně... zbývá moc celého světa jako spojení!“

Xavius se ušklíbl. „Už mě to tvoje žvatlání nebaví...“

Malfurion cítil, že čerpá ze Studny takovou moc, jako zcela jistě nikdo před ním. To na chvíli druidem otřásl, ale pak mu síla, kterou nyní měl, dodala sebevědomí.

„Musíte být zastaven,“ prohlásil ke kancléři. „Vy i ta věc, které sloužíte, musíte být zastaveni.“

Ať již měl lord kancléř v úmyslu seslat jakékoli kouzlo, Malfurion se to neměl nikdy dozvědět. Než ho stačil kancléř dokončit, zaútočily na něj živly samy o sobě. Znovu a znovu do Xavia sjížděly z oblohy blesky a spalovaly ho jak zevnitř, tak i na povrchu. Jeho kůže zčernala a sloupala se, on však přesto nepadl.

Z deště se stala průtrž, která nyní vši silou bičovala Malfurionova protivníka. Zdálo se, že se Xavius mladému elfovi přímo před očima rozpustí a maso mu steče z kostí... a přesto se kancléř po něm stále sápal.

A pak zaduněl hrom tak hlasitý, že se zbytek věže otřásl, a další Urození se zřítily dolů do Studny. Zahřmělo tak, že to otřásl i samou podstatou Malfurionovy existence.

Zahřmělo tak, že se lord Xavius, královnin kancléř a nejvyšší z Urozených, rozpadl

Zavyl jako jeden z pekelných psů a vybuchl. Vytí se nepřestalo ozývat ani poté, co do vzduchu vylétly kousičky jeho těla. Oblak prachu, jenž kdysi býval kancléřem, se v prudkém zlověstném větru točil a vířil.

Zbývající Urození konečně opustili své pozice a prchali před hněvem toho, kdo zvítězil nad jejich obávaným vůdcem. Malfurion je nechal jít, neboť věděl, že se již tak dost vyčerpal, a stále se ještě musí postarat o poslední věc.

Když už nebyl žádný lord Xavius, který by štít chránil, nebyl problém ho zničit. Jediné gesto mladého druida zcela zlikvidovalo zlé kouzlo a odstranilo tak poslední překážku v cestě jeho lidu za přežitím. Jen se modlil, aby již nebylo příliš pozdě.

Nakonec obrátil pozornost zpět k portálu. Nyní už z něj zbyl jen stín jeho původní podoby, obyčejná díra do reality. Malfurion na ni hleděl a věděl, že nedokáže natrvalo oddělit svůj svět od zla v něm... alespoň jej však mohl více vzdálit.

Jen oddaluješ nevyhnutelné... ozval se hlas, jehož se hrozil. Pohltím tvůj svět... stejně jako jsem to udělal s tolika jinými...

„Jsme pro tebe moc tvrdý oříšek," odsekl Malfurion. Znovu zavolal na pomoc živly.

Děšť smyl drahocenný diagram, nad kterým se portál vznášel. Blesk za bleskem šlehalo do středu díry a nutily to, co bylo hluboko v ní, stáhnout se. Kolem oslabeného kouzla vířil vítr a s intenzitou tornáda z něj odtrhával kus po kusu.

Bez hmotného těla se Malfurion bortící se stavby nemusel bát. Nehledě na rostoucí únavu sledoval celé dění až do konce, rozhodnutý přesvědčit se, že se už neobjeví žádný poslední zoufalý pokus o záchranu.

Podlaha se naklonila. Předměty temné magie a kusy zbytků stěn se sunuly dolů. Celé zřícení doprovázelo strašlivé skřípění a úpění materiálu.

Věž se zřítíla.

V tu chvíli se portál začal zavírat sám do sebe.

Malfuriona zastihl náhlý podtlak zcela nepřipraveného. Cítil, jak je jeho snová podoba vtahována k mizející díře.

Stejně tě dostanu... ozval se slabý, nicméně stále děsivý hlas.

Noční elf se zatřásl a přinutil svou snovou podobu vzdálit se od trhliny. Skrze něj proudil do scvrkávajícího se portálu prach. S ním i ostatní zbytky trosek

Tlak na něj začal být nesnesitelný. Byl tažen stále blíž a blíž...

Malfurione! zavolala Tyrande. Malfurione!

Zachytil se jejího volání a snažil se ho použít jako lano. Pod ním poslední kus věže právě zmizel v temných hlubinách Studny věčnosti. Zůstával jen Malfurion a malý zbytek zhoubné trhliny.

Tyrande! zavolal tiše. Zavřel oči a snažil se vybavit si ji, aby se k ní dostal.

Mám tě... řekl hlas, který nedokázal identifikovat.

Svět se převrátil vzhůru nohama.

* * *

Mannoroth tu ztrátu cítil. Mannoroth cítil prázdnotu ještě dřív, než se to stalo.

Ohromný, obludný velitel se na samém chvostu armády zarazil a obrátil ohromnou rohatou hlavu směrem ke věži.

Věž už tam nebyla.

"Néééééééé!" zařval.

Rhonin to cítil. Cítil náhlý příval moci, příval síly. Najednou si představil, že je schopen stavět světy, sundávat hvězdy z oblohy a měnit jejich polohu, jak se mu zlíbí. Byl nepřemožitelný, všemocný.

Kouzlo zapečetující Studnu věčnosti bylo zničeno. Okamžitě pohlédl na Illidana, aby se ujistil, že mladý noční elf ucítil totéž. Rhonin se nemusel bát, neboť i Illidan evidentně pocítil stejný příval síly jako on. Ve skutečnosti nejen Měsíční hlídka najednou vypadala silná a připravená, ale stejně tak zbytek obránců.

Studna a noční elfové jsou jedno, uvědomil si čaroděj. I ti, kdo neuměli čarovat, s ní do jisté míry byli spojeni. Její ztráta je ochudila způsobem, který si vůbec neuvědomovali. Ovšem nyní viděl Rhonin v každém elfovi, lordem Ravencrestem počínaje a posledním vojákem

konče, znovuzrozenou jistotu a odhodlání. Nyní se konečně považovali za neporazitelné kýmkoli. Třebas i Plamennou legii.

Zazněly rohy. Noční elfové zařvali jako jeden způsobem, který se mohl směle rovnat čemukoli, co ze sebe doposud vydali démoni. Přední řady démonů zpomalily, ne zcela jisté si tím, co ta náhlá změna znamená. „Na ně!“ vykřikl Ravenscrest.

Obránci se pustili do protiútoků. Démoni se najednou ocitli pod takovým tlakem, jaký až do této chvíle nezažili. Pekelní psi byli pobiti ještě dříve, než se stačili vrátit ke zbytku armády. Jeden po druhém padali válečníci s rohy, jak se čepele nočních elfů nořily do jejich těl. Valící se Legie se ocitla na mrtvém bodě.

Illidan vedl protiútok Měsíční hlídky a dál soustřeďoval její úsilí do svých kouzel. Sama země se pod nohama démonů zatřásla a pohazovala si s nimi, jako by nic nevážili. Několik okřídlených strážných záhuby vybuchlo v plamenech, když vylétli k obloze. Náhle z nich byly ohnivé střely jen zvyšující všeobecný zmatek v řadách démonů.

Ani Rhonin nezůstával pozadu. Se vzpomínkou na všechny, kdo dnes zahynuli, i na všechny, kdo zahynou v budoucí válce, znovu a znovu útočil na ty, kdo je měli na svědomí. Jeden eredarský černokněžník, který se mu bláhově pokusil postavit, se najednou ocitl v zajetí vlastního roucha, jež se v pase utahovalo tak dlouho, až ho přeřízlo vpůli. Z čarodějových rukou pak vylétla série modrých blesků, které metodicky zasahovaly další černokněžníky Legie a zanechávaly po nich jen malé hromádky popela.

Poprvé mezi děsivými válečníky propukla skutečná panika. Tohle nebyla bitva, jakou čekali, krveprolití, po kterém toužili. Tady na ně nečekalo nic kromě vlastní smrti, což ani pro demony nebyla zrovna lákavá vyhlídka.

Jejich řady se prolomily. Noční elfové se tlačili skrz.

„Teď je máme!“ řval lord Ravenscrest. „Nešetřete je!“

Obránci se při jeho výkřiku shlukli kolem něj. Bez ohledu na impozantní sílu vetřelců noční elfové nezadržitelně postupovali vpřed.

A Rhonin s Illidanem jim dál dláždili cestu k vítězství. Čaroděj zvedl hlavu a přelétl pohledem několik vražedných pekelníků blížících se k obráncům. Stejně jako vždycky byli ohniví démoni stočeni do klubíčka a dopadali na zem jako ohromné balvany způsobující strašlivé ztráty.

V tuto chvíli Rhonin využil něco z Illidanovy taktiky. S možností čerpat ze Studny vytvořil na obloze ohromnou zlatou bariéru, které se pekelníci nemohli vyhnout. Ta bariéra ale nebyla obyčejná zeď, neboť Rhonin měl v úmyslu ještě něco jiného. Přetvořil ji podle svého záměru a přinutil demony, kteří do ní vletěli, aby se odrazili směrem, který jim on určil.

Doprostřed vlastní armády.

Ani blesky, jež dříve na demony sesílal, nemohly způsobit větší škodu než odrazení démoni. Do řad Legie dopadaly na různých místech více než tucty pekelníků, znatelně zdecimovaly jejich řady a zanechaly po sobě jen obrovské kouřící krátery. Těla nepřátel se rozlétla na všechny strany a dopadala na další, čímž ještě desetkrát zvýšila původní škody.

Odkudsi daleko z pravé strany uslyšel čaroděj triumfální smích. Illidan zatleskal na počest Rhoninova úspěchu a pak ukázal na zdecimovaného nepřítele.

Najednou se část levého křídla Plamenné legie zhroutila a spousta démonů padla na kolena. Pevná země se jim pod nohama proměnila v hustou polévku a těžká ozbrojená těla démonů jednoduše klesala pod hladinu jako kameny. Několik se jich snažilo plavat, ale nakonec všichni, kdo měli tu smůlu a ocitli se v dosahu Illidanova kouzla, zmizeli.

Mladý elf jediným gestem vrátil půdě pevnost a po obětech nezůstalo ani památky. Pak se obrátil zpět k Rhoninovi a s rozmáchlým gestem se čaroději uklonil.

Rhonin udržel kamennou tvář a jen znovu přikývl. Když už nic jiného, Illidan bezesporu demony udržel z dosahu.

Konečně pod prudkým útokem Plamenná legie udělala jedinou věc, která jí zbývala - dala se na ústup.

Nezazněl žádný roh, nikdo nevelel. Démoni jednoduše začali ustupovat. Zachovávali sice jakýsi řád, ale i to evidentně stálo jejich velitele všechny síly. Nepohybovali se ovšem

dostatečně rychle, aby setřáslí obránce, kteří si svého vítězství plně užívali.

Obzvláště Měsíční hlídka si vychutnávala výměnu rolí. Hladově nyní útočila na pekelné psy a proměňovala některé v kusy dřeva, jiné v hlodavce. Několik jich jednoduše vybuchlo v plamenech, jak - ocasy stažené mezi nohama - běželi do pochybného bezpečí uprostřed řad Plamenné legie.

Tu a tam ještě démoni kladli odpor, tato místa však rozvášnění vojáci rychle převálcovali. Všude kolem leželi pekelní strážci. Rhonin nepochyboval, že každý noční elf myslel na nesčetné mrtvé, které Plamenná legie nechala za sebou. Mezi oběťmi v Zin-Azshari muselo být mnoho jejich známých a milovaných.

Jeden z důvodů, proč noční elfové dál bojovali, však čaroděje znepokojoval. I nyní volal lord Ravencrest její jméno, aby ještě více nabudil své jednotky.

„Za Azsharu! Za královnu! Zachráníme ji!“

Rhonin slyšel Malrurionovu domněnku, že se královna pravděpodobně podílela na celém krveprolití, o kterém si všichni mysleli, že za ně může kancléř a Urození, a považoval ji za správnou. Čaroděj se utěšoval tím, že pravda vyjde najevo, když dorazí do paláce.

Plamenná legie stále ustupovala. Nyní její zadní řady sahaly až k hranicím zničeného hlavního města. Démoni umírali po desítkách, umírali zbraněmi i kouzly, ale umírali. Bitva dál zuřila a pod nesčetnými těly pekelných vetřelců již málem nebylo možno spatřit holou zem.

Snad by to tak pokračovalo dál, snad je mohli zatlačit zpět do Zin-Azshari a pak do samotného paláce, ale jak den začal pomalu vítězit nad nocí, obránci se konečně zastavili. Odevzdali vše, co mohli, a za to jim patřil dík, ale lord Ravencrest chápal, že pokračovat dál v bitvě by vystavilo noční elfy většímu riziku, než si mohl dovolit. Ve tváři se mu zračil výraz neochoty k tomu, co musel udělat, nicméně nakonec přeci jen dal povel, aby zazněly rohy a vojsko se zastavilo.

Když se tak stalo, Illidanův výraz dával najevo, jak jej rozkaz popudil. Pokusil se přimět Měsíční hlídku, aby ho následovala dál, ale všichni její členové se již evidentně vydali i z posledních fyzických sil.

I Rhonin byl vyčerpaný. Stále byl sice ještě schopen sesílat nesmírně ničivá kouzla, ale tělo měl zalité potem, a když se pohnul příliš rychle, zmocňovaly se ho mdloby. Stále víc a víc ztrácel koncentraci...

Kromě Illidana bylo všem nočním elfům jasné, že dále již jít nemohou - ne za denního světla - to však nijak nesnižovalo vše, co dokázali. Pravda, nebezpečí nebylo zcela zažehnáno, ale všichni viděli, že i démoni mají své hranice. Dali se zabít. Dali se zatlačit zpět.

Velitel rychle sháněl dobrovolníky, kteří by vyjeli do různých částí elfské říše s dvěma cíli. Měli naverbovat všechny, které najdou, aby jejich vojenská síla ještě vzrostla a on tak mohl dát dohromady armádu schopnou dalšího útoku na Plamennou legii. Druhým cílem bylo zjistit rozsah škod,

Mimo to vyslal šlechtic svého osobního čaroděje - Illidana - v čele Měsíční hlídky, aby jel s nimi. Od většiny starších, kteří přežili, se ozývaly protesty, ale jediná ukázka moci v podobě posledního ničivého výbuchu uprostřed prchajících démonů rychle všechny kritiky mladého čaroděje umlčela.

Potěšen novým postavením vyhledal Illidan Rhonina, aby se mu pochlubil. Čaroděj zdvořile přikývl. Na jednu stranu přemýšlel, jestli i on byl v mládí tak zapálený, na druhou stranu mu dělalo starosti, jestli taková změna nějak negativně neovlivní Illidanovu osobnost. Illidan měl v sobě daleko větší potenciál, než jaký dosud ukázal, ale jeho nerozvážnost byla past, jež ho mohla přivést do nebezpečí stejně smrtelného jako sama Plamenná legie. Rhonin si slíbil, že na svého nového kolegu dohlédne.

Když byl člověk znovu sám mezi nočními elfy, pomalu zkoumal pohledem sílu shromažďující se proti démonům. Ve svitu slunce se jejich zbroj leskla, což pro vetřelce musel být děsivý pohled. Vypadali a chovali se, jako by byli schopni porazit jakéhokoli nepřítele. Ovšem i přesto si byl Rhonin stále vědom toho, že pokud chtěli uspět v rozhodující bitvě, potřebovali sílu daleko větší. Historie říkala, že vítězství přijde, ale příliš mnoho

faktorů - včetně jeho samého - nyní tento výsledek mohlo změnit. A co hůř, Plamenná legie si byla dobře vědoma magické síly v řadách nočních elfů. Jistě se nyní na čaroděje a Illidana soustředí více.

Rhonin byl ve své době terčem útoků démonů a jejich spojenců. Vůbec se na opakování podobné situace netěšil.

A co ten, kdo byl za úspěch téhle noci odpovědný nejvíce? Ani Rhonin, ani Illidan, ani celá Měsíční hlídka nebo lord Ravenscrest a jeho vojáci. Nikdo z nich nebyl skutečnou příčinou úspěchu.

Co, pomyslel si unavený čaroděj, když pohlédl směrem k temnému Zin-Azshari a roztroušené Legii, se asi stalo s Malfurionem?

Ležel jako mrtvý a celý tenhle obraz byl ještě zhoršen skutečností, že nikdo z nich nedokázal najít ani náznak spojení, které s ním před chvílí navázali. Malfurionova hlava spočívala v Tyrandině klíně, zbytek lůžka tvořila měkká tráva.

„Ztratili jsme ho?“ zeptal se zmatený Jarod Shadowsong. Kapitán družinu doprovodil až sem, daleko do lesa, údajně aby dohlédl na svého vězně, Krasa. Nijak se nezúčastnil jejich kouzla, místo toho ale skončil jako stráž, když se situace změnila. Z neochotného přítěžku se stal zapáleným společníkem, přestože stále ne zcela dobře chápal, co se tu vlastně děje.

„Ne!“ vykřikla Tyrande. Daleko omluvnějším tónem pak dodala: „Nemůže být...“

„Není cítit jako mrtvý,“ zahřměl Korialstrasz. Jarod Shadowsong se zatvářil nevěřícně pokaždé, když rudý drak promluvil. Tyrande by to možná za jiných okolností pobavilo, nyní však nikoli. I ona sama si na obrovu přítomnost rychle zvykla, obzvláště když mezi ním a Krasem cítila jakousi skrytou vazbu. Zdáli se být jako bratři nebo dvojčata.

Když už pomyslela na dvojčata, pohlédla znovu na Malfuriona.

Krasus rychle přecházel sem a tam. Zdál se nyní být mnohem zdravější a mladá kněžka zaznamenala, že je tomu tak od chvíle, kdy se dostali na dohled drakovi. Toto znovunalezené zdraví ovšem bledému vytáhlému čaroději nyní nijak nepomáhalo. Vypadal, že si dělá o Malfuriona stejné starosti jako elfka - přestože Krasus mladého druida zcela jistě viděl poprvé až v chrámu.

Brox klečel naproti Tyrande, sekeru položenou vedle bezvládně ležícího přítele. Orkova hlava byla hluboko skloněna a elfka ho slyšela šeptat cosi jako modlitbu.

„To místo bylo plné mocných magických sil,“ mumlal si pro sebe Krasus. „Mohlo to tam rozmetat jeho snové já do všech koutů světa. Snad by se mohl být schopen dát dohromady... ale pravděpodobnost něčeho takového...“

Kapitán Shadowsong se rozhlédl po ostatních. „Odpusťte mi mou impertinentní otázku, ale dosáhl alespoň toho, co chtěl?“

Vytáhlý čaroděj se na něj s neurčitým výrazem otočil. „Alespoň to se mu podařilo. Modlím se, aby to stačilo.“

„Přestaňte takhle mluvit...“ naléhala Tyrande. Utřela si slzu z oka a obrátila pohled ke sluncem zalité obloze. Nehledě na intenzitu slunečního svitu nesklopila zrak. „Elune, Matko Luno, odpusť své služebnici, že ruší tvůj odpočinek! Neodvažují se žádat, aby se navrátil... ale alespoň nám dej poznat jeho osud!“

Na Malfuriona však neslétly žádné zázračné paprsky ani se náhle neobjevil měsíc, který by jim odpověděl.

„Snad by bylo lepší, kdybychom ho přenesli zpátky do chrámu,“ navrhl kapitán stráže. „Snad by vás tam vyslyšela...“

Tyrande se neobtěžovala mu odpovědět.

Krasus se najednou zastavil. Zadíval se na jih, kde byl les hustší. Přimhouřil oči a vztekem sevřel rty. „Vím, že jste tam.“

„A já už nyní vím, kdo jsi,“ odpověděl ohlušující hlas. Nejbližší stromy náhle splynuly do jediné postavy s dolní polovinou těla podobnou mohutnému jelenu a hrudí, pažemi a tváří spíše podobnou Tyrande a Jarodu Shadowsongovi.

Se sevřenými pěsti se Cenarius pomalu blížil k jejich malé skupince. Na chvíli se jeho pohled setkal s Krasovým a pak oba s úctou sklonili hlavy.

Lesní pán přešel k Tyrande, která stále držela Malfuriona. Brox mu uctivě uvolnil cestu a kapitán stráže jen hleděl s otevřenou pusou a nebyl schopen pohybu.

„Dcero mé drahé Elune, tvé slzy se dotýkají nebes i země.“

„Pláču pro něj, můj pane..., pro toho, kterého jste také miloval.“

Cenarius přikývl. Jeho přední nohy se ohnuly, jako by chtěl pokleknout, a jemně se dotkl Malfurionovy hlavy. „Je mi synem... a tak jsem potěšen, že má někoho, jako jsi ty, kdo je mu tak nablízku...“ „Já... jsme přátelé od dětství.“ Lesní pán se zasmál, což přivábilo ptáky a způsobilo, že všechny členy malé družiny něžně pohladil po tvářích chladný vánek. „Ano, slyšel jsem tvé prosby k Elune, ty vyřčené i ty nevyřčené.“

Tyrande se nesnažila skrýt rozpaky. „Ale všechny byly k ničemu.“

V jeho výrazu se objevil nehraný zmatek. „Tohle si myslíš? A proč bych sem tedy jinak chodil?“

Ostatní ztuhli. Kněžka-novicka zavrtěla hlavou. „Nechápu!“

„Protože jsi stále ještě mladá. Počkej, až budeš v mém věku...“ S těmito slovy Cenarius otevřel dlaň levé ruky.

Z otevřené dlaně vyšlo smaragdové světlo. Vznášelo se jen několik centimetrů nad ní, jako by se snažilo najít správný směr.

Polobůh vstal, aby si svého studenta prohlédl. „Kráčel jsem ve Smaragdovém snu a hledal odpovědi na spousty děsivých otázek. Zoufale jsem hledal odpověď na to, co učinit s těmi uctívající smrti...“ na vousaté tváři se rozhostil něžný úsměv. „...a představte si mé překvapení, když jsem ve Smaragdovém snu našel někoho, koho znám... ovšem velmi zmateného a dezorientovaného. Proč, to nevěděl ani on sám, natož já!“

A když Cenarius domluvil, světlo se přeneslo nad Malfuriona a tiše se ponořilo do jeho hlavy.

Noční elf otevřel oči.

* * *

„Malfurione!“

Tyrandin hlas byl první věc, kterou Malfurion zaregistroval, a rychle se ho chytil, jako by to bylo lano, jež ho poutá se životem. Vytáhl se po něm z propasti bezvědomí přímo do ostrého, avšak uklidňujícího světla.

A když pak otevřel oči, spatřil Tyrande ve svitu ranního slunce. Denní světlo mu překvapivě nevadilo, a on si dokonce pomyslel, že dělá Tyrande ještě krásnější, čemuž ani nemohl uvěřit. Málem jí to řekl, ale přítomnost dalších postav ho přiměla jeho city skrýt. Spokojil se s tím, že se dotkl její ruky, pak pozdravil ostatní.

„Ten... ten štít...“ Jeho hlas připomínal skřehotání žáby. „Je...“

„Pryč,“ odpověděl muž, jenž byl, a zároveň nebyl elfem. Malfurion nepochyboval, že tohle je Krasus. „V tuto chvíli držíme Plamennou legii v šachu... alespoň na jednom místě.“

Malfurion přikývl. Věděl, že válka ještě neskončila, že jeho lid stále ještě čelí možnosti vyhlazení. To mu však nemohlo vzít radost z dnešního vítězství. Když už nic jiného, stále ještě žila naděje.

„Budeme s nimi bojovat,“ slibovala Tyrande. „Zachráníme náš svět.“

„Dají se porazit,“ souhlasil Brox a pyšně si v ruku nadhodil zbraň, kterou mu mladý druid pomohl vytvořit. „To vím.“

Krasus zůstával pragmatický. „Dají... ale budeme potřebovat další pomoc. Budeme potřebovat draky.“

„Budete potřebovat víc než draky!“ zaduněl Cenarius. „A já se nyní vzdám, abych se o to postaral!“ Udělal krok směrem od nich, ale pak se ještě naposledy na Malfuriona usmál. „Jsem na tebe hrdý, můj thero'shane... můj ctěný žáku.“

„Děkuji ti, shan'do.“ Mladý elf pak už jen viděl, jak se polobůh rozplynul mezi stromy.

„Vracíme se teď do Suramaru?“ zeptal se muž v uniformě důstojníka stráže. Malfurion si ho nedokázal zařadit, ale předpokládal, že ostatní mají důvod, aby tu byl. „Ano,“ řekl Krasus.

„Vracíme se do Suramaru.“ Malfurion s Tyrandinou pomocí vstal. „Ale jen nakrátko. Portál, kterým démoni přicházeli, byl zničen, ale na rozdíl od štítu ho Urození mohou bez problémů obnovit. Obávám se, že přijdou další.“

Přestože si přál, aby tomu bylo naopak, nikdo mu neodporoval. Malfurion se zahleděl k Zin-Azshari. Do jeho země přišlo strašlivé zlo, které musí být zastaveno, než zničí vše, co mu stojí v cestě. Malfurion ohromným dílem přispěl k tomu, že byl zastaven první postup Plamenné legie, a z důvodů, které nedokázal vysvětlit, nepochyboval, že se nějakým způsobem bude ještě na zastavení démonů ničících jeho milovaný Kalimdor podílet. Malfurion se jen modlil, aby, až k tomu dojde, byl připraven se jim postavit... jinak totiž nebyl odsouzen k záhubě pouze Kalimdor, nýbrž celý svět.